

СВЕТЛИНА ПО ПЪТЯ

Уилям Макдоналд

БЕРЕН

СВЕТЛИНА ПО ПЪТЯ

Уилям Макдоналд

Издателство ВЕРЕН

Първо издание 2007

Оригинално заглавие: One Day at a Time

© 1985 by William McDonald

© на българското издание 2007 Верен ЕООД

София, пл. „Славейков“ 1

www.veren.org

превод: Юлиана Балканджиева

предпечат и печат: Верен ЕООД

ISBN 978-954-8225-60-1

1. януари

„Този месец ще ви бъде начало на месеците, ще ви бъде първият от месеците на годината.“

Изход 12:2

Новогодишните намерения са добро нещо, но са крехки – лесно се нарушават. Новогодишните молитви са по-добро нещо, защото се издигат пред Божия престол и задействат Неговите отговори. И днес, в началото на една нова година, нека се помолим с тези молитви:

Господи Иисусе, днес аз Ти се посвещавам наново. Искам да вземеш живота ми в Твоите ръце през идващата година и да го употребиш за Твоя слава. „Вземи живота ми, Иисусе, на теб го предавам изцяло.“

Моля Те да ме пазиш от грях и от всичко, което по някакъв начин позори името Ти.

Помогни ми да бъда готов да се уча от Светия Дух. Искам да раста и да напредвам с Теб. Не ме оставяй да се върна в старите коловози.

Искам девизът ми за тази година да бъде: „Той трябва да расте, а пък аз – да се смалявам.“ Цялата слава нека бъде за Теб. Помогни ми да не я пожелавам за себе си.

Научи ме да взимам всички решения с молитва. Страхувам се да се опирам на собствения си разум. „Господи, зная, че пътят на човека не зависи от него; не е за човека, който ходи, да оправя стъпките си.“ (Еремия 10:23)

Помогни ми да не бъда зависим от света, дори и от похвалите или укорите на приятели и познати. Дай ми неразделен, чист стремеж да върша винаги това, което е угодно на Теб.

Запази ме от това, да критикувам другите и да говоря лошо за тях. Помогни ми думите ми да бъдат полезни и изграждащи.

Води ме при души в нужда. Искам да бъда приятел на грешниците, както си Ти. Дай ми сълзи на състрадание към изгубените. „Нека виждам множествата като своя Спасител, докато очите ми от сълзи ослепят. Нека гледам с милост изгубените овце, нека ги обичам от любов към Него.“

Господи Иисусе, предпази ме от това, да стана студен, озлобен или циничен, независимо какво се случва в живота ми.

Води ме при боравенето ми с пари. Помогни ми да бъда добър настойник на нещата, които Ти си ми поверил.

Помогни ми постоянно да помня, че тялото ми е храм на Светия Дух. Нека тази велика истина да определя цялото ми поведение.

И още, Господи Иисусе, моля Те това да бъде годината, през която Ти ще се завърнеш. Копнея да видя лицето Ти и да се поклоня пред Теб. Нека тази блажена надежда да да бъде жива в сърцето ми и да ме освободи от всичко, което ме привързва към тази земя. Нека постоянно живея в очакване на Твоето идване. „Амин, ела, Господи Иисусе!“

2. януари

„Със смирение нека всеки счита другия за по-горен от себе си.“
Филипяни 2:36

Да считаш другите за по-горни, е неестествено. Падналата човешка природа се съпротивлява, когато на нашето его се нанесе такъв удар. По човешки това е направо невъзможно – сами по себе си ние нямаме силата да водим такъв свръхестествен живот. Но чрез Божията сила е възможно; обитаващият в нас Свети Дух ни дава способността да поставим нашето „аз“ на заден план, така че други да бъдат почетени.

Гедеон е хубава илюстрация за нашия стих. След като неговите 300 мъже са разбили армията на мадиамците, той повиква мъжете от Ефрем, за да довършат врага. Те отрязват пътя за бягство на разгромената войска и пленяват двамата мадиамски князе. И въпреки това се сърдят, че не са били извикани на помощ по-рано. Гедеон им отговаря, че пабирькът на Ефрем е по-добър от гроздобера на Авиезер (Съдии 8:2), т. е. че операцията за прочистване, проведена от ефремците, според него е била по-славна от целия военен поход на Гедеон. Тази безкористна позиция успокоява ефремските мъже.

Йоав също показва себеотрицание, когато превзема Рава и извиква Давид, за да нанесе последния удар срещу града (2. Царе 12:26–28). Йоав не е имал нищо против, дори е желал Давид да получи славата от победата. Това е един от благородните моменти в живота на Йоав.

Апостол Павел е считал филипяните за по-горни от себе си. Той казва, че тяхното поведение и служение са истинската жертва за Бога, докато самият той е само възлиянието, което се принася върху жертвата и служението на тяхната вяра (Филипяни 2:17).

В по-ново време веднъж един много уважаван Божии служител чакал заедно с други известни проповедници в една странична стая, за да излезе в голямата зала. Когато се появил на сцената, гръмнали оглушителни ръкопляскания. Той обаче бързо отстъпил настрана, за да получат оваците другите, които излизали след него.

Най-великият пример за себеотрицание е Господ Исус. Той се унижи, за да бъдем ние възвисени. Той стана беден, за да станем ние богати. Той умря, за да живеем ние.

„Имайте в себе си същия стремеж на ума, който беше и в Христос Исус.“

„Не съдете по вида, а съдете справедливо.“

Една от най-дълбоко вкоренените слабости на падналото човечество е постоянната склонност да съдим по вида. Ние преценяваме човека по външността. Преценяваме една употребявана кола по състоянието на боята и лака. Преценяваме една книга по корицата. Независимо колко пъти сме се разочаровали и илюзиите ни са били разбивани, ние пак упорито отказваме да се научим, че не всичко, което лъщи, е злато.

В своята книга „Чувства за малоценност – истинска епидемия“ д-р Джеймс Добсън казва, че физическата красота е най-високо цененото човешко качество в нашата култура. По неговите думи ние сме я превърнали в „златния еталон за стойност на човека“. Така напр. възрастните обръщат повече внимание на едно хубавичко дете отколкото на едно обикновено. Често учителите пишат по-високи оценки на външно привлекателните деца. Красивите деца биват наказвани по-малко от другите. Невзрачните деца много по-често трябва да отговарят за деянията си.

Самуил би избрал за цар високия, красив Елиав (1. Царе 16:7), но Господ го коригира: „Не гледай на вида му, нито на високия му ръст, понеже съм го отхвърлил; защото Господ не гледа на това, на което гледа човек; понеже човек гледа на лицето, а Господ гледа на сърцето.“

Най-драстичният пример за неправилна преценка в човешката история е отношението към Господ Иисус, когато Той идва на земята. Явно Той не е бил привлекателен, що се отнася до физическата Му външност. „Нямаше вид, нито великолепиe, че да погледнем на Него, нито изглед, че да Го харесаме.“ (Исаия 53:2) Ние не видяхме красота в единствения истински красив човек, който някога е живял!

Сам Той обаче никога не е паднал в този ужасен капан на преценяването по външния вид. Още преди Той да дойде, за Него е пророкувано: „Няма да съди според гледането на очите Си и няма да решава според слушането на ушите Си.“ (Исаия 11:3) За Него има значение не лицето, а характерът; не опаковката, а съдържанието; не физическото, а духовното.

4. януари

„Не чрез мощ, нито чрез сила, а чрез Моя Дух, казва Господ на Войнствата.“
Захария 4:6

Този стих съдържа важната истина, че делото на Господа не се върши чрез човешки ум или сила, а чрез Светия Дух.

Виждаме това при завладяването на Ерихон. Стените не падат от силните оръжия на Израил. Господ предава града в ръцете му, когато свещениците надуват тръбите.

Ако ставаше въпрос за голяма войска, Гедеон никога не би победил мадиамците, тъй като неговата армия беше намалена от Господа до 300 мъже. А и тяхното крайно неконвенционално въоръжение се състоеше от факли и глинени делви. Никой друг освен Господ не може да е спечелил тази победа.

С човешките си способности и умения учениците са ловили риба цяла нощ и не са хванали нищо. Това е дало на Господ възможността да им покаже, че за своето ефективно служение те трябва да зависят от Него.

Лесно можем да се поддадем на мисълта, че парите са най-голямата нужда в мисионерската работа. Но това никога не е било така и няма и да бъде. Хъдсън Тейлър е бил напълно прав, когато е казал, че не бива да се страхуваме от твърде малко пари, а от твърде много непосветени на Господа пари.

Понякога ние се впускаме в дипломатически тактики зад кулисите, мащабни рекламни кампании, психологически манипулативни трикове или впечатляваща реторика. Инвестираме в гигантски строителни начинания и си изграждаме истински империи от организации – и сме достатъчно глупави да мислим, че това е ключът към успеха.

Но не чрез мощ, нито чрез сила, нито чрез някое от тези средства се върши успешно Божията работа. Това става чрез Божия Дух.

Голяма част от така наречената християнска работа би си вървяла много добре и ако не съществуваше Свети Дух. Но в истинската работа за Господа Светият Дух е незаменим. Там духовната борба се води не с плътски оръжия, а с молитва, с вяра и с Божието слово.

Всеки от нас, съзнателно или не, се стреми към големи бройки и е склонен да преценява успеха по статистиката. Към малките групи винаги се изпитва леко презрение, докато масите от хора предизвикват внимание и уважение. Какво би трябвало да бъде нашето отношение в тази област?

Не бива да презираме големите бройки, ако те са плод на действието на Светия Дух. Така е било на Петдесетница, когато повече от 3000 души наведнъж са влезли в Божието царство.

Трябва да се радваме на големите бройки, когато те означават слава за Бога и благословение за хората. За нас би трябвало да е съвсем нормално да копнеем за много, много хора, които издигат сърцата и гласовете си към Бога в поклонение и излизат по света със спасителното послание.

От друга страна обаче големите бройки са вредни, когато водят до гордост. Бог трябваше силно да редуцира войската на Геден, за да не каже Израил: „Моята ръка ме избави!“ (Съдии 7:2) Е. Стенли Джоунс (1884 – 1973, американски мисионер в Индия и писател) веднъж е казал, че мрази „нашето днешно тичане след бройките“, тъй като то „води единствено до колективен егоизъм“.

Големите бройки са вредни, когато водят до зависимост от човешка сила вместо от Господа. Това вероятно е бил и проблемът с преброяването на народа, което е направил Давид (2. Царе 24:2–4). Йоав е усещал, че мотивите на неговия цар не са чисти, и е протестираше, но напразно.

Големите бройки не са желателни, ако ние, за да ги постигнем, снижаваме стандарта си, правим компромиси с библейски принципи, разводняваме посланието или пренебрегваме необходимата дисциплина в църквата. Ако сърцата ни са насочени към големите бройки вместо към Господа, постоянно ще изпадаме в подобни изкушения.

Големите бройки са вредни, ако водят до загуба на общението между хората. Ако отделният човек се губи в масата, ако може да го няма, без да липсва на никого, ако никой не споделя неговите радости и скърби, тогава цялата идея за живота в едното тяло Христово е изгубена.

Големите бройки са вредни, когато потискат развитието на дарбите в тялото. Не случайно Господ Исус е избрал само 12 ученици. С огромна група би било трудно да се работи.

От край време Бог е действал чрез свидетелството на един малък остатък. Големите маси не Го привличат, нито малките групички Го отблъскват. Ние не бива да се хвалим с големите бройки, но не бива и да се задоволяваме с малките бройки, ако те са резултат от нашия собствен мързел и безразличие.

6. януари

„Защото зная, че в мен, тоест в моята плът, не живее нищо добро.“

Римляни 7:18

Ако един млад вярващ научи този урок още в зората на своя християнски живот, това ще му спести огромни проблеми впоследствие. Библията учи, че в нашата стара, зла, ненородена природа няма НИЩО ДОБРО. Плътта не струва абсолютно нищо. При нашето обръщане тя не се подобрява и на йота. Не се облагородява дори и цял живот да водим последователен християнски живот. Дори и Бог не се опитва да я поправи. Той я е осъдил на смърт на кръста и иска ние да я държим в тази смърт.

Ако аз наистина схвана тази истина чрез вяра, тя ще ме предпази от напразни търсения и стремежи. Аз вече няма да търся нещо добро на място, където Бог е казал, че то просто не се намира.

Тази истина ще ме предпази и от разочарования. Вече няма да се разочаровам, когато не намирам в себе си нищо добро – защото отнапред знам, че такова просто няма.

Тя ще ме предпази и от вторачване в себе си. Аз изхождам от предпоставката, че със собствени сили не мога да победя. Напротив – занимаването със себе си задължително ще ме доведе до поражение.

Ще ме предпази също и от психологическа и психиатрична „помощ“, която обръща прожекторите към собственото ми „аз“. Такава терапия само усложнява проблема, а не го решава.

Това ще ме научи да се занимавам постоянно с Господ Исус. Робърт Мъри Макчейн (1813 – 1843, шотландски пастир и писател) казва: „За всеки поглед, който отправяш към себе си, отправи десет погледа към Исус.“ Това е добро съотношение! Някой друг веднъж е казал, че дори и осветеното „аз“ е окаян заместител на прославения Христос. А поетът пише: „Колко е сладко да избягам от себе си и да прибягна при своя Спасител.“

Голяма част от нашите днешни проповеди и нови християнски книги насочват хората към безкрайни занимания със себе си и буквално ги хипнотизират с техния темперамент, самооценка, комплекси и чувства за малоценност. Цялата тази насока е трагично едностранчива и оставя след себе си поле, осяяно с човешки развалини.

„Аз съм прекалено лош, за да заслужавам и една мисъл за себе си; вместо това искам да забравя за себе си и да гледам към Бога, който наистина заслужава всички мои мисли.“

„Ние ходим с вярване, а не с виждане.“

2. Коринтяни 5:7

Замисляли ли сме се някога защо за повечето хора един футболен мач е по-вълнуващ от едно молитвено събрание? Във всеки случай числеността на посетителите категорично показва това.

Или бихме могли да се запитаме защо позицията на президента на Съединените Щати е по-привлекателна от позицията на един старейшина на църква. Общо взето родителите не казват на децата си: „Изяж си закуската и бъди послушен, и може би някой ден ще станеш старейшина.“ Не, казват им: „Който яде и е добро момче, ще порасне голям и силен и може и да стане президент.“

Защо успешната кариера в бизнеса е по-привлекателна от мисионерския живот? Често родители разубеждават децата си да стават мисионери и предпочитат да ги видят на добри позиции в управлението на светски фирми.

Защо един документален филм по телевизията приковава вниманието ни повече от изучаването на Божието слово? Нека се замислим за безбройните часове, прекарани пред синия екран, и беглите минути пред отворената Библия!

Защо хората са готови за пари да вършат неща, които не биха вършили от любов към Господ Исус? Мнозина, които неуморно се трудят за фирмите си, са безразлични и вяли, когато Спасителят ги повика.

И накрая, защо нашата държава ни изглежда по-велика и значима от Божието събрание? Политиката е разнообразна и вълнуваща. А животът в църквата често ни изглежда скучен и лишен от сила.

Причината за всичко това е, че се опитваме да ходим с виждане, а не с вярване. Но нашият поглед е замъглен. Ние не виждаме нещата такива, каквито са в действителност. Ценим временното повече от вечното. Ценим естественото повече от духовното. Ценим човешката преценка повече от Божията преценка.

Ако наистина ходим с вярване, нещата се променят. Вярата прояснява духовния ни поглед. Ние започваме да виждаме нещата така, както Бог ги вижда. Ценим молитвата като неописуема привилегия на постоянен достъп до Владетеля на цялата Вселена. Разбираме, че един старейшина на църква означава за Бога повече от ръководителя на държавата. Виждаме, както е казал Спърджън, че ако Бог е призовал някого за мисионер, би било ужасно жалко той „да падне до положение на цар“. Виждаме, че от телевизията ни засипват илюзии и въздушни кули, докато в Библията имаме ключа към пълноценния живот. Готови сме да вложим докрай силите, средствата и времето си за Господа, което никога не бихме направили за някаква безлична фирма. Съзнаваме, че нашата местна църква е по-важна за Бога и Неговия народ от най-великата световна империя.

Съществената разлика е да ходим с вярване, а не с виждане!

8. януари

„Проклет онзи, който върши небрежно делото Господно.“

Ерем. 48:10

Делото на Господа е толкова важно, спешно, възвишено и вдъхващо страхопочитание, че над всеки, който го върши небрежно, тегне проклятие. Бог, който иска и заслужава най-доброто, не може да понася мързел, колебание, вялост и несериозност. Ако се замислим за какви безкрайно важни неща става дума, това не е учудващо.

През есента на 1968 г. в Прага един млад християнин свидетелствал за Господа на един друг младеж на име Ян Палах. Ян показал искрен интерес и християнинът му обещал да му занесе Нов Завет. Той имал най-добри намерения, но минали седмици, преди изобщо да намери Новия Завет. После постоянно отлагал да мине покрай Ян и да му го даде.

На 16. януари 1969 г. Ян Палах се изправил на централния площад на Прага, залял се с бензин и се запалил. Той не доживял дори и само да види обещания Нов Завет.

Добрите намерения не са достатъчни. Често се казва, че пътят към ада е покрит все с добри намерения. Но само с тях работата не се свършва. Те трябва да се превърнат в дела. Ето няколко възможности да направим това:

Първо, нека никога не отказваме, когато Господ ни покаже, че иска да извършим нещо конкретно за Него. Ако Той е Господ, трябва да Му се подчиняваме, без „но“ и „ако“.

Второ, нека никога не отлагаме свършването на работата. Отлаганията са смъртоносни. Те ограбват другите от помощта и благословието, а нас изпълват с вина и угризения.

Трето, нека вършим работата старателно. „Всичко, което ръката ти намери да прави, направи със силата си.“ (Еклизиаст 9:10) Ако изобщо си струва да се направи, значи си струва и да се направи добре.

И накрая, нека вършим всичко за Божия слава. „Ядете ли, пиете ли, или вършите нещо друго, всичко вършете за Божията слава.“ (1. Коринтяни 10:31)

Ние всички би трябвало да имаме нагласата на Ейми Кармайкъл (1867 – 1951, английска мисионерка в Индия и поетеса), която е написала: „Обетите към Бога са на мен. Не мога да се спирам да играя със сенки или да бера земни цветя, преди да извърша делото си и да дам отчет за него.“

„... да показват благочестие към домашните си...“

1. Тимотей 5:4

Може би сме чували израза „с чужди благ, вкъщи враг“. Той описва ужасната склонност да сме добри и любезни с външните хора, а груби и невнимателни у дома.

Тази грешка не се ограничава до определена група хора. Младите хора трябва да внимават да я избягват. Толкова е лесно да се представяш като кинозвезда пред връстниците си, а да бъдеш кошмар за родителите си. Съпрузите могат да представят усмихната фасада пред колегите си, но когато са върнат вкъщи, да изключат усмивката и да се върнат към обичайното си раздразнително естество. И проповедници понякога блестят на амвона, докато вкъщи са капризни мърморковци.

Това е една от извратените черти на нашата паднала природа, че понякога сме най-зли с онези, които са ни най-близки, които правят най-много за нас и които – в по-разумните си периоди – обичаме най-много. Ела Уилър Уилкокс пише:

Разбрах една голяма истина, когато пътувах на Запад.

Единствените хора, които истински раняваме, са тези, които най-много обичаме.

Ласкаем беглите познати, любезни сме с временния гост, а без замисляне нанасяме удар на любимия човек.

Един друг поет изразява това така: „Ние имаме поздрав за чуждия, усмивка за госта, а за своите често имаме само горчива дума, въпреки че най-много обичаме своите.“

„Много е лесно да си вярващ в църквата или да си вярващ на молитвено събрание, или да си вярващ в делото на Господа; съвсем друго е да си вярващ в ежедневието си. Да показваш благочестие към домашните си е един от жизненоважните елементи на християнството, но за съжаление и един от най-редките. Не е необичайно християните да „вършат правдата си пред хората, за да ги виждат“, а да се провалят в благочестието спрямо собствения си дом. Аз познавам един човек, който на седмичното молитвено събрание прави дълбоко впечатление на всички със силните си молитви и настойчиво поучение; но когато се връща вкъщи след молитвено събрание, е толкова раздразнителен и сърдит, че жена му и децата му не смеят да кажат дума в негово присъствие.“

Самуел Джонсън (1709 – 1784, прочут английски есеист и лексикограф) казва: „Всяко същество си отмъщава за болките си на онези, които случайно са около него.“ Човек трябва да противостои на тази естествена склонност.

Това, което представляваме вкъщи, е по-ясно свидетелство за нашия християнски характер, отколкото това, което представяме пред обществеността.

10. януари

„Нека тичаме с издръжливост в поставеното пред нас поприще.“

Евреи 12:1

Много хора имат пресилена и идеализирана представа за християнския живот. Те смятат, че той би трябвало да бъде непрекъснат низ от върхови преживявания. Четат християнски книги и списания, слушат лични свидетелства за драматични опитности и заключават, че в това се състои целият живот. В техния фантастичен свят няма проблеми, болки, изпитания и обърканост. Няма място за тежък труд, ежедневна рутина, монотонно проправяне на път през джунглата. Вместо това постоянно се витае на седмото небе. И когато животът им не съвпада с тази илюзорна представа, те се обезсърчават, отчайват и изпадат в депресия.

Действителността обаче изглежда по друг начин. Огромна част от християнския живот се състои в това, което Кемпбъл Морган (1863 - 1945, английски библейски учител и проповедник) нарича „пътя на упорито постоянство във вършенето на привидно дребни неща“. Точно това съм преживял и аз. Имало е огромно количество неприятна, рутинна работа, дълги часове на дисциплинирано учене, служение без видни резултати. Понякога възникваше въпросът: „Постига ли се изобщо нещо?“ Точно тогава Господ ми подаряваше някой знак за насърчение – някой чуден отговор на молитва, някое ясно слово за Неговото водителство. Така получавах нови сили, за да продължа и да измина още една отсечка от пътя.

Християнският живот е маратон, а не спринт на късо разстояние. За да се справим с него, е нужна издръжливост. Добрият старт е важен, но най-съществена е издръжливостта – тя ще ни преведе през финала в бляскава слава.

На Енох е отредено завинаги почетно място в анализите на постоянството. Той е ходил с Бога – представете си това! – в продължение на 300 години (Битие 5:22). Но не бива да мислим, че това са били години на безоблачна радост или постоянно въодушевление. Той е живял в свят като нашия и е било неизбежно да е понасял своя дял от изпитания, объркване, трудности и дори преследвания. Но не се е изморявал да върши добро. Устоял е до края.

Ако сме изкушени да се откажем, нека си спомним думите в Евреи 10:36: „Защото се нуждаете от търпение, така че, след като извършите Божията воля, да получите обещаното.“

Благородният живот не е блестящ венец на светкавично спечелена слава, а обикновен низ от дни, през които се върши Божията воля.

„От устата на двама или трима свидетели да се потвърди всяко нещо.“
Матей 18:16

Според Библията, за да се направи валидна преценка, са необходими твърденията на двама или трима свидетели. Ако спазвахме този принцип, щяхме да си спестим цял океан от проблеми.

Нашата естествена склонност е да чуем едната страна в дадено дело и веднага да отсъдим в нейна полза. Човекът звучи убедително и веднага получава цялата ни симпатия. По-късно научаваме, че ни е разказал само едната страна на историята. Ако чуем и другата страна, ни става ясно, че първият човек е изкривил фактите, или поне ги е представил леко оцветени в своя полза. Така се изпълнява истината от Притчи 18:17: „Първият, който защитава делото си, изглежда прав, но идва ближният му и го изпитва.“ Ако отсъждаме, преди да сме положили усилие да научим всички факти, ние постъпваме по-несправедливо от светското правосъдие и се излагаме на укора от Притчи 18:13: „Да отговаря някой, преди да чуе, е безумие и позор за него.“

Когато Сива казва на Давид, че Мемфивостей се е надявал да се възкачи на престола, Давид приема тази клевета, без да я разследва, и дава на Сива целия имот на Мемфивостей (2. Царе 16:1–4). По-късно на Мемфивостей се удава възможността да разкаже на царя истината. Тогава Давид разбира, че е взел решение без достатъчни доказателства.

Господ Исус е признавал този принцип. Той казва, че Неговото свидетелство за Себе Си не е достатъчно (Йоан 5:31). Затова Той представя още четирима свидетели: Йоан Кръстител (ст. 32–35), Своите дела (ст. 36), Бог Отец (ст. 37–38) и Писанията (ст. 39–40).

Ако ние не си правим труда да съберем достатъчно свидетелства от двама или трима свидетели, можем да разбием човешки сърца, да сринем репутацията на някого, да разцепим църкви и да разрушим приятелства. Ако следваме Божието слово, ще предотвратим лавини от несправедливости и душевни рани.

12. януари

„Какво имаш, което да не си получил?“

1. Коринтяни 4:7

Дова е добър въпрос, тъй като той ни свежда до истинската ни величина. Всъщност ние нямаме абсолютно нищо, което да не сме получили.

Физическите си и умствени заложиби сме получили при раждането си. Как изглеждаме или колко сме умни – това са неща твърде далеч извън нашата сфера на влияние, за да можем да се гордеем с тях. Те са ни дадени по рождение.

Всичко, което знаем, е резултат от образованието ни. Други хора са ни напълнили с информация. Често си мислим, че самостоятелно сме стигнали до някоя съвсем нова мисъл, а после я откриваме в книга, която сме чели преди 20 години. Емерсън (1803 – 1882, американски поет и пантеист) казва иронично: „Класиците са откраднали всички мои най-добри мисли.“

А нашите таланти? Някои таланти са семейни. Ние ги развиваме с упражнения и практика. Но решаващото е, че не ги придобиваме сами. Те ни се подаряват.

Пилат е бил крайно самоуверен поради властта, която е упражнявал. Но Господ Иисус му напомня: „Ти нямаше да имаш никаква власт над Мен, ако не ти беше дадено от горе.“ (Йоан 19:11)

В крайна сметка всеки наш дъх е дар от Бога. Затова Павел продължава да пита в 1. Коринтяни 4:7: „Но ако си го получил, защо се хвалиш, като че не си го получил?“

По тази причина например Хариет Бийчър Стоу (1811 – 1896) отхвърля всякакво признание за написването на „Чичо Томовата колиба“: „Аз да съм авторката на „Чичо Томовата колиба“? Не, аз нямах власт над историята; тя се пишеше сама. Господ я написа, а аз бях просто инструмент в ръката Му. Цялата история ми се яви в картини, една след друга, а аз я записах с думи. Само на Него да бъде славата!“

Ако постоянно помним, че нямаме нищо, което да не сме получили, това ще ни предпази от самохвалство и самовлюбеност и ще ни помогне да отдаваме на Бога славата за всяко добро, което е в нас, или което сме извършили.

И така: „Мъдрият да не се хвали с мъдростта си и силният да не се хвали със силата си, богатият да не се хвали с богатството си, а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мен, че Аз съм Господ, който върша милост, правосъдие и правда на земята, понеже в това имам благоволение, заявява Господ.“ (Еремия 9:23–24)

Такъв стих лесно се разбира погрешно. Четем го и веднага си представяме стотици неща, които не можем да направим. В материалната област си мислим например за някакъв смешен акт на великанска сила. Или пък си представяме някакво велико духовно постижение, което е далеч извън възможностите ни. Така тези думи се превръщат в мъчение, а не в утеха.

Разбира се, стихът всъщност означава нещо съвсем друго, а именно, че Господ ще ни даде сили да извършим всичко, което Той иска от нас. В рамките на Неговата воля няма нищо невъзможно.

Петър е знаел тази тайна. Той е знаел, че – оставен сам на себе си – не може да ходи по водата. Но също така е знаел, че може да го направи, ако Господ му го заповяда. Щом Господ Исус му казва: „Ела“, Петър излиза от лодката и тръгва към Него по водата.

Обикновено планините не се хвърлят в морето по моя заповед. Но когато между мен и изпълнението на Божията воля се издига планина, тогава мога да кажа: „Вдигни се“, и това ще стане.

В крайна сметка става дума за това, че с Неговата заповед същевременно ни се дават и необходимите способности да я изпълним. Затова Бог ще ни даде сили да понесем всяко изпитание. Той ще ме направи способен да се съпротивя на всяко изкушение и да преодолее всеки порок. Той ще ми даде силите да поддържам чистота в мислите си, да имам чисти мотиви и винаги да върша това, което е угодно на сърцето Му.

Ако не получавам силата да извърша нещо, ако съм на ръба на физически, умствен или емоционален срив, тогава непременно трябва да си задам въпроса дали не съм се отклонил от Неговата воля и не преследвам задоволяването на собствените си желания. Възможно е да се работи за Бога, без това непременно да е Божията работа. За такава дейност не ни е обещана Неговата сила.

И така, важно е да знаем, че се движим напред по течението на Божиите планове. Тогава ще имаме и радостната увереност, че Неговата благодат ще ни крепи и поддържа.

14. януари

„Всичко е ваше.“

1. Коринтяни 3:21–23

Несветите светии в Коринт са се карали в църквата си за човешки водачи. За някои Павел е бил идеалът. Аполос е бил любимецът на други. А трети смятали, че Кифа превъзхожда всички останали. Павел им показва колко е смешно да ограничават избора си до един от тези мъже, след като те всички им принадлежат. Вместо „Аполос е мой“ те по-скоро трябвало да казват: „Павел, Аполос и Кифа – всички са мои.“

Това слово е особено актуално за нас днес. Ние се заблуждаваме, когато ставаме изключителни последователи на Лутер, Уесли, Буут, Дарби или някой от другите големи дарове на църквата. Всички тези мъже са наши и ние можем да се наслаждаваме на светлината, която е била дадена на всеки от тях. Никога не бива да ставаме последователи на един-единствен човек.

Но не само Божиите служители са наши. Наш е и светът. Ние сме наследници на Бога и сънаследници с Христос. Един ден ще се върнем и ще царуваме над света заедно с Господ Иисус. Междувременно всичко тук се управлява от невярващи хора, като че ли светът е техен. Но всъщност не е така. Те са просто настойници на този свят и го управляват за нас до времето, когато ние ще встъпим във владение.

Животът ни принадлежи. Това не означава просто, че имаме живот – всички хора го имат. Означава, че ние имаме преизобилния, преливащ живот, вечния живот, живота на Самия Христос. Нашият живот не е суета и угнетение на духа. Той е смислен, целенасочен и си заслужава да се живее.

Смъртта също ни принадлежи. Ние вече не сме поробени през целия си живот от страха от смъртта. Сега смъртта е Божият пратеник, който отнася душите ни в небето. Затова смъртта е придобивка. А освен всичко това ние принадлежим на Христос, а Христос принадлежи на Бога. Когато си мисля за всичко това, се сещам за странната забележка на Кай Кинг: „Какви баснословно богати просяци сме ние!“

„Защото вие, братя, на свобода бяхте призвани; само че не използвайте свободата си като повод за угаждане на плътта, а си служете един на друг с любов.“

Галатяни 5:13

Свободата на Божието дете е едно от неговите безценни богатства. Освободен от Сина, спасеният човек е наистина свободен. Но ние сме призвани към отговорна свобода, а не към разюзданост.

Деца искат да са свободни от наложените им у дома ограничения. Младите хора искат да са свободни от дисциплината на училището. Възрастните искат да са свободни от брачната клетва за вярност. Други пък се бунтуват, че са ограничени от редовното работене. Но не са това свободите, за които сме призвани.

Звездите нямат свободата да напуснат пътищата си и да се скитат из Космоса. Един влак няма свободата да излезе от релсите си и да се вие из полята. Един самолет не е свободен на напусне определения си курс – сигурността му зависи от това, пилотът да спазва предписанията.

Джоует (Джон Хенри, 1864 – 1923, английски проповедник, известно време работил в Ню Йорк) казва: „Няма област, в която беззаконният да е свободен. В която и посока да тръгнем, трябва да приемем ограниченията, ако искаме да открием свободата. Музикантът трябва да се подчини на законите на хармонията, ако иска да предизвика истинско ликуване в своя прекрасен свят. Архитектът трябва да се подчини на закона за гравитацията, иначе от усилията му няма да се роди сграда, а купчина развалини. А на каква свобода се наслаждава човекът, който постоянно предизвиква законите на здравето? Във всички тези области престъпването на закона означава осакатяване, робство, но не и свобода.“

Истина е, че вярващият е свободен от закона (Римляни 7:3). Но това не означава, че е беззаконен. Той е законно свързан с Христос, притеглен с връзките на любовта и задължен да се покорява на многобройните заповеди, които откриваме в Новия Завет.

Вярващият е свободен от робството на греха (Римляни 6:7, 18, 22), но за да бъде роб на Бога и роб на правдата.

Вярващият е свободен от всички хора (1. Коринтяни 9:19), но за да бъде слуга на всички хора, за да спечели колкото може повече хора.

Вярващият обаче не е свободен да използва свободата си като покривало на зло (1. Петрово 2:16). Той не е свободен да угажда на плътските си страсти (Галатяни 5:13). Не е свободен да става препънка или примка за другите (1. Коринтяни 8:9). Не е свободен да позори името на Господ Исус (Римляни 2:23–24). Той не е свободен да обича света (1. Йоаново 2:15–17). Не е свободен да наскърбява обитаващия в него Свети Дух (1. Коринтяни 6:19).

Човекът не намира удовлетворение и мир, като преследва собствени си представи за щастие. Намира ги само ако вземе върху себе си игото на Христос и започне да се учи от Него. „Неговата служба е свършена свобода.“

16. януари

„И Господното слово беше втори път към Йона.“

Йоан 3:1

Тук имаме едно послание, което от струи обещание и надежда. Когато някой се провали, за Бога това не е причина да се откаже от него.

За престъплението на Давид е разказано с безпощаден реализъм. Когато четем тази история, потъваме в земята от срам. Но Давид се е оставил Господ да го съкруши и се е научил на решително покаяние. За Бога това не е бил краят на този човек. Той му прощава и го възстановява, за да принася плодове в живота си.

Йона е отказал да последва Божия призив за мисия и в крайна сметка е стигнал до дъното в корема на рибата. В тази жива подводница той се е научил на послушание. Когато Бог го призовава втори път, той отива в Ниневия, проповядва за непосредствено предстоящия съд и преживява как целият град се обръща в дълбоко покаяние.

Йоан Марк е започнал блестящо с Павел и Варнава, но после внезапно се е отказал и си е отишъл у дома. Но Бог не го е изоставил. Марк се е върнал отново в битката, възвърнал си е доверието на Павел и е бил призван да напише Евангелието за Слугата, който никога не се проваля.

Петър се е отрекъл от Господа въпреки клетвите си за вечна вярност. Хората биха го отписали и биха казали, че птицата с пречупено крило никога повече няма да полети толкова високо. Но Бог не го е отписал и Петър е полетял по-високо от когато и да било. На Петдесетница той е отворил вратата на Божието царство за 3000 души наведнъж. Той е работил неуморно и постоянно е бил преследван. Написал е двете послания, носещи неговото име, и накрая е увенчал един славен живот в служение на Бога с мъченическа смърт.

И така, що се отнася до служението, Бог е Бог на втория шанс. Той не приключва с някого, понеже той се е провалил. Винаги, когато намери съкрушено и покаяно сърце, Той се привежда, за да привидигне отново главата на Своя паднал боец.

С това в никакъв случай не искаме да оправдаем греха или провала. Съкрушението и угризенията поради това, че сме разочаровали Господа, би трябвало да ни плашат достатъчно.

Също така, това ни най-малко не означава, че Бог дава на непокаялия се грешник втори шанс след този живот. Смъртта е напълно и ужасяващо окончателна. За човека, който умре в греховете си, важат страшните думи: „На мястото, където дървото падне, там си остава.“ (Еклизисаист 11:3)

17. януари

„И служете с добра воля, като на Господа, а не като на хора.“

Ефесяни 6:7

Напътствията на Павел към слугите (ст. 5–8) са изключително важни за всички, които искат да бъдат служители на Исус Христос.

Първо те показват, че всяка почтена работа, независимо колко долна ни изглежда, може да се върши за Божия слава. Робите, на които е писал Павел, може би са чистели пода, приготвяли са храната, миели са чиниите, грижили са се за домашните животни или са работили на полето. Но апостолът казва, че всички тези ежедневни задължения могат да се изпълняват „като на Христос“ (ст. 5); че робите, когато изпълняват тези задължения, са „Христови слуги“, които вършат „Божията воля“ (ст. 6); че „служат на Господа“ (ст. 7); и че накрая ще бъдат наградени от Господа за „доброто“, което са направили (ст. 8).

Ние често изпадаме в грешката да правим разлика между „светска“ и „духовна“ работа. Ежедневната ни работа през седмицата е „светска“, а проповядването, свидетелстването и библейското поучение са „духовна“ работа. Но този текст ни учи, че за християнина не би трябвало да има такива различия. С това съзнание жената на един известен проповедник закачила над мивката си надпис: „Тук се извършват богослужения три пъти дневно.“

Един слуга с такова мислене
превърща ежедневието в божествена искра.
Който измете за Твоя слава стаята,
я осветява, както и метлата.

(Джордж Хърбърт, 1593 – 1633, англикански свещеник и поет)

Тук научаваме и още една скъпоценна истина – че колкото и да е ниско общественото положение на даден човек, той заради това ни най-малко не е ошетен от най-славните благословения и награди на християнския живот. Може би той никога в живота си няма да смени работните дрехи за смокинг, но ако работата му е толкова качествена, че прославя Христос, той ще получи пълна и богата награда. „... като знаете, че всеки, каквото добро направи, това ще получи от Господа – бил той роб или свободен“ (ст. 8).

Ако вярваме това, нека да се помолим заедно с Джордж Хърбърт:

Научи ме, Боже мой и Царю мой,
да виждам Теб във всичко.
И каквото и да правя,
нека бъде изцяло за Теб.

18. януари

„Моето царство не е от този свят; ако беше царството Ми от този свят, служителите Ми щяха да се борят...“ Йоан 18:36

Фактът, че царството на Христос не е от този свят, е достатъчен, за да ни държи далеч от политиката на този свят. Ако аз се впускам в политическа дейност, с това показвам доверието си в способността на настоящата система да реши проблемите на света. А, честно казано, аз нямам това доверие, защото зная, че „целият свят лежи в лукавия“ (1. Йоаново 5:19).

Политиката се е показала като изумително неспособна да реши проблемите на обществото. Политическите мерки не са нищо повече от лейкопласт върху гнояваща рана – те не достигат до огнището на инфекцията. Ние знаем, че грехът е основното зло в нашето болно общество. Всички средства, които не се опитват да се справят с греха, не могат да се възприемат като сериозен лек.

И така, въпросът е в приоритетите. Дали да инвестирам времето си в политически дейности, или да посветя същото това време на разпространение на благовестието? Господ Исус отговаря на този въпрос, като казва: „Остави мъртвите да погребват своите мъртъвци, а ти иди и разгласявай Божието царство.“ (Лука 9:60) Оповестяването на Христос има най-висш приоритет, тъй като Той е отговорът на проблемите на този свят.

„Защото оръжията, с които воюваме, не са плътски, а са силни пред Бога за събаряне на крепости.“ (2. Коринтяни 10:4) И понеже това наистина е така, ние стигаме до дръзкото заключение, че чрез молитва, пост и Божието слово можем да повлияем на националната и международна история повече, отколкото бихме могли с каквото и да било участие в избори.

Един общественик веднъж каза, че политиката е покварена в самата си същност. И като предупреждение добави: „Църквата не бива да забравя истинската си задача и да навлиза в една област на човешки усилия, където тя неминуемо ще изглежда жалка... Ако се намесва там, тя ще изгуби чистотата на своето основание да съществува.“

Планът на Бога за нашата епоха е Той да призове от езичниците народ за Своето име (ср. Деяния 15:14). Вместо да прави живота на хората колкото може по-поносим и удобен в един покварен свят, Той се грижи да ги спасява от този свят. И аз би трябвало да се стремя да Му сътруднича в това славно спасително начинание.

Когато хората попитали Господ Исус как да вършат Божиите дела, Той отговорил, че Божието дело е да повярват в Този, когото Той е пратил (Йоан 6:28–29). Следователно нашата задача е да водим хората до вярата, а не до изборните урни.

„Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда.“
1. Йоаново 1:9

Без уверението на този стих би било практически невъзможно да напредваме в християнския живот. Когато растем в благодатта, ние придобиваме все по-дълбоко съзнание за пълната си греховност. Трябва да имаме възможност да се очистваме веднага от греховете, тъй като иначе сме осъдени на постоянно чувство на вина и непрекъснати провали.

Йоан ни казва, че за вярващите тази възможност е изповядването на греховете. Невярващият получава съдийското опрощение на наказанието за греховете си чрез вяра в Господ Иисус. Вярващият получава бащинското опрощение на омърсяването от греховете чрез изповедта.

Грехът нарушава общението с Бога в живота на Божието дете и това общение остава нарушено, докато грехът не бъде изповядан и оставен. Когато изповядам греха си, Бог действа съгласно Своето Слово – Той е обещал да прости. Но Той е и праведен, когато ни прощава, понеже делото на Христос на кръста е създало справедливата основа, на която Бог може да направи това.

Този стих също означава, че когато изповядаме греховете си, можем да сме сигурни, че всички записи в регистъра са изтрити, че сме напълно очистени, че в общението с Бога е възстановена чудесната семейна атмосфера. Веднага щом осъзнаем в живота си грях, ние можем да влезем в Божието присъствие, да назовем греха с името му, да го осъдим и със сигурност да знаем, че той е отмахнат.

Но кога можем да сме сигурни? Когато почувстваме прошката? Това изобщо не е въпрос на чувства. Ние знаем, че ни е простено, понеже Бог казва това в Словото Си. Чувствата са в най-добрия случай недостоверни. Божието Слово е сигурно.

Но някой може да каже: „Знам, че Бог ми е простил, но аз не мога да си простя.“ Това на пръв поглед звучи много благочестиво, но всъщност позори Бога. Ако Бог ми е простил, Той иска да приема с вяра тази прошка, да ѝ се радвам и да изляза като очистен съд в света да му slu-жа.

20. януари

„И греховете им и беззаконията им няма да помня вече.“

Евреи 10:17

Способността на Бога да забравя греховете, които са покрити от кръвта на Христос, е една от най-скъпоценните и успокоителни истини в Писанието.

Това е невероятно чудо: „Колкото е далеч изтокът от запада, толкова е отдалечил от нас престъпленията ни.“ (Псалм 103:12) Фантастично е, че можем заедно с Езекия да кажем: „Ти хвърли зад гърба Си всичките ми грехове.“ (Исаия 38:17) Нашият разум отказва, когато чуем думите Господа: „Изличих като гъста мъгла престъпленията ти и като облак – греховете ти.“ (Исаия 44:22) Но още по-чудно е да прочетем: „И греховете им и беззаконията им няма да помня вече.“

Когато ние изповядаме греховете си, Той не само прощава, но и веднага забравя. Не е преувеличение да кажем, че Той погребва греховете ни непосредствено в морето на Своята забрава. Това се илюстрира от опита на един вярващ, който водел тежка борба с един упорит грях, който се бил превърнал в навик. В момент на слабост той отново се поддал на изкушението. Веднага се втурнал в Божието присъствие и отчаяно извикал: „Господи, отново го извърших!“ Тогава чул Господ да казва: „Отново извърши какво?“ Идеята на историята е, разбира се, че за частите от секундата след изповедта на греха Господ вече бил забравил всичко.

Това, че всезнаещият Бог може да забравя, е скъпоценен парадокс. От една страна Той знае всичко. Той знае броя на звездите и нарича всички по име. Той знае всички наши борби и отбелязва всяка наша сълза. Той знае всяко врабче, което пада на земята. Той знае броя на космите на главата ни. И въпреки това забравя греховете, които сме изповядали и оставили. Дейвид Сиймъндс казва: „Не знам как Божието всезнание може да забравя, но знам, че забравя.“

И още една последна мисъл! С право се казва, че когато Бог прощава и забравя, Той поставя табела с надпис: „Риболовът забранен“. Забранено е да се ровим в собствените си минали грехове или в чужди минали грехове, които Бог е забравил. В това отношение трябва да развием слаба памет и силна забравливост.

21. януари

„И Господният Дух се оттегли от Саул и зъл дух от Господа го мъчеше.“
1. Царе 16:18

В Библията има стихове, от които изглежда, че Бог върши нещо зло. Например, след като Авимелех е царувал три години над Израил, Бог изпраща зъл дух между Авимелех и сихемските мъже (Съдии 9:23). В дните на Ахав Михей казва на безбожния цар: „Господ е сложил лъжлив дух в устата на всички тези твои пророци.“ (3. Царе 22:23) Йов приписва загубите си на Господа, като казва: „Само доброто ли да приемаме от Бога, а злото да не приемаме?“ (Йов 2:10) А и сам Господ казва в Исаия 45:7: „Аз образувам светлината и създавам тъмнината; правя мир, творя и зло.“

От друга страна знаем, че Бог е свят и затова нито може да върши зло, нито може да оставя злото ненаказано. Никой грях, никоя болест, никое страдание нито смърт не идват от Господа. Той е светлина и в Него няма никаква тъмнина (1. Йоаново 5:5). Немислимо е Той да бъде причина за нещо, което противоречи на Неговото морално съвършенство.

От други места в Писанието става ясно, че Сатана е причинителят на болести, страдания, нещастие и разрушение. Загубите на Йов и ужасните му страдания са били причинени от дявола. Господ Иисус казва, че прегърбената жена е била вързана от Сатана в продължение на 18 години (Лука 13:16). Павел нарича своя трън в плътта „пратеник на Сатана“ (2. Коринтяни 12:7). Зад всички страдания на човечеството стои Сатана.

Но как можем да съвместим това със стиховете, които представят Бога като причинител на злото? Обяснението е просто: в Библията често се казва, че Бог върши неща, когато Той позволява те да се случат. Това е разликата между Неговата „директивна“ (пряко желаеща) и „пермисивна“ (непряко позволяваща) воля. Той често допуска Неговите хора да преминат през опитности, които сам Той не би приготвил за тях. Той е допуснал израилтяните да скитат 40 години из пустинята, въпреки че Неговата директивна воля е била те да стигнат до Обещаната земя по много по-крайък път – ако Го бяха послушали.

Но и когато Бог допуска злото действие на демони и хора, пак Той си запазва последната дума. Той насочва всичко така, че да послужи за Негова прослава и за благословение на онези, които трябва да преминат през тези опитности.

22. януари

„Той не гледа беззаконие в Яков и не вижда престъпление в Израил.“
Числа 23:21

Валаам, подкупеният пророк, изрича велика истина, когато казва, че всевиждащият Бог не вижда никакъв грях в Своя народ Израил. Това, което е важало тогава за Израил, важи по чуден начин и за вярващите днес. Когато Бог погледне вярващия, Той не може да открие нито единствен грях, за който би трябвало да го накаже с вечната смърт. Вярващият е „в Христос“. Това означава, че той стои пред Бога в цялата заслуга и съвършенство на Христос. Бог го приема в цялата приемливост на Своя собствен възлюбен Син. Това е едно положение на особено благоволение и любов, което не може да стане по-добро и никога няма да престане. Колкото и да изследва, Бог не би могъл да намери нито едно обвинение срещу онзи, който е в Христос.

Това може да се илюстрира с едно преживяване, което един англичанин имал със своя Ролс Ройс. Той бил на почивка във Франция и там му се случила задната ос. Местният сервиз не могъл да смени оста и се свързал по телефона с Англия. Фирменият сервиз изпратил не само задна ос, но и двама механици, които се погрижили смяната да стане професионално. Англичанинът си продължил почивката и след това се върнал в Англия. Очаквал да получи сметката за ремонта, но минали месеци и не получавал нищо. Накрая писал на фирмения сервиз, описал подробно случая и помолил да му изпратят сметката. Малко след това получил писмо от Ролс Ройс със следното съдържание: „Ние прегледахме внимателно цялата си документация и не намерихме никаква информация, че някога на Ролс Ройс се е чушила задна ос.“

Бог може да прегледа внимателно цялата Си документация и няма да намери никаква информация за грях на вярващия, който би го осъдил на пъкъл. Вярващият е направен приемлив във Възлюбения. Той е съвършен в Христос. Облечен е в Божията правда. Той има напълно съвършено положение пред Бога. С тържествуваща сигурност той може да каже:

Иди първо при моя прославен Спасител,
отдели Го от Божията любов,
докажи, че Иисус има дори едно греховно петно,
и после ми кажи, че съм нечист.

„А ти търсиш ли за себе си големи неща? Не търси.“ Еремия 45:5

Едно много коварно изкушение е дори в работата за Господа да искаме да бъдем „големи“, да виждаме имената си в списанията или да ги чуваме по радиото. Но това е опасна примка. Това ограбва славата на Христос. Ограбва самите нас от мира и радостта. Освен това ни прави мишена за атаките на дявола.

Ограбва славата на Христос. Ч. Х. Макинтош е казал: „Когато един човек или неговото дело станат известни, винаги съществува огромна опасност. Той може да бъде сигурен, че Сатана постига целта си, когато вниманието се насочва към някого или нещо, различно от Самия Господ Исус. Може някое дело да е било започнато в съвършена простота, но поради недостатъчна свята бдителност и духовност от страна на работника, той или плодовете на работата му събуждат всеобщ интерес и той лесно пада в примката на дявола. Голямата и неотклонно преследвана цел на Сатана е да ограби славата на Господ Исус. А когато това става чрез привидно християнска работа, той временно е постигнал още по-голям успех.“ Дени (Джеймс, 1856 – 1917, шотландски теолог) също изразява това добре: „Никой не може да докаже едновременно, че самият той е велик, и че Христос е славен.“

Ние ограбваме и себе си. Някой е казал: „Никога не съм познавал истински мир и истинска радост в служението за Господа, докато не престанех да искам да бъда велик.“

Стремежът да сме велики ни превръща в огромни мишени за нападенията на Сатана. Падането на една публично известна личност носи много по-голям позор на делото на Христос.

Йоан Кръстител упорито е отхвърлял всякакви мисли за собственото си величие. Неговият девиз е бил: „Той трябва да расте, а аз да се смалявам.“

Ние също би трябвало да заемаме най-последното място, докато Господ не ни повика да минем по-напред. Ето една добра молитва за всеки от нас: „Остави ме да бъда дребен и неизвестен, обичан и ценен само от Христос.“

24. януари

„Не се безпокойте за нищо.“

Филипяни 4:6

Има толкова много неща, за които бихме могли да се безпокоим – опасността от рак, инфаркт и безброй други болести, вредни хранителни продукти, внезапна смърт поради нещастен случай, комунистическа диктатура, атомна война, неудържима инфлация, несигурно бъдеще, мрачни перспективи за децата, които трябва да растат в такъв свят. Възможностите са неограничени.

И въпреки това Божието слово ни казва: „Не се безпокойте за нищо.“ Бог иска да водим безгрижен живот, и то съвсем основателно!

Безпокойството е ненужно. Господ се грижи за нас. Той ни държи в ръката Си. Нищо не може да ни се случи извън Неговата допускаща воля. Ние не сме подвластни на слепи случайности, произвол или съдба. Нашият живот е планиран, подреден и воден от Бога.

Безпокойството е безполезно. То никога не може да реши проблем или да предотврати криза. Някой е казал: „Грижете не отнемат болката на утрешния ден, но отнемат силата на днешния ден.“

Безпокойството е вредно. Лекарите са единомышленници, че причините за много болести са грижи, безпокойства и нервно напрежение. Язвата на стомаха заема едно от първите места сред болестите, предизвикани от безпокойство.

Безпокойството е грях. „То поставя под съмнение Божията мъдрост – предполага, че Бог не знае какво върши. Поставя под съмнение Божията любов – твърди, че Бог не се грижи за нас. Поставя под съмнение и Божията сила – смята, че Той не може да се справи с обстоятелствата, за които се безпокоим.“

Често ние дори се гордеем с безпокойството си. Когато един мъж упрекнал жена си за нейните непрестанни безпокойства, тя отговорила: „Ако аз не се безпокоях непрекъснато, тук вероятно нямаше да се върши абсолютно нищо.“ Ние никога няма да се освободим от безпокойството, докато не го изповядаме като грях и не го осъдим категорично. Тогава с надежда можем да кажем:

Аз не мисля за утрешния ден –
моят Спасител ще се погрижи за него.

И да го изпълни с грижи и скръб,
ще ми помогне да нося болката.

Аз не мисля за утрешния ден –
защо отсега да нося товара му?

Ако не мога да заема благодатта и силата му,
защо да заемам скръбта му?

„Бог е любов.“

Идването на Христос донесе и една нова дума за любов в гръция език – „агапе“. Дотогава е имало дума за приятелство („филия“), имало е и дума за страстната любов („ерос“), но не е имало дума, която да може да изрази тази любов, която е проявил Бог, когато е дал Своя единороден Син, и която иска и Неговите хора да проявяват един към друг.

Това е любов, идваща от друг свят, любов с други измерения. Божията любов не е имала начало и няма да има край. Това е любов, която не познава ограничения, която не може да се измери. Тя е абсолютно чиста, чужда на каквото и да било опетняване от плътска похот. Тя е жертвоготовна и никаква цена не е прекалено голяма за нея. Тази любов се изразява в даване, тъй като четем: „Защото Бог толкова възлюби света, че даде...“, и също: „... както и Христос ни възлюби и предаде Себе Си за нас.“ Любовта постоянно се стреми към доброто на другия. Тя се простира към неприятните – също както и към симпатичните. Простира се към враговете си – също както и към приятелите си. Тя не се предизвиква от красота или добродетел на обекта, а единствено от доброта на любящия. Тя е напълно безкористна, никога не очаква отплата и никога не използва другите за собствена изгода. Тя не води сметка за причинените неправди, а милостиво покрива безбройни наранявания и обиди. На всяка неучтивост отвръща с любезност и се моли за бъдещите си убийци. Любовта винаги мисли за другите и ги счита за по-горни от себе си.

Но любовта може и да бъде твърда. Бог наказва онези, които обича. Любовта не може да търпи греха, понеже грехът е вреден и разрушителен, а любовта иска да запази тези, които обича, от вреда и унищожение.

Най-великото откровение на Божията любов е отдаването на Неговия възлюбен Син, който умря за нас на кръста на Голгота.

Кой може да измери любовта Ти, Боже,
любовта, която заради нас съкруши своя Възлюбен –
Него, в когото беше цялото Ти благоволение,
Христос, Сина на Твоята любов?

26. януари

„Възлюбени, понеже Бог така ни възлюби, то и ние сме длъжни да любим един другия.“

1. Йоаново 4:11

Не бива да си представяме любовта като неконтролируемо и непредказуемо чувство. Бог ни заповядва да обичаме, а това би било невъзможно, ако любовта беше необяснимо моментно чувство, което идва и си отива като обикновена простуда. Любовта включва и нашите чувства, но много повече е въпрос на воля отколкото на чувства.

Ние трябва да се пазим от представата, че любовта е възможна само в някакъв приказен свят, който няма нищо общо с еднообразното и трудно ежедневие. За всеки час лунна светлина и рози има седмици наред мръсни чинии, метли и парцали.

С други думи, любовта е изключително практична. Когато например на масата се подава купа с банани и един от тях има черни петна, любовта взима него. Любовта почиства мивката и ваната, след като ги е ползвала. Любовта слага ново топче с тоалетна хартия, след като е свършила предното, за да не изпадне в затруднение следващият. Любовта угася лампата, когато не е необходима. Тя вдига смачканата хартийка от пода, вместо да я прескочи. Допълва бензин и масло, преди да върне взетата назаем кола. Любовта изхвърля кофата за боклук, без да я помоят за това. Тя не оставя хората да чакат. Обслужва първо другите, а после себе си. Взима хленчещото бебе и го изнася навън, за да не се смущава събранието. Любовта говори високо, така че да разбират и тези, които чуват тежко. И любовта работи, за да има средства, които да разделя с другите.

Любовта има дълга дреха с поли, които стигат до праха.

Тя стига до уличната мръсотия – и понеже може, и трябва.

Тя не бива само да почива на планината, трябва да слезе и в долината, защото не намира покой, докато не съживи отново падналите.

„... като изкупувате благоприятното време.“

В едно време, когато хората от този свят стават все по-алергични към труда, християните трябва да оползотворяват всеки миг по най-добрия начин. Грях е да се пилее времето.

Хората от всички времена свидетелстват колко е важен старателният и последователен труд. Сам Спасителят казва: „Ние трябва да вършим делата на Този, който Ме е пратил, докато е ден; иде нощ, когато никой не може да работи.“ (Йоан 9:4)

Тома Кемпийски пише: „Никога не бъди безделен или ленив; бъди винаги зает или с четене, или с писане, или с молитва, или с размишление, или с някоя друга полезна работа за общото добро.“

Когато бил запитан за причината за своя успех като тълкувател на Божието слово, Дж. Кемпбъл Морган отговорил: „Груд, тежък труд и отново труд.“

Никога не бива да забравяме, че Господ Иисус е работил като дърводелец, когато е дошъл в света. По-голямата част от живота Му е преминала в работилницата в Назарет.

Павел е бил майстор на шатри. Той е разглеждал професията си като важен елемент от своето служение.

Погрешно е да се разглежда трудът като резултат от навлизането на греха в света. Още преди грехопадението Адам е бил поставен в Едемската градина, за да я обработва и да я пази (Битие 2:15). Проклятието включва мъката и потта, които вече са свързани с труда (Битие 3:19). Дори и в небето ще има труд, тъй като „Неговите слуги ще Му служат“ (Откровение 22:3).

Трудът е благословение. Чрез него ние задоволяваме своята потребност от творчество. Духът и тялото функционират най-добре, когато ние работим усърдно и съвестно. Когато сме заети с полезна дейност, ние сме и много по-добре защитени от греха, тъй като „Сатана винаги ще измисли някое злодеяние за безделните ръце“ (Исаак Уотс, 1674 – 1748, английски автор на песни и възпитател). Томас Уотсън казва: „Безделието изкушава дявола да ни изкушава.“ Честният, усърден и съвестен труд е жизненоважна съставна част на нашето християнско свидетелство. А и плодовете на нашия труд може би ще ни надживеят. Някой е казал: „Всеки човек дължи на себе си да си осигури полезно занимание, дори и когато тялото му лежи в гроба.“ А Уилям Джеймс (1842 – 1910, американски психолог и философ) казва: „Най-голямата полза от един живот е, когато бъде употребен за нещо, което трае по-дълго от него самия.“

28. януари

„Който вярва в Него, няма да бърза страховливо.“

Исаия 28:16

В едно време на свръхзвукови пътувания и високоскоростни комуникации, в една култура, в която бързането е норма, като гръм от ясно небе ни идва прозрението, че в Библията Бог рядко одобрява бързането. Казвам „рядко“, понеже имаме примера, в който бащата изтичва към завръщащия се блуден син, за да покаже, че Бог бърза да прости на грешника. Но като цяло Бог не бърза.

Когато Давид е казал: „Царската работа беше спешна“ (1. Царе 21:8), той е заблуждавал, и ние не бива да използваме неговите думи като оправдание за нервното си тичане насам-натам.

Чистата истина е, както ясно четем в горния текст, че не страховливото бързане е излишно, ако наистина се доверяваме на Господа. По-добре ще отговорим на спешността на задачата си, ако спокойно ходим в Духа, отколкото ако се впускаме бясно в плътски дейности.

Например един млад мъж много бърза да се ожени. Ако не действа бързо, мисли си той, някой друг ще вземе момичето. Но истината е, че ако Бог наистина е определил момичето за него, никой друг не може да я получи. А ако тя не е избрана от Бога за него, тогава по горчив начин ще трябва да научи истината на поговорката: „Жени се бързо, ще имаш много време да се разкайваш.“

Друг бърза да напусне професията си, за да работи изцяло за Господа. Аргументът му е, че светът загива и той не може да чака. Господ Исус не се е аргументирал така по време на годините в Назарет. Той е чакал, докато Бог Го е призовал за публично служение.

Твърде често ние прибързваме и в личната евангелизация. Толкова сме се вторачили в целта да имаме повярвали, че често откъсваме плода, преди да е узрял. Не позволяваме на Светия Дух да изобличи човека истински за грях. Като резултат от тези методи оставяме след себе си поле, осяяно с човешки развалини. „Търпението има съвършено дело“ – казва апостол Яков (1:4).

Истинската ефективност на нашия живот не се състои в паническото провеждане на наши собствени мисии, а във водената от Светия Дух дейност, потвърдена чрез търпеливо чакане на Господа.

„Да, Отче, защото така Ти се видя угодно.“

Почти всеки човек има в живота си неща, които сам никога не би си избрал, от които с радост би се отървал, но които просто не могат да се променят. Може да става дума за физически недъг или недостатък, за някоя хронична болест, която просто не ни оставя на мира. Но и нервните разстройства и душевните болести се явяват като крайно неприятни посетители.

Много хора живеят един живот на горчиво отчаяние и мечтаят какво ли би било, ако... Ако само бяха по-високи. Ако само изглеждаха по-добре. Ако само се бяха родили в друго семейство, от друга раса или дори с друг пол. Ако имаха физическите данни, за да станат спортисти. Ако имаха съвършено здраве.

Урокът, който тези хора трябва да научат, е, че истинският мир се състои в това, човек да приеме нещата, които не могат да се променят. Това, което сме, сме чрез Божията благодат. Бог е планирал живота ни с безкрайна любов и безкрайна мъдрост. Ако ние можем да преценим всичко така добре като Него, и ние щяхме да устроим нещата така. Затова трябва да можем да кажем: „Да, Отче, защото така Ти се видя угодно.“

Но всичко това отива и още една крачка по-нататък. Ние не просто трябва да приемаме нещата с кротко примирение. Като знаем, че те са допуснати от един Бог на любовта, ние можем да ги превърнем в повод за радост и хваление. Павел се е молил три пъти да се отмахне трънът в плътта му. Когато Господ му обещава достатъчно благодат, за да може да понеса тръна, апостолът възкликва: „С голяма радост ще се похваля по-скоро с немощите си, за да почива на мен Христовата сила.“ (2. Коринтяни 12:9)

Признак на духовна зрялост е да можем да се радваме в привидно неблагоприятни житейски обстоятелства и да можем да ги превърнем в средство за прослава на Бога. Фани Кросби (1823 – 1915, американска авторка на песни) е научила този урок много рано в живота си. Ослепяла на възраст от шест седмици, когато навършва осем години тя пише:

О, колко щастливо дете съм аз,
въпреки че не виждам!

Решена съм да бъда доволна в този свят.

На колко благословения се наслаждавам,
които други хора нямат!

Затова, да плача или да въздишам, понеже съм сляпа –
не мога, не искам и няма!

30. януари

„Даром сте приели, даром давайте.“

Матей 10:8

Фриц Крайслер, един от най-великите световни цигулари е казал: „Аз съм роден с музиката в организма си. Инстинктивно знаех партитури, преди изобщо да науча „аб“-то. Това беше дар на провидението. Аз не съм го изработил. Затова всъщност и не заслужавам дори благодарност за музиката... Музиката е прекалено свята, за да бъде продавана. А безумните хонорари, които в днешно време изискват музикалните знаменитости, наистина са престъпление против обществото.“

Това са думи, които всеки, който работи в делото на Господа, трябва да вземе присърце. Служението на Христос е даване, а не взимане. Въпросът не е какво ще спечеля аз, а как мога да предам посланието на колкото може повече хора и колкото може по-добре. В делото на Господа е много по-добре, ако нещата ни струват нещо, отколкото ако от тях печелим нещо.

Вярно е, че „работникът заслужава своята заплата“ (Лука 10:7), и че „Господ е наредил така, че проповедниците на благовестието да живеят от благовестието“ (1. Коринтяни 9:14). Но това далеч не оправдава човек да иска определена цена за дарбите си. Не оправдава астрономическите лицензни такси, които се искат за ползване на песни. Не оправдава безсъвестно високите хонорари за изяви на проповедници или певци.

Симон Магьосникът е искал да откупи властта да дава Светия Дух на други (Деяния 8:19). Несъмнено в това той е виждал нов източник на приходи. Чрез това действие той е оставил името си в нашия език като нова дума („симония“), която означава купуването и продаването на религиозни привилегии. Няма да е преувеличено, ако кажем, че днешният религиозен свят е изцяло пропит от симония.

Ако доларът или еврото можеха някак да изчезнат от така наречената християнска работа, голяма част от нея щеше незабавно да спре. Щяха обаче пак да останат верните служители на Господа, които щяха да продължават да се трудят, докато се изразходва и последният им грам сила.

Ние сме получили даром, трябва и даром да даваме. Колкото повече даваме, толкова повече се разширява благословието, толкова по-голяма е и наградата – добра мярка, натъпкана, стърсена, препълнена.

„Не съдете, за да не бъдете съдени.“

Матей 7:1

Хора, които иначе не знаят почти нищо за Библията, често знаят този стих и го използват по най-странни начини. Дори когато някой бива критикуван заради явно, чудовищно зло, те „благочестиво“ избълбукват: „Не съдете, за да не бъдете съдени.“ С други думи, те използват този стих, за да отхвърлят всяко осъждане на злото.

Факт е, че има области, в които ние не бива да съдим. Но също така има други области, където задължително трябва да преценяваме.

Ето няколко неща, които ни е забранено да съдим. Не бива да съдим мотивите на хората. Тъй като не сме всезнаещи, не можем да знаем защо те правят това, което правят. Не бива да съдим служението на друг вярващ – той стои или пада пред собствения си Господар. Не бива да осъждаме хора, които заради съвестта си имат предразсъдъци за неща, които са морално неутрални. Не е правилно да накръняваме тяхната съвест. Не бива да съдим по външността или социалното положение – съществено е какво е в сърцето. И, разбира се, трябва да избягваме острата, критична нагласа към околните, постоянното желание да ги порицаваме. Критикарският дух е много лоша реклама за християнската вяра.

Има обаче други области, в които ние трябва да преценяваме и да съдим. Ние трябва да преценяваме всяко учение – дали съответства на Писанието. За да избягваме впрягане в неравен ярем, трябва да преценяваме дали другите хора са истински вярващи, или не. Християните трябва да отсъждат всички спорни въпроси помежду си, вместо да ходят на съд. Местното събрание трябва да съди в случаи на крайни грехове и да изключи от общението си грешника, който отказва да се покае. Членовете на събранието трябва да преценяват кои мъже имат качествата, които се изискват за старейшини и дякони.

Бог не иска от нас да изхвърлим през борда способността си за преценка или да се откажем от всякакви морални или духовни стандарти. Той иска от нас да се въздържаеме от съдене там, където е забранено, и да съдим справедливо там, където е заповядано.

1. февруари

„... благовестието на славата на Христос.“

2. Коринтяни 4:4

Ние никога не бива да забравяме, че благовестието е радостната новина за славата на Христос. Разбира се, то говори и за Този, който е бил разпънат на кръст и погребан. Но Той вече не е на кръста, вече не е в гроба. Той е възкръснал, възнесъл се е на небето и сега е прославеният Човек до Божията десница.

Ние не Го представяме на хората като обикновения дърводелец от Назарет, нито като страдащия Божии Слуга, нито като непознатия галилеянин. А най-малко Го представяме като мекушавия апостол на хуманността, в каквото Го е гревърнало модерното религиозно изкуство.

Ние проповядваме Господа на живота и славата. Той е Онзи, когото Бог е издигнал високо и Му е дал Име, което е над всяко друго име. Пред Него ще се преклони всяко коляно и всеки език ще изповяда, че Той е Господ, за слава на Бог Отец. Той е увенчан със слава и чест, Княз и Спасител.

Твърде често ние го опозоряваме чрез посланието, което проповядваме. Ние прославяме човека с неговите таланти и събуждаме усещането, че едва ли не Бог трябва да се радва, че такъв човек Му служи. Създаваме впечатлението, че човекът оказва на Бога огромно благоволение, като Му се доверява. Това обаче не е благовестието, което са проповядвали апостолите. Те на практика са казвали: „Вие сте виновни за убийството на Господ Иисус Христос. Вие Го взехте и Го заковахте на кръста чрез ръцете на беззаконието. Но Бог Го възкреси от мъртвите и Го прослави от дясната Си страна в небесата. Сега Той е там в прославлено тяло от плът и кости. В белязаната Си от гвоздеите ръка Той държи скиптъра на цялата Вселена. Той ще се върне отново и ще съди света справедливо. Затова вие трябва да се покаете и да се обърнете с вяра към Него. Няма друга възможност за спасение, „защото няма под небето друго име, дадено между хората, чрез което трябва да се спасим“.

О, да можехме да добием нов поглед за прославения Човешки Син! И език, който да прогласява хилядите слави, увенчаващи челото Му! Тогавга несъмнено, както някога на Петдесетница, грешниците ще се разреперят пред Него и ще възкликнат: „Какво да направим, братя?“

2. февруари

„Бог, който е казал на светлината да изгрее от тъмнината, е Този, който е огрял в сърцата ни, за да даде светлината на познанието на Божията слава в лицето на Исус Христос.“ 2. Коринтяни 4:6

Буквално тук се казва: „... който е огрял в сърцата ни, за да огреем ние...“. Тук научаваме, че ние не сме замислени като крайни получатели, а като проводници на Божиите благословения. Изразът „Бог, ... който е огрял в сърцата ни“, се отнася до нашето обръщение. При първото творение Той е заповядал на светлината да свети, докато при новото творение сам Той огрява в сърцата ни.

Но Той не прави това, за да скътаме ние егоистично морето от Неговите благословения за себе си. Неговото намерение е познанието на Неговата слава в лицето на Исус Христос да се изявява на другите чрез нас.

По подобен начин Павел говори, че Бог е благоволил „да открие в мен Сина Си, за да Го проповядвам между езичниците“ (Галатяни 1:16). Бог открива в нас Своя Син, за да Го откриваме ние на другите. Когато преди години осъзнах тази истина, написах на корицата на Библията си:

„Ако всичко, което един човек ще види някога от Исус Христос, е единствено това, което вижда в теб, Макдоналд, какво ще види той?“

С пълно право Ян Макферсън казва: „Проповядването е нещо възвишено, грандиозно, достойно за страхопочитание – свръхестествено действие, предаването на една ЛИЧНОСТ чрез друга личност на група от личности, при което предаваната ЛИЧНОСТ е вечният Исус.“ Той илюстрира това с една случка, която се разиграла, когато крал Джордж V говорел по радиото и речта му се предавала в цяла Америка. В студиото в Ню Йорк се скъсал един жизненоважен кабел, което хвърлило в паника всички служители. „Тогава Харолд Вивиен, стажант-механик, в един миг видял какво трябва да се направи. Той хванал двата края на скъсания кабел и ги държал здраво, решително и смело, докато токът, който носел кралското послание, протичал през него. Тялото му било под напрежение от около 250 волта и се гърчело от главата до краката в болезнени спазми. Но той не пускал. С отчаяна решителност той държал краищата на кабела, докато хората чули посланието на краля.“

Само проводници сме, прославени Учителю,
но щом Твоята чудна сила протича през нас,
ти можеш да ни употребяваш, всеки ден и всеки час.

3. февруари

„И дойде друг ангел и застана пред олтара, държейки златна кадилница; и на него се даде много тамян, за да го прибави към молитвите на всичките светии върху златния олтар, който беше пред престола.“

Откровение 8:3

Ние вярваме, че ангелът от този стих е самият Господ Иисус. А Неговото служение, описано тук, е голяма утеха и силно насърчение за нас.

Какво прави Той? Взима молитвите на всички светии, добавя към тях Своя скъпоценен тамян и така ги представя пред Бог Отец.

Ние твърде добре знаем, че молитвите и хвалението ни са изключително несъвършени. Ние не можем да се молим, както би трябвало. Всичко, което вършим, е опетнено от грях, от неправилни мотиви, от egoизъм.

„Над най-светите ни часове,
които прекарваме на колене в молитва,
над времето, когато мислим,
че хвалебните ни песни са угодни пред Теб,
о, Сърцеведецо, излей Своята прошка!“

Но преди нашите молитви, поклонение и застъпничество да достигнат пред Бог Отец, те минават през Господ Иисус. Той отстранява всяка следа от несъвършенство, така че те са безупречни, когато накрая дойдат пред Отца. При това става и още нещо чудно. Заедно с молитвите на светите Той принася и тамян. Тамянът е образ на благоуханното съвършенство на Неговата личност и Неговото дело. Това е, което в крайна сметка прави нашите молитви действени.

Какво насърчение трябва да бъде това за нас! Ние много ясно съзнаваме колко несръчна е нашата молитва. Погазваме правилата на граматиката, далеч сме от изящно подбрани изрази и често изричаме доктринални абсурди. Но не бива заради това да се обезсърчаваме и да се страхуваме от молитвата. Имаме велик Първосвещеник, който преработва и очиства цялата ни комуникация с Отца.

Мери Баули изразява тази истина в поетична форма:

Много тамян се издига пред вечния трон.

Бог се привежда с милост, за да чуе всеки слаб стон.

Към всички молитви и хваления Христос добавя ценния тамян.

Любовта Му издига кадилницата и пръска благоухание.

4. февруари

„Ако кажеш: Така ще говоря! – это, бих изменил на поколението на синовете Ти.“
Псалм 73:15

Псалмистът е преживял тежко време. Той е гледал, че на безбожните в този свят им е добре, докато собственият му живот е бил изпълнен с трудности и страдания. Съмнения в Божията справедливост започнали да го разяждат, съмнения в Неговата любов и в Неговата мъдрост. Направо изглеждало, че Бог награждава безбожието и наказва праведността.

Но Асаф взел едно образцово решение. Той бил решен да не показва съмненията си, за да не стане повод за препъване или дори падане на някое Божие дете.

Вероятно повечето от нас от време на време имат съмнения или въпроси. Особено когато вече не можем да издържаме на обстоятелствата, когато изглежда, че всичко ще се срине върху нас, ние лесно се усъмняваме в Божието провидение. Как трябва да постъпваме в такива ситуации?

Положително е възможно да споделим съмненията си с някого, който има духовната квалификация да ни помогне. Понякога сме твърде объркани от проблемите си и не можем да видим светлината в края на тунела, докато за околните тя свети ярко и те могат да ни отведат дотам.

По принцип никога не бива „в мрака да се усъмняваме в това, което ни е било открито в светлината“. Не бива да тълкуваме Божието слово през призмата на обстоятелствата, колкото и мрачни да са те. Вместо това трябва да тълкуваме обстоятелствата в светлината на Писанието и да помним ясно, че никога нищо не може да осуети Божиите планове или да унищожи Неговите обещания.

Но преди всичко, не бива да показваме наляво и надясно съмненията си. Съществува ужасната опасност по този начин да препънем Божиите деца, „малките“, за които Господ е казал: „А който съблазни (или подведе към грях) един от тези малките, които вярват в Мен, за него би било по-добре да се окачеше на врата му един воденичен камък и да потъне в морските дълбочини.“ (Матей 18:6)

Нашите сигурности са безбройни; съмненията ни, ако въобще имаме такива, са малко. Нека споделяме един с друг сигурностите си. Още Гьоте е казал: „Дайте ми ползата от вашите убеждения, ако имате такива, но си задръжте съмненията за себе си, понеже аз си имам достатъчно свои.“

5. февруари

„Зная, че Ти можеш всичко и нито едно Твое намерение не може да бъде възпрепятствано.“
Йов 42:2

Никое намерение на Бога не може да бъде предотвратено. Човекът може да върви в своето безбожие, но Бог върви по Своя път. Човекът може да има много да каже, но Бог има последната дума. Соломон ни напомня, че „няма мъдрост и няма разум, и няма съвет срещу Господа“ (Притчи 21:30). И Еремия свидетелства, че „ще се изпълнят намеренията на Господа“ (Еремия 51:29).

Братята на Йосиф решили да се отърват от него, като го продадат на мадиамския керван. Но всичко, което постигнали по този начин, било само изпълнение на Божията воля. Мадиамците осигурили на Йосиф безплатно пътуване до Египет, където той се издигнал до вицецар и станал спасител за своя народ.

Когато слепороденият прогледнал и повярвал в Господа, юдеите го изключили от синагогата. Победа ли било това за тях? Не, тъй като Господ Исус и без това щял да го изведе оттам, тъй като Добрият Пастир „вика своите овце по име и ги извежда“ (Йоан 10:3). Така те просто спестили на Господа труда да прави това сам.

Безбожието на хората достига абсолютната си връхна точка, когато те убиват Господ Исус, като Го приковават на кръст. Но Петър им обяснява, че Той е бил „предаден според определената Божия воля и предумишление“ (Деяния 2:23). Бог преодолява чудовищното престъпление на хората, като възвисява Христос за Господ и Спасител.

Доналд Грей Барнхаус (1895 – 1960, американски пастор, радиопроповедник и библейски учител) разказва историята на един богат земевладелец, който имал в имението си красиви дървета. „Имал обаче един заклет враг, който казал: „Ще отсека едно от дърветата му, от това ще го заболи.“ В мрака на нощта врагът прескочил оградата, отишъл при най-хубавото дърво и се хванал на работа с триони и брадви. При първите лъчи на зората видял отдалеч двама мъже, които яздели по хълма към него, и в единия от тях познал земевладельца. Бързо избил клиновете и оставил дървото да падне, но един от клоновете го повлякъл и го затиснал на земята, така че той умрял от тежката рана. Но издъхвайки извикал: „Ха, аз отсякох хубавото ти дърво!“ Земевладельецът обаче го погледнал жалостиво и казал: „Това е архитектът, когото доведох. Планираме да построим нова къща и трябваше да се отсеке едно дърво, за да се освободи мястото. Точно това е дървото, над което си се трудил цяла нощ.“

6. февруари

„Бъдете обаче изпълнители на словото, а не само слушатели, мамеци сами себе си.“

Яков 1:22

Сред нас често цари опасната самоизмама, че посещаването на събирания, конференции и семинари вече представлява вършене на Божието дело. Ние слушаме проповедите и си говорим за това, което – както всички добре знаем – би трябвало да вършим, и лека-полека сред нас се прокрадва илюзията, че изпълняваме Неговата воля. Но всъщност това, което в действителност правим, е, че увеличаваме отговорността си и мамим сами себе си. Ние се самоизлъгваме, като се считаме за духовни, докато в действителност може би сме изцяло плътски. Самоизлъгваме се, като мислим, че растем, докато всъщност тъпчем на място. Самоизлъгваме се, като се смятаме за мъдри, докато сме окаяно глупави.

Господ Иисус казва, че мъдър е този, който чува Неговите думи и освен това ги върши. Безумният също чува думите Му, но не ги обръща в дела.

Не е достатъчно да чуем една проповед и след това да си отидем с думите: „Какво прекрасно послание!“ Решаващо е да си отидем у дома и да кажем: „Това, което чух, сега и ще го извърша.“ Някой е казал, че добрата проповед не само разширява духа и затопля сърцето, но и мотивира волята за действие.

Веднъж наред проповедта един проповедник попитал слушателите си коя песен са изпели като въведение. Никой не помнел. Попитал кой текст от Библията бил прочетен. Никой не можел да се сети. Попитал какви съобщения са били направени. Всички били забравили. Тези хора си играели на събрание.

Добре ще направим, ако преди всяко събиране си зададем следните въпроси: Защо съм дошъл тук? Готов ли съм да оставя Бог да ми говори лично? Ще Му се подчиня ли, ако ми говори?

Мъртво море с право се нарича така, понеже в него постоянно се влива вода, но нищо не се оттича. И в нашия живот поучението без приложение води до застои. Упоритият въпрос на Господа звучи в ушите ни: „Защо Ме зове: Господи, Господи!, и не вършите това, което казвам?“

7. февруари

„Съразтънат съм с Христос.“

Галатяни 2:20

Когато Господ Иисус е умрял на кръста, Той е умрял не само като мой Заместник, Той е умрял и като мое въплъщение. Той не само е умрял заради мен, но и като моята личност. Когато Той е умрял, в един съвсем реален смисъл и аз съм умрял. Всичко, което съм бил като син на Адам, цялото ми старо, зло, ненородено „аз“, е било приковано на кръста. В Божиите мисли това е бил краят на моята история като човек в плътта.

Но това още не е всичко! Когато нашият Спасител е бил погребан, и аз съм бил погребан. Аз съм съединен с Христос в Неговото погребение. Това означава отмахване на старото „аз“ от Божиите очи за вечни времена.

И когато Господ Иисус е възкръснал от мъртвите, и аз съм възкръснал. Но тук вече картината се променя. Не този, който е бил погребан, е възкръснал – не старото „аз“. Не, това е новият човек – Христос, живеещ в мен. Аз съм възкръснал заедно с Христос, за да ходя в нов живот.

Бог вижда всичко това като свършени факти – що се отнася до моето положение. Сега Той иска те да станат действителност и в практиката на моя живот. Той иска да осъзная и да призная като факт, че съм преминал през този цикъл на смърт, погребение и възкресение. Но как мога да осъществя това на практика?

Когато изкушението за зло ме връхлети, трябва да реагирам на него, както би реагирал един труп – никак! Трябва на практика да кажа: „Аз съм мъртъв за греха. Ти вече не си ми господар. За теб съм мъртъв.“

Ден след ден трябва да приемам като факт, че моето старо, покварено „аз“ е намерило края си в гроба на Иисус. Това означава, че няма нужда постоянно да се занимавам с него и да го изследвам. От него не очаквам нищо добро и затова и вече не се разочаровам от пълната му поква-ра.

От друга страна, вече ще живея всеки миг като човек, който е възкръснал с Христос за нов живот – с нови цели, нови желания, нови мотиви, нова свобода и нова сила.

Георг Мюлер разказва как за първи път е разбрал тази истина за своето единение с Христос:

„Дойде един ден, в който аз умрях. Умрях за Георг Мюлер с неговите мнения, предпочитания, наклонности и воля; умрях за света, за неговите аплодисменти и неговото презрение, дори и за похвалите или укорите на моите братя и приятели. И оттогава се стремя само към едно – „да се представя одобрен пред Бога.“

8. февруари

„Който не е с Мен, той е против Мен; и който не събира с Мен, разпилява.“
Матей 12:30

Господ Иисус казва тези думи за фарисеите. Те тъкмо са извършили непроситимия грях, като са приписали Неговите чудеса на Веелзевул, началника на демоните, докато всъщност чудесата Му са извършени чрез силата на Светия Дух. Вече е било очевидно, че те няма да Го приемат като Месия на Израил и Спасител на света. Тъй като не застават решително на страната на Христос, по необходимост те са против Него. По-неже не служат заедно с Него, те работят против Него.

Когато става дума за личността и делото на Христос, не може да има неутралност. По този въпрос човек не може да не вземе никакво решение. Или е за Христос, или е против Него. Всеки, който казва, че не може да реши, всъщност вече е решил.

Когато става дума за истината за Христос, няма компромис. В библейското християнство има някои области, в които в известни граници има място за различни мнения, но тази област категорично не е от тях. А. У. Тоузър ни напомня, че „някои неща са просто неизбежни“. Ние трябва непоклатимо да държим на абсолютната божественост на Господ Иисус, Неговото раждане от девица, Неговата истинска човешка природа, Неговата безгрешност, Неговата заместническа смърт за грешниците, Неговото телесно възкресение, Неговото възнесение и прославяне до Божията десница и Неговото второ идване. Когато хората се опитват да отнемат от тези основополагащи учения, им остава един половинчат спасител, който всъщност не е никакъв спасител.

Поетът е изразил това добре:

„Какво мислите за Христос?“ – е проверката,
която определя твоето състояние и твоето бъдеще.
Във всичко останало не можеш да си прав,
ако не мислиш правилно за Него:
Какъвто е Иисус в очите ти,
както Го обичаш или го презираш,
така и Бог ще се отнася с теб,
и милост или осъждане ще е съдбата ти.

9. февруари

„Който не е против вас, е откъм вас.“

Лука 9:50

На пръв поглед изглежда, че това изказване пряко противоречи на вчерашния ни стих, но това, разбира се, не е така. В Матей 12:30 (и Лука 11:23) Господ говори на фарисеи, които не искат да повярват. Той ясно им казва: „Ако не сте за Мен, сте против Мен.“ Тук обаче става дума за нещо друго. Учениците току-що са забранили на един човек да изгонва демони в името на Исус. Единствана причина била, че той не се бил присъединил към тях. В тази връзка Господ Исус казва: „Не забранявайте, защото който не е против вас, е откъм вас.“

Когато става дума за спасението, онези, които не са за Христос, са против Него. Но що се отнася до служението, за Него са всички, които не са против Него.

Ние не сме призвани да пречим на други, които служат на Господа. Светът е достатъчно широк и има място за всички нас да вършим работата си, без да се настъпваме по пръстите. Добре е да вземем присърце думите на Исус: „Не забранявайте.“

Същевременно трябва обаче да забележим, че Господ Исус не казва на Йоан и другите, че сега те трябва да се присъединят към въпросния човек. Някои хора използват методи, които други не могат да приемат. Някои имат други акценти в проповядването си. Някои имат повече светлина от други. И някои имат свободата да правят неща, за които други ги осъжда съвестта им. Ние не бива да очакваме, че всеки вярващ ще се вмести в единия калъп, който на нас ни изглежда правилен. Но ние можем да се радваме при всяка победа на благовестието, както е правел Павел. Той казва: „Някои наистина проповядват Христос дори от завист и от желание за препирни, а някои и от добра воля. Едните правят това от любов, като знаят, че съм поставен да защитавам благовестието, но другите възвестяват Христос от партизанщина, неискрено, като мислят да прибавят тъга на моите окови. Тогава какво? Само това, че по всякакъв начин – било престорено, или истинно – се проповядва Христос; и затова аз се радвам, и ще се радвам.“ (Филипяни 1:15–18)

Сам Шумейкър (1893 – 1963, американски пастор и писател) задава актуалния въпрос: „Кога най-после ще се научим, че във великата битка на светлината срещу мрака в нашето време ние се нуждаем от подкрепата на съюзници, които не винаги отговарят на нашия личен вкус? Кога ще научим, че всички християни трябва да работят и да се борят заедно, за да успеят да победят приливната вълна на антихриста?“

„И така, казвам: ходете по Духа.“

Какво всъщност означава на практика „да ходиш по Духа“? Изобщо не е толкова теоретично и сложно, колкото си мислят някои. Ето някои насоки как би могло да изглежда ежедневното ни ходене по Духа:

Първо започваме деня си с молитва. Изповядваме всеки осъзнат грях в живота си – това ни прави чист съд, който Бог може да употребява. Отделяме си време за хваление и поклонение – това настройва душата ни. Съвсем съзнателно предаваме на Бога властта над живота си – това Му дава възможност да живее Своя живот чрез нас. Чрез този акт на подновено отдаване „ние се предпазваме от безполезна правена на плановете и Му предаваме поддръжването на живота си“.

След това си отделяме време за хранене от Божието слово. По този начин получаваме общ поглед върху Божията воля за живота си. Но може и да получим конкретни напътствия за Неговата воля за настоящото си положение.

След личното си време с Господа се заемаме с обичайната си работа. Обикновено това са простичките, сухи, ежедневни задължения на живота. По тази точка много хора имат погрешни представи. Те смятат, че „ходенето по Духа“ няма нищо общо с работното облекло и домакинските престилки. Но огромна част от ходенето по Духа се състои от вяност и старание в ежедневната ни работа.

В хода на деня ние изповядваме и осъждаме греха веднага щом го осъзнаем. Прославяме Господа, когато се сетим за Неговите благословения. Подчиняваме се на всеки импулс да правим добро и отказваме на всяко изкушение за зло.

Тогава приемаме всичко, което ни се случва през деня, като Божията воля за нас. Прекъсванията се превръщат във възможности за свидетелство. Разочарованията се превръщат в срещи с Господа. Обажданията по телефона, писмата, посетителите – всичко това разглеждаме като част от Неговия план.

Харолд Уайлдиш дава следното обобщение в една от своите книги:

„Както предаваш на Христос бремето на своя грях и се осланяш на Неговото завършено дело, по същия начин Му предай и целия товар на живота и служението си и разчитай на настоящото действие на Светия Дух в теб.“

„Подчинявай се всяка сутрин наново на ръководството на Светия Дух и с прослава към Бога и мир се заеми с работата си, като му предоставиш контрола над себе си и над делото си през деня. Поддържай навика през целия ден да Му се доверяваш радостно и да Му се покоряваш с очакването, че Той те води, осветлява, коригира, напътства, употребява и върши в теб и чрез теб това, което Той иска. Разчитай на Неговото действие като на факт, независим от това, което ти виждаш или чувстваш. Нека просто вярваме в Светия Дух и нека Му се подчиняваме като на ръководител на нашия живот. Нека се въздържаваме от изнурителното усилие да взимаме живота си в собствените си ръце. Тогава, според Неговата воля, в нас ще се прояви плодът на Духа за Божия слава.“

11. февруари

„... пронизва до разделяне душата и духа.“

Евреи 4:12

Когато Библията говори за човека и трите му съставни части, последователността винаги е: дух, душа и тяло. Но когато хората използват този израз, последователността почти винаги е: тяло, душа и дух. Грехът е обърнал обратно Божия ред. Сега човекът поставя тялото на първо място, след това идва душата, и чак накрая – духът.

Двете нематериални съставки на човешкото същество са неговият дух и неговата душа. Духът прави човека способен да общува с Бога. Душата е свързана с чувствата и страстите му. Въпреки че ние не сме в състояние да различаваме в подробности духа и душата, можем и трябва да правим разлика между духовното и душевното.

И така, кои неща са духовни? Проповядване на Словото, което прославя Христос, е духовно. Молитва към Бога чрез Исус Христос в силата на Духа е духовна. Служение, мотивирано от любов към Господа и черпещо силата си от Светия Дух, също. Поклонение в Дух и истина също.

А кои неща са душевни? Проповядване на Словото, което привлича вниманието към човека, към неговите ораторски умения, неговата личност или блестящ интелект. Механични молитви, в които сърцето не присъства наистина, а целят само да направят впечатление на околните. Служение, за което човек сам се е призовал, което се извършва от финансови мотиви и чрез плътски методи. Поклонение, което се върти около видими, материални помощни средства, а не около невидимите духовни реалности.

Какво общо има Божието събрание с осветени сгради, шарени прозорци, одежди, почетни титли, свещи, тамян и други външни атрибути? Или какво общо има Божието събрание с рекламни кампании в холивудски стил, с професионални организации за събиране на дарения, с евангелизационни манипулации, с култ към личности, с музикални екстравагантности?

Рекламата в което и да е средностатистическо християнско списание е достатъчно доказателство за това, колко душевни сме станали.

Павел прави ясна разлика между служението, сравнено със злато, сребро и скъпоценни камъни, и служението, което не е нищо повече от дърво, сено и слама (1. Коринтяни 3:12). Всичко духовно ще издържи на огъня на проверката на Божия съд. Всичко душевно ще излезне в пламъците.

„...ните върху този хълм, нито в Ерусалим.“

Йоан 4:21

За самаряните хълмът Гаризим е бил център за поклонение. А за юдеите Ерусалим е бил единственото място на цялата земя, където Бог е определил да обитава Името Му. Господ Иисус обаче оповестява на жената от Самария един съвсем нов ред: „... идва часът, и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Отца с дух и истина; защото такива иска Отец да бъдат поклонниците Му.“

Днес вече няма едно специално място на земята, определено за поклонение. В нашата епоха святото място е заместено от една свята личност. Господ Иисус Христос е центърът, около който се събира Неговият народ. Ние се събираме заради Него. Не сме привлечени от някоя свещена сграда с пъстроцветни прозорци, хор или орган. Не се събираме заради някой човек, колкото и да е надарен. Господ Иисус е божественият магнит, който ни привлича.

Земното място не е важно; можем да се събираме в специална сграда или в частен дом, на полето или в пещера. При истинското поклонение ние чрез вяра влизаме в небесното светилище. Там присъства Бог Отец. Присъства Господ Иисус. Ангелите са там като празнично събрание. Там са светиите от старозаветни времена. Там са и починалите светии от времето на църквата. В такова възвишено общество ние имаме привилегията да излеем сърцата си в поклонение на Бог Отец чрез Господ Иисус в силата на Светия Дух. И така, докато тялото ни още е на земята, ние се издигаме в духа „далеч над този бушуващ свят, който неспирно воюва там долу“.

Това противоречи ли на думите на нашия Господ: „Където двама или трима са събрани в Мое Име, там съм и Аз посред тях“ (Матей 18:20)? Не, това също е вярно. Той присъства по специален начин, когато Неговият народ се събира в Неговото Име. Той взима нашите молитви и поклонение и ги представя пред Отца. Каква привилегия е това, Иисус да е сред нас!

13.февруари

„Не дължете на никого нищо освен взаимна любов.“

Римляни 13:8

Не бива да схващаме този стих като забрана за всякакви дългове. В нашето общество сметките за телефон, ток, вода и газ се плащат със закъснение и това не може да се избегне. При определени обстоятелства може да е по-разумно от гледна точка на ученичеството да се купи къща с ипотечен заем и така паричната ѝ стойност да се запази с времето, вместо същите месечни суми да се дават за наем. А и в днешно време е невъзможно да се прави бизнес, без от време на време да се взимат заеми.

Стихът обаче положително забранява други практики. Той ни забранява да влизаме в дългове, за които от самото начало няма големи изгледи да можем да ги изплатим. Забранява ни да вземаме кредит за закупуване на стоки, чиято стойност намалява с времето. Забранява ни да изоставяме с плащанията. Забранява ни взимането на кредити за купуване на ненужни вещи. Забранява ни да влизаме неразумно в дългове, понеже не можем да устоим на изкушението на кредитната карта. Забранява ни разхищаването на парите на Господа за плащане на завишени лихви при забавени плащания.

Този стих има за цел да ни предпази от кредитните акули, от семейни проблеми вследствие на прекомерни разходи, от процеси за фалит. Всичко това разрушава нашето християнско свидетелство.

Като цяло ние трябва да се отнасяме отговорно към финансите си, като живеем скромно, в рамките на средствата си, и винаги помним, че „който взема назаем, е роб на заемодателя“ (Притчи 22:7).

Единственият дълг, който християните винаги имат, е задължението да се обичат един друг. Ние имаме дълг към невярващите – да ги обичаме и да споделяме с тях благовестието (Римляни 1:14). Ние сме длъжни да отдадем живота си за братята (1. Йоаново 3:16). Този вид дълг никога няма да ни доведе до конфликт със закона. Напротив, както казва Павел, това е изпълнение на закона.

14. февруари

„И сега, Господи, погледни на техните заплашвания и дай на Своите слуги да говорят Твоето слово с пълна дързост.“ Дения 4:29

Когато ранните християни били преследвани, те не чакали обстоятелствата да се променят. Вместо това те прославяли Бога в настоящите обстоятелства.

За съжаление, твърде често ние не следваме техния пример. Отлагаме действието за по-късно, когато условията ще бъдат по-благоприятни. Разглеждаме камъните по пътя като препятствия, а не като трамплин. Извиняваме бездействието си с това, че обстоятелствата не са идеални.

Студентът не иска да се включва в християнско служение, докато не приключи с образованието си. После е напълно погълнат от приятелство и брак. След това напрежението на работата и семейния живот му пречи да се посвети на служение. Той решава да изчака да се пенсионира – тогава ще е свободен и ще предостави на Господа остатъка от живота си. Най-накрая се пенсионира, но енергията и духовната му визия са отлетели и той се поддава на удобството.

Или пък често се случва да трябва да работим с хора, които не се отнасят с нас достатъчно нежно и деликатно. Възможно е тези хора да заемат отговорни позиции в местната църква. Въпреки че са верни и работят усърдно, ние имаме проблеми с тях. Какво правим тогава? Притяваме се някъде в периферията и чакаме няколко тържествени погребения. Този метод обаче не действа. Такива хора обикновено са удивително дълголетни. Чакането на погребения е доста неефективно.

Йосиф не е чакал да го освободят от затвора, за да посвети живота си на някаква полезна дейност – той е служел на Бога и в затвора. Даниил е станал мощно свидетелство за Бога по време на вавилонския плен. Ако беше чакал края на изгнанието, щеше да стане късно. Павел е написал писмата до ефесяните, филипяните, колосяните и Филимон, докато е бил в затвора. Не е чакал обстоятелствата да се подобрят.

Простият факт е, че обстоятелствата в този живот никога не са идеални. А и на християните не им е дадено обещание, че някога ще се подобрят. Затова и за служението, както и за спасението, важи: „Ето, сега е благоприятно време.“

Лутер е казал: „Който иска да чака, докато случаят е напълно подходящ за неговата работа, никога няма да го намери.“ Соломон ни предупреждава: „Който се вира във вятъра, няма да сее и който гледа на облаците, няма да жъне.“ (Еклисиаст 11:4)

15. февруари

„Хвърли хляба си по водата, защото след много дни ще го намериш.“
Еклизиаст 11:1

Вероятно тук думата „хляб“ се използва символично за зърното, от което се приготвя хлябът. В Египет зърното се е сеело по наводнените полета. След това, когато водата постепенно се оттегляла, се явявал плодът. Но това не ставало веднага, а „след много дни“.

Днес ние живеем в забързано и нетърпеливо общество и искаме бързи, незабавно видими резултати. Имаме разтворимо кафе, какао, чай, готови супи, картофено пюре на прах, заведения за бързо хранене. В банките дават светкавични кредити. Нервираме се, когато трябва да чакаме каквото и да било.

В християнския живот и служение обаче не е така. Нашата добрина и милост не биват награждавани веднага. Молитвите ни не получават светкавичен отговор. И обикновено служението ни няма непосредствено видими резултати.

Библията многократно използва земеделския цикъл като илюстрация за духовната работа: „Сеячът излезе да сее...“; „Аз посадох, Аполос напои, но Господ даде растежа“; „... първо стрък, после клас, а след това – пълно зърно в класа.“ Това е постепенен процес, отнемащ по-дълго време. Тиквата расте по-бързо от дъба, но и за нея е необходимо време.

Затова е нереалистично да очакваме незабавни резултати от добрите си дела. Техният ефект не може да се пресметне или предвиди. Незряло е да очакваме незабавни отговори на молитвите си. Неразумно е да подтикваме към бързо решение човек, който за първи път чува благовестието. Обичайният опит е, че трябва дълго време да даваме, да се молим и неуморно да служим. Правим това с доверието, че трудът ни в Господа не е напразен. След известно време виждаме някакви резултати – не достатъчни, за да се надуем от гордост, но достатъчни, за да ни дадат кураж и сили да продължим нататък. Пълният резултат няма да видим, преди да стигнем в небето – в крайна сметка това е най-доброто и най-безопасно място, където да разберем за плодовете на работата си.

„Даже и в смеха сърцето може да боли.“

Нищо в този свят не е съвършено. Всеки смях е примесен с тъга. Всеки диамант има някакъв недостатък. Всеки човек има някаква слабост на характера. Във всички области на живота винаги има някакво скрито червейче, което гризе ябълката отвътре.

Добре е да сме идеалисти – Бог е вложил в нас копнеж по съвършенството. Но също е добре и да сме реалисти – под слънцето няма да намерим абсолютно съвършенство.

Младите хора често си мислят, че тяхното семейство е единственото, в което има караници. Или че само техните родители са посредствени личности.

Толкова е лесно да се разочароваме от местната църква и да си мислим, че в другите църкви всичко е розово.

Или пък постоянно търсим идеални приятели. Очакваме от другите съвършенство, въпреки че ние самите не го проявяваме.

Трябва ясно да си дадем сметка за факта, че всеки човек има грешки и слабости, някои по-очевидни от други. Колкото по изявена личност е някой, толкова по-явни са обикновено и неговите грешки. Вместо да се разочароваме от грешките на другите вярващи, по-добре е да подчертаваме техните добри качества. А такива също всеки има. Само една личност обаче има всички добри качества накуп – Господ Иисус.

Често си мисля, че Господ нарочно ни е оставил тук долу с един постоянен и никога незадоволен копнеж по съвършенството – за да гледаме нагоре към Него, в когото няма грешка и няма недостатък. В Него е сборът от всички нравствени прелести. При Него няма разочарование.

17. февруари

„В притеснение Ти ми даде простор.“

Псалм 4:1

Истина е, че „никой не е станал моряк в тихо море“. Притесненията ни учат на търпение. Трудностите ни създават простор и ние напредваме.

Дори и хората от този свят са разбрали, че трудностите ни възпитават и ни помагат да вървим напред. Чарлз Кетеринг казва: „Проблемите са цената на прогреса. Давайте ми само проблеми и нищо друго. Добрите новини ме правят слаб.“

Но най-вече в света на християните намираме многобройни свидетелства за ползата от изпитанията.

Поетът потвърждава това с думите:

Не един вдъхновен певец сред синовете на светлината
ще каже за най-прекрасната музика: Роди се през нощта.
И не един величествен химн, разливащ се дома на Отца,
е преживял своята първа въздишка в тъмничния мрак.

Спърджън пише по своя неподражаем начин:

„Боя се, че цялата благодат, която съм получил в приятните и леки мигове и щастливи часове, почти ще се събере върху едно пени. Но доброто, което съм преживял чрез болките и страданията, и скърбите, е неизмеримо в целостта си. Какво имам, което да не дължа на чука и пилата? Утеснението е най-доброто обзавеждане в моя дом.“

Всъщност, защо това ни изненадва? Не ни ли казва и останалият неизвестен автор на Посланието към евреите: „Нито едно наказание не изглежда да е за радост, а за скръб; но после донася мирния плод на правдата на тези, които са били обучавани чрез него.“ (Евреи 12:11)

„Съдията на цялата земя няма ли да върши правда?“ Битие 18:25

Когато в живота има тайни, които са прекалено дълбоки, за да ги изследваме, ние можем да имаме спокойната увереност, че Съдията на цялата земя е Богът на пълната и безкрайна справедливост.

Например, измъчва ни въпросът какво се случва с децата, които умират, преди да са достигнали възрастта на морална отговорност. За мнозина от нас е достатъчно да знаем, че „на такива е Божието царство“. Ние вярваме, че те са спасени чрез кръвта на Исус. За други обаче, които не се задоволяват с това обяснение, думите на горния стих трябва да са достатъчни. Ние можем да разчитаме, че Бог върши това, което е право.

Освен това съществува постоянният проблем за избирането и предопределението. Дали Бог избира някои хора за спасение, без същевременно да осъжда други на вечно проклятие? След като калвинистите и арминианците са изложили всички свои аргументи, ние можем да сме напълно спокойни в сигурността, че при Бога няма никаква несправедливост.

Отново и отново се сблъскваме с привидната несправедливост, че злите често благоденстват, докато праведните преминават през тежки утеснения. Постоянно се поставя въпросът за съдбата на езичниците, които никога не са чули благовестието. Хората гадаят защо изобщо Бог е допуснал навлизането на греха в света. Често сме поразени от ужас пред природни бедствия, бедност и глад, ужасни физически и душевни недъзи. Съмнението постоянно надига глас: „Ако Бог наистина държи всичко в ръката Си, защо допуска тези неща?“

Вярата отговаря: „Почакай, докато бъде написана и последната глава. Бог още не е направил грешка. Когато сме в състояние да видим нещата в по-ясна перспектива, ще разберем, че Съдията на цялата земя е действал правилно.“

Бог пише с букви, прекалено едри,
за да ги обхване нашето късогледство.
Ние виждаме само откъслечни линии
и се мъчим да изследваме цялата тайна
от разбити надежди, смърт и живот,
безкрайни войни, безполезни борби.
Но там, с по-добро, по-ясно зрение, ще видим едно –
че Неговият път е бил винаги прав.

Джон Оксенхам

19. февруари

„Безумието на човека изкривява пътя му и сърцето му негодува против Господа.“ Притчи 19:3

Никоя психологическа книга не ни дава такива дълбоки прозрения в човешкото поведение като Библията. Тук тя описва например човек, чието собствено безумие съсипе живота му, но вместо да поеме отговорността за това, той обвинява Бога, като че ли Той е причина за неговия провал.

Колко често се потвърждава това в живота! Познаваме хора, които са изповядали християнството, но след това са се оплели в противни форми на сексуална неморалност. Това им е донесло позор, презрение и финансов крах. Но покаяват ли се след това? Не, обръщат се срещу Христос, отричат се от вярата и стават войнствени атеисти.

По-често, отколкото си мислим, отричането от вярата се дължи на морален провал. А. Дж. Полок (1864 – 1957, английски евангелист и учител сред така наречените „братя“) разказва за срещата си с един млад човек, който бълвал всевъзможни съмнения и богохулни нападки срещу Писанието. Когато Полок го попитал: „Ти в какъв грях живееш?“, младежът се сринал и изплакал мрачната си история, изпълнена с грях и морални падения.

Крещящата несправедливост е в това, по какъв извратен начин човекът беснее срещу Господа заради последствията на собствените си грехове. У. Ф. Адений казва: „Чудовищно е да се приписват на Божието провидение последствията за действия, които Той е забранил.“

Колко е вярно, че „който върши зло, мрази светлината и не отива към светлината, за да не би да се открият делата му“ (Йоан 3:20)! Апостол Петър ни напомня, че подигравателите, които „ходят по своите собствени страсти“, „своеволно не признават“ истината и се заблуждават. Полок коментира: „Това илюстрира изключително важната истина, че неспособността и нежеланието да се приеме Божията истина често имат нравствени причини. Често един човек просто иска да продължава да живее в греха. Плътта има естествено отвращение от Бога. Понякога човек се бунтува и срещу всепроникващия характер на светлината или срещу възпиращото злото въздействие на Библията. Заблудата не е толкова на ума, колкото на сърцето.“

„Не искам да ям, докато не кажа думите си.“

По същия начин, както слугата на Авраам е съзнавал спешността на мисията си, трябва и ние да виждаме значението на нашата задача. Това не означава, че трябва внезапно да хукнем във всички посоки едновременно. Не значи, че трябва да изпаднем в невротична припряност. Значи обаче, че трябва да се посветим на поставеното пред нас задължение с абсолютен приоритет и спешност.

Трябва да възприемем нагласата, изразена в стиховете на Робърт Фрост:

Горите са приятни, тъмни и дълбоки,
но аз имам да спазвам обещания –
да измина много мили, преди да положа глава.

Ейми Кармайкъл изразява същото с думите: „Обетите към Бога са на мен. Не мога да се спирам да играя със сенки или да бера земни цветя, преди да извърша делото си и да дам отчет за него.“

На друго място тя пише:

Само дванадесет кратки часа! Не оставяй да умре у нас
съзнанието за неотложност, Пастирю благи,
нека постоянно претърсваме хълмовете заедно с Теб.

Според разказите, Чарлз Саймън (1759 – 1836, пастир в Кеймбридж, евангелски водач, съосновател на три мисионерски дружества) държал в кабинета си снимка на Хенри Мартин (1781 – 1812, помощник пастир на Ч. С., пионер-мисионер и преводач на Библията в Индия и Персия). Където и да отидел в кабинета си, изглеждало, че Мартин постоянно го гледа и казва: „Бъди усърден, бъди усърден, не се шляй, не се шляй.“ А Саймън отговарял: „Да, ще се старая, ще се постарая, ще бъда усърден, няма да се шляя, понеже души погиват, а Иисус трябва да се прослави.“

Нека чуем същата настойчивост и в думите на безстрашния апостол Павел: „Едно правя ... гоня целта за наградата на горното призвание от Бога в Христос Иисус.“ (Филипяни 3:13–14)

Не е ли живял и нашият Господ със същото съзнание за спешност? Той казва: „Имам кръщение, с което трябва да се кръстя, и колко се измъчвам, докато то се извърши!“ (Лука 12:50)

Няма извинение за християни, които седят със скръстени ръце.

21. февруари

„Аз живея сред своя народ.“

4. Царе 4:13

Една заможна жена от Сунам оказвала гостоприемство на Елисей всеки път, когато той минавал през града. Накрая тя предложила на мъжа си да построят отделна стая за пророка, за да си има свое място, когато се отбива при тях. С намерението да се отблагодари на своята щедра домакиня Елисей я попитал какво би могъл да направи за нея – може би да я въведе пред царя или военачалника. Нейния простиച്ък отговор бил: „Аз живея сред своя народ.“ С други думи: „Напълно съм доволна от живота си. Харесват ми обикновените хора, сред които живея. Нямам особен стремеж към каймака на обществото. Общуването със знаменитости не е желана цел за мен.“

Тя е била мъдра жена! Хората, които не се задоволяват, докато не бъдат въведени в кръговете на известните, богатите и аристократите, често биват принудени да осъзнаят, че най-ценните и най-стойностни хора никога не се явяват по първите страници или клюкарските хроники на вестниците.

Аз съм имал доста контакти с велики имена в евангелския свят, но трябва да призная, че в повечето случаи това са били разочароващи преживявания. Колкото повече опознавах лично онези, които бяха възхвалявани шумно в християнските медии, толкова повече губех илюзиите си. Ако мога да избирам, предпочитам общението с онези смирени, богобоязливи, порядъчни граждани, които са безименни в този свят, но добре известни в небето.

А. У. Тоузър отразява точно моите чувства, като пише: „Аз вярвам в светии. Запознах се с комедиантите; запознах се с уличните глашатаи; запознах се с дарителя, който изписва името си на фасадата на сградата, за да знаят хората кой я е построил. Запознах се с повярвали каубои, които не бяха особено повярвали. Запознах се с всевъзможни видове странни християни навсякъде в Съединените Щати и Канада, но сърцето ми търси светии. Искам да се запозная с хората, които са като Господ Исус Христос... Това, което наистина искаме и трябва да имаме, е красотата на Господа, нашия Бог, в гърдите на хората. Един печелещ доверие, привлекателен християнин струва повече от 500 специалисти по реклама, християнски професионалисти и религиозни инженери.“

Чарлз Саймън има подобни мисли: „Още от първия ден до сегашния час съм се стремил към това ... общението ми е било със светните и славните на земята, и всеки един от тях се е старал с всички сили да ми оказва добрина заради Господа.“

Затова жената от Сунам заслужава огромен букет орхидеи за духовната мъдрост, която се крие в думите ѝ: „Аз живея сред своя народ.“

22. февруари

„... с цел да се усъвършенстват светиите за делото на служението.“
Ефесяни 4:12

Революционно прозрение! Дарбите в Ефесяни 4 гл. са дадени за усъвършенстване на светиите за делото на служението. Щом светиите могат сами да извършват делото на служението, дарбата може да продължи нататък.

Това означава, че успехът в Божието дело се състои в това, човек във възможно най-кратки срокове да „стане излишен“, т. е. да може да се оттегли от работата и да се огледа за нови светове за завладяване.

Точно това е правел Павел. Той е отишъл напр. в Солун, проповядвал е на юдеите в три съботи и е оставил след себе си функционираща църква. Несъмнено това е било изключение, що се отнася до скоростта на установяване на една християнска работа. Най-дългото време, което Павел е прекарал наведнъж на едно място, е било две години – в Ефес.

Божие намерение никога не е било Неговите свети да са постоянно зависими от една от изброените по-горе дарби. Дарбите за заменими. Ако светиите се превърнат в щатни слушатели на проповеди и никога не започнат лично да участват в делото на служението, те и никога няма да се развият така, както би трябвало, и светът никога няма да бъде евангелизиран така, както е било Божието намерение.

Уилям Дилън казва, че един успешен чуждестранен мисионер никога няма чуждестранен наследник на работата си. Това трябва по същия начин да важи и за местни работници на Божията нива – когато задачата на работника е изпълнена, светиите трябва да поемат работата сами, а не да търсят друг проповедник.

Твърде често ние, проповедниците, разглеждаме положението си като пожизнено. Смятаме, че други не биха могли да се справят толкова добре с работата. Оправдаваме постоянното си присъствие на едно място с факта, че броят на посетителите би намалял, ако си отидем. Оплакваме се, че другите не вършат нещата, както трябва, и че на тях не може да се разчита. Но фактът е, че те първо трябва да се научат. А за да се научат, трябва да им се дадат възможностите за това. В процеса на обучение се включват упражнения, предаване на отговорности и регистриране на напредък.

Ако светиите стигнат до етапа, в който смятат, че могат да се справят без някой специален проповедник или учител, това не е причина той да се засяга или обижда. Това е повод за празнуване. Сега работникът е свободен да отиде някъде другаде, където е по-остро необходим.

Винаги е лошо, когато Божието дело се изгражда трайно около даден човек, независимо колко е надарен. Неговата голяма цел трябва да бъде да повиши ефективността си, като подготви и обучи светиите достатъчно, за да не бъдат те повече зависими от него. В свят като нашия той няма нужда да се безпокои, че няма да намери работа на други места.

23. февруари

„Мъдрият нека слуша и ще увеличи знание и разумният ще получи мъдър съвет.“

Притчи 1:5

Принципната разлика между мъдрия и безумния в книгата Притчи е, че мъдрият е готов да слуша, а безумният не.

Изобщо не става дума за умствените способности на безумния. Той може да има изключителен интелект. Но той не дава никога да му каже нищо. Той страда от фаталната заблуда, че знанията му са неограничени и преценката му е непогрешима. Когато приятелите му искат да го посъветват, си спечелват само присмех и гняв за усилието си. Отстрани те виждат как той се мъчи да се измъкне от неизбежните последствия от греховните си и безумни действия, но са принудени да наблюдават безпомощно, без да могат да предотвратят бедата. И така той се препъва от един хаос към следващия. Веднъж стига до финансова катастрофа. Друг път личният му живот е пълна бъркотия. После бизнесът му стига до фалит. Но той си внушава, че просто има лош късмет. Никога не му минава мисълта, че самият той е най-злият си враг. Той щедро раздава съвети на другите и забравя, че не може да подреди собствения си живот. Не можеш да му затвориш устата, той говори със самоувереността на оракул.

Мъдрият е замесен от друго тесто. Той е наясно, че жичките в мозъка на всички хора са някак объркани поради грехопадението. Знае, че понякога другите виждат аспекти на даден проблем, които той е пропуснал. Той с готовност признава, че и неговата памет понякога има празноти и смесва нещата. Приема поучение и приветства всяка информация, която му помага да вземе правилно решение. Той дори търси съвет от другите, защото знае, че „в многото съветници има спасение“ (Притчи 11:14). Като всеки човек и той понякога прави грешки. Но той има здравословното качество да се учи от грешките си и да превръща всеки провал в трамплин към друг успех. Той е благодарен за заслужения упрек и с готовност казва: „Постъпих неправилно. Съжалявам.“ Умните деца се подчиняват на възпитанието на родителите си; безумните се бунтуват. Мъдрите младежи се покоряват на библейските предписания за морална чистота; безумните следват собствените си страсти. Мъдрите възрастни преценяват всичко според това, дали е угодно на Господа; безумните правят онова, което е угодно на самите тях.

И става така, че мъдрите стават все по-мъдри, докато безумните зъхват в тинята на собственото си безумие.

Елементарна истина в естествения живот е, че ние раждаме деца по своя образ и по свое подобие. Адам е родил син по свое подобие и го е нарекъл Сит. Когато хората виждали Сит, те сигурно са казвали: „Крушата не пада по-далеч от дървото.“

Стръскащ факт в духовния живот е, че и там ние също раждаме деца по нашия образ. Ако имаме навика да говорим за Господ Исус на другите хора, и духовните ни деца несъзнателно ще придобият качества на характера, които наподобяват нашите. Това не е въпрос на унаследяване, а на подражание. Те гледат на нас като на идеалното възплъщение на това, което християнинът би трябвало да бъде, и несъзнателно преустройват поведението си по нашия образец. Скоро в тях проличава типичната семейна прилика.

Това означава, че мястото, което аз отреждам на Библията в живота си, ще определи мащаба за моите духовни деца. Значението, което придавам на молитвата, ще бъде възприето и от тях. Ако от сърце прославям Господа и Му се покланям, и те също ще го правят като нещо най-естествено.

Ако аз последователно се покорявам на изискванията на ученичеството, те ще възприемат това като обикновена норма за всички вярващи. От друга страна, ако разводнявам думите на Спасителя и живея живот, ориентиран към богатство, слава и забавления, трябва да очаквам, че и в това те ще последват моя пример.

Обикновено усърдните благовестители произвеждат също усърдни лични благовестители. Онези, които намират радост и полза в ученето на стихове от Писанието наизуст, предават този опит и на духовните си деца.

Ако не посещаваш редовно църковните събирания, не можеш да очакваш от питомците си нещо друго. Ако обикновено закъсняваш, най-вероятно и те ще закъсняват. Ако винаги седиш на последния ред, не се чуди, че под твое влияние и те правят така.

А ако си дисциплиниран, точен, достоен за доверие и с цяло сърце участваш в Божието дело, тогава и твоят Тимотей ще последва примера на твоята вяра.

И така, въпросът, който се поставя пред нас, е: „Мога ли да съм доволен от това, че децата ми ще бъдат по мое подобие?“ Апостол Павел е могъл да препоръча: „Моля ви настойчиво: бъдете мои подражатели!“ (1. Коринтяни 4:16) Можем ли и ние да кажем това?

25. февруари

„Нека ви бъде според вярата ви.“

Матей 9:29

Когато Господ Исус пита двамата слепци дали вярват, че Той може да им върне зрението, те отговарят с „да“. Докосвайки очите им, Той каза: „Нека ви бъде според вярата ви“ – и очите им се отварят.

От това можем повърхностно да заключим, че само трябва да имаме достатъчно вяра и можем да получим всичко, което искаме – богатство, здраве или каквото и да било друго. Но това не е така. Вярата винаги трябва да се основава на слово от Господа, Божие обещание или заповед от Писанието. Иначе тя не е нищо друго освен лековерно самовнушение.

Това, което научаваме от този текст, е истината, че степента, в която на практика получаваме Божиите обещания, зависи от мярката на нашата вяра. След като Елисей обещава на цар Йоас победа над арамейците, той му заповядва да удари стрелите си в земята. Йоас удря три пъти и престава. Тогава Елисей гневно оповестява на царя, че ще победи арамейците само три пъти, а са били възможни пет или шест победи (4. Цар 13:14–19). Размерът на победата е зависел от мярката на вярата му.

Така е и в нашия живот на ученици. Ние сме призвани да оставим всичко и да ходим с вяра. Забранено ни е да събираме съкровища на земята. До каква степен се осмеляваме да се подчиним на тези заповеди? Трябва ли да се откажем от спестовния си влог, акциите и ценните си книжа, пенсионните и здравните си застраховки? Отговорът е: „Нека ти бъде според вярата ти.“ Ако можеш с вяра да кажеш: „Ще работя усърдно, за да задоволявам настоящите си потребности и тези на семейството си, а всичко, което ги надхвърля, ще влагам в Божието дело. А за бъдещето просто ще се доверя на Господа.“ – тогава можеш да си напълно сигурен, че Господ ще се погрижи за бъдещето ти. Той е казал, че няма да ни остави, и че Неговото слово не може да бъде отменено. От друга страна, ако смятаме, че трябва да проявим „здрав разум“ и да отделим нещо за черни дни, Бог пак ни обича и ще ни употреби съгласно мярката на вярата ни.

Животът на вярата е като водата, която извира от храма в Езекиил 47. Можем да навлезем в нея до глезените, до коленете, до кръста или пък, най-добре, да плуваме в нея.

Безценните Божии благословения опитват естествено онези, които Му се доверяват най-много. Ако веднъж сме преживели на практика Неговата вяроност и сме изпитали Неговата грижа, вече не желаем патериците, подпорките и възглавничките на „здравия разум“. Или, както някой някога е казал: „Щом веднъж си ходил по водата, вече не искаш да плаваш с лодка.“

26. февруари

„Как можете да повярвате вие, които приемате слава един от друг, а не търсите славата, която е от единия Бог?“

Йоан 5:44

С тези думи Господ ни обръща внимание, че не можем едновременно да се стремим към аплодисменти от хората и признание от Бога. Той също показва, че щом веднъж сме тръгнали по пътя на търсенето на човешка слава, вече сме нанесли смъртоносен удар на живота на вярата.

По подобен начин и апостолът изразява нравствената несъвместимост на стремежа към похвалата от хора и стремежа към похвалата от Бога: „Ако бях още угаждал на хора, нямаше да съм слуга на Христос.“ (Галатяни 1:10)

Ще дам една практическа илюстрация на това. Нека си представим един млад вярващ, който иска да получи висока академична степен в някоя богословска област. Той иска да получи степената от някой прочут университет, от някоя всепризната институция. За съжаление обаче всички прочути и всепризнати университети, които предлагат тази академична степен, са такива, които отричат съществени, основни истини на вярата. Но прибавянето на въпросната академична титла към името му означава толкова много за нашия млад вярващ, че той е готов да я приеме от ръката на хора, които, въпреки че са известни учени, са врагове на Христовия кръст. Почти неизбежно е вярващият да се поквари в хода на обучението си. Той ще има титлата, но вече никога няма да говори със същата дълбока убеденост както преди.

Копнежът да бъдеш известен учен в света носи неизбежни рискове. Съществува коварната опасност от приемане на компромиси, от отказване от библейски принципи в полза на по-либерална нагласа, и в крайна сметка, от критикуване повече на фундаменталистите отколкото на модернистите.

Християнските библейски и други училища са изправени пред мъчителен избор – дали да се стремят към признание от страна на официалните институции в образователното дело на държавата, или не. Алчността за „официално признание“ често завършва с разводняване на библейските им принципи и възприемане на плътски методи, създадени от хора, които нямат Духа.

Това, към което трябва с всички сили да се стремим, е да „бъдем одобрени от Бога“ и признати от Него. Алтернативата е твърде скъпа, тъй като „на монетата, за която продаваме истината, винаги, колкото и да е незабележимо, е гравирани ликът на Антихриста“ (Ф. У. Грант).

27. февруари

„Бог избра слабите неща на света, за да посрами силните.“

1. Коринтяни 1:27

Когато един дърводелец вземе боклуци и остатъчни парчета дърво и от тях направи прекрасни мебели, това му носи повече чест, отколкото ако използва най-отбрани материали. Когато Бог по подобен начин използва глупавото, долното и слабото и от него направи шедьовър, това повече прославя Неговото умение и Неговата мощ. Хората не могат да припишат успеха на суровите материали – те са принудени да признаят, че единствено на Господа е възможно да се полага славата за резултата.

Книгата Съдии постоянно илюстрира как Бог употребява слабите неща на света, за да посрами силните. Например Аод е бил левак от племето Вениамин. В Писанието лявата ръка говори за слабост. Но Аод убива Еглон, моавския цар, и извоюва за Израил осемнадесет години време на мир (Съдии 3:12–30).

Самегар излиза на бой с волски остен, но и с това странно оръжие той убива 600 филистимци и избавя Израил (3:31). Девора е принадлежала към така наречения „слаб пол“, но чрез Божията сила е постигнала огромна победа над ханаанците (4:2 – 5:31). Десетте хиляди пешаци на Варак са били, по човешки погледнато, жалка военна сила срещу деветстотинте железни колесници на Сисара, и въпреки това Варак помита вражеската армия (4:10,13). Яил, друга представителка на „слабия пол“, убива Сисара с такова невъзможно оръжие като колче за палатка. Според Септуагинта (гръцкия превод на Стария Завет) тя дори е държала колчето с лявата ръка (4:21). Геден излиза срещу мадиамците с войска, която Господ е намалил от 32000 на 300 (7:1–7)! Войската му се явява в съня на мадиамца като пита ечемичен хляб. Тъй като ечемикът е бил храната на бедните, това е образ на бедност и слабост (7:13). Неконвенционалните оръжия на силите на Геден са били глинени делви, факли и тръби (7:16). И на всичкото отгоре делвите е трябвало да бъдат строшени (7:19). Авимелех пада от ръката на жена, която хвърля върху него воденичен камък (9:53). Името Тола означава „червей“ – не особено славна титла за един военен освободител (10:1). Когато за първи път срещаме майката на Самсон, тя е една безименна, неплодна жена (13:2). Накрая Самсон убива 1000 филистимци със смешното оръжие магарешка челюст (15:15).

„Той ще ги изстреби ... и ти ще ги изгониш и ще ги погубиш бързо.“

Второзаконие 9:3

При всички действия на Бога спрямо човечеството откриваме една особена връзка между Божието и човешкото.

Нека вземем за пример Библията. Тя има божествен автор, има и човешки автори, които са писали така, както са били водени от Светия Дух.

Що се отнася до спасението, то от началото до края изхожда изключително от Господа. Човек не може да направи нищо, за да си го изработи или спечели. Но трябва да го приеме с вяра. Бог положително избира отделни хора за спасение, но те трябва да минат през тясната порта. Затова Павел пише на Тит за „вратата на Божиите избрани“ (Тит 1:1).

От Божия гледна точка ние сме пазени „чрез Божията сила“. Но има и човешка страна – „чрез вяра“ (1. Петрово 1:5). „С Божията сила сте пазени чрез вяра за спасение.“

Единствено Бог може да ме освети. Но Той не ме осветява без моето участие. Аз трябва да прибавя на вратата си добродетел, познание, себеобуздание, търпение, благочестие, братолюбие и любов (2. Петрово 1:5–7). Аз трябва да се облека с цялото Божие въоръжение (Ефесяни 6:13–18). Аз трябва да съблека стария човек и да облека новия (Ефесяни 4:22–24). Аз трябва да ходя по Духа (Галатяни 5:16).

Откриваме връзката между Божието и човешкото и в цялата област на християнското служение. Павел насажда, Аполос полива, но Бог дава растежа (1. Коринтяни 3:6).

Ако се замислим за ръководните функции в местното събрание, ще видим, че само Бог може да направи някой мъж старейшина. Павел напомня на старейшините в Ефес, че Светият Дух ги е поставил за надзорници (Деяния 20:28). Но и желанието на човека има значение. Той трябва да се стреми към надзорничество (1. Тимотей 3:1).

И накрая, в приведения в началото текст виждаме, че Бог изстребва враговете ни, но ние трябва да ги изгоним и погубим (Второзаконие 9:3). За да бъдем християни, които се оставят да бъдат водени, и същевременно действат, трябва да разбираме това взаимодействие на божественото и човешкото действие. Ние трябва да се молим, като че ли всичко зависи от Бога, и да работим, като че ли всичко зависи от нас. Някой е казал, че трябва да се молим за жетвата, но същевременно да продължаваме да скубем плевелите.

29. февруари

„... Иисус Христос, който е Господар на всички.“

Деяния 10:36

Една от великите теми на Новия Завет е господството на Иисус Христос. Отново и отново ни се напомня, че Той е Господ, и че трябва да му дадем това място и в своя живот.

Когато признаем Иисус за Господ лично за себе си, това означава, че Му предаваме живота си. Това включва да следваме Неговата воля, а не своята. Включва готовността да отидем навсякъде, да извършим и да кажем всичко, което Той иска. Когато Иисус Навиев пита военачалника на Господната войска: „От нас ли си, или от враговете ни?“, той на практика му отговаря: „Не съм дошъл нито да ви помагам, нито да ви преча. Дошъл съм да поема командването.“ (вж. Иисус Навиев 5:14) Също така Господ не идва при нас като някакъв прославен помощник – Той идва, за да поеме изцяло командването в нашия живот.

Същественото значение на господството на Иисус става ясно от факта, че думата „Спасител“ се споменава само 24 пъти в Новия Завет, а думата „Господ“ – 522 пъти. Интересно е, че хората почти винаги казват „Спасител и Господ“ – в тази последователност, – докато Писанието винаги говори за „Господ и Спасител“.

Да направим Иисус Господар над живота си е всъщност най-разумно и единствено логично нещо, което можем да направим. Той е умрял за нас – най-малкото, което ние можем да направим за Него, е да живеем за Него. Той ни е изкупил – ние вече не принадлежим на себе си. „Такава велика, божествена любов изисква моята душа, моя живот, моето всичко.“

Ако можем да Му се доверим за вечното си спасение, не можем ли да Му се доверим и за ежедневния си живот? „Доста голяма неискреност е да поверяваме на Бога вечната си душа, а да задържаме за себе си смъртния си живот – да изповядваме, че Му даваме по-важното, а същевременно да си задържаме по-маловажното.“ (Р. А. Лейдлоу)

И така, как можем да направим Иисус Господар над живота си? Преживяването е разтърсващо, когато за първи път Му връчим цялото управление, предадем Му самостоятелния контрол над всяка област на живота си. Това е пълно отдаване – „без резерви, без път назад, без съжаление“.

Оттогава нататък това е въпрос на ежедневно, постоянно подновявано подчинение на Неговото водителство, като Му предаваме тялото си, така че Той да живее Своя живот чрез нас. Решаващото преживяване се развива в постоянен процес.

Това е напълно разумно! Със своята мъдрост, любов и сила Той много по-добре е в състояние да вземе живота ни в Свои ръце, отколкото бихме могли ние сами.

Когато Господ тръгнал да се връща в Юдея, учениците били шокирани. Съвсем наскоро юдеите се били опитали да Го убият с камъни, а сега Той говорел за връщане там. В отговор на страха и грижата на учениците Господ им казал: „Нали денят има дванадесет часа?“ На пръв поглед този отговор изглежда няма нищо общо с предния разговор. Но с това Господ иска да подчертае следното: работният ден се състои от 12 часа. Когато някой се е предал на Бога, за него всеки ден има определена програма. Нищо не може да попречи на изпълнението на тази предвидена от Бога програма. Дори и Господ Исус да отидел в Ерусалим, дори и юдеите отново да се опитали да Го убият, нямало да успеят. Неговото дело още не било извършено. Часът Му още не бил дошъл.

Всяко Божие дете е „безсмъртно, докато делото му не бъде завършено“. Това трябва да ни даде голям мир и устойчивост в живота. Ако живеем по Божията воля и в разумна степен спазваме някакви правила за безопасност и здравословен живот, няма да умрем нито миг по-рано. Нищо не може да ни се случи, ако Той не го допусне.

Много християни се разболяват от притеснения за храната, която ядат, водата, която пият, въздуха, който дишат. В нашето общество постоянно се говори за замърсяване на околната среда и винаги има нещо, което ни внушава, че смъртта вече чука на вратата. Но този страх е безмислен. „Нали денят има 12 часа?“ Бог не е ли издигнал защитна ограда около вярващия (Йов 1:10), която дяволът не може да прескочи?

Ако вярваме това, ще се запазим от много закъснели упреци. Вече няма да казваме: „Само ако Бърза Помощ беше дошла малко по-рано...“, или: „Ако лекарите бяха открили тумора само четири седмици по-рано...“, или: „Само ако мъжът ми беше взел другия самолет...“ Нашият живот е планиран от безкрайна мъдрост и с безкрайна сила. Бог има съвършен план за всеки от нас. Неговият влак върви точно по разписание.

2. март

„А плодът на Духа е: любов...“

Галатяни 5:22

Изразът „плодът на Духа“ още от самото начало ни говори, че изброените по-нататък качества могат да бъдат произведени само от Светия Дух. Един невярващ човек не е в състояние да прояви дори и само една от тези добродетели. Един истински вярващ също е неспособен да ги развие със собствени сили. И така, когато мислим за тези качества, трябва да помним, че те са свръхестествени и идват от друг свят.

Например, любовта, за която се говори тук не е „ерос“ (гр.) – страстната любов, не е „филия“ – приятелството, нито „сторге“ – симпатията. Това е любовта „агапе“ – тази любов, която Бог ни е оказал, и която по Неговата воля и ние трябва да оказваме на другите.

Може би ще мога да илюстрирам това с един пример. Д-р Т. Е. Маккъли беше бащата на Ед Маккъли, един от петимата млади мисионери, намерили мъченическата си смърт от ръцете на индианците аука в Еквадор. Една вечер д-р Маккъли и аз бяхме коленичили за молитва в Оук парк, Илинойс. По време на молитвата неговите мисли отлетяха към Еквадор и реката Курарай, която все още крие в неизвестност тленните останки на Ед. Той се помоли: „Господи, остави ме да живея достатъчно дълго, за да видя спасението на тези хора, които убиха нашите момчета, да мога да ги прегърна и да им кажа, че ги обичам, защото те обичат моя Христос.“ Когато станехме, забелязах сълзите, които се стичаха по бузите му.

Бог отговори на тази молитва на любовта. Някои от тези индианци аука по-късно повярваха в Христос. Д-р Маккъли отиде в Еквадор, срещна се с тези мъже, които бяха убили сина му, прегърна ги и им каза, че ги обича, понеже те обичат неговия Христос.

Това е любовта „агапе“. Тя е безпристрастна и търси най-доброто за всички – за незначителните и за достойните за обич, за враговете и за приятелите. Тя е безусловна и не изисква благодарност за постоянното си даване. Тя е жертвоготовна и никога не пита за цената. Тя не е себична и се грижи повече за нуждите и потребностите на другите отколкото за собствените си. Тя е чиста, в нея няма и следа от нетърпение, завист, гордост, отмъстителност и омраза.

Любовта е най-голямата добродетел в християнския живот. Без нея и най-благородните ни начинания нямат стойност.

„А плодът на Духа е: ... радост...“

Човекът не може да намери истинска радост, докато не е намерил Господа. Тогава той изживява това, което Петър нарича „неизказана и преславна радост“ (1. Петрово 1:8).

Когато обстоятелствата са благоприятни, всеки може да се радва, но радостта, която е плод на Духа, не е резултат от земни обстоятелства. Тя извира от нашата връзка с Господа и от скъпоценните обещания, които Той ни е дал. За да бъде църквата ограбена от радостта си, трябва Христос да бъде свален от Своя престол.

Християнската радост може да съществува заедно със страданието. Павел свързва двете, когато говори, че ние трябва да „издържим и дълготърпим всичко с радост“ (Колосяни 1:11). Светиите в Солун са приели словото „сред много скръб с радостта на Светия Дух“ (1. Солунци 1:6). Светиите, които е трябвало да страдат, през всички векове са свидетелствали, че Господ им дава „песни в нощта“.

Радостта може да съществува заедно с болката. Вярващият може да стои на гроба на свой любим приятел или роднина и да плаче за загубата, но същевременно да се радва в съзнанието, че възлюбеният сега е в Божието присъствие.

Но радостта не може да съществува заедно с греха. Винаги, когато един християнин съгреша, той изгубва песента си. Едва когато изповяда и остави греха си, радостта от спасението му се връща.

Господ Иисус е казал на учениците Си да се радват, когато биват хулени, преследвани и оклеветявани заради Него (Матей 5:11–12). И те са го направили! Само няколко години по-късно те напускат съдебната зала „радостни, че са били удостоени да претърпят опозоряване за Иисусовото Име“ (Деяния 5:41).

Нашата радост се умножава, когато растем в познаването на Господа. Отначало може би сме в състояние да се радваме само при дребни обиди, хронични болести и ежедневни неприятности. Но Божият Дух иска да ни доведе дотам, че да можем да виждаме Бога и тогава, когато обстоятелствата са абсолютно нетърпими, и да се радваме в съзнанието, че всички Негови пътища са съвършени. Ние сме достигнали духовна зрелост, когато можем заедно с Авакум да кажем: „И да не цъфти смокинята, и да няма реколта по лозите, и да пропадне производението на маслината, и нивите да не произведат храна, и овцете да изчезнат от кошарата, и да няма говеда в оборите, аз пак ще се радвам в Господа, ще се веселя в Бога на спасението си.“ (Авакум 3:17–18)

4. март

„А плодът на Духа е: ... мир...“

Галатяни 5:22

Щом сме оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос (Римляни 5:1). Това означава, че враждата между нас и Бога е приключила, тъй като Христос е отмахнал напълно причината за тази вражда – нашите грехове.

Затова имаме и мир на съвестта си, тъй като знаем, че делото е извършено, Христос е понесъл наказанието за нашите грехове и Бог ги е забравил.

Но Светият Дух иска и да се наслаждаваме на Божия мир в сърцата си. Това е спокойствието, което произтича от знанието, че времената и съдбата ни са в Божията ръка и че нищо не може да ни се случи, ако Той не го допусне.

Затова можем да останем спокойни, когато наред интензивното движение по магистралата внезапно ни се спуска гума. Няма нужда да губим самообладание, когато заради задръстване по пътя изпуснем самолета си. Няма да изтъкваме нервите си и когато мазнината от тигана изпръска цялата ни кухня.

Този плод на Духа е направил Петър способен да спи дълбоко и спокойно в затвора, помогнал е на Стефан да се моли за убийците си, дал е възможност на Павел наред корабкрушение да утешава околните.

Когато самолетът попадне в силни въздушни завихрения и започне да подскача като преце, когато краищата на крилата се размахват с амплитуда 4 метра, когато повечето пасажери пицят, докато самолетът се тресе, върти и накрая полита стремително надолу, този мир прави вярващия способен да наведе глава, да повери душата си на Бога и да Го прослави, независимо какъв ще бъде изходът.

Или нека използваме друга илюстрация. Божият Дух може да ни даде мир и когато сме седнали в кабинета на лекаря си и чуем думите: „Ужасно съжалявам, но трябва да Ви кажа, че туморът за жалост е злокачествен.“ Той може да ни даде способността да отговорим: „Готов съм да си отида, господин докторе. Аз съм спасен чрез Божията благодат и това за мен означава, че скоро ще бъда „далеч от дома – от тялото“ и „у дома при Господа.“

Затова ние можем да имаме, както се казва в прекрасната песен на Бикърстет, „мир, съвършен мир в този мрачен свят на греха, притеснявани от спешни задължения, ... когато вълните на живота бушуват наоколо ... когато любимите ни са далеч ... и бъдещето ни е в пълен мрак“, защото „познаваме Исус и Той седи на Своя трон.“

„А плодът на Духа е: ... дълготърпение...“

Дълготърпението е тази добродетел, която търпеливо понася несподобните и скърбите на живота и храбро ги издържа. Това може да означава спокойно изчакване в трудни обстоятелства. Но като цяло се отнася за кроткото понасяне на нападения и провокации от страна на други хора.

Бог е дълготърпелив спрямо хората. Нека само за миг се замислим за чудовищната греховност на днешното човечество – узаконяване на проституцията, популяризиране на хомосексуалността, разрешаване на абортите, сиване на брак и семейство, пълно отхвърляне на моралните норми и, разбира се, грехът, който надхвърля всички останали – пълното отхвърляне на Божия Син като единствен Господ и Спасител. Едва ли бихме могли да упрекнем Бога, ако Той би изличил целия човешки род от лицето на земята. Но Той не го прави. Неговата добрина иска да доведе хората до покаяние. Той не иска да погине нито един човек.

И Неговата воля е това дълготърпение да се отразява в живота на Неговите хора, след като те са се предали на Светия Дух. Това означава, че не бива да бъдем сприхави. Не бива да избухваме при всеки повод. Не бива да се опитваме да си отмъщаваме на хората, които са ни онеправдали. Вместо това трябва, както някой се е изразил, да проявяваме „очароваша кротост и търпение“.

Когато Кори и Бетси Тен Бум са понасяли неописуеми страдания в концентрационния лагер, Бетси често казвала, че след като ги пуснат оттам, трябва да помогнат на тези хора. Просто трябвало да намерят начин да им помогнат. Кори смятала, че сестра ѝ мисли за някаква програма за рехабилитация на жертвите на нацизма. Чак по-късно ѝ станало ясно, че сестра ѝ мислела за техните мъчителни. Искала да намери начин да ги научи да обичат. В своята книга „Прибежището“ Кори пише за това: „Аз се запитах, и то не за първи път, какъв човек беше тя, тази моя сестра ... по каква пътека вървеше, докато аз до нея здраво стъпвах на земята.“

Пътеката, по която е вървяла Бетси, е пътеката на търпението. А и Кори също е вървяла по нея, въпреки нейното скромно мнение за себе си.

6. март

„А плодът на Духа е: ... благодост...“

Галатяни 5:22

Благост означава доброта. Това е превъзходно качество на характера. Някой е нарекъл добротата „добродетел, снабдена с всички необходими средства“, т. е. човекът, който я притежава, е мил, достоен за доверие и праведен във всяка област от живота си.

Благостта е противоположност на злината. Лошият човек може да бъде измамен, неморален, предател, несправедлив, жесток, себичен, злобен, алчен и необуздан. А добрият човек, дори и да не е съвършен, проявява истинност, справедливост, чистота и други подобни желателни качества на характера.

В Римляни 5:7 апостол Павел прави разлика между праведния и добрия. Праведният е честен, искрен и праволинеен в действията си, но той може да бъде студен и безразличен към другите. За разлика от това, добрият е мил и добросърдечен. За праведния едва ли някой би поискал да умре, но за добрия може би.

И въпреки това не бива да забравяме, че добрината може да бъде последователна. Не би било добре да се игнорира или дори толерира грехът. Затова истинската доброта може и да порицава, коригира и наказва. Виждаме това ясно в случката, когато Господ Исус – който възплъщава добрината – прочиства храма и изгонва от него търговците.

Едно уникално качество на добрината е, че тя може да побеждава злото. Павел дава следното напътствие: „Не се оставяй да те побеждава злото; а ти побеждавай злото чрез доброто.“ (Римляни 12:21) Ако допуснем чуждата омраза да съсипе нашето вътрешно отношение, тогава сме победени от злото. Но ако не се оставим това да ни повлияе, и въпреки всичко оказваме милост, благодост и любов, тогава ние сме победили злото чрез доброто.

Мърдок Кемпбъл разказва за един богобоязлив свещеник от шотландските планини, чиято жена с всички средства се стараела да му вгорчи живота. Един ден, когато той четял Библията си, тя я изтръгнала от ръцете му и я хвърлила в огъня! Той я погледнал и казал спокойно: „Мисля, че никога не съм седял пред по-топъл огън.“ Неговата благодост победила злото. Най-накрая жена му се превърнала в любяща и добра съпруга. Кемпбъл коментира: „Неговата Езавел се превърнала в Лидия. Неговият трън се превърнал в крем.“ Добротата победила!

„А плодът на Духа е: ... милост...“

Милостта е кротката, добра, щедра вътрешна нагласа, която се проявява и навън чрез по-големи и по-малки добрини, благодеяния и готовност за помощ. Милостивият човек е благ, а не остър; състрадателен, а не безразличен; готов е да помогне, изпълнен е със съчувствие. Той е тактичен, деликатен и внимателен.

Съществува една естествена милост, която и хората от света си оказват един на друг. Но породената от Светия Дух милост е свръхестествена. Тя далеч надхвърля онова, което човекът е способен да направи сам по себе си. Тя дава на вярващия възможността да дава назаем, без да очаква връщане. Прави го способен да оказва гостоприемство и на онези, които не могат да му върнат. Дава му сили да отвърща с любезност на всяка обида.

Един студент християнин оказал тази свръхестествена милост на един друг студент, който бил алкохолик. Той с времето бил станал толкова противен, че приятелите му постепенно му обърнали гръб и накрая дори го изгонили от стаята в общежитието му. Християнинът имал второ легло в стаята си и поканил пияницата да живее при него. През много нощи той трябвало да почиства повърнатото на своя съквартирант, да го съблича, да го къпе и да го слага да си легне. Това било чудна демонстрация на християнска милост. И, за да завършим историята, това си заслужавало. Веднъж, в един трезв момент, пропадналият му съквартирант го попитал объркано: „Я кажи, защо правиш всичко това за мен? Какво всъщност искаш?“ Вярващият отвърнал: „Искам душата ти“ – и я получил.

Когато др. Айрънсайд веднъж разчиствал мазето си, извикал един еврейски вехтошар и го помолил да отнесе вестниците, списанията, парцалите и старото желязо. Др. Айрънсайд се правел, че сериозно иска да се спазари за добра цена за отпадъците, но вехтошарят, разбира се, излязъл от спора като победител. Когато натоварил на камιονчето си и последните неща, Айрънсайд приветливо го извикал обратно и му казал: „О, забравих още нещо. Искам да ви дам това в Името на Господ Исус.“ И му подал 50 цента.

Вехтошарят се сбогувал с него с думите: „Никой никога не ми е давал нещо в Името на Исус.“

„А плодът на Духа е: ... милост...“

8. март

„А плодът на Духа е: ... вярност...“

Галатяни 5:22

Тук става дума, че трябва да бъдем грижливи и достойни за доверие в общуването си с Господа и помежду си. Някой е казал, че верността означава „да сме верни към себе си, към същността си, към всяко дадено обещание, към всяка поверена задача“.

Когато използваме израза „мъжка дума“, подразбираме, че на дадената дума на този човек може да се разчита и без писмен договор. Когато той е обещал нещо, можем да сме спокойни, че наистина ще го извърши.

Верният човек спазва уговорките си, плаща сметките си навреме, идва редовно и навреме на събиранията на местната църква и изпълнява поверените му задачи, без да трябва постоянно да му се напомня. Той е непоклатимо верен на брачния си обет и отговорно изпълнява семейните си задължения. Съвестно отделя пари за делото на Господа и внимателно управлява времето и дарбите си.

Верността означава да спазим думата си, дори и това да изисква големи лични жертви. Ако верният „се е заклел в своя вреда, не се отмята“ (Псалм 15:4). С други думи, той не отказва уговорка за вечеря, ако получи друга покана, която предполага по-добра храна или по-приятна компания. Не изоставя работата, с която се е захванал, за да замине на почивка (ако не си е намерил подходящ заместник). Той продава къщата си за уговорената цена, дори и след това друг купувач да му предложи 10,000 лева повече.

Несъмнено най-висшата форма на вярност е готовността по-скоро да умрем, отколкото да се откажем от връзката си с Господа. Когато един цар изискал от един верен християнин да отхвърли своята християнска изповед, той му отговорил: „Сърцето го реши, устата го изговори, ръката го подписа; и, ако е нужно, чрез Божията благодат кръвта ще го подпечата.“ Когато предложили на Поликарп да му подарят живота, ако се отрече от Христос, той предпочел да бъде изгорен на кладата и казал: „Вече 86 години служа на моя Господ. Той ми е правил само добрини и сега не мога да се отрека от моя Господ и Учител.“

Мъчениците са били верни до смърт и ще получат венца на живота (Откровение 2:10).

Когато чуем „кротост“, сме склонни да я свързваме със слабост, мекушавост и страхливост. Но кротостта като плод на Духа е нещо съвсем различно. Тя съответства на свъхестествена сила, а не на човешка слабост.

Първо, това качество се отнася до готовността на вярващия да се покори на всички действия на Бога в неговия живот. Кроткият приема Божията воля без противоречие, въпроси или оплаквания. Той знае, че Бог е „твърде мъдър, за да се заблуждава, и твърде любящ, за да бъде немилостив“. В съзнанието, че няма слепи случайности, кроткият вярва, че чрез Божието действие всичко в живота му ще се обърне за добро.

Кротостта се отнася и до отношението на вярващия към другите хора. Кроткият не е себичен, самоуверен, високомерен. Той е съкрушен човек, който живее така християнския си живот. Когато е казал или извършил нещо неправилно, той преодолява гордостта си и казва: „Съжалявам. Моля те, прости ми!“ Той предпочита да изгуби имиджа, но не и самоуважението си. Когато страда заради вършене на добро, той понася това търпеливо, без да мисли как би могъл да се защити. Когато бъде несправедливо обвинен, той се отказва от защита. Тренч (Ричард Чевеникс, 1807 – 1886, английско-ирландски архиепископ и учен) казва, че кроткият човек приема обидите и нараняванията от другите като средство от Божията ръка за неговото възпитание и пречистване.

Др. Айрънсайд често се сблъсквал след проповедите си с хора, които остро възразявали на тази или онази доктринална подробност. Той обикновено обезсилвал атаките им с простите думи: „Е, братко, когато един ден отидем на небето, ще се установи, че един от нас не е бил прав – и може би съм аз.“ Много е трудно да се караш с човек, който е достатъчно кротък, за да признае, че може би не е прав.

Ние сме призвани да вземем върху себе си игото на Онзи, който е „кротък и смирен по сърце“. Ако направим това, ще намерим покой за душите си и накрая ще наследим земята.

10. март

„А плодът на Духа е: ... себеобуздание...“

Галатяни 5:22

Този последен плод на Духа често се нарича и „себевладеене“. Когато кажем „себеобуздание“, най-често си мислим за въздръжание от употребата на алкохол. Но себевладеенето включва умереност и възможност за отказване във всяка област на живота.

Чрез силата на Светия Дух вярващият може да държи под контрол света на мислите си, желанието си за ядене и пиене, говоренето си, сексуалността си, темперамента си и всички останали естествени способности, които Бог му е дал. Той не е принуден да робува на никакво пристрастяване.

Павел напомня на коринтяните, че един състезател се въздържа във всичко (1. Коринтяни 9:25). Самият той е бил твърдо решен да не се остави да бъде победен и владян от каквото и да било (1. Коринтяни 6:12) и затова е подлагал тялото си на строга дисциплина, за да не би, проповядвайки на другите, сам да бъде дисквалифициран (1. Коринтяни 9:27).

Един дисциплиниран християнин избягва прекомерното ядене. Ако редовното пиене на кафе, чай или кока-кола заплашва да го владее, той се отказва от този навик. Не се оставя да бъде зависим от употребата на тютюн под каквато и да било форма. Грижливо избягва употребата на успокоителни, сънотворни и други лекарства, ако не са му изрично предписани от лекар. Внимава да не си позволява прекалено много сън. Ако има трудности със сексуалните си желания, той се научава да отхвърля нечистите мисли, да се концентрира върху чисти неща и да се занимава с градивни дейности. За него всяка зависимост и греховен навик е един Голиат, който трябва да бъде победен.

Често чуваме християни да се оплакват, че не могат да се справят с определен навик. Такава песимистична нагласа е сигурна гаранция за постоянни провали. С това всъщност човек казва, че Светият Дух не е в състояние да ни даде необходимата победа. Факт е, че невярващи хора, които нямат Духа, често успяват да се откажат от пушене, пиене, хазарт и разврат. Колко по-лесно би трябвало християните да са способни на това чрез Светия Дух, който обитава в тях!

Както другите плодове на Светия Дух, и себевладеенето е нещо свръхестествено. То дава на вярващия способността да овладее живота си по начин, за който другите хора могат само да мечтаят.

„Разбери се с противника си по-скоро, докато си на пътя с него, да не би противникът ти да те предаде на съдията, а съдията да те предаде на служителя и да бъдеш хвърлен в тъмница.“ Матей 5:25

Един от очевидните уроци, които научаваме от този текст, е фактът, че християните не бива да имат склонността да започват по своя инициатива съдебни процеси. Естествена реакция е да изтичаме при адвоката, за да потърсим компенсация за претърпяна вреда. Но вярващият се ръководи от по-висши принципи, а не от естествени реакции. Вършенето на Божията воля често означава да противопоставим духовни принципи на природното си чувство за справедливост.

Съдилищата са претоварени от иски за нанесени щети от автомобилни произшествия, небрежност, дефекти на стоки, както и от бракоразводни дела и имуществени и наследствени спорове. В много случаи хората тичат при адвокатите и с надеждата за бързо забогатяване. Но християнинът трябва да урежда тези неща в живота си чрез силата на любовта, а не чрез гражданските или наказателни съдилища. Някой е казал: „Ако се обърнеш към съда, ти му даваш власт над себе си и накрая ти ще си този, който ще плаща сметката.“

Единственият, който със сигурност печели при всичко това, е адвокатът – неговият хонорар е сигурен. Една карикатура илюстрира това много ясно: Ищецът дърпа една крава за рогата, ответникът – за опашката, а през това време адвокатът дои кравата.

В 1. Коринтяни 6 на християните изрично се забранява да се съдят с други християни. От една страна, те трябва да представят спора си пред някой мъдър брат от църквата. Но освен това те би трябвало да предпочетат да останат ошетени и онеправдани, но не и да се съдят един с друг пред съдиите на този свят. Между другото, това би изключило и всички бракоразводни дела, в които участват вярващи партньори.

Но как стоят нещата между вярващ и невярващ? Не трябва ли християнинът да отстоява правата си? Отговорът на това е, че е далеч по-добре човек да се откаже от правата си, за да илюстрира разликата, която Христос внася в живота му. Наистина не се изисква живот от Бога, за да внесеш съдебен иск срещу някого, който те е онеправдал. Но със сигурност животът от Бога е необходим, за да повериш делото си на Бога и да използваш случая като повод за свидетелство за спасителната, променяща сила на Христос. Доколкото е възможно, ние трябва да живеем в мир с всички хора (вж. Римляни 12:18).

„Един човек започнал да гради ограда между своя парцел и този на съседа. Съседът дошъл и казал: „С тази ограда вие си навлякохте и съдебен процес. Тя е на два метра навътре в моето място.“ Човекът отговорил: „Аз знаех, че имам мил човек за съсед. Предлагам ви следното: сложете оградата там, където смятате, че трябва да бъде, изпратете ми сметката и аз ще платя всичко.“ Оградата така и не била сложена. Тя била излишна!“

12. март

„Истина ви казвам: понеже сте направили това на един от тези Мои най-малки братя, на Мен сте го направили.“ Матей 25:40

Тук имаме както едно чудесно насърчение, така и сериозно предупреждение, което трябва да събуди нашата бдителност. Каквото и да правим на братята в Христос, Той го разглежда като направено на Самия Него.

Ние можем всеки ден да правим добрини на Иисус, като се отнасяме добре с някой наш събрат във вярата. Ако оказваме гостоприемство на Божиите деца, това е все едно да подслоним Него в дома си. Когато им предоставяме най-добрата спалня, ние я предоставяме на Него.

Почти всеки би се постарал да направи всичко, което му е по силите, за Господа, ако Той дойдеше при нас като Цар на царете и Господ на господарите. Но обикновено Той се явява на вратата ни в много скромна външност и това ни поставя на изпитание. Както се отнасяме към най-малкия от братята Му, така се отнасяме към Него.

Един богобоязлив проповедник посетил едно събрание с надеждата да може да сподели със светиите нещо от Божието слово. Той нямал особено лично излъчване и може би стилът му на проповядване не бил много динамичен. Но бил Божи служител и имал послание от Господа. Старейшините му казали, че не могат да му предоставят помещението си за неговите проповеди, и му предложили да отиде в едно събрание в негърското гето. Той отишъл там и бил приет най-сърдечно от братята. През седмицата, когато проповядвал там, получил сърдечен удар и починал. Като че ли Господ казал на братята от претенциозното събрание: „Вие не го искахте, но аз го исках. Като отхвърлихте него, вие отхвърлихте Мен.“

В своето стихотворение „Как дойде великият гост“ Едуин Маркам разказва за един стар обувар, който старателно се подготвил за посещение от Господа, което му било предсказано насън. Господ така и не дошъл. Но дошъл един просяк и обуварят му дал обувки. Веднъж оттам минала една стара жена. Той я нахранил и ѝ помогнал да пренесе това-ра си. Друг път дошло едно изгубено дете и той го завел при майка му.

Тогава чул в тишината един тих глас:

„Издигни сърцето си, защото аз спазих обещанието Си.

Три пъти дойдох до твоята гостоприемна порта.

Три пъти сянката Ми падна върху твоя праг.

Аз бях просякът с изранени крака,

Аз бях жената, която нахрани,

аз бях изгубеното на пътя дете.“

„Внимавайте в това, което слушате.“

Господ Исус ни напътства грижливо да внимаваме какво слушаме. Ние имаме отговорността да контролираме какво влиза през ушите ни, и също така сме отговорни да употребяваме по полезен начин това, което слушаме.

Ние не бива да слушаме неща, които са очевидно лъжливи. Сектите разтръбват своята пропаганда небивало агресивно. Те постоянно търсят хора, които са готови да ги слушат. Йоан казва, че ние не бива да приемаме членове на секти в дома си и дори не бива да ги поздравяваме. Те са врагове на Христос.

Не бива да слушаме неща, които опасно подкопават вярата. Младите хора в университетите често са изложени на постоянен картечен огън от съмнения и лъжи по отношение на Божието слово. Те слушат как чудесата се тълкуват превратно, как Писанието се разводнява, как Господ Исус се отхвърля – въпреки някои единични признания, направени неохотно с половин уста. Невъзможно е човек да бъде дълго време изложен на тези разрушителни учения, без това да му се отрази. Дори и вярата на студентите да не бъде срината, мисленето им се омърсява. „Може ли някой да вземе огън в пазвата си и дрехите му да не изгорят? Може ли някой да ходи по разпалени въглища и краката му да не обгорят?“ (Притчи 6:27–28) Разбира се, отговорът е категорично „не“!

Ние не бива да слушаме неща, които са нечисти или двусмислени. Най-лошата форма на замърсяване на околната среда в днешно време е замърсяването на мислите. Думата, която най-добре характеризира повечето вестници, списания, книги, радио и телевизия, филми и разговори, е „мръсотия“. Когато християнинът е постоянно изложен на тези неща, той е застрашен да изгуби усета си за страшната греховност на греха. И това не е единствената опасност! Когато поемаме в мисленето си мръсни или двусмислени истории, те често изплуват отново в съзнанието ни точно в нашите най-свети моменти и ни смуцават и измъчват.

Не бива да запълваме мисленето си с безполезни неща, които нямат стойност. Животът е твърде кратък и задачите ни са твърде спешни за това. „В свят като нашия всичко трябва да бъде белязано от свята сериозност.“

От друга страна, ние трябва грижливо да се стараем да слушаме Божието слово. Колкото повече подхранваме мисленето си с Божието слово и се подчиняваме на Неговите свети заповеди, толкова повече ще можем да мислим Божиите мисли, толкова повече ще се преобразяваме в образа на Христос и толкова повече ще бъдем защитени от моралното замърсяване на околния свят.

14. март

„Внимавайте как слушате.“

Лука 8:18

В нашия живот като християни е важно не само какво слушаме, но и как слушаме.

Възможно е да се слуша Божието слово с безразличие. Можем да четем Библията като всяка друга книга, без да мислим за това, че всемогщият Бог говори в нея.

Можем да слушаме с критична нагласа. Тогава поставяме човешкия интелект над Писанието. Ние съдим Библията, вместо да се оставяме тя да ни съди.

Можем да слушаме с бунтарска нагласа. Когато стигнем до местата, където се заявяват строгите изисквания на ученичеството, или става дума за подчинението на жените или за покриването на главите на жени-те, ние се възмущаваме и отказваме да се подчиним.

Можем да бъдем забравливи слушатели като човека от Посланието на Яков, „който гледа естественото си лице в огледалото, понеже се оглежда и си отива, и веднага забравя какъв е бил“ (Яков 1:23–24).

Но може би най-често се срещат слушателите с притъпени сетива. Тези хора вече толкова често са слушали словото, че са станали безчувствени и коравосърдечни. Те изслушват една проповед съвсем механично. За тях това се е превърнало в ежедневна рутина. Ушите им са затъпели. Вътрешната им нагласа е: „Какво ли можеш да ми кажеш, което да не съм чувал много отдавна?“

Колкото повече слушаме Божието слово, без да вършим това, което чуваме, толкова повече се запушват ушите ни. Ако не искаме да слушаме, постепенно изгубваме и способността да слушаме.

Най-добрият начин е да слушаме сериозно, с послушание и страхопочитание. Ние трябва да се доближаваме към Библията с предварителното решение да вършим това, което тя казва, дори и никой друг да не го прави. Мъдър е този, който не само слуша, но и изпълнява. Бог търси хора, които треперят пред Словото Му (Исаия 66:2).

Павел е похвалил солунците за това, че след като са чули Божието слово, те са го приели „не като човешко слово, а като Божие слово“ (1. Солунци 2:13). И ние също трябва грижливо да внимаваме как слушаме.

„Който иска да спаси живота си, ще го изгуби, а който изгуби живота си заради Мен, той ще го спаси.“

Лука 9:24

Има две принципни отношения, които ние, вярващите, можем да имаме към живота си. Можем да се опитваме да го спасим или можем съзнателно да го изгубим заради Христос.

Съвсем естествено е да се опитваме да го спасим. Можем да водим егоцентричен живот и да се стремим с всички сили да се запазим от усилния и неприятности. Можем грижливо да планираме как да се защитим от внезапни удари и загуби, и също как да избягваме всякакви неудобства. Домът ни е частна собственост, оградена отвсякъде с табели: „Влизането забранено“. Той е само за семейството ни, с минималното необходимо гостоприемство за другите. Решенията си взимаме според това, доколко ще се наруши благоденствието ни. Ако заради нещо трябва да се откажем от плановете си или пък се изисква много работа или са необходими финансови жертви, за да се помогне на другите, тогава обръщаме палеца надолу. Склонни сме да обръщаме твърде голямо внимание на личното си здраве и отказваме всяко служение, което евентуално би изисквало безсънни нощи, контакти с болест или смърт или каквито и да било други физически рискове. Личното ни благоденствие стои по-високо в ценностната скала от нуждите на околните. Накратко казано, ние разглезваме тялото си, което след няколко години ще бъде изядено от червеи, ако Господ не дойде преди това.

Като се опитваме да спасим живота си, ние всъщност го губим. Живеем в цялата окаяност на себичното съществуване и пропускаме всички благословения, които носи един живот, живян за другите.

Алтернативата е да изгубим живота си за Христос. Това означава живот на служение и жертви. Ние не търсим ненужни рискове или мъченичество, но не избягваме задълженията си с оправданието, че трябва да живеем на всяка цена. Ние „полагаме душата и тялото си в краката на Бога, за да ги засее Той на нивата Си“. Считаме го за голяма радост да изразходваме всичко и самите ние да бъдем изразходвани за Него. Домът ни е отворен, притежанията ни са на Негово разположение, времето ни е за онези, които са в нужда.

Ако така изливаме живота си за Христос и за другите, ние намираме истинския живот. Като изгубваме живота си, ние всъщност го спасяваме.

16. март

„Казвам ви, че на всеки, който има, ще се даде; а от този, който няма, от него ще се отнеме и това, което има.“ Лука 19:26

Думата „има“ в началото на нашия стих означава повече от просто притежание. Тя съдържа идеята, че ние се подчиняваме на това, което сме научили, и използваме това, което ни е било поверено. С други думи, не е важно само какво имаме, а и какво правим с това, което имаме.

Тук намираме един важен принцип за изучаване на Библията. Ако следваме светлината, която сме получили, Бог ни дарява още светлина. Най-много напредва в християнския си живот онзи, който е твърдо решен да върши всичко, което казва Библията, дори и никога около него да не прави това. Следователно, това не е въпрос за коефициент на интелигентност. Истински важен е коефициентът на послушание. Библията с най-голяма готовност отваря своите съкровищници за покорното сърце. Колкото повече практикуваме това, което сме научили, толкова повече ще ни разкрива Бог. Информация плюс приложение води към умножение. Информация без приложение води до застой.

Този принцип важи и за употребата на нашите дарби и таланти. Човекът, чиято мнаса бе спечелила десет мнаси, получи власт над десет града, а онзи, чиято мнаса се беше умножила на пет мнаси, получи власт над пет града (Лука 19:16–19).

Това показва, че правилното боравене с поверените ни неща бива наградено с по-големи привилегии и по-голяма отговорност. Човекът, който не беше направил нищо със своята мнаса, я изгуби. И така, който отказва да употребява за Господа онова, което има, накрая става неспособен на това, дори и после да поиска да го направи. „Ако не ползваш нещо, го губиш.“

Знае се, че ако не използваме някоя част на тялото си, мускулатурата закрънява и изчезва. Нормалното физическо развитие изисква постоянна употреба на тялото ни. В духовния живот е същото. Ако заровим дарбата си – било то от плашливост, или от мързел – скоро ще установим, че Бог ни оставя настрана и употребява други вместо нас.

Затова е изключително важно да се покоряваме на предписанията на Библията, да приемаме с вяра обещанията ѝ и редовно и старателно да употребяваме способностите, които Бог ни е дал.

„Не бъдете като кон или като муле.“

Струва ми се, че конят и мулето символизират два вида неправилна вътрешна нагласа, която можем да имаме, когато се молим за Божието водителство. Конят иска веднага да се втурне напред, а мулето бавно се влачи отзад. Като цяло конят е нетърпелив, жив и импулсивен. За разлика от него мулето е упорито, своеволно и мързеливо. Псалмистът казва, че и двете животни нямат разум. И двете трябва да бъдат обуздавани с оглавник и юзда, иначе не се приближават към своя Господ.

Желанието на Бога е ние да сме чувствителни към Неговото водителство – нито да се втурваме напред според собствените си преценки, нито да оставаме бездейни, когато Той ясно ни е показал волята Си.

По-долу даваме няколко прости правила, които може би ще могат да ни помогнат в това отношение.

Помоли Бога да потвърди водителството Си от устата на двама или трима свидетели. Той е казал: „От устата на двама или трима свидетели да се потвърди всяко нещо.“ (Матей 18:16) Тези свидетели могат да бъдат и някой стих от Библията, съветът на други християни или чудно стечение на обстоятелствата. Ако имаш две или три ясни свидетелства за Неговата воля, тогава няма място за съмнения или опасения.

Ако търсиш Божието водителство и не получаващ отговор, тогава Бог те води да останеш там, където си. Важен принцип е, че „тъмнината за пътя е светлина за оставане на място“.

Чакай, докато водителството е толкова ясно, че отказът би бил явно неподчинение. Израилевите синове е трябвало да остават на мястото си, докато не се вдигне облачният и огнен стълб. Никакви техни разсъждения, колкото и разумни да са били, не биха оправдали действия, независими от Божието водителство. Тяхната отговорност е била да тръгнат, когато тръгне облакът – нито по-рано, нито по-късно.

И накрая, нека в сърцата ни царува, или отсъжда, Божият мир (Колосяни 3:15). Това означава, че ако действително Бог ни води, Той повлиява интелекта и чувствата ни така, че ние имаме мир за правилния път, но нямаме мир за погрешния.

Ако копнеем за това, да разбираме Божията воля и незабавно да ѝ се покоряваме, тогава никога няма да усетим Божия оглавник и Неговата юзда.

18. март

„Не гледате всеки само за своето, а всеки и за чуждото.“

Филипяни 2:4

Ключовата дума във Филипяни 2:4 е „чуждото“. Господ Иисус е живял за „чуждото“ – за това, което принадлежи на другите хора. Павел е живял за другите. Тимотей е живял за другите. Елафродит е живял за другите. И ние би трябвало да живеем за другите – за „чуждото“.

Нашето общество е пълно с хора, които живеят за собствените си, лични интереси. Вместо да се занимават със служение за другите, те седят у дома и се притесняват за своите проблеми. Обмислят всяка дребна болестка и бързо се превръщат в убедени хипохондрици. В самотата си се оплакват, че никой не се грижи за тях и бързо потъват в самосъжаление. Колкото повече време имат, за да мислят за себе си, толкова по-депресирани стават. Животът се превръща в кошмарно съновидение. Скоро стигат до лекар и започват да пият огромни количества хапчета – хапчета, които не могат да излекуват егоизма. После стават пациенти на психиатрите с надеждата да намерят някакво спасение от скуката и умората от живота.

Най-добрата терапия за такива хора е живот на служение за другите. Има болни хора, приковани на легло, които имат нужда да бъдат посетени. Има възрастни хора, които се нуждаят от приятели. Има болници, които с радост биха приели доброволна помощ. Има хора, които биха били насърчени и зарадвани от писмо или картичка. Има мисионери, които биха се радвали на новини от родния град (както и на всяка мила дреболия, която би украсила техния дом). Души се нуждаят от спасение, а християни – от поучение. Накратко казано, нямаме никакво оправдание да скучаем. Има достатъчно работа за вършене, за да запълним живота си с градивни дейности. Като живеем за другите, ние същевременно разширяваме приятелския си кръг, животът ни става по-интересен и ние намираме удовлетворение и смисъл. П. М. Деръм е казал: „Сърцето, изпълнено със съчувствие към другите, е много по-малко заплашено да бъде завладяно от собствените си грижи и смазано от самосъжаление.“

Другите, Господи, да, другите –
нека това е моят девиз.

Помогни ми да живея за другите,
за да мога да живея за Теб!

„Кълнете Мираз, казва Ангелът Господен, горчиво прокълнете жителите му, защото не дойдоха на помощ на Господа, на помощ на Господа против силните.“
Съдии 5:23

Песента на Девора съдържа проклетие за Мираз, тъй като неговите жители наблюдавали безучастно, когато израилевата войска се биела с ханаанците. Рувимовото племе също е остро иронизирано – те имали добри намерения, но така и не напуснали стадата си. Галаад, Асир и Дан са критикувани за бездействието си.

Данте е казал: „Най-горещото място в ада е резервирано за онези, които остават неутрални във време на големи морални кризи.“

Същата мисъл намираме и в книгата Притчи: „Избавяй теглениите към смърт и задържай залитащите към клане. Ако кажеш: Ето, ние не знаехме това! – Онзи, който претегля сърцата, не разбира ли? Онзи, който пази душата ти, не знае ли? И няма ли да въздаде на всеки човек според делата му?“ (Притчи 24:11–12) Киднър коментира: „Наемникът, а не Добрият Пастир, се оправдава с трудните обстоятелства (ст. 11), с безнадеждността на задачата (ст. 11), с незнание, за което не е виновен (ст.12). Любовта не се успокоява така лесно – и Богът на любовта също.“

Какво бихме направили днес, ако страната ни беше залята от вълна на антисемитизъм, ако евреите бяха предавани в концентрационни лагери, газови камери и крематориуми? Бихме ли рискували живота си, за да им осигурим убежище?

Или ако някои от нашите събратя християни бяха преследвани и беше забранено под страх от смъртно наказание да бъдат приемани, бихме ли ги подслонили в домовете си? Какво бихме направили?

Или, нека вземем един не толкова героичен, но по-близък и вероятен пример. Нека предположим, че ти участваш в ръководството на християнска организация, в която един верен служител трябва да бъде уволнен заради каприза на друг заможен и влиятелен директор. Когато се стигне до гласуването, ще си замълчиш ли, без да помръднеш пръст?

Да предположим, че ние седяхме в Синедриона, когато беше съден Исус, или стояхме пред кръста, когато беше разпъван. Щяхме ли да останем неутрални, или щяхме ясно да застанем на Негова страна?

„Мълчанието не винаги е злато; понякога е просто мръсно жълто.“

20. март

„Тате, съгреших ...“

Лука 15:21

Едва когато блудният син се завръща с разкаяние, баща му се затичва към него, прегръща го и го целува. Не би било правилно той да му прости, преди да има истинско покаяние. Библейският принцип е: „...ако се покае, прости му“ (Лука 17:3).

Разказът не споменава бащата да е изпращал издръжка на сина си, докато той е живял в далечната страна. Ако беше правил това, само щеше да попречи на Божието действие в живота на бунтовника. Целта на Господ е била да доведе вироглавия син до свинската кочина. Той е знаел, че докато синът не достигне абсолютното дъно, докато не затъне дълбоко в тинята, няма да погледне нагоре. Колкото по-бързо заблуденият стигне до свинете, толкова по-скоро ще бъде готов да капитулира. Затова бащата е трябвало да повери сина си на Господа и да изчака решаващата криза.

Това е едно от най-трудните неща, особено за майките. Нашата естествена склонност е да измъкваме бунтовния си син или дъщеря от всички отчаяни положения, които Господ допуска. Но единственото, което такива родители постигат, е че възпрепятстват Господа в намеренията Му и удължават страданията на любимото си дете.

Спърджън е казал: „Най-истинската любов към заблудените не е да се побратимяваме с тях в тяхната заблуда, а да бъдем верни към Исус във всички неща.“ Не е любов да проявяваме разбиране към злината на човека. Истинската любов поверява въпросния човек на Господа и се моли: „Господи, върни го обратно, каквато и да е цената за това.“

Една от най-големите грешки, които Давид е правил в живота си, е била, че е върнал обратно Авесалом, преди той да е дал някакъв признак на покаяние. Малко след това Авесалом открадва сърцата на народа и организира заговор срещу баща си. Накрая той го изгонва от Ерусалим и бива помазан за цар вместо него. Но дори и когато Авесалом излиза с войската си, за да унищожи баща си, Давид дава на мъжете си заповед да пощадят Авесалом в случай на пряка схватка. Йоав обаче се оказва по-разумен в това отношение и убива Авесалом.

Родители, които са готови да понесат болката да гледат как Бог остава сина или дъщеря им да стигне до свинската кочина, често си спестяват по-голяма болка.

„Защото дори човешката ярост ще те хвали; с остатъка от яростта ще се препашеи.“
Псалм 76:10

Една от поразителните характерни черти на човешката история е начинът, по който Бог превръща яростта на хората в прослава за Себе Си. От грехопадението нататък човекът винаги е размахвал юмрук срещу Бога, срещу Неговия народ и Неговото дело. Вместо обаче да осъди на място тази ярост, Господ я оставя да се развива и я употребява за Своя прослава и за благословение на Своя народ.

Няколко мъже се наговарят да извършат зло на брат си и го продават на банда номади, които го закарват в Египет. Там Господ го издига до втория човек в царството и спасител на Неговия народ. По-късно Йосиф казва на братята си: „Вие наистина намислихте зло против мен, но Бог го намисли за добро.“ (Битие 50:20)

Яростта на Аман срещу юдеите завършва със собствената му гибел и възвишаването на онези, които той е искал да унищожи.

Трима млади евреи биват хвърлени в огнена пещ, така нагорещена, че изгарят онези, които ги хвърлят в нея. А евреите излизат оттам невредими, без дори да миришат на дим. Вследствие на това езическият цар издава закон, който забранява под страх от смъртно наказание да се произнася дори и една дума против Бога на юдеите.

Даниил бива хвърлен в ямата с лъвовете, защото се моли на небесния Бог. Но чудното му спасение води дотам, че царят издава нов указ – да се оказва почит и уважение на Бога на Даниил.

Стигайки до новозаветни времена, виждаме, че тогава преследването на църквата е водило само до по-бързо разпространение на благовестието. Мъченичеството на Стефан вече съдържа първите наченки на обръщението на Савел. Затворничеството на Павел поражда четири писма, които са част от Светото Писание.

Векове по-късно, когато пепелта на Ян Хус бива хвърлена в реката, благовестието скоро след това я последва по течението и се разпространява по всички градове. Хората разкъсват Библията и я хвърлят на вятъра, но някой някъде намира една откъсната страница, прочита я и по този чуден начин се спасява.

Хората се подиграват на учението за Второто пришествие на Христос и с това изпълняват пророчеството, че в последните дни ще дойдат присмиватели (2. Петрово 3:3–4).

Бог води нещата така, че човешката ярост да Го хвали – а с остатъка от яростта Той ще се препаше.

22. март

„... ти направи добре, че това беше в сърцето ти.“

3. Царе 8:18

Едно от най-големите желания в сърцето на Давид е било да построи на Господа храм в Ерусалим. Господ му казва, че няма той да построи храма, защото е военен мъж, но добавя тези много важни думи: „Това, че ти беше на сърцето да построиш дом за Името Ми, направи добре, че това беше в сърцето ти.“ Изглежда ясно, че Господ разглежда желанието като равносилно на действието, когато не сме в състояние да изпълним плановете си за Него.

Това, разбира се, не важи, когато невъзможността ни се дължи на собствените ни пропуски и леност. В този случай голото желание не е достатъчно. Както често се казва, пътят към ада е покрит все с добри намерения.

Но в живота ни като християни има много случаи, когато искаме да направим нещо за Господа, но ни пречат обстоятелства, върху които не можем да повлияем. Например един млад вярващ иска да се кръсти, но невярващите му родители му забраняват. В такъв случай Господ зачита неговата некръстеност за кръщение, докато той напусне дома на родителите си и може да се покорява на Господа, без да бъде непокорен на родителите си.

Една вярваща жена иска да посещава събиранията на местната църква, нопияният ѝ съпруг настоява тя да си остане у дома. Господ ще награзи както нейното подчинение на мъжа ѝ, така и копнежа ѝ да се събира с други вярващи в Негово име.

Една възрастна сестра се разплака, когато гледаше другите жени, които сервираха храната на една конференция. Тя дълги години беше вършила това служение с радост, но вече беше физически неспособна да го прави. Що се отнася до Бога, тя ще получи за сълзите си също такава богата награда, както и другите – за работата си.

Кой познава мнозината, които с радост биха се жертвали за служение на мисионерското поле, но никога не са могли да излязат и от родния си град? Бог ги знае – и всички тези свети желания ще бъдат възнаградени пред Христовото съдилище.

Този принцип важи и за даването. Има хора, които с цената на големи лични жертви дават пари за делото на Господа и биха искали да могат да дават повече. Божественото счетоводство ще открие, че те действително са давали повече.

Болните, сакатите, прикованите на легло, старите не са изключени от най-високата чест, защото „Бог в милостта Си не съди според успехите ни, а според готовността на сърцето ни.“

„Няма да принесе на Господа, своя Бог, всеизгаряния, които не ми струват нищо!“
2. Царе 24:24

Когато Давид е трябвало да принесе всеизгаряния на мястото, където Господ е сложил край на язвата, Орна му е предложил спонтанно хармана, говедата и дървата като подарък. Но Давид е настоял да ги купи. Той не е искал да жертва на Господа нещо, което не му е струвало нищо.

Ние знаем, че не ни струва нищо да станем християни, но също така трябва и да знаем, че животът на истинско ученичество струва много. „Една религия, която не струва нищо, няма и никаква стойност.“

Твърде често размерът на нашето посвещение се определя от съображения за удобство, разноски и усилия. Да, отиваме на молитвено събрание, ако в момента не сме изморени или не ни боли глава. Да, ще водим библейския час, ако междувременно не се организира екскурзия в планината.

Мисълта да се молим публично, да свидетелстваме или да проповядваме благовестието, ни плаши и ни прави несигурни – затова предпочитаме да си замълчим. Не ни се помага в мисията за бездомници, защото ни е страх да не прихванем въшки или бълхи. Изключваме всяка мисъл за мисионерска работа, понеже ни е страх от змии или паяци.

Даването ни често е по-скоро бакшиш отколкото жертва. Ние даваме това, което и без това няма да ни липсва – за разлика от вдовицата, която е дала всичко. Господприемството ни се определя от степента на финансово натоварване, неудобства и безпорядък, които заплашват домакинството ни – за разлика от благовестителя, който казал, че всичките килими в къщата му са на петна от пияни, които са повръщали по тях. Нашата достъпност за хора в нужда приключва в момента, когато си легнем в пухеното легло – за разлика от онзи старейшина, който е готов по всяко време да бъде изкаран от леглото, за да окаже на някого духовна или материална помощ.

Когато чуваме призива на Христос, ние често се питаме: „Какво ще получа от това?“, или: „Ще се изплати ли усилието?“ Въпросът по-скоро би трябвало да бъде: „Това жертва ли е, която наистина нещо ми струва?“ Някой е казал много разумно: „В духовния живот е по-добре, когато нещата ни струват нещо, отколкото когато се изплащат.“

Като се замислим колко е струвало на нашия Спасител нашето изкупление, в сравнение с това е твърде скромна отплата да изоставим всякаква въздържаност и доброволно да Му принасяме жертви.

24. март

„А на всеки от нас се даде благодат според мярката на Христовия дар.“
Ефесяни 4:7

Ние трябва винаги да помним, че когато Господ ни заповяда да направим нещо, Той ни дава и необходимата за това сила. Всички Негови заповеди включват и дадените ни от Него способности – дори и ако заповедите са в областта на невъзможното.

Йотор казва на Мойсей: „Ако направиш това, и ако Бог така ти заповяда, тогава ще можеш да издържиш.“ (Изход 18:23) „Принципът е, че Бог поема цялата отговорност да доведе Своя човек до изпълнението на всяка задача, за която го е определил.“ (Дж. О. Сандерс)

По време на Своето земно служение Господ Исус среща поне двама парализирани (Матей 9:6; Йоан 5:9). И в двата случая Той им казва да станат и да вдигнат постелката си. Когато те взимат волевото решение да Му се подчинят, в безпомощните им тела се влива сила.

Петър усеща, че ако Господ Исус го повика да отиде при Него по водата, той ще може да ходи по водата. Щом Исус казва „ела“, Петър излиза от лодката и тръгва по водата.

Съмнително е дали човекът с изсъхналата ръка е можел да я протегне, но щом нашият Господ му заповядва това, той го прави и ръката му оздравява.

Да се нахранят 5000 души с няколко хляба и риби, е напълно невъзможно. Но когато Исус казва на учениците: „Дайте им да ядат“, невъзможността изчезва.

Лазар е бил вече от четири дни в гроба, когато Господ Исус извиква: „Лазаре, излез вън!“ Заповедта е съчетана с необходимата сила и Лазар излиза вън.

Ние трябва да усвоим тази истина на практика. Когато Бог ни води да извършим нещо определено, никога не бива да се оправдаваме с аргумента, че не можем да го направим. Когато Той ни заповядва да направим нещо, Той ни дава и необходимата за това сила. Както е казано: „Божията воля няма да те отведе никъде, където няма да те поддържа Божията благодат.“

Също така е истина, че ако Бог дава задача, Той поема и разноските. Ако сме сигурни в Неговото водителство, няма защо да се притесняваме за финансите. Той ще се погрижи за тях.

Богът, който е разделил Червено море и Йордан, за да може да премине Неговият народ, е същият и днес. Той продължава да е готов да отстрани всяка пречка, ако само се покоряваме на волята Му. И Той продължава да ни предоставя цялата благодат, която ни е необходима, за да извършим това, което Той заповядва. Той продължава да действа в нас, за да желаем и да постъпваме според Неговото благоволение.

„В начало Бог...“

Ако отделим първите три думи на Битие 1:1 от останалата част на стиха, те образуват нещо като девиз за целия живот: „Бог на първо място.“

Този девиз е загатнат още в първата заповед: „Да нямаш други богове освен Мен.“ Никои и нищо не бива да заема мястото на истинния и живия Бог.

Виждаме този принцип и в историята за Илия и вдовицата, която имала останало само толкова брашно и масло, колкото да замеси един хляб за сина си и за себе си (3. Царе 17:12). Изненадващо, Илия ѝ казва: „Първо ми направи една малка питка от него и ми донеси.“ На пръв поглед това може да прозвучи като чудовищен егоизъм, но всъщност нещата стоят по друг начин. Илия е бил представител на Бога. С тези думи той ѝ казва: „Постави Бога на първо място и никога няма да ти липсват жизненонеобходимите неща.“

Векове по-късно Господ Иисус учи същото в Проповедта на планината: „Първо търсете Божието царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави.“ (Матей 6:33) Първото място в живота ни принадлежи на Божието царство и Неговата правда.

Тези думи на нашия Господ се потвърждават в Лука 14:26: „Ако дойде някой при Мен и не намрази баща си и майка си, жена си и децата си, братята си и сестрите си, а още и собствения си живот, не може да бъде Мой ученик.“ Христос трябва да заема първото място.

Но как поставяме Бога на първо място? Нали трябва да се грижим за семейството си? Трябва да мислим за светската си работа. Имаме безброй задължения, които изискват времето и силите ни. Ние поставяме Бога на първо място, като Го обичаме с такава любов, че всяка друга любов изглежда като омраза в сравнение с нея. Правим това, като разглеждаме всички материални неща като поверени от Него блага и задържаем само тези неща, които могат да се употребят във връзка с Неговото царство. Правим го, като даваме предимство на вечните неща пред временните и помним, че дори и добрите неща понякога могат да бъдат врагове на най-добрите.

Правилната връзка с Бога е в най-голям интерес на човека. А правилната връзка с Бога се състои в това, да Му бъде отредено първото място. Ако поставим Бога на първо място, действително няма да живеем без проблеми, но животът ни ще бъде изпълнен и удовлетворителен. А ако оставим Бога на втора позиция, няма да имаме нищо друго освен проблеми – и отгоре на всичко окаяно съществуване.

26. март

„... теб какво ти е? Ти Ме следвай.“

Йоан 21:22

Господ Иисус тъкмо е казал на Петър, че ще живее дълго и накрая ще умре с мъченическа смърт. Петър веднага поглежда към Йоан и се пита дали той няма да бъде привилегирован. Отговорът на Господа е: „Какво те засяга това? Ти Ме следвай.“

Отношението на Петър ни напомня думите на Даг Хамарскьолд: „Въпреки всичко, твоето огорчение от това, че други се наслаждават на онова, което на теб ти е отказано, постоянно припламва. В най-добрия случай може би заспива за няколко слънчеви дни. И все пак, дори и на това окаяно ниво, то продължава да бъде изражение на истинската горчивина на смъртта – на факта, че други могат да продължат да живеят.“

Ако вземехме присърце тези думи на Господа, много проблеми сред Божия народ щяха да се разрешат.

Толкова е лесно да се огорчим, като виждаме, че другите са по-добре от нас. Господ им позволява да имат нова къща, нова кола, вила на морето.

Други, които смятаме за по-малко отдадени християни, се радват на отлично здраве, докато ние се борим с две-три хронични заболявания.

Другото семейство има красиви деца, които се отличават в спорта и другите предмети в училище. А нашите са по-скоро в обикновената средна категория.

Виждаме други вярващи да вършат неща, за които ние нямаме свобода. Дори тези неща да не са сами по себе си греховни, ние се огорчаваме заради чуждата свобода.

И нещо още по-тъжно: съществува дори известна професионална ревност сред работниците в делото на Господа. Един проповедник се обижда, понеже друг е по-популярен, по известен и има повече приятели. Друг се засяга, понеже колегата му използва методи, с които той не може да се съгласи.

Всички тези недостойни чувства се осъждат с настойчива острота от думите на Господа: „Теб какво ти е? Ти Ме следвай.“ Наистина не ни засяга как Господ се отнася към другите християни. Нашата отговорност е да Го следваме по пътя, който Той ни е начертал, както и да изглежда той.

„Вятърът духа, където си иска.“

Божият Дух е суверен. Той действа, както Му е угодно. Ние се опитваме да го вменим в нашата определена форма, но опитите ни неизбежно са осъдени на провал.

Повечето символи за Светия Дух са течещи неща – вятър, огън, масло и вода. Ние можем да се опитаем да ги хванем в ръка, но те ясно ни казват: „Не ми поставяй граници.“

Светият Дух никога не прави нещо морално неправилно, но във всяко друго отношение Той си запазва правото да действа по извънреден и неконвенционален начин. Например при сътворението Бог е дал на мъжа ръководната роля, но въпреки това не можем да твърдим, че Светият Дух не може да издигне една Девора, за да води Неговия народ, ако това Му е угодно.

В изключителни времена Светият Дух понякога позволява действия, които иначе биха били забранени. Например на Давид и мъжете му е било позволено да ядат присъствените хлябове, които иначе са били запазени само за свещениците. А учениците на Исус са имали правото да късат класове в събота.

Някои казват, че в Деяния на апостолите намираме определена, точно предписана схема за евангелизация, но единствената схема, която аз мога да видя, е суверенитетът на Светия Дух.

Апостолите и другите вярващи не са следвали някакъв учебник; те са следвали Неговото водителство, което често се е различавало доста силно от това, което би ги посъветвал техният здрав разум.

Виждаме например как Божият Дух води Филип да остави едно успешно съживление в Самария, за да свидетелства на един самотен етиопски скопец на пътя за Газа.

И днес ние трябва да се пазим да не се опитваме да диктуваме на Светия Дух какво да прави и какво не. Знаем, че Той никога не би направил нещо греховно. Но извън това можем да сме сигурни, че Той действа по необичайни начини. Той не се ограничава до определен арсенал от методи. Не е обвързан с нашите традиционни начини на работа. Често Той протестира срещу формализма, ритуализма и закостеняването, като издига нови движения с живителна сила. За това ние трябва да бъдем отворени за суверенното действие на Светия Дух, а не да седим отстрани и да критикуваме.

28. март

„Омразата, с която я намрази, беше по-силна от любовта, с която я беше обикнал.“

2 Царе 13:15

Амнон изгарял от страст по своята полу-сестра Тамар. Тя била красива и той бил решен да я притежава, и то веднага. Въпреки че знаел, че намерението му е ясно забранено от Божия закон, той бил така обзет от желанието по нея, че всички останали разсъждения изглеждали незначителни. И така, той се престорил на болен, примамил я в стаята си и я изнасилвил. Бил готов да пожертва всичко за този един миг на страстта.

Но след това похотта му се превърнала в омраза. След като я бил използвал егоистично, той я презрял и вероятно си пожелал никога да не я беше виждал. Наредил да я изхвърлят навън и да залостят вратата след нея.

Тази кратка история днес се повтаря всеки ден. В нашето така наречено свободно общество моралните норми са почти напълно премахнати. Предбрачният секс се приема като нещо нормално. Двойки живеят заедно без обвързване. Проституцията е разрешена със закон. Хомосексуалността е станала общоприет алтернативен начин на живот.

Запознаваш се с някого, когото харесваш, и всичко е ясно – няма по-висши закони. Глупаво е да се обвързваш чрез закон. Важното е да получиш всичко, което искаш. Така всякаква мисъл за правда и неправда се измества и човек си внушава, че това е единственият начин да се води добър живот. И така, втурваш се като Амнон през глава в нещо, което се надяваш да ти донесе удовлетворение.

Но това, което отнапред е изглеждало толкова хубаво, често впоследствие се оказва катастрофа. Чувството за вина е неизбежно, колкото и яростно да се отрича. Загубата на уважение води до огорчение. То пък избликва често в кавги и в крайна сметка се съгъства до открита омраза. Човекът, който някога е изглеждал така прекрасен, сега е направо отблъскващ. Оттам вече има само една малка крачка до малтретиране, съдилища и дори убийство.

Сексуалното желание е твърде несигурна основа за изграждане на трайна връзка. Ако хората пренебрегват Божиите принципи за морална чистота, това води до собственото им страдание и в крайна сметка гибел. Единствено Божията благодат може да донесе прошка, изцеление и възстановяване.

„Никой, който служи като войник, не се заплита в житейски работи, за да угоди на този, който го е записал за войник.“ 2. Тимотей 2:4

Християнинът е записан за войник от Господа и стои в Неговата служба. Той не бива да се заплита в нещата от ежедневието. Акцентът тук е върху думата заплита. Разбира се, вярващият не може да се изолира напълно от земните дейности. Той трябва да работи, за да издържа семейството си. Има известна степен на занимание с ежедневни неща, която е просто неизбежна. Иначе би трябвало да излезем от света, както казва Павел в 1. Коринтяни 5:10.

Но християнинът не бива да се заплита в тези неща. Той трябва последователно да дава предимство на служението за Господа. Дори и неща, които сами по себе си са добри, понякога стават врагове на най-добрите.

Уилям Кели казва, че „да се заплиташ в житейски работи всъщност означава да се откажеш от отделянето от света и да заемеш мястото си в земните неща като пълноправен бизнес-партньор“.

Аз вече съм се оплел, ако се впусна в политиката като средство за решаване на проблемите на този свят. Това е горе-долу като „да подреждам столовете на дека на потъващия Титаник“.

Заплел съм се също, ако поставям главното ударение върху социална работа, а не върху евангелието като цялостно решение за нуждите и страданията на света.

Заплел съм се в житейски работи, ако професията ми до такава степен ме владее, че отдавам най-доброто от себе си на печеленето на пари или напредването в кариерата. Стремейки се така да запазя живота си, аз всъщност го губя.

Заплел съм се, ако Божието царство и Неговата правда вече не заемат първото място в живота ми.

Заплел съм се, ако се въртя около неща, които са твърде незначителни за едно дете на вечността – като напр. мощността на колите, последните курсове на акциите, неподозирани функции на мобилните телефони, минералното съдържание на домашно приготвения хляб или въздействието на храната върху блясъка на козината на котките. На такива размисли можем да отделим миг внимание в ежедневието си – но като слуги на Господа за нас е недостойно да запълваме времето си и да изразходваме живота си за такива неща.

30. март

„Знаем, че всичко съдейства за добро на тези, които любяат Бога, които са призвани според Неговото намерение.“ Римляни 8:28

Това е един от стиховете, които ни създават най-големи трудности, когато животът ни е най-тежък. Докато вятърът е слаб, можем лесно да кажем: „Вярвам, Господи.“ Но когато се извие буря, викаме: „Помогни на моето неверие!“

И въпреки това знаем, че тези думи са истина. Бог действа за наше добро чрез всички житейски обстоятелства. Знаем това, понеже Библията го казва. Вярата го възприема, дори и да не го виждаме и да не го разбираме.

Знаем, че е вярно, понеже Божият характер е такъв. Ако Той е Бог на безкрайна любов, безкрайна мъдрост и безкрайна мощ, то от това следва, че Той планира и осъществява всичко за наше добро.

Знаем, че е вярно и въз основа на опита на Божия народ. В една книга се разказва историята на единствения оцелял при корабкрушение, който бил изхвърлен на необитаем остров. Там той успял да си построи колиба, в която съхранявал всичко, което успял да спаси от потъналия кораб. Той се молел на Бога за спасение и страхливо се взираше към хоризонта, за да види евентуално минаващ кораб и да успее да му изпрати сигнал. Един ден за свой ужас видял, че колибата му е пламнала и всичко, което имал, изгаря. Но това, което изглеждало като възможно най-лошото, се оказало най-доброто, което можело да му се случи. „Забелязахме вашия димен сигнал“ – казал капитанът на кораба, който дошъл да го спаси. Нека винаги да помним, че ако животът ни е в Божията ръка, „всичко съдейства за добро“.

Действително има времена, когато вярата ни се поклаща, когато бремето е смазващо и мрактът изглежда непоносим. В отчаянието си се питаме: „Как може от тази ситуация да произлезе нещо добро?“ И на това има отговор. Доброто, което Бог постига по този начин, е описано в следващия стих (Римляни 8:29), а именно да станем „съобразни с образа на Неговия Син“. Чукът и длетото на скулптора изрязват мрамора, за да се появи от него образът на човека. Ударите на съдбата отнемат от нас всичко непотребно, за да бъдем преобразени в Неговия славен образ. И така, дори и да не можем да открием съвсем нищо добро в житейските страдания, остава поне това – преобразяването в образа на Христос.

„Да не е нов във вярата, за да не се възгордее и падне под осъждането на дявола.“

1. Тимотей 3:6

Когато Павел изрежда необходимите качества за поста на старейшините, той предупреждава работата да не бъде поверявана на млад във вярата човек. Служението на надзорника изисква мъдростта и здравата способност за преценка, които могат да се придобият само чрез духовната зрялост и опита на един богобоязлив живот. Но колко често се нарушава този принцип! Някой преуспял млад бизнесмен, политик или учен се пръсединява към местното събрание и ние мислим, че ако не му дадем веднага водеща роля, той ще напусне църквата и ще отиде другаде. Затова веднага му поверяваме важни отговорности. По-добре би било да послушаме предписанието на Павел за служителите: „също и те първо да се изпитват“.

Още по-очевидно нарушение на този принцип е начинът, по който новоповярвали звезди се прославят на евангелския хоризонт и чрез тях се прави маркетинг. Това може да е някой футболен герой, който тъкмо е стигнал до спасителната вяра в Христос. Някой религиозен рекламни мениджър сключва договор с него и го показва при всяко мероприятие от Дан до Вирсавее. Щом се дочуе, че някоя холивудска звезда се е породила, тя веднага заема първите страници на вестниците. Питат я за мнението ѝ по всички въпроси – от смъртното наказание до предбрачния секс – като че ли обръщението незабавно ѝ е придало всеобхватна мъдрост по всички възможни теми. Или някой тежък престъпник е повярвал. Имаме всички основания да се страхуваме за него, че алчни рекламни агенти, наричащи себе си християни, ще злоупотребят с него, за да спечелят набързо някой лев.

Д-р Пол ван Гордер казва: „Никога не съм одобрявал да се грабне един коленичил грешник, да се вдигне и да се представи на тъпата. Непоправими вреди са били нанесени на Христовото дело, като известни лица от шоу-бизнеса, спорта и политиката са били излагани на показ на евангелския подиум, преди да е минало достатъчно време, за да си проличи дали семето на Божието слово наистина е посято и е пуснало корени.“

Вероятно религиозното его на доста християни се подкрепя, когато някой наркоман или политик стане известен като последния прираст на Божия народ. Може би тези християни страдат от чувство за несигурност или малоценност и всяка повярвала знаменитост им помага да подкрепят малко чезнещото си самочувствие.

Но героите и героините, с които се злоупотребява по този начин, често стават лесна плячка за коварните примки на дявола. Те още не познават подлите му хитрини, падат в грях и нанасят огромен позор на свидетелството за Господ Исус.

Ние можем да сме благодарни за всеки, който е наистина спасен, независимо дали е известен, или не. Но много грешим, ако си мислим, че спомагаме за Христовото дело, като избутваме новаци на амвона или на сцената.

1. април

„И вие също имате пълнота в Него.“

Колосяни 2:10

За разлика от разпространеното схващане, няма различни степени на годност за небето. Човек е или изцяло годен, или изцяло негоден. Разбира се, това напълно противоречи на всеобщото мнение, че на върха на пирамидата са светците с кристално чист живот, най-долу са престъпниците и бандитите, а по средата са обикновените хора с различните си степени на годност за рая. Това е огромна заблуда. Ние или сме годни, или не сме. Няма междинна сива зона.

В действителност никой не е сам по себе си годен. Всички ние сме виновни грешници, които справедливо заслужават вечното проклятие. Всички ние сме се заблудили и сме вървяли в своя собствен път. Всички ние сме нечисти и дори и най-праведните ни дела приличат на мръсни дрипи.

И не само че сме негодни за небето, но и няма нищо, което бихме могли да направим сами, за да станем годни. Нашите най-добри намерения и най-благородни усилия не са в състояние да премахнат греховете ни или да ни придадат правдата, която Бог изисква. Но добрата вест е, че Божията воля осигурява това, което Божията справедливост изисква, и Бог ни го подарява – като безплатен, достъпен за всички дар. „Това е дар от Бога – не чрез дела, за да не се похвали никой.“ (Ефесяни 2:8–9)

Годността за небето се намира единствено в Христос. Когато един грешник се новороди, той приема Христос и Бог вече не го вижда като грешник в плътта, а го вижда в Христос и го приема на тази основа. Заради нас Бог е направил грешен Христос, който не е знаел грях, за да станем ние в Него праведни пред Бога (вж. 2. Коринтяни 5:21).

От друга страна, ако нямаме Христос, ние сме напълно, безнадеждно изгубени. Липсата на Христос е абсолютно смъртоносна и определя цялата ни вечна участ. Нищо не може да запълни тази решаваща липса.

Трябва също така да ни е ясно, че никой вярващ с абсолютно нищо не е по-годен от небето от друг вярващ. Всички вярващи имат едно и също право над славата. Това право е самият Христос. Никой вярващ няма Христос повече от друг. Затова никой не е по-годен за небето от друг.

2. април

„Всички ние трябва да се явим пред Христовото съдилище, за да получим всеки според това, което е правил в тялото – било добро, или зло.“

2. Коринтяни 5:10

Както видяхме вчера, няма различни степени на годност за небето. Но също така е вярно, че там ще има различни награди. Христовото съдилище е място за равносметка и раздаване на награди. Там някои ще получат повече от други.

Също така хората ще имат различна способност за наслаждение на небесните прелести. Всеки ще бъде напълно щастлив, но някои ще имат по-голяма способност за наслаждение на щастието от други. Всички чаши ще бъдат пълни, но някои чаши ще бъдат по-големи от други.

Ние трябва да се простим с мисълта, че всички ще бъдем еднакви, когато достигнем прославеното си състояние. Библията никъде не говори за такова скучно, безлично еднообразие. Напротив, тя учи, че за живота на вярност и отдаденост ще има венец, и докато някои ще получат награда, други ще претърпят загуба.

Нека вземем например двама млади мъже, които повярват на една и съща възраст. Единият изживява следващите си четиридесет години, като дава пълно предимство на Божието царство и Неговата правда. Другият употребява цвета на силата си за печелене на пари. Единият говори въодушевено за Божиите дела, другият – за пазарните възможности. Единият още сега има по-голяма способност да се радва в Господа и ще отнесе тази способност и в небето. Другият, въпреки че чрез личността и делото на Христос е точно толкова годен за небето, си остава духовно джудже и ще отнесе тези свои миниатюрни способности и в небето.

Ден след ден ние определяме наградата, която ще получим, и степенята, в която ще можем да се наслаждаваме на вечната си родина. Определяме това чрез познаването на Библията и послушанието си спрямо нея, чрез молитвения си живот, чрез общуването си с Божия народ, чрез служението си за Господа и чрез вярното управление на всичко, което Бог ни е поверил. Разбирането за това, че с всеки ден ние определяме по малко положението си във вечността, би трябвало да има дълбоко отражение върху решенията, които взимаме, и върху списъка с приоритетите ни.

3. април

„Каквито са мислите в душата му, такъв е и той.“ Притччи 23:7

А. П. Гибс обичаше да казва: „Ти не си това, което мислиш, че си, а което мислиш – това си ти.“ Това означава, че мисленето е изворът, от който произхожда нашето поведение. Контролирай извора, и с това ще контролираш и цялата река, която извира от него.

По тази причина контролът над нашия мисловен свят е фундаментална необходимост. Затова и Соломон казва: „Повече от всичко, което пазиш, пази сърцето си, защото от него са изворите на живота.“ (Притчи 4:23) Тук „сърцето“ се използва като синоним на мисленето.

Яков ни напомня, че грехът започва в нашите мисли (Яков 1:13–15). Ако достатъчно дълго мислим за нещо, накрая и ще го извършим.

Посей мисъл, и ще пожънеш действие.

Посей действие, и ще пожънеш навик.

Посей навик, и ще пожънеш характер.

Посей характер, и ще пожънеш съдба.

Господ Иисус набляга на фундаменталното значение на мисловния свят, като отъждествява омразата с убийство (Матей 5:21,22) и похотливия поглед – с прелюбодейство (Матей 5:28). Той също казва, че човекът не се осквернява чрез онова, което яде, а чрез онова, което мисли (Марк 7:14–23).

Ние носим отговорност за това, което мислим, защото имаме властта да го контролираме. Можем да размисляме за неприлични, двусмислени неща, или за чисти неща, свързани с Христос. Всеки от нас е като един цар. Царството, над което владеем, са нашите мисли. Това царство има на разположение огромни възможности – както за добро, така и за зло. Ние сме тези, които решаваме дали ще ги използваме за едното или за другото.

Ето няколко положителни предложения как да постигнем чисто, овладяно мислене. Първо трябва да представим въпроса пред Господа: „Сътвори ми чисто сърце, Боже, и непоклатим дух обновявай вътре в мен!“ (Псалм 51:10) Второ, трябва да преценяваме всяка мисъл според това, как изглежда в присъствието на Христос (2. Коринтяни 10:5). Трето, трябва да изповядаме веднага всяка лоша мисъл и да я изхвърлим от мисленето си (Притчи 28:13). Оттам нататък трябва да избягваме да стоим с празна глава. Вместо това я запълваме с положителни, благоуходни на Бога мисли (Филипяни 4:8). Пето, трябва задължително да упражняваме дисциплина в това, което четем, виждаме и чуваме. Не можем да очакваме чист мисловен свят, ако се занимаваме с мръсотия. И накрая, трябва да се занимаваме с Господа. Ако включим мисленето си на „празен ход“, нечистите фантазии веднага ще потърсят достъп до нас.

„С вяра разбираме...“

„С вяра разбираме ...“ Тези думи съдържат един от най-основополагащите принципи на духовния живот. Ние първо вярваме на Божието слово, след това го разбираме. Светът казва: „Първо да видя, и после ще повярвам.“ Бог казва: „Първо повярвай, и после ще видиш.“ Господ Исус казва на Марта: „Не ти ли казах, че ако повярваш, ще видиш...?“ (Йоан 11:40) По-късно Той казва на Тома: „Блажени, които не са видели и са повярвали.“ (Йоан 20:29) А апостол Йоан пише: „Това писах на вас, които вярвате, ... за да знаете.“ (1. Йоаново 5:13) Вярата е предпоставка за знанието.

Били Грѐм разказва как този принцип е станал реалност в неговия живот: „През 1949 г. имах множество съмнения относно Библията. Смятах, че съм открил очевидни противоречия в нея. Някои неща просто не можех да съвместя с ограничената си представа за Бога. Когато се изправях да проповядвам, ми липсваха авторитетът и силата, така характерни за големите проповедници от миналото. Като много други студенти в богословската семинария аз водах интелектуалната война на живота си. Нейният изход щеше със сигурност да определи бъдещото ми служение.“

През август на онази година бях поканен във Форест Хоум, презвитерианския конферентен център високо в планините край Лос Анджелис. Спомням си как вървах по една пътека и навлязох в гората, докато се борех с Бога. Борех се със съмненията си и душата ми изглеждаше уловена в кръстосания огън на мислите. Накрая в отчаянието си аз предадох волята си на разкрития в Писанието жив Бог. Коленичих пред отворената Библия и казах: „Господи, много неща в тази книга не мога да разбера. Но Ти си казал, че праведният с вяра ще живее. Всичко, което досега съм получил от Теб, съм приел с вяра. Тук и сега приемам с вяра Библията като Твое Слово. Приемам я от началото до края. Приемам я без никакви резерви. Когато се сблъскам с неща, които не разбирам, ще изчакам с преценката си, докато получа повече светлина. Ако това Ти харесва, дай ми авторитет, когато проповядвам словото Ти и избличи чрез този авторитет хората за грях, и доведи грешници до Спасителя!“

Шест седмици по-късно започнахме поредицата проповеди в Лос Анджелис, които вече са история. Тогава открих тайната, която промени служението ми. Вече не се опитвах да доказвам, че Библията е истина. Аз бях повярвал това вътрешно, за себе си, и тази вяра се предаваше на слушателите.“

5. април

„И бъдете благи един към друг, милостиви; прощавайте си един на друг, също както и Бог в Христос е простил на вас.“ Ефесяни 4:32

По отношение на прошката Писанието предписва един точно определен ред, който трябва да спазваме. Ако се подчинявахме на този ред, можем да си спестим твърде много главоболия и стомашни разстройства.

Ако ни е сторена неправда, първата крачка е в себе си да простим от сърце на човека. Все още не му казваме, че сме му простили; но прощавайки от сърце, ние оставяме въпроса между него и Господа. Това ни предпазва да не се превърнат стомашните ни сокове в сярна киселина и ни спестява множество други тежки физически и емоционални смущения.

Следващата стъпка е да отидем при брата и да го изобличим на четири очи (Лука 17:3). Вместо да разправяме на другите, че ни е сторена неправда, Писанието ясно ни напътства: „Иди, покажи вината му между теб и него насаме.“ (Матей 18:15) Ние сме длъжни да се опитаме да разрешим проблема помежду си, т. е. в колкото може по-тесен кръг.

Ако той не признае вината си и не помоли за прошка, тогава отиваме при него с един или двама свидетели (Матей 18:16). Според Писанието това е достатъчно, за да се даде достоверно свидетелство за позицията на съгрешилия.

Ако той все още не се подчинява, тогава представяме въпроса пред събранието, заедно със свидетелите. Ако той не послуша решението на събранието, разбира се, трябва да бъде изключен от общение (Матей 18:17).

Но ако на някой етап от този процес той се покае, ние трябва да му простим (Лука 17:3). Ние вече сме му простили в сърцето си, но сега на практика му даваме прошката си. При това е важно да не подминаваме нещата лековато. Не бива да казваме: „Е, няма нищо. Всъщност ти не си ми направил нищо чак толкова страшно.“ По-добре да кажем: „Прощавам ти с радост. С това въпросът е приключен. Нека коленичим и се помолим заедно.“

Срамът да трябва да признае греха си и да се покае може би ще възпре човека да ни навреди отново. Но дори и да повтори греха си и пак да се разкае, ние трябва пак да му простим. Дори и седем пъти на ден да съгрешава и седем пъти да се покаява, трябва да му прощаваме – независимо дали вярваме, че е искрен в покаянието си, или не (Лука 17:4).

Никога не бива да забравяме, че на самите нас е опростен огромен дълг. Затова не бива да се колебаем да опрощаваме на другите дълг, който е на практика в размера на джобни пари – както Господ ни заповядва в Своята притча (Матей 18:23–25).

6. април

„Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога, или Аз от Себе Си говоря.“

Йоан 7:17

Ако някой е готов да върши Божията воля, той разбира каква е тя. Това е едно чудно обещание, че ако човек наистина искрено иска да знае и разбира, Бог му се открива.

Ако един грешник е отчаян от себе си и, стигнал вече до края, се помоли: „Боже, покажи ми се“, Бог винаги го прави. Това е една молитва, която никога не остава без отговор.

Един хипи, който живеел в една пещера в югоизточната част на САЩ, искал да сложи край на всичко. Той бил търсил удовлетворение в алкохола, наркотиците, секса и окултизма. Но животът му продължавал да бъде празен. Той не виждал изход от окаяното си състояние. Един ден седял свит на кълбо в пещерата си и извикал: „О, Боже – ако има Бог! – открий ми се, или ще сложа край на живота си.“

Десет минути по-късно един млад христианин „случайно“ минал оттам, надникнал в пещерата, забелязал нейния обитател и казал: „Здравствуй, имаш ли нещо против да си поговорим за Исус?“

И можем да си представим какво се случило – хипито чул благата вест за спасението чрез вяра в Господ Исус Христос. Той се предал на Господа и получил прошка, приемане и нов живот. Още не съм чул за нито един човек, който се е помолил така, и Господ не му се е открил по специален начин.

Разбира се, това обещание важи и за христианиците. Ако някой сериозно иска да разбере Божията воля за живота си, Бог ще му я открие. Ако търси верния път по отношение на църквата, към която да се присъедини, Бог ще го води и в това. Независимо за какво се отнася молбата ни, ако поставяме волята Му на първо място, Бог ще я изпълни във всеки случай. Това, което често застава на пътя ни към действителното разбиране на Божиите мисли, е липсата на искрено желание за това.

7. април

„Получих всичко и имам изобилно. Наситих се, като получих от Епафродит изпратеното от вас, благоуханна миризма, жертва приятна, благоугодна на Бога.“
Ефесяни 4:18

Писмото на Павел до филипяните всъщност е било потвърждение и благодарност за получаването на един дар, изпратен от вярващите във Филипи. Доста сигурно можем да кажем, че това е бил паричен дар. Изумителното е как апостолът хвали това дарение. Той го нарича „благоуханна миризма, жертва приятна, благоугодна на Бога“. В Ефесяни 5:2 той използва подобен израз, за да опише неизразимата жертва на Христос, който предаде Себе Си на Голгота. Там се казва: „... като принос и жертва на Бога за благоуханна миризма“. Направо ни секва дъхът, когато си представим, че изпартения на един служител на Господа дар се описва със същите думи, които прославят неизразимия Христов дар.

Дж. Х. Джоует (1864 – 1923, английски проповедник, наследил Кемпбъл Морган в Уестминстър Чапъл) коментира много точно: „И така, колко огромен е обхватът на едно привидно местно и ограничено във времето добро дело! Ние си мислехме, че помагаме на един беден човек, а всъщност сме си имали работа със самия Цар. Мислехме си, че благоуханието се ограничава в една незначителна област, а ето, сладката миризма се е разпространила в цялата вселена. Мислехме, че имаме работа само с Павел, а установихме, че сме послужили на Спасителя и Изкупителя на Павел.“ Когато разберем истинската духовна природа на християнското даване и неговото далечно влияние, ние веднъж завинаги се освобождаваме от даването по принуда и с неудоволствие. Завинаги сме имунизирани срещу триковете на професионалните събирачи на дарения, които се опитват да изнудват вярващите с ласкателства и театрални методи. Виждаме, че даването е една форма на свещеническо служение, а не законово задължение. Ние даваме, защото обичаме, и ние обичаме да даваме.

Истината, че моите миниатюрни дарения изпълват с благоухание тронната зала на вселената, трябва да ме подтикне към смирено поклонение и радостно даване. Тогава събирането на даренията в неделя сутрин никога вече няма да бъде скучна, макар и необходима част от богослужението. То е средство да дадем нещо пряко и лично на Господ Исус, също както ако Той присъстваше там физически.

„Божие то слово е живо, действено, по-остро от всеки двустърен меч.“

Евреи 4:12

Веднъж един вярващ студент свидетелствал на един либерален студент по богословие. Когато му цитирал един стих от Библията, богословът отговорил: „Аз не вярвам в Библията.“ Християнинът му цитирал друг стих, и отново получил отговора: „Казах ти, че не вярвам на Библията.“ Когато вярващият цитирал третия стих, студентът по богословие избухнал: „Не искам повече да слушам от теб цитати от Библията. Вече ти казах, че не вярвам в това.“ Тогава вярващият се почувствал победен и разочарован. Решил, че напълно се проваля като ловец на души.

Точно тази вечер обаче д-р Айрънсайд бил на гости у неговото семейство. По време на вечерята студентът му разказал разочароващото си преживяване с богослова. Попитал д-р Айрънсайд: „Когато вие свидетелствате на някого и той ви отговори, че не вярва на Библията, какво правите?“ Д-р Айрънсайд се усмихнал щастливо и отговорил: „Просто цитирам още.“

Това е отличен съвет за всички бъдещи ловци на души. Когато хората ти казват, че не вярват на Библията, просто продължи да цитираш от нея. Божие слово е живо и действено. То винаги въздейства на хората, дори и те да не му вярват.

Нека си представим, че двама души се бият. Единият казва на другия: „Аз не вярвам, че мечът ти наистина е стоманен.“ Какво ще направи другият? Ще хвърли меча си и ще се предаде? Или ще изнесе научна лекция за въглеродното съдържание и якостта на стоманата? Това би било повече от смехотворно! Не, той ще нанесе здрав удар на противника си и така ще му покаже колко истински е мечът му. Така е и с Библията. Божие слово е мечът на Духа. Той трябва да бъде използван, а не защитаван. Той може съвсем добре да се защити сам.

С това не искам да отричам, че доказателствата за боговдъхновеността на Светото Писание имат своя смисъл. Такива доказателства от една страна служат на важната цел да укрепват вярата на вече спасените. В някои редки случаи те помагат и на невярващи хора да достигнат до спасителната вяра. Но като цяло хората не се убеждават чрез човешки аргументи и заключения. „Един човек, който бива убеден против волята си, обикновено си остава на старото си мнение.“ Хората трябва да се сблъскат с действителното Божие слово. Често един-единствен стих от Библията е по-ценен от хиляда аргумента.

Това ни показва и колко е важно да се учат наизуст библейски стихове. Ако ги нямам в паметта си, Духът не може и да ги извади оттам в решаващия момент. Но най-важното е, че Бог не е обещал да почете моите думи, а Своето слово. И така, когато имам работа с невярващи, трябва смело да използвам меча на Духа и да наблюдавам как той по чудо предизвиква изобличение и убеждение.

9. април

„Като агне, водено на клане...“

Исая 53:7

Веднъж видях как умира едно агне. Беше изключително вълнуваща и същевременно ужасна гледка.

Като го водеха на мястото на клането, то изглеждаше особено миличко. Децата с радост биха го гушкали и милвали. Всички малки животни са сладки – котенца, кученца, пиленца, теленца и кончета – но агънцето е особено трогателно.

То стоеше там като възпъщение на невинността. Бялата му пухкава козинка създаваше усещане за чистота. То беше нежно и кротко, безпомощно и беззащитно. Очите му бяха особено изразителни, те говореха за страх, болка и страдание. Изглеждаше съвсем безпричинно да умира такава младо и красиво създание.

После краката му бяха завързани. Страдащото агне лежеше на страната си и дишаше тежко, като че ли предусещаше приближаващата смърт. С едно бързо движение касапинът прокара ножа през гърлото му. Кръвта се изля на земята. Малкото телце се сви в смъртна агония и малко след това се отпусна. Кроткото агне беше умряло.

Някои от зрителите се бяха извърнали настрани – толкова тъжна беше гледката. Други бършеха сълзите си. Никой не казваше нито дума.

С вяра виждам смъртта на едно друго агне – Божия Агнец. Гледката е благословена и същевременно страшна.

Всичко в това Агне е прекрасно – Той личи между десет хиляди, най-прекрасният от прекрасните. Когато Го водят към мястото на клането, Той е в разцвета на годините Си.

Той не просто е невинен – Той е свят, неопетнен, отделен от грешниците, без грешка или недостатък. Изглежда напълно безпричинно да се убива такъв чист човек.

Но палачите Го взимат и приковават ръцете и краката Му към кръста. Там Той понася съсредоточените върху Него страдания на ада като Заместник на грешниците. И през цялото това време очите Му са пълни с любов и прошка.

Времето на Неговите страдания свършва. Той предава Духа Си и тялото Му се отпусна на кръста. Един войник пробожда страната Му и оттам изтичат кръв и вода. Божият Агнец е умрял.

Сърцето ми е изпълнено. Горещи сълзи руват по страните ми. Аз падам на колене, благодаря Му и Го прославям! Каква мисъл – Той е умрял заради мен! Никога няма да престана да Го обичам.

„... нямате нужда да ви учи някой...“

На пръв поглед този стих ни изправя пред проблем. Ако нямаме нужда от никой, който да ни учи, защо тогава прославеният Господ е дал учители за изграждането на светиите и подготвянето им за делото на служението (Ефесяни 4:11–12)?

За да разберем по-добре мисълта на Йоан, трябва да знаем нещо повече за условията, в които е било написано това писмо. По онова време в църквата били навлезли лъжеучители, така наречените гностици. Те се представяли за сериозни вярващи и общували с местните църкви. Но после се били отделили и разпространявали своите заблуди за човешката и божествена природа на Христос.

Те твърдели, че имат превъзхождащо знание, оттам и наименованието „гностици“ (от гр. гносис – знание, познание). Вероятно те са казвали на християните нещо такова: „Това, което вие имате, е добро, но ние имаме допълнителна истина. Ние можем да ви изведем отвъд тези прости учения и да ви посветим в по-нови и по-дълбоки тайни. Ако искате да растете и да достигнете пълнота, се нуждаете от нашето поучение.“

Но Йоан предупреждава вярващите, че всичко това е измама. Те не се нуждаят от поучението на тези самохвалковци, тъй като сами имат Светия Дух. Имат Словото на истината. Християнската вяра е веднъж завинаги предадена на светиите (Юда 3) и всичко, което се представя за нейно допълнение, е чиста измама. Християнските учители са необходими, за да тълкуват и прилагат Писанието, но те никога не бива да си навличат греха да излизат извън рамките на Писанието.

Йоан би бил последният човек, който би отричал необходимостта от учители в църквата. Самият той е бил превъзходен учител. Но той би бил и първият, който би настоявал, че Светият Дух е крайният авторитет, който води Божия народ в цялата истина чрез страниците на Светото Писание. Всяко учение трябва да бъде изпитвано и проверявано въз основа на Библията. Ако се окаже допълнение към нея или не съвпада с нея, то трябва да се отхвърли.

11. април

„А те, след като се събраха със старейшините и се съвещаваха, дадоха на войниците достатъчно пари и казаха: Кажете: Учениците Му дойдоха през нощта и Го откраднаха, когато ние спяхме.“

Матей 28:12–13

Иисус едва бил възкръснал от мъртвите, когато Неговите врагове вече замисляли алиби, за да избегнат да признаят чудото. Най-добрата лъжа, която успели да измислят по онова време, била, че учениците са дошли през нощта и са откраднали трупа. Но недостатъкът на теорията за кражбата – както и на всички останали теории – е, че тя повдига повече въпроси, отколкото тези, на които дава отговор. Например:

Защо главните свещеници и старейшините не поставят под съмнение първоначалния разказ на войниците за празния гроб? Те го приемат като истина и бързат да измислят обяснение как е станало всичко.

Защо войниците са спели, когато е трябвало да стоят на стража? В римската войска заспиването на пост се е наказвало със смърт. И въпреки това главните свещеници им обещават, че ще бъдат освободени от наказание. Защо?

Как е било възможно всички войници да заспят едновременно? На границата на невъзможното е да си представим, че всички заедно са рискували да бъдат екзекутирани само за да си позволят малко сън.

Как учениците са могли да отместят камъка, без при това да събудят стражите? Камъкът е бил тежък и е можел да се отмести само със значителен шум.

Как учениците изобщо са можели да отместят камъка? Типичните гробове от онова време са били затваряни с голям камък, който е бил търкулван надолу по улей към отвора на гроба. Затова е било много полесно да се затвори такъв гроб, отколкото да се отвори отново. Освен това гробът е бил запечатан и „осигурен“ по най-добрия възможен за властите начин.

Вероятно ли е учениците, които току-що са се разбягали страхливо, изведнъж да намерят смелост да се сблъскат с римските стражи, за да ограбят гроба? Те положително са знаели, че подобно престъпление ще бъде строго наказано.

Ако всички войници са спели, откъде тогава са знаели, че учениците са откраднали тялото?

Ако учениците са откраднали тялото, защо са се бавили да развиват трупа от саваните и да сгънат на отделно място кърпата, покривала главата (Лука 24:12; Йоан 20:6–7)?

Защо учениците изобщо ще искат да крадат трупа? За това няма нито причина, нито мотив. Напротив, те самите са били изненадани и не са вярвали, когато са разбрали, че Той е възкръснал.

И накрая, как са могли учениците, които са били честни и почитени мъже, да излязат по света и с големи опасности за живота си да проповядват възкресението, ако са знаели, че това е лъжа? Пол Литъл казва: „Хората не умират за нещо, което знаят, че е лъжа.“ Те са били напълно убедени, че Иисус е възкръснал.

„Ако в неправедното богатство не бяхте верни, кой ще ви повери истинското богатство?“
Лука 16:11

„Неправедното богатство“ тук се отнася до земните съкровища и материалните блага. Сигурно няма по-разпространена илюзия от тази, че човек с големи материални притежания е богат. Ние наричаме земите и къщите „недвижими имоти“, защото вярваме, че те са неподвижни и не могат да ни бъдат отнети против волята ни. Смятаме акциите и ценните книжа за сигурност, дори по-голяма от банковите сметки.

Но в Лука 16:11 Господ прави разлика между „неправедното богатство“ и „истинското богатство“. Нещата, които хората смятат за богатство, ни най-малко не са такива.

Йохан бил богобоязлив християнин, който работел като домакин в имението на един богат благородник. Една нощ Йохан сънувал много ярък сън, в който му било казано, че на следващия ден преди полунощ най-богатият човек в долината ще умре. Когато Йохан срещнал господаря си на следващата сутрин, той му разказал съня. Отначало милионерът останал напълно безразличен. Той се чувствал съвсем здрав. А и без това не вярвал на сънища.

Но щом Йохан се заел с работата си, господарят извикал шофьора си и отишъл при своя лекар. Поискал да му бъде направен подробен цялостен преглед. Както и очаквал, се оказало, че е в прекрасно здраве. Но той продължавал да мисли за съня на Йохан и като си тръгвал от кабинета, казал: „Между другото, господин докторе, защо не дойдете днес на вечеря у нас?“ Лекарят приел поканата.

Вечерята преминала съвсем обичайно, разговаряли за всевъзможни неща. Докторът на няколко пъти се канел да си тръгне, но домакинът всеки път го подканял да остане още малко.

Накрая, когато часовникът ударил полунощ, безбожният богаташ с огромно облекчение пожелал на лекаря лека нощ.

След няколко минути на вратата се почукало. Земевладелецът отворил вратата. Отвън стояла голямата дъщеря на стария Йохан и казала: „Моля, извинете, но майка ми искаше да Ви съобщи, че баща ми получи сърдечен удар и току-що почина.“

Най-богатият човек в долината бил починал тази нощ.

13. април

„И така, ядете ли, пиете ли, или вършите нещо друго, всичко вършите за Божията слава.“

1. Коринтяни 10:31

Един от големите пробни въпроси за християнско поведение е дали това служи за Божия слава. Твърде често ние проверяваме постъпките си с въпроса: „Вредно ли е по някакъв начин?“ Но не става дума за това. Въпроса, който трябва да си зададем, е: „Служи ли за Божия слава?“

Преди да се впуснем в каквато и да било дейност, трябва да можем да наведем глава и да помолим Бога да се прослави чрез това, което се кааним да направим. Ако Бог не може да се прослави по този начин, по-добре да се откажем.

Другите религии може би се задоволяват с поведение, което не вреди на никого. Но християнството излиза извън тази негативна дефиниция към ясно положителното. Кийт Л. Брукс казваше: „Ако искаш да бъдеш зрял християнин, престани да питаш за вредата, която определени неща могат да нанесат, и търси доброто. Ако искаш да водиш щастлив живот, търси общение с онези християни, които питат за доброто, а не за вредното, което се съдържа във всяко нещо.“

Много неща сами по себе си са безвредни, но въпреки това са непоносим баласт в нашето поприще като християни. Няма олимпийско правило, което забранява на бегачите на 1500 м да носят чувал с картофи, докато бягат. Разбира се, че един бегач може да мъкне торбата, ако иска, но няма да може да спечели състезанието. Така е и с християните. Някои неща може би са безвредни, но пак са пречка.

Но ако питаме дали нещо е вредно, въпросът обикновено издава едно скрито съмнение. Ние не задаваме такива въпроси за неща, които са съвсем явно позволени – като молитва, изучаване на Библията, богослужение, свидетелстване, както и ежедневната ни работа.

Между другото, всяка почтена работа може да се върши за Божия слава. Затова някои домакини закачат над мивката си надпис: „Тук три пъти на ден се извършва богослужение.“

Винаги, когато имаме съмнения, можем да следваме съвета на майката на Джон Уесли: „Ако искаш да разбереш дали някое развлечение е допустимо, следвай това правило: всичко, което отслабва разума ти, притъпява чувствителността на съвестта ти, помрачава отношението ти с Бога или ти отнема радостта от духовните неща; и накрая, всичко, което стимулира властта на тялото над духа ти, е грях.“

„... който иска да стане велик между вас, ще ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде слуга.“ Матей 20:26–27

Какво е истинското величие?

В този свят велик е онзи, който е достигнал позиция на богатство и власт. Той има свита от помощници и асистенти, които са на неговите заповеди. Бива третиран като VIP-личност и навсякъде получава специално отношение. Въз основа на положението му хората го гледат с респект и страхопочитание. Той никога не трябва да се навежда, за да свърши някоя долна работа; винаги има други, които вършат това за него.

Но в царството на нашия Господ нещата са съвсем различни. Тук величието не се измерва с това как ни обслужват, а как ние служим. Велик е онзи, който се навежда, за да стане слуга на другите. Някоя работа не е прекалено долна за него. Той не очаква особено отношение или благодарност. Когато един от хората на Джордж Уошингтън го видял да изпълнява една куриерска задача, той се възпротивил с думите: „Генерале, вие сте прекалено голям човек, за да вършите това.“ Уошингтън отговорил: „О, не ръстът ми е идеален за целта.“

Във връзка с Лука 17:7–10 Рой Хешън ни напомня, че „има пет характеристики на един слуга:

1. Той трябва да е готов да му се възлага товар след товар, без значение как той самият се чувства.

2. При това той не бива да очаква благодарност.

3. След като е извършил всичко, не бива да обвинява господаря си в егоизъм.

4. Трябва да признае, че в същността си е безполезен слуга.

5. Трябва да признае, че след като кротко и смирено е извършил всичко, което му е било възложено, не е направил и на милиметър повече, отколкото е бил длъжен.“

Когато нашият Господ напусна възвишената небесна слава, за да стане човек на тази планета, Той „взе образ на слуга“ (Филипяни 2:7). Той беше сред нас като Онзи, който слугува (Лука 22:27). Той каза: „Човешкият Син не дойде да Му служат, а да служи и да даде живота Си откуп за мнозина.“ (Матей 20:28) Той се препаса с престилка като роб и изми краката на учениците Си (Йоан 13:1–7).

„Слугата не е по-горен от господаря си.“ (Йоан 13:16) След като Той се е привел толкова ниско, за да служи на нас, защо ние считаме, че е под достойнството ни да служим на другите?

15. април

„Служете си един на друг с любов.“

Галатяни 5:13

Някой е казал: „Себичността се смята за велика и иска да я обслужват. Любовта служи и е велика.“

Един известен християнски певец свидетелствал на своя съсед по ма-са в един ресторант и имал радостта да го доведе до Господа. В следващите седмици той наставлявал този новоповярвал в растеж и ученичество. След това Фред, младият вярващ, се разболял от нелечим рак и попаднал в болница, където, за съжаление, обслужването било крайно недостатъчно. Певецът, който бил знаменитост в радиото, върно го посещавал, сменял му чаршафите, къпел и хранил своя „Тимотей“ и правел много други неща, които всъщност трябвало да се вършат от персонала на болницата. В нощта, когато Фред починал, прочутият певец го държал в ръцете си и му шепнел на ухото утешителни стихове от Библията. ... „Служете си един на друг с любов.“

Един от най-високопоставените преподаватели в едно библейско училище често намирал мъжката тоалетна доста наводнена след сутрешния тоалет на студентите. Тогава той търпеливо измивал умивалниците и коленичел, за да избърше пода. Най-добрите му лекции не били само в класните стаи. Студентите били смирени и мотивирани от примера на своя уважаван учител, който чистел след тях. ... „Служете си един на друг с любов.“

В същото библейско училище един играч в баскетболния отбор също имал сърце на истински служител. След играта, когато всички се втурвали да стигнат първи до душовете, той оставал в салона и подреждал всичко за следващия ден. В себичността на другите той намирал възможност да се отъждестви със своя Господ като служител на всички. ... „Служете си един на друг с любов.“

Една вярваща жена от едно турско село била отведена в Лондон, за да дари единия си бъбрек за своя болен син. Тя била убедена, че даряването на бъбрека ще ѝ струва живота. Когато английският лекар я попитал дали наистина е готова да пожертва единия си бъбрек за своя син, тя отговорила: „Готова съм да пожертвам и два бъбрека.“ ... „Служете си един на друг с любов.“

В един управляван от егоизма свят пътеката на жертвоготовното, себеотрицателно служение не е пренаселена. Всеки ден ни предлага нови възможности за безбройни малки и големи дела на истинско служение.

„... като умиращи, и въпреки това, ето, живеем.“ 2. Коринтяни 6:9

Библията е пълна с парадокси, т. е. истини, които изглеждат противоположни на онова, което обикновено бихме очаквали, или истини, които привидно си противоречат. Г. К. Честъртън казва, че парадокс е истината, която прави челна стойка, за да предизвика внимание.

Ние спасяваме живота си, като го изгубваме; губим живота си, ако го обичаме (Марк 8:35).

Силни сме, когато сме слаби (2. Коринтяни 12:10) и сме безсилни в собствената си сила (Йоан 15:5).

Намираме съвършена свобода като роби на Христос, но попадаме в робство, ако сме свободни от Неговото иго (Римляни 6:17–20).

Намираме повече радост, ако разделяме с другите това, което имаме, отколкото ако получаваме повече. Или, както е казал Господ: „Даването е по-блажено от вземането.“ (Деяния 20:35)

Ние умножаваме това, което имаме, като го разпръсваме, и обедняваме, ако го държим за себе си (Притчи 11:24).

Ние имаме нова природа, която не може да съгрешава (1. Йоаново 3:9), но пак всичко, което вършим, е опетнено с грях (1. Йоаново 1:8).

Ние побеждаваме чрез поражение (Битие 32:24–28) и биваме победени, ако се бием (1. Петрово 5:5).

Биваме унижени, ако се възвишаваме, но Той ни възвишава, ако се смиряваме (Лука 14:11).

Чрез утеснение и скръб ни се дава простор (Псалм 4:1), а благоденствието ни води към застой (Еремия 48:11).

Можем да притежаваме всичко и пак да нямаме нищо; можем да сме бедни и пак да обогатяваме мнозина (2. Коринтяни 6:10).

Ако сме мъдри (в очите на хората), сме безумни (в Божиите очи), но ако сме глупави заради Христос, тогава сме действително мъдри (1. Коринтяни 1:20–21).

Животът на вярата ни носи свобода от страха и грижите; животът с виждане ни носи страх от загуби от молци, ръжда и крадци (Матей 6:19).

Поетът вижда християнския живот като парадокс от началото до края:

Колко е странен курсът, който човек трябва да следва;

колко е объркана пътеката, по която върви.

Надеждата му за щастие се ражда от страха,

живота си той получава от мъртвите.

Най-високите му стремежи трябва да рухнат,

най-добрите планове – да се зачеркнат.

И да се спаси не може, докато не се види напълно изгубен.

А когато направи всичко това

и сърцето му е уверено в прошката за греховете,

когато оправданието му е подпечатано и мирът осигурен,

оттогава нататък започва истинската битка.

17. април

„Но вие не се наричайте „Равви“, защото Един е вашият Учител – Христос, а вие всички сте братя. И никого на земята не наричайте свой отец, защото Един е вашият Отец – небесният. Не се наричайте и наставници, защото Един е вашият Наставник – Христос.“

Матей 23:8–10

Господ Исус предупреждава Своите ученици да се пазят от високопарни титли, които ласкаят егото и поставят нашето Аз на мястото на Троицата. Бог е нашият Отец, Христос е нашият Учител, Светият Дух е нашият наставник. Ние не бива да претендираме за тези титли в събранieto. Разбира се, в този свят имаме земен баща, в училище имаме земни учители, в работата си имаме земни наставници. Но в духовната област Личностите на Божеството изпълняват тези роли и само Те трябва да бъдат почитани с тези титли.

Бог е нашият Отец в смисъл, че Той ни дава живота. Христос е нашият Учител, тъй като ние Му принадлежим и се покоряваме на Неговото учение. Светият Дух е нашият Наставник, тъй като Той е авторът и тълкувателят на Светото Писание – във всичко, което учим, ние трябва да бъдем наставлявани от Него.

Колко е странно тогава, че църквите до ден-дневен продължават да раздават тези почетни титли, като че ли Христос никога не е казал нищо подобно. Свещениците все още се наричат „отец“, в някои църкви дори и „господ“ (лат. *монсиньор*)! Духовниците често слагат пред името си титлата „преподобен“, която е запазена за Месията (Псалм 4:3). Титлата „доктор“ идва от латинското доцере, което значи поучавам. Следователно „доктор“ означава „учител“. Понякога тази богословска титла се дава като образователна или почетна степен от институции, които са по-скоро развѣдници на неверие, отколкото места за изучаване на Библията и защита на християнската вяра. И когато в църквата говори някой „доктор“, думите му като че ли автоматично придобиват по-голяма тежест поради титлата му. Разбира се, това е напълно безпричинно. Един гърбав уличен метач, който е изпълнен със Светия Дух, понякога може да бъде по-добър говорител на Бога отколкото един недуховен човек с титли и човешки почести.

Естествено в светската област тези титли са съвсем на мястото си. В тази сфера важи принципът: „Отдавайте на всички дължимото: ... на когото почит – почитта.“ (Римляни 13:7) Но принципът, който действа в Божието събрание, е формулиран от Господа с думите: „... а вие всички сте братя“ (Матей 23:8).

„Сега виждаме неясно, като в огледало...“

1. Коринтяни 13:12

Рядко в християнския си живот осъзнаваме тази истна по-ясно, отколкото когато се събираме около Господната трапеза, за да си спомним за Исус и Неговата смърт за нас. „Виждаме неясно, като в огледало.“

Все едно пред очите ни има плътен, непрозрачен воал. От едната страна сме ние с всичките си човешки ограничения. От другата страна е великата драма на нашето спасение – Витлеем, Гетсимания, Гавата, Голгота, празният гроб, прославеният Христос отдясно на Бога. Ние някак усещаме, че там има нещо безкрайно велико и поразително и се опитваме да обхванем нещо от него, но се чувстваме по-скоро като буци глина, отколкото като живи същества.

Опитваме се да схванем страданията на Господа за нашите грехове. Духът ни се напруга да възприеме ужаса на Неговата самота и изоставеност от Бога. Знаем, че Той е понесъл страданията, които ние е трябвало да понасяме през цялата вечност. И въпреки това се обезсърчаваме, че има още толкова много да научаваме, да изследваме. Ние стоим на брега на един неизследим океан!

Мислим за любовта, която е дала най-доброто на небето за най-лошото на земята. Поразени сме, когато размислим, че Бог е изпратил Своя Единороден Син в тази джунгла на греха, за да потърси и спаси погиналото. Имаме работа с една любов, която надхвърля всеки разум. Ние познаваме само частично.

Пеем за благодатта на Господ Исус, който, въпреки че беше богат, стана беден заради нас, за да се обогатим ние чрез Неговата бедност. Това е чудо, от което секва и дъхът на ангелите. Нашите очи се напругат да обозрат безкрайните измерения на такава благодат. Но напразно. Ние сме ограничени от човешкото си късогледство.

Знаем, че трябва да сме завладени от Неговата жертва на Голгота, но странно – често сме така безразлични към нея. Ако наистина бихме пристъпили в това, което е отвъд воала, бихме изплакали очите си. Но сме принудени да изповядаме:

О, колко съм чуден за самия себе си –
 Ти, кървящо, умиращо Агне –
 че мога да мисля за тази тайна,
 без да се вълнувам, без да Те обичам повече!

Както при двамата ученици, отиващи към Емаус, нашите очи са задържани. Ние с горящ копнеж очакваме мига, когато покривалото ще се вдигне и с далеч по-ясен поглед ще видим гигантското, надхвърлящо всяка представа значение на разчупения хляб и изляното вино.

19. април

„Това ви писах на вас, които вярвате в Името на Божия Син, за да знаете, че имате вечен живот.“

1. Йоаново 5:13

Някои от нас ще бъдат вечно благодарни на Бога за този стих, защото той ни е научил, че увереността в спасението идва предимно и главно чрез Божието слово, а не чрез нашите чувства. Библията е написана освен другото и заради това, онези, които вярват в Името на Божия Син, да могат да знаят, че имат вечен живот.

Ние можем да сме благодарни, че увереността не идва от нашите чувства, тъй като те всекидневно се променят. „Бог не изисква от душата да казва: „Слава на Бога, чувствам се така добре!“, а насочва погледа ни в друга посока – към Исус и Неговото Слово.“ Когато някой попитал Мартин Лутер: „Чувстваш ли, че греховете ти са простени?“, той отговорил: „Не, но съм така сигурен в това, както съм сигурен, че има Бог в небесата. Защото чувствата идват и си отиват, и чувствата са измамни. Моят залог е Божието слово, нищо друго не е достойно за доверие.“ Скофилд ни напомня, че „оправданието се извършва в Божиите мисли, а не в нервната система на вярващия.“ Айрънсайд обичаше да казва: „Аз не знам, че съм спасен, понеже се чувствам щастлив, а се чувствам щастлив, понеже знам, че съм спасен.“ А той знаеше, че е спасен от пианото Божие слово.

Когато четем, че Светият Дух свидетелства с нашия дух, че сме Божии деца (Римляни 8:16), трябва да имаме предвид, че Светият Дух ни свидетелства главно чрез Писанието. Например четем в Йоан 6:47: „Който вярва в Мен, има вечен живот.“ Ние знаем, че сме се доверили на Христос за вечното си спасение, Той е единствената ни надежда да стигнем до небето. Затова чрез този стих Божият Дух ни свидетелства, че сме Божии деца.

Разбира се, има и други средства за затвърждаване на тази увереност. Ние знаем, че сме спасени, понеже обичаме братята, понеже мразим греха и вършим правда, понеже обичаме Божието слово и имаме потребност от молитва. Но първото и основно средство за тази увереност е най-сигурното и достойно за доверие нещо в цялата Вселена – Божието слово. Джордж Кътинг казва в своята известна брошура „Сигурност, увереност и наслаждение в спасението“: „Кръвта ни прави сигурни; Словото ни прави уверени.“

„Но ако е по благодат, не е вече от дела, иначе благодатта не е вече благодат.“

Римляни 11:6

Ако човек още рано в християнския си живот бъде ясно основан в учението за благодатта, той ще си спести огромни проблеми в по-нататъшния живот. Изключително важно е да разберем, че спасението е подарък на Божията благодат и че се подарява на хора, които го приемат незаслужено, а всъщност биха заслужавали точно обратното. Няма нищо достойно, което ние бихме могли да извършим или самите ние да станем, и с което за заслужим вечния живот. Той се подарява на онези, които са се отказали от всякаква мисъл за собствени заслуги и се опират единствено и изцяло на заслугата на Спасителя.

Щом веднъж сме осъзнали, че спасението е изключително и само по благодат, ние вече можем и да имаме пълна увереност в него. Можем да знаем, че сме спасени. Ако спасението дори и в миниатюрна степен зависеше от самите нас и нашите окаяни постижения, ние никога нямаше да можем да сме сигурни в него. Никога нямаше да знаем дали сме извършили достатъчно и правилните добри дела. Но ако спасението зависи изцяло от делото на Христос, вече няма място за разяждащи съмнения.

Същото важи и за нашата увереност във вечното спасение. Ако сигурността ни по някакъв начин се основаваше върху способността ни за устояване, тогава може би днес щяхме да сме спасени, а утре – отново изгубени. Но докато нашата сигурност зависи от способността на нашия Спасител да ни пази, ние можем да знаем, че сигурността ни е вечна.

Който живее под благодатта, не е безпомощна пионка в ръцете на греха. Грехът владее над хората под закона, защото законът им казва какво трябва да правят, но не им дава силата да го изпълняват. За разлика от това, благодатта дава на човека съвършено положение пред Бога, учи го да живее достойно за призванието си, дава му способностите за това чрез обитаващия в него Свети Дух, и освен всичко това и го награждава, когато го прави.

Под благодатта нашето служение е радостна привилегия, а не законова принуда. Вярващият е мотивиран от любов, а не от страх. Споменът за това, което Господ е изстрадал, за да ни дари спасението, мотивира спасения грешник да излее живота си във всеотдайно служение.

Благодатта обогатява живота ни и като ни води към благодарност, хваление, прослава и поклонение. Знанието кой е Господ Исус, какви грешници сме ние и по природа, и на практика, и какво е извършил Той за нас, издига сърцата ни в любящо поклонение към Него.

Няма нищо, което може да се сравни с Божията благодат. Тя е бисерът в короната на всички Негови качества. Пусни дълбоки корени в суверенната Божия благодат и тя ще преобрази целия ти живот.

21. април

„Ученикът не е по-горен от учителя си; а всеки ученик, когато се усъвършенства, ще бъде като учителя си.“ Лука 6:40

Тук Господ Иисус обяснява на дванадесетте, които изпраща да правят ученици, че могат да очакват от бъдещите си ученици само такъв духовен растеж, какъвто самите те са осъществили. С други думи, нашето положително влияние върху другите е ограничено от това, което представяваме самите ние. О. Л. Кларк казва:

Не можеш да преподаваш това, което не знаеш;
не можеш да водиш натам, където самият ти не отиваш.

Господ подчертава това поучение с историята за съчицата и гредата. Един човек минава покрай хармана и внезапно порив на вятъра вкарва в околото му мъничко парче от сламка. Той започва да си трие околото, дърпа клепачите и изпробва всички добронамерени съвети на приятелите си, за да извади сламката от околото си. Тогава по пътя минавам аз с телеграфен стълб, който стърчи от околото ми, и му казвам: „Чакай малко, приятелю, дай да ти помогна да извадиш това атомче от околото си.“ Той ме гледа леко недоверчиво със здравето си око и казва: „Не мислиш ли, че би било по-разумно първо да извадиш стълба от собственото си око?“

Разбира се! Аз не мога да помогна на човек, който се бори с някой упорит грях, ако самият аз съм още по-пристрастен към този навик. Не мога да призовавам към послушание на някоя очевидна заповед в Писанието, ако аз все още съм непокорен в това отношение. Всеки духовен провал в живота ми затваря устата ми в съответната област.

Когато моят ученик „се усъвършенства“, т. е. когато моето обучение завърши, не мога да очаквам той да е надраснал дори и с един сантиметър моя духовен ръст. Може би може да израсне до моята височина, но по-нататък аз не мога да го изведа.

Всичко това отново ни показва, че трябва да внимаваме на себе си. Нашето служение се определя преди всичко от характера ни. Вътрешното има значение. Може да сме красноречиви, умни и добре да спорим, но ако в живота ни има тъмни области, които занемаряваме или в които сме непокорни, тогава нашето обучение на ученици няма да е нищо друго освен водене на слепец от слепаца.

„Ако изповядаш с устата си, че Иисус е Господ, и повярваш в сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш.“ Римляни 10:9

Този обичан евангелизационен стих се концентрира върху две основни истини, толкова трудни за приемане от падналият човек – Въплъщението и Възкресението. Но без приемането на тези учения с всичко, което те означават, няма спасение.

Първо ние трябва да изповядаме с устата си, че Иисус е Господ, т. е., че роденият в обора във Витлеем не е никой друг освен самият Бог, изявен в плът. Божествеността на Господ Иисус е абсолютно задължителна за целия план на спасението.

Второ, ние трябва да вярваме в сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите. Но това означава нещо повече от голия факт на Възкресението. Това включва факта, че Господ Иисус е умрял на кръста като наш заместник. Той е платил наказанието за нашите грехове, понесъл е Божия гняв, под който ние е трябвало да страдаме вечно. След това Бог Го е възкресил на третия ден като доказателство за Своето пълно удовлетворение от Христовата жертва за нашите грехове.

Ако приемем Иисус като Господ и Спасител в живота си, Библията казва, че сме спасени.

Но може би някой ще запита: „Защо тук изповядването идва преди вярата? Не трябва ли първо да повярваме и после да изповядаме това?“

В ст. 9 Павел подчертава Въплъщението и Възкресението и ги изрежда в хронологичния ред, в който са се случили – първо Въплъщението и 33 години по-късно – Възкресението.

В следващия стих той поставя вярата пред изповедта: „Защото със сърце се вярва за оправдание и с уста се прави изповед за спасение.“ Тук редът отговаря на събитията при нашето новородение. Ние първо се доверяваме на Спасителя и биваме оправдани. След това излизаме навън, за да изповядаме спасението, което сме получили.

Този стих носи една неповторима простота и свежест за всички времена.

23. април

„И така, нека и ние излизаме към Него във от стана, понасяйки Неговия позор.“
Евреи 13:13

От този стих научаваме първо, че Христос е центърът, около който се събира Неговият народ. Ние не се събираме около някоя деноминация, църква, сграда или велик проповедник, а единствено около Христос. „На него ще се покоряват народите.“ (Битие 49:10) „Съберете при Мен светиите Ми, които направиха с Мен завет чрез жертва.“ (Псалм 50:5)

Вторият урок тук е, че ние трябва да излизаме към Него от стана. Тук „станът“ може да се определи като „цялата общност на земните религиозни системи, отговарящи на естествения човек“. Тъкмо в религиозната област Христос бива опозорен и тъпкан с крака. Станът е езическото чудовище, маскирано като християнство, което „има вид на благочестие, но се отрича от силата му“. Христос е във от тази система и ние трябва да излезем при Него.

Трето, разбираме, че събирането единствено около Христос извън стана носи със себе си и позор. Християните рядко осъзнават, че послушанието на Господа по въпросите на църковната принадлежност е свързано с позор. Често членството в една определена църква носи обществен престиж и социален статус. Но колкото повече се доближаваме до новозаветния идеал, толкова е по-вероятно да трябва да споделим и Неговия позор. Готови ли сме да платим тази цена?

Той ме извика навън – мъжът с напоена в кръв одежда.

Познах гласа Му – гласът на моя Господ, Разпнатия.

Той ми се яви и аз не можех да остана.

Трябваше да Го последвам, трябваше да Го послушам.

Светът ме отхвърли, когато разбра,

че съм увенчал в сърцето си човека,

когото той отхвърли, презря и уби,

когото Бог със чудна мощ издигна да владее.

И така, сега сме във от стана – моят Господ и Аз.

Но Неговото присъствие е по-добро от всяка земна връзка,

която някога смятах за по-важна от Неговата воля.

Аз съм във, не от света, но нося Неговото Име.

„Ако някой развали Божия храм, него Бог ще развали; защото Божият храм е свят, а този храм сте вие.“

1. Коринтяни 3:17

В този стих храмът е местното църковно събрание. Тук Павел не говори на отделни християни, а на вярващите в тяхната общност, като казва: „този храм сте вие“.

Разбира се, също е вярно, че отделните вярващи са храм на Светия Дух. Апостолът подчертава това в 1. Коринтяни 6:19: „Или не знаете, че вашето тяло е храм на Светия Дух, който е във вас, когото имате от Бога, и вие не принадлежите на себе си?“ Светият Божи Дух обитава в тялото на всяко Божие дете.

Но в нашия днешен стих на преден план е събранието. Павел казва, че човек, който погубва събранието, ще бъде на свой ред погубен от Бога. „Думата „развалям“ тук означава съсипване на местна църква, като тя бъде отклонена от състоянието на свят живот и чисто учение, в което би трябвало да постои; означава и Божието отмъщение – унищожение на разрушителя, провинил се в този грях.“ (У. Е. Вайн)

И така, нашият стих съдържа сериозно предупреждение да не си играем с местната църква. В крайна сметка това е само форма на самоунищожение. И въпреки това в тази област често християните са безкрайно колебливи да вземат мерки срещу такива хора. Например, някой човек не може да наложи волята си в събранието. Или пък се е заплел в лична караница с някой брат. Вместо да сложи нещата в ред съгласно Писанието, той събира хора, които застават на негова страна, и така образува партия в църквата. Нещата се развиват все по-зле и по-зле и накрая се стига до открито разцепление.

Или може би някоя плътска сестра води истинска кампания от клевети и клюки срещу някого. Злият ѝ език не спира, докато цялата църква се изпълни с горчилка и раздори. Тя не спира, докато някога живата и растяща църква се превърне в куп развалини.

Но такива хора играят опасна игра. Те няма да се отърват безнаказано. Великият Бог на Вселената е решен да развали тези, които развалят църквата. Това е сериозно предупреждение към всички, които са склонни към партизанство!

25. април

„Но благодаря на Бога, който винаги ни води в победно шествие в Христос и на всяко място изявява чрез нас благоуханието на познанието за Него.“

2. Коринтяни 2:14

Всеобщото схващане е, че тук Павел използва образа на триумфалното шествие на един пълководец, който тъкмо се връща от победоносен военен поход. Военачалникът води победното шествие и се наслаждава на благотворното удовлетворение от победата. След него идват ликуващите му войски. Отзад следват военнопленниците, на които предстои затвор и робство, а може би и смърт. Отстрани по целия път се горят благоухания, които изпълват въздуха със сладка миризма. Но благоуханието има различно значение за различните хора, в зависимост от това на чия страна са били. За онези, които вярно са следвали военачалника си, това е благоухание на победа. За пленниците обаче това е предзнаменование за гибел и отплата.

Пътят на един Господен служител има много паралели с този образ. Господ винаги го води в триумфално шествие. Дори и да не изглежда винаги като победа, фактът е, че той е на страната на победителя и Божието дело никога не може да се провали.

И където и да отиде, той носи със себе си благоуханието на Христос. Но това благоухание има различно значение за различните хора. За онези, които се покоряват на Господ Исус, това е благоуханието на вечния живот. Но за онези, които отхвърлят благовестието, това е миризмата на смъртта и гибелта.

Бог обаче се прославя и в двата случая. Той се прославя в спасението на покаялия се грешник. Но Той бива и оправдан в отхвърлянето на онези, които погиват. Когато един ден застанат на съд пред Големия бял престол на Христос, те няма да могат да вменят на Бога и най-малката вина за ужасната си съдба. Те са имали възможността за спасение, но са я отхвърлили.

Обикновено ние преценяваме ефективността на християнското служение според това колко хора са повярвали. Но може би този стих загатва, че би било също толкова правилно да оценяваме християнското служение според това колко хора са отхвърлили евангелието, след като са го чули ясно и недвусмислено, и така са се хвърлили в пъкъла.

И в двата случая Бог се прославя. В първия случай към Него се издига благоуханието на благодатта, във втория – благоуханието на справедливостта!

Каква сериозна и тържествена мисъл! Не напразно накрая апостолът пита: „И кой е способен на това?“

„Ти никога няма да умиеш моите крака!“

Господ се е препасал с престилка и е налял вода в леген, за да умие краката на Своите ученици. Когато стига до Петър, той реагира с решителен отказ: „Ти никога няма да умиеш моите крака!“

Защо? Защо Петър не иска да приеме това любящо служение от Господа? От една страна той може да е усещал своето недостойнство; не се е считал за достоен да бъде обслужван от Господа. Но напълно е възможно поведението на Петър да е било продиктувано и от гордост и независимост. Той не е искал да приема помощ. Не е искал да зависи от другите.

Тази нагласа пречи на много хора да се спасят. Те искат да си заслужат спасението, но да го приемат като подарък на Божията благодат, е под тяхното достойнство. Те не искат да бъдат длъжници на Бога. Но „никой, който е твърде горд, за да бъде вечен длъжник на Бога, не може да стане християнин“ (Джеймс С. Стюарт).

Този стих съдържа поука и за вече повярвалите. Всички ние познаваме християни, които почти маниакално се раздават. Те винаги правят нещо за другите. Животът им се състои почти само от служение за близките и съседите им. Тяхната щедрост и жертвоготовност заслужава голяма похвала. Но все пак в маслото на мировареца има муха. Самите те никога не искат да приемат помощ. Те са се научили да дават щедро, но не са се научили да приемат с благодарност. Те се наслаждават на благословието и радостта да служат на ближните си, но отказват на другите същото това благословение.

Павел се е показал благодарен получател на даровете на филипяните. В своята благодарност към тях той казва: „Не че търся подаръка, но искам плода, който се умножава за ваша сметка.“ (Филипяни 4:17) Той е мислел повече за тяхната награда отколкото за своите собствени нужди.

„За епископ Уесткот се разказва, че в края на живота си казал, че е направил голяма грешка. Защото от една страна бил винаги готов да помага на другите до предела на възможностите си, но от друга страна никога не бил готов да остави и другите да направят нещо за него. Вследствие на това в живота му липсвал елементът на милост и пълнота. Той бил пропуснал да се научи как се приемат благоденствия, за които не можем да се отблагодарим.“ (Дж. О. Сандерс)

Един неизвестен поет обобщава това така:

Считам онзи за велик, който заради любовта
може да дава с широко сърце.

Но онзи, който може заради любовта
да приема, считам, мисля, за още по-щедър.

27. април

„... и увещаваше всички да стоят в Господа с непоколебимо сърце.“
Деяния 11:23

В някои християнски кръгове съществува обезпокоителната тенденция да се почитат хора, понеже са учени, въпреки че безчестят личността на Христос.

Има например един брилянтен писател, майстор в използването на илюстрации, коментатор, който прави превъзходни студии на отделни думи, но отрича раждането на Исус от девица. Той обяснява с естествени фактори чудесата на Господ Исус. Отхвърля буквалното, физическо възкресение на Господа. Говори снизходително за Исус като за човек, на когото се полага достойно място във всеки пантеон на герои на човечеството. За него Исус е просто един от множество герои. От всичко това естествено се вижда, че той отхвърля Божия Син – с една малка щипка похвала за замаскиране. Човекът просто не принадлежи на Господа.

Шокиращо е обаче как християни защитават такъв човек заради блестящата му ученост. Те красноречиво хвалят интелектуалните му способности и лековато подминават еретичните му възгледи за Христос. С удоволствие го цитират като признат авторитет и обичат да се движат в същите учени кръгове. Когато бъдат попитани защо се побратимяват с един от враговете на Христовия кръст, те се опитват с двусмислени речи да омаловажат крещящата си простъпка. Нерядко дори нападат сериозни, верни на Библията християни, защото си позволявали да издигнат глас срещу такъв всепризнат авторитет.

Време е християните отново да придобият усет за праведния гняв, когато техният Господ бива предаден в средите на учените. Сега не е време за компромиси. Истината за Неговата личност и Неговото дело са свети и от тях не можем да се откажем. Ние трябва да стоим за тези истини и да се борим за тях, независимо какво ще ни струва това.

Пророците не са говорили двусмислено, когато Божията истина е била поставена на карта. Те са били верни на Господа със смела решителност и с язвителна острога са се обръщали към онези, които са си позволявали да Го отричат или хулят.

Апостолите също са се разгневявали на всеки опит да се ограби славата на Господа. Те категорично са предпочитали верността към Христос пред съмнителната известност в богословския свят.

Мъчениците са предпочитали да умрат, но не да се откажат от верността си към Божия Син. Те са се интересували повече от похвалата от Бога, отколкото от похвалата от други хора.

Наша отговорност е да сме верни на Господа във всички неща и да отхвърляме всичко и всеки като враг на Христовия кръст, който не Му отдава полагащото Му се място на абсолютно първенство.

„Послушайте, деца, бащина поука и внимавайте, за да знаете разум.“
Притчи 4:1

В първите четири стиха на четвърта глава на Притчи Соломон описва как добрият съвет трябва да се предава от едно поколение на следващото. Той разказва как неговият баща го е учил и на свой ред напътства своя син да внимава в доброто учение и здравата поука.

Добре е за младите хора да научат колкото може повече от земните си родители за практическия живот. Но и в духовната област също важи, че всеки млад християнин трябва да си има духовен баща – човек, при когото може да отиде със своите въпроси; човек, на когото може да се довери; човек, който разполага с богат опит, и който може в проблемни ситуации смело да му каже мнението си и да му помогне. Ако един от родителите може да играе тази роля, още по-добре. Но ако не, трябва да се потърси някой друг.

Богобоязливите, зрели вярващи са придобили богато съкровище от практически познания. Те несъмнено са преживявали и поражения, но от това са научили ценни уроци и как да избягват поражението следващия път. По-старите християни често могат да видят аспекти на даден проблем, които младите хора може би пропускат. Те са се научили да мислят и да действат уравновесено и да избягват неразумните крайности.

Един мъдър млад „Тимотей“ ще поддържа отношението си с един „Павел“, за да се възползва от неговата мъдрост и неговия опит. Той се опитва да избегне провали и трешки, като първо се съветва с човек, който вече е преминал през тези преживявания. Вместо да презира възрастта, той почита онези, които са се борили в борбата и при това са запазили добро свидетелство.

Общо взето по-възрастните светии няма да се натрапват на младите. Те знаят, че никои съвет не е така неприятен както нежелания съвет. Но когато бъдат помолени, те винаги ще бъдат благодарни да могат да предадат знанията, които са им били от помощ в пътя.

И така, дали един млад човек се бори със сексуални проблеми, или иска да разбере Божията воля, дали иска да основе семейство за слава на Господа, или се пита дали Бог не го призовава за мисионер, дали има нужда от помощ в боравенето си с пари, или копне е за ефективен молитвен живот – винаги ще направи добре да потърси помощта на някой духовен водач, който може да осветли съответния проблем със светлината на Писанието. Под тези посивели коси често се крие златна мина от мъдрост, която с радост предава съкровищата си. Защо трябва да се учим по трудния начин, като можем да се възползваме от знанията и опита на другите?

29. април

„А вярата е твърдата увереност в неща, за които се надяваме, убеденост в неща, които не виждаме.“

Евреи 11:1

Вярата е безусловното доверие в Божието слово. Тя е доверие в това, че Бог е достоен за доверие. Тя е убеждението, че това, което Бог казва, е вярно, и това, което Той обещава, наистина се случва. Вярата е насочена главно към бъдещето („неща, за които се надяваме“) и към невидимото („неща, които не виждаме“).

Уитиър (Джон Грийнлийф, 1807 – 1892, американски квакер, противник на робството и поет) казва, че „стъпките на вярата се правят в привидното нищо и после се усеща скалата отдолу“. Но не е така! Вярата не е скок в тъмното. Тя изисква най-сигурното от всички доказателства и го намира в Божието слово.

Някои хора имат погрешната представа, че за да се случи нещо, само трябва достатъчно силно да се вярва в него. Това е лековерие (или „позитивно мислене“), но не и вяра. Вярата се нуждае от Божие откровение, на което да се опре, Божие обещание, на което да разчита. Когато Бог обещае нещо, то е толкова сигурно, като че ли вече е станало. Когато Той каже нещо за бъдещето, то със сигурност ще се изпълни. С други думи, вярата докарва бъдещото в настоящето и прави невидимото видимо.

Когато вярваме на Бога, не поемаме никакъв риск. Бог не може да лъже. Той никога не би измамил и не може да бъде измамен. Да вярваме на Бога е най-разумното, най-сигурното и най-логичното нещо, което можем да направим. Какво е по-разумно от това, творението да вярва на Твореца си?

Вярата не е ограничена в рамките на възможното, а прекрачва границата към царството на невъзможното. Някой е казал така: „Вярата започва там, където свършват възможностите. Ако нещо е възможно, в него няма особена слава за Бога. Ако е невъзможно, значи може да се случи.“

Вяра, мощна вяра вижда обещанието и гледа само към Бога; смее се на невъзможното и оповестява: „Ще бъде.“

Вярно е, че в живота на вяра има и трудности и проблеми. Бог изпитва нашата вяра в пещта на скърбите и изкушенията, за да види дали тя е истинска (1. Петрово 1:7). Често трябва да чакаме с години, докато преживеем изпълнението на Неговите обещания, а понякога трябва да чакаме чак докато отидем при Господа. Но „трудностите са храната, с която се храни вярата“ (Георг Мюлер).

„А без вяра не е възможно да се угоди на Бога.“ (Евреи 11:6) Ако отказваме да Му вярваме, ние Го правим лъжец (1. Йоаново 5:10), а как би могъл Бог да има благоволение в хора, които Го правят лъжец?

Заповеди? В Новия Завет? Винаги, когато хората чувят думата заповеди, те веднага мислят за законничество. Но двата израза в никакъв случай не са синоними. Никой не е говорил за заповеди повече от Господ Исус, но въпреки това никой не е бил по-малко законник от Него.

Какво е законничество? Въпреки че самата дума не се среща в Новия Завет, тя описва непрестанния стремеж на човека да заслужи Божието благоволение. В основното си значение тя обозначава опит да се получи оправдание или освещение чрез спазване на закони. Това е същинското значение на думата.

Но в днешно време тя се използва в друго и много по-широко значение, а именно за обозначение на всичко, което считаме за закостенели морални правила. На всеки опит да се категоризират определени действия и начин на поведение като непозволен, веднага се лепва етикета „законничество“. С времето думата „законничество“ е започнала да се използва като удобна бухалка, с която се помитат почти всички ограничения и забрани, характеризиращи християнското поведение.

Как тогава би трябвало да действа един християнин, за да избегне опасностите, свързани с тази нова представа за „законничеството“?

На първо място, вярно е, че християнинът е свободен от закона, но бърза да добавим, че той не е беззаконен. Той е под закона на Христос. Той не бива да прави това, което на него му харесва, а това, което харесва на Христос.

Второ, трябва да имаме предвид, че Новият Завет е пълен със заповеди, включително и сериозен брой забрани. Разликата е, че тези заповеди не са дадени като закон със следващите от тях наказания, а като наставление в правдата за Божия народ.

Оттук нататък, възможно е някои неща да са позволени за един християнин, но това още не означава, че са полезни. Или може да са позволени, но да ни завладяват (1. Коринтяни 6:12).

Възможно е един вярващ да има свободата да върши нещо, но да препъне някой друг с действията си. Тогава е по-добре да се откаже от това.

Само защото някой нарича някоя забрана „законничество“, далеч не означава, че тя е лоша. Днес и думата „пуритански“ се използва, за да се осъдят определени начини на поведение, но животът на пуританите е бил много повече за слава на Христос отколкото този на много от критиците им.

Когато християни изведнъж отричат като „законнически“ общоприети дотогава като богобоязливи и библейски норми на поведение, това често е знак, че самите те са станали необуздани, откъснали са се от моралната си котва и се носят по течението на духа на времето. Те са така наивни да си въобразяват, че са по-добри, като очернят така наречените „законници“ или „пуритани“.

Нашата сигурност се крие в това, да се придържаме колкото можем по-близо до ученията на Писанието, а не постоянно да експериментираме колко близо до ръба на пропастта можем да стигнем.

1. май

„Ако поискате нещо в Мое Име, ще го направя.“

Йоан 14:14

Бог чува молитви. Той им отговаря точно така, както бихме им отговорили ние, ако имахме безкрайна мъдрост, любов и власт. Понякога Той ни дава това, което искаме, понякога нещо по-добро, но винаги това, от което се нуждаем. Понякога Той отговаря на молитвите ни бързо, понякога ни учи да чакаме търпеливо.

Бог отговаря на молитвен зов.

Понякога Той дава – за слабите сърца – веднага точно просбата на Своите деца.

Но често вярата ни трябва да се научи на по-дълбок покой и на мълчанието Му да уповава, когато не може да говори Той.

Защото Той, чието Име е любов, безспорно най-доброто ще изпрати.

Звезди да изгорят и планини да се разклатят –

Той верен е и обещанията Му са твърди за онзи, който търси.

За молитвата има условия. Това, което ни изглежда като празен чек („каквото и да поискате“), е обвързано с условия („в Мое Име“). Отделните обещания за молитвата трябва да се разглеждат в светлината на всички останали места от Писанието, които говорят по тази тема.

При молитвата има тайни. Лесно можем да измислим всевъзможни въпроси „защо“ и „как“. Но най-често тези въпроси не са полезни и изграждащи. По-добре е да се молим и да виждаме на практика как Бог действа, отколкото да се опитваме да разгадаем всички тайни, свързани с молитвата. Харесва ми сентенцията на архиепископ Темпъл (Уилиям, 1881 – 1944, архиепископ на Кентърбъри): „Когато се моля, се случват странни „случайности“. Когато не се моля, не се случват.“

Когато се молим в Името на Господ Исус, това е същото, като да представяме тези молитви пред Отца. Това дава на молитвите ни значение и сила. И затова ние никога не се доближаваме повече до всемогъществото, отколкото когато се молим. Разбира се, ние никога няма да бъдем всемогъщи, дори и във вечността. Но когато се молим в Името на Господ Исус, ние влизаме във връзка с безкрайна сила.

Най-добрата молитва се ражда от силна вътрешна потребност. Това на практика означава, че нашият молитвен живот ще е толкова по-ефективен, колкото сме по-зависими от Господа.

Когато се молим, се случват неща, които по законите на случайности и вероятностите никога не биха се случили. Животът ни искри от напрежението на свръхестественото. Той е „радиоактивно облъчен“ от Светия Дух. И когато влезем в досег с живота на другите, нещо се случва за Бога.

Ние трябва да бъдем като онзи вярващ, който казал: „Аз измервам своето влияние според броя на хората, които се нуждаят от молитвите ми, и на хората, които се молят за мен.“

„Товага Исус ходеше по цяла Галилея и поучаваше в синагогите им, и проповядваше благовестието на царството, като изцеляваше всякаква болест и всякаква немощ сред народа.“
Матей 4:23

Един проблем, който постоянно възниква сред християните, е правилният баланс между евангелизация и социална работа. Евангелските християни често биват критикувани, че се занимават твърде много с душите на другите хора и твърде малко с телата им. С други думи, твърди се, че те не отделят достатъчно време да нахранят гладните, да облекат голите, да лекуват болните и да образуват неграмотните.

Да се каже нещо против тези служения, се равнява почти на критика към самия Бог. Е, Господ Исус положително се е грижил за телесните потребности на хората и е учил учениците Си също да се грижат за тях. Исторически погледнато, християните са били винаги онези, които са вършели пионерската работа на най-предния фронт в социалната и благотворителната област.

Но както в толкова други области от живота, и тук става въпрос за приоритети. Кое е по-важно – временното или вечното? Ако преценяваме според този критерий, евангелието несъмнено е главното. Исус също казва това: „Това е Божието дело, да повярвате...“ Учението идва преди социалната помощ.

Някои от най-потискащите социални проблеми на човечеството са следствие от фалшива религия. Например хора умират от глад, понеже никога не биха заклали крава, защото вярват, че някой роднина може да преживява съответното си прераждане в кравата. Когато други народи изпращат огромни кораби, натоварени със зърно, плъховете изяждат повече от него отколкото хората, защото никой не иска да убие дори и един плъх. Тези хора са заробени от една лъжлива религия и решението на техните проблеми е Христос.

При опита да се поддържа правилният баланс между евангелизация и социално служение винаги съществува опасността така да се увлечем в работата с „топла супа и хлебчета“, че да не остане място и време за евангелието. Историята на християнските мисии и организации е пълна с такива примери, в които доброто е станало враг на най-доброто.

Някои форми на социална работа са твърде съмнителни, ако не и напълно неприемливи за християни. Един християнин никога не бива да участва в революционни опити за сваляне на правителство. Също е съмнително дали трябва да се занимава с политическа дейност, за да поправи социалните неправди. Нито Господ, нито апостолите са правили това. Чрез разпространението на евангелието може да се постигне далеч повече отколкото чрез законодателство.

Вярващият, който оставя всичко, за да следва Христос, който продава всичко, за да го раздаде на бедните, който отваря сърцето и портмонето си винаги, когато среща случай на истинска нужда, няма нужда да има угризения на съвестта за социално безразличие.

3. май

„Който сее за плътта си, от плътта си ще пожъне тление.“

Галатяни 6:8

Никой не може да съгрешава и да се измъкне безнаказано. Последствията на греха са не само неизбежни, те са и изключително горчиви. В началото грехът може да изглежда като безобидно котенце, но накрая разкъсва безпощадно като ревящ лъв.

В днешно време навсякъде се прави реклама за привидно очарователния блясък на греха. Рядко обаче се чува нещо за другата страна на медала. Малцина оставят разказ за падението си и следващата след него мизерия.

Един от най-брилянтните писатели на Ирландия го е направил. Той бил започнал да се впуска в противоестествени перверзии. Една водела към друга и накрая той се оплел в съдебни процеси и стигнал до затвор. Там написал следното:

„Боговете ми бяха дали почти всичко. Имах талант, известно име, високо обществено положение, блясък и интелектуална смелост. Аз правех от философията изкуство и от изкуството философия. Променях мисленето на хората и цвета на нещата. Нямахше нещо, което да кажа или да направя, което не довеждаше хората до възхищение... За мен изкуството беше най-висшата форма на действителност, а животът – само вид поезия. Аз събуждах въображението на своята епоха, така че тя изтъка мит и легенда около мен. Обобщавах всички системи в едно изречение и цялото съществуване – в една епиграма.

Но освен тези неща в живота ми имаше и нещо друго. Аз се оставях да бъда примамен към дълги периоди на безсмислено и лениво съществуване. Забавлявах се да се явявам като конте, като „денди“ на модната сцена. Обкръжавах се с по-слаби натури и посредствени характери. Разхищавах таланта си и ми носеше перверзна радост за разпилявам една вечна младост. Отегчен от висините на живота, аз съзнателно се отправих към дълбините в търсене на нови сетивни възбуди. Това, което беше за мен парадоксът в областта на мисленето, стана за мен перверзията в областта на страстта. Накрая желанието се превърна в болест или в лудост, или и в двете. Аз станах безогледен към живота на другите. Откъсвах си удоволствието, където ми се поискаше, и безгрижно продължавах нататък. Забравих, че всяко малко ежедневно действие формира характер или го разрушава, и затова всичко, което човек е направил в тайната си стаичка, един ден ще бъде прогласено от покривите ... свърших в ужасен позор.“

Есето, в което той е записал горната изповед, носи удачното заглавие „De profundis“ – „От дълбините“ (Псалм 130).

„Има път, който се вижда прав на човека, но краят му са пътища на смъртта.“

Притчи 14:12

На две места в книгата Притчи (14:12 и 16:25) научаваме, че не може да се разчита на преценката на човека за правилния път. Това, което му изглежда правилно, завършва в мизерия и смърт.

По време на Втората световна война този факт бил илюстриран по впечатляващ начин на американските пилоти. Те трябвало да разберат, че при полет на големи височини без кислородни маски не могат да се доверяват на сетивата си. Пилотът трябвало да влезе в декомпресионна камера и да седне на маса да решава задачи по математика. Кислородът от камерата бил изтеглен като симулация на полет на голяма височина. Когато въздухът бил вече разреден, пилотът трябвало да пристъпи към решаването на задачите. Предварително му било съобщено, че никой досега не е имал успех в това.

Пилотът решавал задачите много бързо и с пълната увереност, че той е първото изключение от правилото. Задачите изглеждали лесни и той бил съвсем сигурен, че резултатът ще е верен. Няма и най-малкото съмнение за това.

Но когато в камерата отново бивал подаван кислород, той виждал, че способността му да решава проблеми била опасно нарушена, тъй като мозъкът му не получавал достатъчно кислород. Разбира се, поуката била, че при полет на голяма височина без кислородна маска той не може да се доверява на собствената си преценка и рискува самолетът да падне.

Способността за преценка на човека е опасно нарушена от греха. Той е напълно сигурен, че пътят към небето се състои в това, да се старее да върши най-доброто, което му е възможно. Когато му се каже, че досега никой не се е спасил чрез добри дела, той продължава да е напълно сигурен, че ще е първото изключение от правилото. Уверен е, че Бог никога няма да го върне от портите на рая.

Но той греша, и ако продължава да упорства в тази „духовна липса на кислород“, ще погине. Неговата сигурност и спасение се крият в Божието слово, а не в собствената му преценка. Ако осъзнае това, той ще се покае за греховете си и ще приеме Господ Иисус Христос като свой Господ и Спасител. Тъй като Божието слово е истина, онези, които му се доверят, могат да бъдат сигурни, че вървят по правилния път.

5. май

„... Исав, който за едно ястие продаде първородството си.“

Евреи 12:16

Често се случва да разменим най-висшите и най-добри неща на живота срещу моментното задоволяване на плътските похоти.

Точно това е направил Исав. Той се върнал уморен и гладен от полето, когато Яков готвел червена чорба от леща в гърне. Когато Исав поискал една паница „от това червеното“, Яков по същество му казал: „Разбира се, че ще ти дам, ако в замяна първо ми продадеш първородството си.“

Първородството било скъпоценна привилегия, която принадлежала на по-стария син в семейството. То било толкова ценно, понеже впоследствие му давало правото да бъде глава на семейството или рода и му осигурявало двоен дял от наследството.

Но в този момент Исав счел първородството си за безполезно. Какво значение имало първородството за един човек, който бил толкова гладен? И за да удовлетвори моментния си апетит, продал нещо, което имало трайна стойност. Така той извършил една ужасна размяна.

Подобна трагедия се разиграва и днес почти всекидневно. Например един мъж е имал години наред добро свидетелство. Той се радва на любовта на едно прекрасно семейство и на уважението на църквата си. Когато говори, думите му имат духовен авторитет и служението му е явно благословено от Бога. Той е примерен християнин.

Но идва един миг на дива страст. Той бива буквално изпепелен от огъня на сексуалното изкушение. Изведнъж вече нищо не изглежда така важно като удовлетворяването на този плътски нагон. Разумните разсъждения вече нямат власт над него. Готов е да пожертва всичко за тази гибелна връзка.

И той се впуска презглава в нея, без да помисли. За този миг на страстта той жертва Божията слава, собственото си свидетелство, уважението на семейството си, респекта на приятелите си и влиянието на утвърдения си християнски характер. Или, както се изразява Александър Макларън (1826 – 1920, шотландски проповедник и тълкувател на Библията): „Той забравя своя стремеж към правдата, захвърля надалеч от себе си радостите от общението с Бога, помрачава душата си, слага край на благоденствието си, навлича си потоп от мизерия за остатъка от годините си и прави името си мишена за язвителния сарказъм на всички следващи поколения подигравачи.“

Или, казано с класическите думи на Писанието, той продава първородството си за паница леща.

„Докога ще скърбиш за Саул, след като аз го отхвърлих като цар над Израил?“
1. Царе 16:1

В живота идва време, когато трябва да престанем да скърбим за миналото и да се заемем с работата на настоящето.

Бог бил отхвърлил Саул като цар. Това било окончателен, необратим факт. Но за Самуил било трудно да го приеме. Той бил тясно свързан със Саул и сега оплаквал разбитите си надежди. Продължавал да скърби за една загуба, която била невъзвратима. Затова Бог му казал: „Престани да плачеш. Иди и помажи наследника на Саул. Моите планове не са осуетени. Аз имам по-добър мъж от Саул, който ще излезе на историческата сцена на Израил.“

Можем да предполагаме, че Самуил не само е научил този урок за себе си, но и го е предал на Давид, който заел мястото на Саул като цар. Във всеки случай Давид показва, че добре е научил урока. Докато малкият му син бил на смъртно легло, той постел и се молел с надеждата, че Бог може би ще спаси детето. Но след като то умряло, той се измил, сменил дрехите си, отишъл в Божия дом да се поклони и поискал да му сложат храна. На онези, които имали проблеми с неговия реализъм, той обяснил: „Сега детето умря. Защо да постя? Мога ли да го върна обратно? Аз ще отида при него, но то няма да се върне при мен.“ (2. Царе 12:23)

Това съдържа поука и за нашето служение и християнски живот. Понякога става така, че дадено служение ни се отнема и се дава на някой друг. Ние скърбим за отнетата възможност да служим.

Може приятелство или партньорство да се разруши и като следствие от това животът да ни изглежда празен и сив. Или да бъдем жестоко разочаровани от много близък човек. И да скърбим за края на ценната връзка.

Или може би някоя мечта или амбиция, която цял живот сме хранили, се проваля. Ние скърбим за края на копнежите и стремежите си.

Скърбта не е сама по себе си лоша, но тя не бива да продължава толкова дълго, че да осакати способностите ни да се справяме с предизвикателствата на ежедневието. Е. Стенли Джоунс казва, че е придобил навика „в разстояние на един час да се съвзема от скърбите и ударите на живота“. Един час вероятно е прекалено малко за повечето от нас, но ние не бива да оставаме завинаги безутешни заради обстоятелства, които вече не могат да се променят.

7. май

„Той се грижи за вас.“

1. Петрово 5:7

Библията е пълна с примери за Божията чудна грижа за Неговия народ. През времето на четиридесетгодишното странстване на израилтяните из пустинята, те са яли хляб от небето (Изход 16:4), имали са неизчерпаеми запаси от вода (1. Коринтяни 10:4) и обувките им никога не са овехтявали (Второзаконие 29:5).

Същото е и с нашето пътуване през пустинята. За да докаже това, Господ ни показва, че Неговата грижа за нас е много по-голяма от грижата Му за птици, цветя и животни. Ето примера с врабчетата: Той се грижи за храната им (Матей 6:26). Никое от тях не е забравено пред Бога (Лука 12:6). Никое не пада на земята без Неговата воля (Матей 10:29), или, както се изразява Х. А. Айрънсайд, „Бог присъства на погребението на всяко врабче“. Разбира се, поуката от историята е, че ние сме много поценни за Него от много врабчета (Матей 10:31).

След като Той облича полските кремове по-разкошно от Соломон в цялата му слава, колко повече ще облича нас (Матей 6:30). След като се грижи за воловете, колко повече ще се грижи за нашите нужди (1. Коринтяни 9:9).

Като наш Първосвещеник Господ Иисус носи нашите имена на раменете Си – мястото на силата (Изход 28:9–12), и на гърдите Си – мястото на любовта (Изход 28:21). Също така имената ни са врязани на дланите Му (Исаия 49:16), факт, който неизбежно ни напомня за раните от гвоздеите, получени на Голгота заради нас.

Той знае точния брой на космите на главата ни (Матей 10:30). Той брои скитанията ни и записва в книгата Си всяка една наша сълза (Псалм 56:8).

Който ни докосва, докосва зеницата на окоето Му (Захария 2:8). Нито едно оръжие, направено против нас, няма да успее да ни навреди (Исаия 54:17).

Докато езичниците трябва да носят своите богове на раменете си (Исаия 46:7), нашият Бог ни носи (Исаия 46:4).

Когато минаваме през вода или огън, Той е с нас (Исаия 43:2). Във всичките ни скърби Той скърби (Исаия 63:9).

Онзи, който ни пази, не задрямва, нито заспива (Псалм 121:3–4). Някой беше нарекъл това качество на Бога „божественото безсъние“.

Добрият Пастир, който е дал живота Си за нас, няма да ни лиши от никакво добро (Йоан 10:11; Псалм 84:11; Римляни 8:32).

Той се грижи за нас от началото до края на годината (Второзаконие 11:12). Той ни носи до дълбока старост (Исаия 46:4). Да, Той няма да ни остави и няма да ни забрави (Евреи 13:5). Бог наистина се грижи за нас!

„Ще ти дам съкровища, пазени в тъмнина...“

Когато Бог дава това обещание на Кир, то се отнася за материални съкровища в земите на мрака, които Кир ще завладее. Но въпреки това ние не насилваме стиха, ако го приложим и в духовната област.

Има съкровища, които се откриват в тъмните нощи на живота, но никога не биха се намерили в безоблачните слънчеви дни.

Така например, Бог може да дава песни в нощта (Йов 35:10), които никога не биха били изпети, ако в живота нямаше никакви изпитания. Затова поетът пише:

Не един вдъхновен певец сред синовете на светлината
ще каже за най-прекрасната музика: Роди се през нощта.
И не един величествен химн, разливащ се дома на Отца,
е преживял своята първа въздишка в тъмничния мрак.

Съществува мракът на онова, което Дж. Стюарт Холдън нарича „необяснимите тайни на живота – нещастните случаи, катастрофите, внезапните и неочаквани събития, които нахлуват в живота ни и които цялата ни предвидливост не би могла да предотврати; те правят живота тъмен – болка, загуба, разочарование, несправедливост, недоразумения, клевета“. Често това са нещата, които помрачават живота ни.

По човешки никой не би пожелал този мрак, но въпреки това многообразната му полза е неocenима. Лесли Уетърхед пише: „Разбира се, аз, като всички хора, обичам слънчевите висини на живота, когато здравето, щастието и успехът са изобилни, но в тъмнината на страха и провала съм научил за Бога, за живота и за самия себе си повече отколкото когато и да било в слънчевите дни. Съществуват „съкровища на мрака“. Мракът преминава, слава на Бога! Но това, което сме научили в мрака, остава вечно притежание.“

9. май

„... момичето, което е от израилевата земя.“

4. Царе 5:4

Няма нужда човек да бъде известен по име, за да върши велики дела за Бога. Напротив, някои личности в Библията, които са придобили безсмъртна слава, не са назовани с имената им.

Например тримата мъже, които са донесли на Давид вода от витлеемския кланедец (2. Царе 23:13–17). Давид е счел техния акт на вяроност за толкова изключителен, че не е искал да пие водата, а я е излял на земята като жертва на Господа. Но героите остават неназовани.

Ние не знаем името на прочутата жена от Сунам (4. Царе 4:8–17), но тя винаги ще се помни, понеже е построила стая за пророк Елисей.

По препоръката на едно анонимно юдейско момиче Неман е отишъл при пророк Елисей, за да се изцели от проказата (4. Царе 5:3–14). Бог знае имената им и единствено това е важно.

Коя е била жената, която е помазала главата на Господ Исус (Матей 26:6–13)? Матей не назовава името ѝ, но нейната слава е предсказана от думите на Господ Исус: „Истина ви казвам: където и да се проповядва това благовестие по целия свят, ще се разказва за неин спомен и това, което тя направи.“

Бедната вдовица, която е пуснала двете си лепти в касата на храма, е още една от „Божните неизвестни“ (Лука 21:2). Тя е светъл пример за това, колко изумително много можем да направим за Бога, ако не ни е грижа дали ще получим признание за това.

Разбира се, трябва да споменем и момченцето, което е дало на Господа своите два хляба и пет риби и е преживяло как те се умножават и насищат глада на 5000 мъже, заедно с жените и децата (Йоан 6:9). Ние не знаем името му, но делото му никога няма да се забрави.

И една последна илюстрация! Павел е изпратил заедно с Тит двама братя в Коринт във връзка със събирането на дарение за нуждаещите се светии в Ерусалим. Той не назовава имената им, но ги хвали като пратеници на църквите и слава на Христос (2. Коринтяни 8:23).

Когато Грей (Джеймс Мартин, 1851 – 1935, американски автор и библейски учител, създател на Скофилд-Библията) веднъж разглеждал надгробните камъни на неизвестни хора в едно селско гробище, той написал:

Толкова цветя растат, за да цъфтят невидени,
за да пропиляват аромата си в пустинята.

При Бога обаче нищо не се пропилява. Той знае имената на всички онези, които са Му служили анонимно, и ще ги награди достойно.

„... неговите замисли не са ни неизвестни.“

2. Коринтяни 2:11

Важно е да познаваме тактиките на нашия враг, дявола. Иначе той лесно ще ни измами.

Ние трябва да знаем, че той е лъжец, и то от самото начало. Да, той е бащата на лъжата (Йоан 8:44). Той е излъгал Ева, като ѝ е създал погрешна представа за Бога. Оттогава насам той постоянно прави това.

Той мами хората (Откровение 20:10), като примесва малко истина към заблудата. Той имитира или фалшифицира всичко, което е от Бога. Взема образа на ангел на светлината и изпраща пратениците си маскирани като служители на правдата (2. Коринтяни 11:14–15). Той мами чрез велики лъжливи знамения и чудеса (2. Солунци 2:9). Покварява умовете на хората (2. Коринтяни 11:3).

Сатана е човекоубиец (Йоан 8:44; 10:10). Неговата цел, както и на всичките му демони, е да погубват, и то без изключение. Той ходи наоколо като ревящ лъв и търси кого да погълне (1. Петрово 5:8). Той преследва Божия народ (Откровение 2:10) и унищожавя собствените си роби чрез наркотици, демонизъм, алкохол, разврат и други подобни пороци.

Той е обвинителят на братята (Откровение 12:10). Думата „дявол“ (гр. диаволос) означава „обвинител“ или „клеветник“. Каквото е името му, такъв е и той. Всеки, който клевети братята и сестрите, върши делото на дявола.

Той сее тъга и депресия. Павел предупреждава коринтяните за опасността падналият, но вече покаял се брат да бъде измамен от Сатана и погълнат от прекомерна скръб, ако те не му простят (2. Кор. 2:7–11).

Както Сатана се е опитал чрез устата на Петър да отклони Господ Исус от кръста (Марк 8:31–33), така и днес той продължава да се опитва да убеждава християните да се откажат от позора и страданието на носенето на кръста.

Една от любимите тактики на лукавия е да разделя и да владее. Той се опитва да всее раздори и разцепления между светиите, защото знае, че „всеки дом, разделен сам против себе си, не може да устои“. За жалост трябва да кажем, че с тази стратегия той има невероятен успех.

Той заслепява мисленето на невярващите, за да не ги озари светлината на благовестието на славата на Христос и да се спасят (2. Коринтяни 4:4). Заслепява ги чрез развлечения, фалшиви религии, постоянно отлагане, както и високомерие и гордост. Занимава ги с чувства вместо с факти и с тяхното его вместо с Христос.

И накрая, Сатана често ни напада непосредствено след големи духовни победи или върхови преживявания във вярата, когато опасността от гордост е най-голяма. Той търси слабото място на бронята ни и се прицелва точно в това място.

Най-добрата защита срещу дявола е живот в ненарушено общение с Господа, покрит със защитното облекло на един свят характер.

11. май

„Моав е бил безгрижен от младостта си, почивал е като вино на дрождите си; не е бил изпразван от съд в съд, не е ходил в плен. Затова вкусът му е останал в него и уханието му не се е променило.“

Еремия 48:11

Тук Еремия използва една илюстрация от областта на винарството, за да ни покаже, че един живот в постоянно удобство не води до сила на характера.

Когато виното ферментира в бъчви, дрождите и маята се отлагат като утайка на дъното. Ако виното се остави в това състояние, то се разваля и не става за пиене. Затова трябва да се прелива от буре в буре, за да се отстрани утайката със замърсяванията. Чрез този процес виното развива сила, аромат и цвят.

Моав бил живял живот на ненарушено спокойствие. Той никога не бил преживявал болезнени опитности като пленничество или депортация. Успешно се бил запазил от трудности, изпитания и лишения. В резултат на това животът му бил станал сив и блудкав. Няма аромат и вкус.

Това, което важи за виното, разбира се, важи и за нас. Ние не нуждаем от смущения, съпротива, трудности и прекъсвания, за да ни освободят от нечистотата и да развият в нас качествата на характера на един изпълнен с Христос живот.

Нашата естествена склонност е да се изолираме и защитим от всичко, което по някакъв начин би могло да ни обезпокои. Непрестанно се стремим да свием топло гнезденце.

Но Божията воля за нас е животът ни да бъде непрестанна криза, която води до постоянна зависимост от Него. Той непрекъснато ни изгонва от гнезденцето ни.

В биографията на Хъдсън Тейлър неговата жена пише: „Този живот, който щеше да се превърне в благословение навсякъде по света, трябваше да премине съвсем различен процес (т. е. различен от удобното почиване на дрождите), включително многого преливания от съд в съд – процес, така болезнен за старата природа, но чрез който ние биваме пречистени.“

Когато си изясним какво иска да постигне в живота ни божественият винар, това ни запазва от бунт и неудовлетвореност и ни учи на покорство и зависимост. Ние се учим да казваме:

Остави на Неговата суверенна власт да решава и да заповядва.

Тогава с удивление ще видиш пътя Му
и колко мъдра и силна е ръката Му.

Далеч, далеч по-високо от твоите мисли е волята Му – ще познаеш,
щом Той завърши делото Си, от което ти ненужно се страхуваш.

„Понеже в Божията мъдрост светът не позна Бога чрез мъдрост, Бог благоволи чрез глупостта на това, което се проповядва, да спаси вярващите.“

1. Коринтяни 1:21

Някои от църквата в Коринт се опитвали да направят благовестието интелектуално привлекателно. Тяхното занимание с мъдростта на света ги било направило чувствителни към онези аспекти на християнското послание, които били препънка за философите.

Те не мислели да се отказват от вярата – не, те просто искали да я дефинират наново, за да улеснят достъпа на учените до нея.

Павел обаче се възпротивява рязко на този опит да се „ожени“ светската мъдрост с Божията мъдрост. Той е знаел твърде добре, че придобиването на интелектуален престиж ще доведе до загуба на духовна сила.

Нека бъдем честни. Християнското послание действително притежава един елемент, който е препънка за юдеите и глупост за езичниците. И не само това – повечето християни не са точно тези, които светът би нарекъл мъдри, могъщи или благородни. Рано или късно ние се сблъскваме с факта, че вместо да се числим към интелигенцията, ние сме глупави, слаби, долни и презрени, направо нищожества в очите на света.

Но чудното е, че Бог използва тъкмо това привидно глупаво послание, за да спасява онези, които вярват. И Бог използва „нищожества“, за да осъществи намеренията си. Като си служи с такива невъзможни инструменти, Той осъжда превземките и самомнението на света, отнема ни всяка възможност за превъзнасяне и гордост и така в крайна сметка славата остава само за Него.

С това не искаме да кажем, че няма място за научни занимания. Напротив. Но когато учеността не е свързана с дълбока духовност, тя се превръща в опасно и смъртоносно нещо. Когато науката преценява и съди Божието слово и например твърди, че някои от библейските автори са ползвали по-достоверни източници от други, тогава това е отклонение от Божията истина. И ако почитаме и ласкаем такива учени, ние се излагаме на всичките им лъжеучения.

Павел е отишъл при коринтяните не с превъзходни думи или мъдрост. Той е държал да не знае между тях нищо друго освен Исус Христос, и то разпънат. Знаел е, че истинската сила се крие в простото, директно представяне на благовестието, а не в заниманието със спорни проблеми или безполезни теории, или в култа към интелектуализма.

13. май

„А който съблазни един от тези малките, които вярват в Мен, за него би било по-добре да се окачеше на врата му един воденичен камък и да потънеше в морските дълбочини.“ Матей 18:6

Трудно е да си представим по-ефективен и смъртоносно сигурен метод за удавяне. Воденичният камък, за който се говори тук, не е от малка ръчна мелница, а голям камък, движен от магаре. Сигурното закрепване на такъв воденичен камък за врата на някого означава бързото му и неизбежно удавяне.

Отначало може би се стряскаме от привидната бруталност на думите на нашия Господ. Очевидно Той с необичайна острота осъжда греха на поставянето на препънка пред някой от малките. Какво предизвиква този гняв?

Нека вземем една илюстрация. Да си представим един служител на благовестието, при когото постоянно идват хора за духовен съвет. Сред тях е един млад човек, който е поробен от сексуален грях. Тази млада личност отчаяно търси помощ. Той (или тя) уважава съветника като човек, на когото може да се има доверие, и който помага да се намери път за освобождение. Но вместо това съветникът сам се разпазва от страст, прави неподходящи предложения и скоро отново отвежда търсещия съвет обратно в разврата. Младият човек е напълно сринал морално от тази злоупотреба с доверието му и е дълбоко разочарован от религиозния свят. Съвсем възможно е той да остане духовно осакатен през остатъка от живота си.

Или това може да бъде някой университетски професор, който неуморно се труди да ограби всякаква вяра на своите студенти. Като всява съмнения и лъжеучения, той подкопава авторитета на Писанието и напада Личността на нашия Господ.

Може да става дума и за християнин, чието поведение води до падането на някой млад вярващ. Той прекрочва тясната граница между свобода и необузданост и си позволява съмнителни дейности. Младият християнин остава с впечатлението, че поведението му е приемливо за християни и напуска пътеката на библейско отделяне, за да се впусне в един светски живот на постоянни компромиси.

Думите на Господа трябва да ни бъдат настойчиво предупреждение какъв ужасен и страшен грях е да допринесем за етичното, морално или духовно падение на един от слабите и малките, които Му принадлежат. По-добре е да се удавим буквално във вода, отколкото в морето от вина, позор и угризения на съвестта, защото сме станали повод за грях на един от Неговите малки.

„... нито срамни или празни приказки, нито подигравки, които са непорочни неща...“
Ефесяни 5:4

Ние трябва да избягваме несериозно поведение, което води до загуба на духовна сила.

Проповедникът говори за велики и сериозни теми като живот и смърт, време и вечност. Може посланието му да е майсторско, но ако съдържа прекалено много хумор, обикновено накрая слушателите си спомнят само вицовете и забравят останалото.

Често ударната сила на проповедта отлита от повърхностните разговори след нея. След един тържествен призив към покаяние може в последващата тишина над слушателите да се спусне усещането за вечността. Но когато посетителите станат и започнат да се разогиват, се чува ежедневната глъчка. Хората си говорят за футболните резултати и за политика. Нищо чудно, че Светият Дух бива помрачен и нищо не се случва за Бога.

Старейшините, които постоянно се шегуват и разказват вицове, обикновено нямат истинско духовно влияние върху младите хора, за които са пример. Може би си мислят, че хуморът им привлича младите, но те имат точен усет за такива неща и често след това се чувстват разочаровани.

Една форма на несериозност, която е особено вредна, е използването на Библията за вицове, като взимаме стихове от нея, за да предизвикаме смях, а не да променим живота на хората. Всеки път, когато се смеем над Библията, ние отслабваме усета за нейния авторитет в собствения си живот и в живота на другите.

Това не означава, че вярващият не бива да има чувство за хумор. Означаваше просто, че той трябва така да държи чувството си за хумор под контрол, че то да не замазва или изкривява посланието му.

Киркегор разказва за един цирков клоун, който тичал из града и викал, че циркът му в края на града гори. Хората слушали виковете и молбите му и се заливали от смях. Никой не му вярвал.

Чарлз Саймън държал в кабинета си снимка на Хенри Мартин. Където и да ходел из кабинета си, Мартин го следвал с поглед и като че ли казал: „Бъди сериозен, бъди сериозен; не си играй, не си играй.“ А Саймън отговарял: „Да, ще се бъда сериозен, ще бъда, искам да бъда сериозен, няма да си играя, понеже души погиват, а Исус трябва да се прослави.“

15. май

„И не роптайте, както роптаеха някои от тях и погинаха от изтребителя.“

1. Коринтяни 10:10

При пътуването си из пустинята израилтяните са били хронични мърморковци. Те се оплаквали от водата. Оплаквали се от храната. Оплаквали се от водачите си. Когато Бог им дал манната от небето, тя скоро им омръзнала и те закопняли за праза, лука и чесъна в Египет. Въпреки че в пустинята нямало супермаркети и магазини за обувки, Бог ги снабдявал в продължение на 40 години с храна и обувки, които не овехтявали. Но вместо да бъдат благодарни за тази чудна грижа, израилтяните непрестанно се оплаквали.

Времената не са се променили. Днес хората се оплакват от времето – или е прекалено горещо, или е прекалено студено, или е влажно, или е сухо. Оплакват се от яденето, например от бучките в соса или загорялата препечена филийка. Оплакват се от работата и заплатата си, или, когато ги изгубят, от безработицата. Оплакват се от правителството и данъците и същевременно изискват все повече благоустройство и социални грижи. Ядосват се на другите хора, на колата си, на обслужването в ресторанта. Оплакват се от дреболии и искат да са по-високи, по-стройни, по-красиви. Независимо колко добър е бил Бог към тях, те казват: „Какво толкова е направил за мен в последно време?“

Как може Бог да понася хора като нас? Той е толкова благ към нас и не само ни е осигурил жизненонеобходимите неща, но и разни луксове, на които Неговият Син не се е наслаждавал, когато е бил тук на земята. Ние имаме добра храна, чиста вода, големи къщи, изобилие от дрехи. Имаме зрение, слух, апетит, памет и толкова други дарове, които смятаме, че ни се полагат по право. Досега Той ни е пазил, водил ни е и се е грижил за нас. И, което е още по-славно, подарил ни е вечен живот чрез вярата в Неговия Син Исус Христос. А каква благодарност получава за всичко това? Най-често не чува от нас нищо друго освен безкрайно хленчене и стенания.

Преди години имах един приятел в Чикаго, който имаше добър отговор на въпроса: „Как си?“ Той винаги отговаряше: „Би било грях да се оплаквам.“ Често се сещам за това, когато съм изкушен да роптая. Грях е да се оплакваме. Противодействието на оплакването е благодарност. Когато мислим за всичко, което Господ е направил за нас, ни става ясно, че нямаме абсолютно никакво основание да се оплакваме.

„Не любете света, нито каквото е в света. Ако някой люби света, любовта на Отца не е в него.“

1. Йоаново 2:15

В Новия Завет светът е представен като враждебното на Бога царство. Сатана е неговият владетел, а всички невярващи са неговите поданици. Това царство упражнява привлекателната си сила върху хората чрез похотта на плътта, похотта на очите и тщеславието на живота. Това е едно общество, в което човекът се опитва да стане щастлив без Бога, и където името на Христос не е добре дошло. Д-р Глийсън Л. Арчър казва, че светът е „организираната система от бунт, себичност и вражда против Бога, която характеризира човешкия род в неговата съпротива срещу Бога“.

Светът има своите собствени забавления, политика, изкуство, музика, религия, своите начини на мислене и стил на живот. Той се опитва да завладее всеки и мрази онези, които отказват. Това обяснява и омразата му към Господ Иисус.

Христос е умрял, за да ни освободи от света. Сега светът е разпънат за нас и ние – за света. Предателство е вярващите да обичат света в някоя от неговите форми. Апостол Йоан дори казва, че всеки, който обича света, е враг на Бога.

Вярващите не са от света, но те са изпратени в него, за да свидетелстват срещу него, да изобличават делата му като зли и да проповядват спасението от него чрез вярата в Господ Иисус Христос.

Християните са призовани да живеят отделени от света. В миналото това може би прекалено изключително е било отнасяно към танцуване, ходене на театър, пушене, пиене, игра на карти и други хазартни игри. Но и много неща, които се показват по телевизията, са светски и възбуждат похотта на очите и похотта на плътта. Гордостта е светска, независимо дали е гордост от тигли, академични степени, високи доходи, прочути предци или известно име. Животът в лукс е светски – било то къщи като палати, скъпи деликатеси, очебийно облекло и бижута или луксозни коли. В това се включва и животът, насочен главно към развлечения и удобство, който се върти само около екскурзии, почивки, спорт и покупки. Нашите амбиции за нас и за нашите деца могат да бъдат светски, дори и ако самите ние изглеждаме духовни и богобоязливи. И накрая, разбира се, сексът извън брака също е светски.

Колкото повече сме отдадени на Господа и сме се предали на Него, толкова по-малко време имаме за светски забавления и съмнително убиване на времето. Стейси Уудс казваше: „Степената на нашето отдаване на Христос е степената на нашето отделяне от света.“

Ние тук сме чужденци, не копнеем за дом на тази земя, която на теб предложи само един гроб.

Твоят кръст разкъса връзките, които ни държаха тук, нашето съкровище си Ти в един по-славен свят.

17. май

„Тогава какво? Само това, че по всякакъв начин – било престорено, или истинно – се проповядва Христос; и затова аз се радвам, и ще се радвам.“

Филипяни 1:18

Широко разпространено зло сред хората е да не признават нищо добро извън собствения си частен периметър. Те като че ли имат монопол върху всички умения и възможности и не са в състояние да признаят, че някой друг би могъл да бъде или да направи нещо сравнимо с тях. А дори и това някои биха признали твърде трудно.

Тяхната църква е единствено правилната. Тяхното служение за Господа е единственото, което има значение. Техните възгледи за всички неща са единствено валидните. Те са „хората, с които ще умре мъдростта“.

Павел не е принадлежал към тази школа. Той е признавал, че и други проповядват благовестието. Наистина някои от тях са го правели от завист, с надеждата да го дразнят с това. Но той въпреки това е можел да ги похвали, че проповядват евангелието. Въпреки това е можел да се радва, че се проповядва Христос.

В своя коментар към пастирските послания Доналд Гътри пише: „Независимите мислители се нуждаят от много благодат, за да признаят, че истината може да протича и през други канали освен през техните собствени.“

Типичен признак на сектите е, че техните водачи държат да имат последната дума по всички въпроси на вярата и морала. Те изискват безусловно подчинение на всички свои изисквания и се опитват да изолират последователите си от всякакъв евентуален досег с различни мнения.

В рядко четеното въведение към превода на Библията Кинг Джеймс преводачите пишат за „надменни братя, които вървят по собствените си пътища и не ценят нищо друго освен измисленото от самите тях и изкованото на тяхната наковалня“. От това трябва да се научим да бъдем великодушни и да признаваме всяко добро, където и да го срещнем; също и да разбираме, че ако вярваме в християнското общение, никога не можем да твърдим, че „ние“ сме единствено правилните и имаме патент върху истината.

Когато народът роптае в Кадис заради липсата на вода, Бог казва на Мойсей, че от скалата ще потече вода, когато той ѝ говори. Но на Мойсей вече му е прекипяло от тези хора и той гневно ги шибва с думите: „Чуйте сега вие, бунтовници! Ще ви извадим ли вода от тази канара?“ После удря скалата два пъти с жезъла си. Чрез тези гневни думи и непокорството си той представя Бога по неправилен начин пред народа. Така пропилява привилегията да въведе израилевите синове в обещаната земя (Числа 20:1–13).

Човек, който гори от усърдие за Господа, лесно изгубва самоконтрола си спрямо други вярващи. Самият той е зрял във вярата, докато те все още се борят с детски болести. Той има много познания, а те все още разбират толкова малко.

Но това, което той трябва да научи, е, че те въпреки всичко са Божии възлюбени деца и Господ не търпи яростни изблици срещу тях. Едно е да се проповядва с власт Божието слово, така че хората да бъдат изобличени и съкрушени до дъното на сърцето си. Но съвсем друго е да бъдат наранявани с груби думи в израз на личен яд. Така ние пропиляваме много от славната Божия награда.

Във 2. Царе 23, където се изброяват героите на Давид, едно известно име бие на очи с отсъствието си – Йоав, главния военачалник на Давид. Защо името му го няма там? Някои смятат, че причината за това е, че Йоав е използвал меча си срещу няколко от приятелите на Давид.

Когато Яков и Йоан, синовете на гърма, искат да заповядат да падне огън от небето върху самаряните, Господ Исус им казва: „Вие не знаете на какъв дух сте.“ (Лука 9:55) Колко повече важи този упрек за нас, когато необмислено говорим с устните си против онези, които са собственост на Господа не само въз основа на сътворението (като самаряните), но и въз основа на изкуплението.

19. май

„Знаем, че Божият съд е според истината.“

Римляни 2:2

Бог е единственият в цялата Вселена, който е напълно квалифициран да съди. Ние можем да сме вечно благодарни, че Той не е поверил последния съд на нас. Нека помислим за някои недостатъци, които ограничават и най-добрия земен съдия. За него е невъзможно да бъде напълно обективен. Той може да се повлияе от славата или външния вид на обвиняемия. Може да му въздейства някое остроумие. Не винаги знае дали някой свидетел лъже. Дори и да не лъже, свидетелят може да премълчава част от истината. Или да я представя в по-различна светлина. А може и да е искрен, но да е наблюдавал неточно.

Съдията не може винаги да познава мотивите на хората, с които си има работа, – а в много случаи е важно мотивите да излязат наяве.

Дори и детекторът на лъжата може да бъде измамен. Закоравели престъпници понякога могат да контролират физиологичните си реакции на чувството за вина.

Но Бог е съвършеният Съдия. Той има абсолютно знание за всички дела, мисли и мотиви. Той може да преценява скритото в човешкото сърце. Той знае цялата истина; нищо не може да бъде премълчано пред Него. Той не гледа на лицето на хората, а се отнася непредубедено към всеки. Той познава умствените способности на всеки – един умствено неразвит човек не е отговорен за действията си в същата степен като другите. Той познава и различните предпоставки и възможности, които хората са имали, както и доколко те съзнателно са съгрешавали срещу знанието, което са имали. Той открива пропуснатите добрини също както и извършените злини, тайните грехове също както и явните.

За това няма нужда да се притесняваме, че езичникът, който никога не е чул благовестието, ще бъде третиран несправедливо. Или че хора, които през целия си живот са страдали от неправда, няма да бъдат отмъстени. Или че безбожни тирани, които в този живот са се отървали, няма да бъдат наказани.

Съдията, който седи на престола, е съвършен съдия и Неговият съд е според истината.

„И никой не налива ново вино в стари мехове, защото не само че новото вино ще пръсне меховете и то самото ще изтече, а и меховете ще се изхабят. Но трябва да се налива ново вино в нови мехове и ще се запази и едното, и другото.“

Лука 5:37–38

Меховете, за които се говори тук, са били правени от животински кожи. Докато били нови, те били еластични и се разтягали. Но когато остарели, се втвърдявали и гъвкавостта им се изгубвала. Ако новото вино било наливано в такива стари мехове, ферментационният процес развивал такова налягане, че старите мехове не можели да се разтеглят и се пръсвали.

Тук, в Лука 5, Господ Исус използва този образ, за да илюстрира сблъсъка между юдаизма и християнството. С това Той казва, че „остарелите форми, ритуали, традиции и обреди на юдаизма са прекалено сковани и закостенели, за да могат да поберат преливащата радост и енергия на новата диспенсация“.

Тази глава съдържа драматични илюстрации. В ст. 18–21 виждаме четирима мъже, които разкриват покрива на една къща, за да спуснат един парализиран пред Исус. Техният нов, нетрадиционен метод е илюстрация за новото вино. В ст. 21 книжниците и фарисеите порицават Господ Исус – те са старите мехове. След това в ст. 27–29 виждаме възторжената реакция на Леви на призова на Господа и как той устройва банкет, за да запознае приятелите си с Исус. В ст. 30 книжниците и фарисеите отново мърморят. Те са старите мехове.

В живота виждаме това постоянно. Хората привикват към традиционните начини на поведение и им е много трудно да се нагодят към промените. Домакинята си има нейния начин на миене на чинии и се изнервя всеки път, когато някой друг застане на мивката ѝ. Съпругът си има собствени представи за каране на кола и става раздразнителен, когато жена му или децата му седнат на волана.

Но най-важният урок за всички нас е духовен. Ние трябва да бъдем достатъчно гъвкави, да оставяме място за възторга и бликащата радост на истинската християнска вяра, дори и тя понякога да се изявява по нетрадиционен начин. Не се нуждаем от закостенелостта и студения формализъм на фарисеите, които стоят настрана и мърморят сърдито, докато Бог действа.

21. май

„Истина, истина ви казвам: ако житното зърно не падне в земята и не умре, то си остава само; но ако умре, дава много плод.“ Йоан 12:24

Един ден няколко гърци дошли при Филип с благородното желание: „Господине, искаме да видим Исус.“ Но защо искали да Го видят? Може би са смятали да Го вземат със себе си в Атина като популярен нов философ. Или пък са искали да Го спасят от смъртта, която междувре­менно изглеждала неизбежна.

Господ Исус им отговаря с един от великите принципи на жетвата: житното зърно трябва да падне в земята и да умре, за да бъде пло­до­носно. Ако Той се спасял от смъртта, трябвало да си остане сам. Щял да се наслаждава на небесната слава сам; нямало да има спасени грешници, които да споделят Неговата слава. Ной ако Той бил готов да умре, щял по този начин да създаде път за спасение, по който мнозина да стигнат до насла­дата на вечния живот. И така, за Него било неизбежно да умре на кръста, вместо да води приятен и удобен живот.

Т. Г. Рагланд веднъж казал: „От всички планове с гаранция за успех най-сигурният е собственият план на Христос, който се състои в това, че Той е станал житно зърно, паднал е в земята и е умрял. Ако ние отказваме да станем житни зърна ... ако не сме готови да жертваме изгледите си за бъдещето, да поставим на карта името си, имота си и здравето си, ще си останем сами. Но ако искаме да бъдем пло­до­носни, трябва да последваме нашия възлюбен Господ, като станем житно зърно и умрем – тогава ще принесем много плод.“

Преди години цетох за една група мисионери в Африка, които години наред били работили неуморно, без да видят траен плод за Бога. В отчаянието си те свикали конференция, на която искали с пост и молитва да застанат пред Бога. При разговорите един от мисионерите казал: „Не вярвам, че някога ще преживеем благословение, докато едно житно зърно не падне в земята и не умре.“ Малко след това точно този мисионер се разболял и умрял. Тогава започнала жетвата – благословието, което той бил предсказал.

Самуел Зуемър (1867 – 1952, американски пионер-мисионер, „апостол на Исляма“) пише:

Няма печалба освен чрез загуба,
не можеш да се спасиш освен чрез кръста,
зърното, за да се умножи,
трябва да падне в земята и да умре.
Където и да видиш узрели ниви,
чиито златни класове се вълнуват за слава на Бога,
бъди сигурен – там е умряло житно зърно,
там някоя душа е понесла кръста си,
там някой се е борил, плакал и се молил,
и безстрашно се е борил с войските на ада.

„Оставете се от човека, в чиито ноздри е диханието му, защото за какво се счита той?“
Исаия 2:22

Ако отдадем на някой мъж или жена онова място в нашия живот, което се полага единствено на Бога, ние вървим към сигурно разочарование. Скоро ще трябва да научим, че дори и най-добрите хора, и в най-добрия случай, са само хора. Дори и да имат може би някои превъзходни качества, краката им все пак са съставени от желязо и глина. Това може би звучи като цинизъм, но не е. Това е реализъм.

Когато една войска от нашественици застрашавала Ерусалим, жителите на Юда гледали към Египет с надеждата за помощ. Исаия заклеява това погрешно насочено доверие: „Ето, ти се надяваш на онази строшена тръстикова пръчка, на Египет, на която, ако се опре някой, ще се забучи в ръката му и ще я промуши.“ (Исаия 36:6) А по-късно Еремия казва при подобни обстоятелства: „Така казва Господ: Проклет да бъде онзи, който се уповава на човек и прави плът своя сила, а сърцето му се отдалечава от Господа.“ (Еремия 17:5)

Псалмистът показва разбирането си по тази тема, като пише: „По-добре е да се уповаваш на Господа, отколкото да се доверяваш на човек. По-добре е да се уповаваш на Господа, отколкото да се доверяваш на князе.“ (Псалм 118:8–9) И пак: „Не се уповавайте на князе, нито на човешки син, в когото няма спасение. Духът му излиза, той се връща в земята си и в същия този ден намеренията му загиват.“ (Псалм 146:3–4)

Естествено трябва да съзнаваме, че в известен смисъл ние трябва да се доверяваме един на друг. Какво би бил например един брак без известна степен на доверие и респект? В търговията използването на чекове като средство за разплащане се основава на система на взаимно доверие. Ние се доверяваме на лекарите, че ще поставят правилна диагноза и ще ни предпишат правилните лекарства. Доверяваме се на етикетите на кутиите и бурканите в супермаркета. Би било почти невъзможно да живеем в обществото без известна степен на доверие към околните хора.

Опасността съществува тогава, когато разчитаме, че хората ще направят това, което само Бог може да направи – когато сваляме Господа от престола и поставяме на него хора. Всеки, който замества Бога в нашата привързаност и вярност, който заема Неговото място в нашето доверие, който претендира за някоя от Неговите привилегии в нашия живот – всеки такъв човек гарантирано ще ни разочарова горчиво. Твърде късно ще разберем, че човекът не е достоен за нашето доверие.

23. май

„... да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мен и Аз в Теб, така и те да бъдат в Нас едно, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил.“

Йоан 17:21

Два пъти в Своята така наречена първосвещеническа молитва Господ Исус се моли Неговите да бъдат едно (ст. 21–23). С тази молитва за единство се злоупотребява, като тя се използва за библиейско основание за икуменическото движение, което е голямо организационно обединение на всички наричащи се християнски църкви. Това икуменическо единство обаче за съжаление се постига, като основни християнски учения или се изоставят напълно, или се интерпретират по съвсем нов начин. Малкълм Мъгеридж пише: „Една от най-големите иронии на нашето време е, че икуменизмът тържествува точно тогава, когато вече няма нищо, за което може да се мисли икуменически. Различните религиозни общности най-често се обединяват така лесно, понеже, тъй като вече почти нищо не вярват, и съответно в почти нищо вече не се различават.“

Това ли е единството, за което Господ Исус се моли в Йоан 17? Със сигурност не. Той казва, че единството, което Той иска, ще води до това, че светът ще повярва, че Бог Го е изпратил. Много е съмнително дали някое външно организационно обединение би могло да предизвика този ефект.

Господ дефинира единството, което има предвид, с думите: „както Ти, Отче, си в Мен и Аз в Теб, така и те да бъдат в Нас едно“. Той също казва: „... както и Ние сме едно: Аз в тях и Ти в Мен, за да бъдат свършени в едно.“ Какво единство свързва Отец и Сина, което можем и ние да споделим? Не фактът, че и двамата са Бог – в това ние никога не можем да участваме. Аз мисля, че Господ Исус говори за едно единство, което се състои в морално подобие. Той се моли вярващите да бъдат едно, като демонстрират пред света характера на Бога и на Христос. Това означава живот в правда, святост, любов, чистота, дълготърпение, самоконтрол, кротост, радост и щедрост. Роналд Сайдър пише в „Пътя през игленото ухо“, че единството, за което се е молил Христос, се е проявило в това, че ранните християни с готовност са поделяли всичко помежду си според нуждата на всекиго. Те са имали истинска нагласа на „койнония“ или общност. Молитвата на Исус любящото единство на Неговите последователи да бъде така впечатляващо, че да убеди света, че Той е излязъл от Отца, е била чута – поне веднъж, в църквата в Ерусалим! Изключителното качество на техния съвместен живот е придало сила и авторитет на проповедта на апостолите (вж. Деяния 2:45–47; 4:32–35).

Такова единство би направило дълбоко впечатление на света и днес. Ако християните имаха общо свидетелство, като излъчваха живота на Господ Исус, невярващите щяха да бъдат изобличени за греховността си и да жаждат за жива вода. Днешната трагедия е, че много християни са почти неотличими от светските си съседи. При такива обстоятелства за невярващите не е особено привлекателно да повярват.

„Богатството от суета ще намалее, а който събира с труд, ще го увеличи.“
Притчи 13:11

„Вие може би вече сте спечелили 100,000 евро!“ С такива и подобни рекламни лозунги ни заливат постоянно, за да ни примамят към една или друга форма на хазарт. В супермаркета ни убеждават да купим дадена стока, за да участваме в лотария. Искат ни името и адреса и ни убеждават, че поръчвайки си дадено списание, вече почти сме спечелили огромна награда. По телевизията всеки ден ни представят игрите за пари като нещо забавно и много доходно.

Разбира се, освен това съществуват и явните форми на хазарт – казина, конни надбягвания, надбягвания с кучета, тото с числа, футболно тото и пр.

Какво казва Библията за всичко това? Нищо добро.

Тя казва: „Богатството от суета ще намалее, а който събира с труд, ще го увеличи.“ (Притчи 13:11)

Казва: „Човек със зло око бърза след богатството, а не знае, че ще го постигне недоимък.“ (Притчи 28:22)

Казва: „Както яребицата, която мъти, каквото не е снесла, така е онзи, който придобива богатство, но не с правда – в половината на дните му ще го остави и в края си ще бъде безумен.“ (Еремия 17:11)

Макар и Десетте заповеди да не казват изрично: „Не играй хазарт!“, те казват: „Не пожелавай!“ А какво друго е хазартът, ако не форма на алчност?

Хазартът винаги ще има един горчив привкус за вярващите, когато помислят, че при Разпятieto римските войници са хвърляли жребий за дрехата на Господ Исус.

Ако размислим и за бедността и мизерията, които хроничните играчи навличат на семействата си, престъпленията, които се извършват, за да се набавят загубите, и лошата компания, която често е свързана с хазарта, виждаме ясно, че той няма място в живота на един християнин.

След като Павел настойчиво напътства Тимотей, че вярващият трябва да се задоволява с храна и облекло, той го предупреждава, че „които ламтят за обогатяване, падат в изкушение и в примка, и в много глупави и вредни страсти, които потапят хората в разорение и гибел.“ (1. Тимотей 6:9)

25. май

„... иди, покажи вината му между теб и него насаме.“ Матей 18:5

Някой е казал или направил нещо, което по някакъв начин ни е наранило или смутило. Библията ни заповядва да отидем при съответния човек и да му обърнем внимание на грешката му. Но ние не искаме, прекалено ни е трудно.

И така, започваме да се въртим в мислите си около случая. Преповтаряме си какво е направил и как абсолютно не е бил прав. Когато би трябвало да работим, мислите ни се въртят около подробностите на проблема и стомашните си сокове „кипват“. Когато би трябвало да спим, пред очите ни отново преминава злополучното събитие и потиснатият ни яд расте. Библията ни казва, че трябва да отидем и да му покажем грешката му, но нас ни е страх да го направим.

Започваме да обмисляме как бихме могли по някакъв начин анонимно да му изясним проблема. Или се надяваме, че ще се случи нещо, което ще го засрами за неправилното му поведение. Но нищо не се случва. Ние знаем какво трябва да направим, но се страхуваме от прекия сблъсък лице в лице.

Междувременно цялата работа вече вреди много повече на нас отколкото на него. По сърдития ни вид хората веднага разбират, че нещо ни ядосва. Когато говорят с нас, ние очевидно не присъстваме, а блуждаем някъде с мислите си. Работата ни страда, понеже сме разсеяни. Прекалено сме отвлечени, за да се захванем ефективно с каквото и да било. А Библията продължава да казва: „Иди, покажи вината му между теб и него насаме.“ С огромно усилие на волята до този момент сме се въздържали да говорим за това с някой друг, но накрая напрежението става непоносимо. Ние се поддаваме и разказваме историята на някого – разбира се само като повод за обща молитва. Но вместо да ни съчувства, както сме очаквали, другият просто казва: „Защо не отидеш и не си поговориш с него, че те е наранил?“

Това ни довършва! Решаваме да захапем киселата ябълка. Подготвяме речта си и най-накрая се подчиняваме на Божие слово, като казваме на човека грешката му. Той възприема цялата работа изненадващо добродушно, съжалява, че е станало така, и ни моли за прошка. Разговорът свършва с молитва.

Когато си отиваме, от плещите ни е паднал голям товар. Главата ни вече не бучи, а стомахът престава да ни боли. Само сме малко ядосани на себе си, че не сме били достатъчно разумни да се подчиним на Писанието веднага.

„Ето, послушанието е по-добро от жертвата и покорството – от тлъстината на овни.“

1. Царе 15:22

Напътствията на Бога към цар Саул са били ясни: избий амаличаните и унищожи цялото им имущество. Всичко, без изключение. Не взимай плячка. Саул обаче пощадил цар Агаг и най-добрите овце, волове, телета и агнета.

Когато Самуил го срещнал сутринта в Галгал, Саул самоуверено оповестил, че е извършил точно това, което Господ бил заповядал. Но в този момент се разнесъл същински хор – овце блеели, крави мучали. Крайно конфузно.

Самуил, разбира се, поискал да знае защо овците блеят, ако Саул ги е избил всичките. На това царят се опитал да замаскира непокорството си, като обвинил народа и същевременно се извинил с религиозни съображения: „Народът взе от плячката овце и говеда, най-добрите от поставеното под проклятие, за да пожертва на Господа, твоя Бог, в Галгал.“

Тогава пророкът го зашлепява с думите: „Ето, послушанието е по-добро от жертвата и покорството – от тлъстината на овни. Защото непокорството е като греха на окултизма и упорството – като безбожие и идолопоклонство.“

Покорството е по-важно от ритуали, жертви и дарения. Веднъж чух за едно семейство, което се отнасяло към майка си с хладно презрение и непослушание, докато тя била жива. Но когато починала, облекли трупа ѝ в истински костюм на Кристиан Диор. Напразен и достоен за презрение опит да се компенсират години на бунт и неуважение!

Често се чува хората да защитават своите небиблейски възгледи или небиблейски връзки с това, че така уж щели да имат по-голямо влияние. Но Бог не се лъже от такива привидни аргументи. Той иска нашето покорство – а за влиянието ни Той се грижи. В действителност винаги става така, че влиянието ни е негативно, когато ние сме непокорни. Само когато живеем в общение с Господа, можем да упражняваме върху другите такова влияние, каквото иска Бог.

Уилям Гърнал е казал: „Жертва без послушание е мерзост.“ А далеч по-лошо е, когато маскираме непокорството си с набожни религиозни оправдания. Бог не се оставя да бъде измамен.

27. май

„Кое е по-голямо – златото ли, или храмът, който е осветил златото?“

Матей 23:17

Книжниците и фарисеите по времето на Исус мислели, че ако някой се закълне в храма, не непременно се задължава да спази обещанията си. Но ако се закълнял в златото на храма, това било съвсем друго нещо. Тогава той бил обвързан от клетвата. Същата абсурдна разлика правели и между заклеването в олгара и заклеването в жертвата върху него. Първата клетва можела да се наруши, втората била обвързваща.

Господ им казва, че ценностната им система е съвсем сбъркана. Храмът е този, който придава особена стойност на златото, и олтарът е този, който прави жертвата специална.

Храмът е бил Божието обиталище на земята. Най-висшето предназначение, за което можело да се използва златото на земята, е било за това обиталище. Връзката му с Божия дом му придавала особена и уникална стойност. Същото е било и с олгара и жертвата върху него. Олтарът е бил неразделна част от богослужението. Никое животно не би могло да се използва за по-благородна цел от тази – да стане жертва на олгара. Ако животните имаха амбиции, всички щяха да искат тази съдба.

Един турист купил в антикварен магазин в Париж една евтина кехлибарена огърлица. Много се учудил, когато на митницата в Ню Йорк трябвало да плати сериозна сума. Отишъл при един бижутер, за да я оцени, и той му предложил 25,000 долара за нея. Друг бижутер му предложил 35,000 долара. Когато туристът попитал защо огърлицата е толкова ценна, бижутерът му подал лупата и му показал. На огърлицата било написано: „За Жозефина от Наполеон Бонапарт“. Името на Наполеон правело огърлицата толкова скъпа.

Приложението би трябвало да бъде ясно. Сами по себе си ние сме нищо и не можем да направим нищо. Нашата връзка с Господа и с Неговото служение е това, което ни прави особено ценни. Спърджън е казал: „Твоята връзка с Голгота е най-чудното и най-скъпоценното в теб.“

Може би имаме изключително блестящ интелект. Можем да сме благодарни за това. Но едно не бива да забравяме никога: само ако този интелект се използва за Христос, той достига най-висшето си предназначение. Христос е, който освещава нашия интелект.

Може би имаме таланти, за които светът е готов да плати висока цена. Може би дори си мислим, че църквата е твърде незначителна за тях. Но църквата е тази, която освещава нашите таланти, а не нашите таланти – църквата.

Може би имаме пари в изобилие. Можем да ги трупаме, можем и да ги разпиляваме за личните си забавления, но можем и да ги използваме за Божието царство. Най-ценното приложение, за което могат да се използват парите, е подпомагането на делото на Христос. Божието царство е, което освещава нашето богатство, а не обратното.

„А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух.“

2. Коринтяни 3:18

Библията учи, че ние ставаме като това, на което се покланяме. Тази важна истина откриваме в нашия днешен библейски текст. Можем да го разделим по следния начин:

А ние всички – това означава всички истински вярващи;
с открито лице – грехът е като покривало между лицето ни и Господа.
Когато изповядаме и оставим греха, ние сме с открито лице;
гледайки като в огледало – огледалото, в което гледаме, е Божието слово;

Господната слава – под това се разбира Неговата нравствена красота.
В Библията ние виждаме с възхищение съвършенството на Неговия характер, красотата на всички Негови дела и пътища;

биваме преобразявани в същия образ – ние ставаме подобни на Него.
Като Го гледаме, и ние се променяме. Колкото повече се занимаваме с Него, толкова повече приличваме на Него. Тази промяна става

от слава в слава – от една степен на слава към следващата. Преобразяването не става изведнъж. Това е процес, който продължава, докато съзерцаваме Господа. И тази промяна на характера ни се извършва

като от Господния Дух – Светият Дух предизвиква подобие на Христос във всички, които с вяра се занимават с Господа – такъв, какъвто е разкрит в Библията.

Веднъж чух за един човек, който всеки ден ходел в един будистки храм, сядал с кръстосани ръце и крака и съзерцавал зелената статуя. Твърди се, че след дългогодишна медитация действително приличал на Буда. Не знам дали това е истина, но знам, че почителното занимаване с Господа предизвиква нравствена прилика с Него.

Пътят на освещението минава през съзерцанието на Господ Иисус. Общо взето е невъзможно да се мисли едновременно за Христос и за грях. В моментите, когато сме изпълнени от Него, ние сме най-чисти от грях. Затова би трябвало целта ни да бъде да увеличаваме времето, в което се посвещаваме на размисъл за Господа.

29. май

„Не казвам това поради оскъдност...“

Филипяни 4:11

Забележително е, че Павел никога не е споделял своите финансови нужди. Той е живял живот на вяра. Вярвал е, че Бог го е призовал в Своето служение, и е бил напълно убеден, че Бог плаща за това, което поръчва.

Трябва ли днес християните да оповестяват публично нуждите си или да просят пари? Няма библейско оправдание за тази практика. Апостолите са съобщавали за нуждите на други, но никога не са молели за пари за себе си.

По-подходящо за живота на вяра е да разчитаме единствено на Бога. Той ни снабдява с нужните финанси за всичко, което иска да направим. Когато разберем как Той е приготвил точно нужната сума в точно правилния момент, вярата ни укрепва изключително много. И Господ се прославя изключително много, когато тази грижа е била недвусмислено свръхестествена. От друга страна, Той не се прославя, когато ние манипулираме финансите си чрез хитроумни техники за събиране на дарения.

Като използваме призови за дарения и просяшки писма, ние можем да вършим дела „за Бога“, които може би изобщо не са по Неговата воля. Или можем да продължаваме някое служение, след като Светият Дух отдавна вече го е оставил. Но ако сме зависими от Неговата свръхестествена грижа, ще можем да продължаваме само дотогава, докогато Той ни носи.

Интензивните рекламни акции за събиране на дарения въведоха нови мащаби за успех в християнската работа. Най-умелата рекламна стратегия получава най-много пари. Така е възможно ценни начинания да страдат, понеже гигантските кампании събират всички пари. Вследствие на това често възникват завист и разцепления.

Ч. Х. Макинтош е имал твърде лошо мнение за оповестяването на личните нужди. „Да съобщя пряко или непряко нуждите си на човешко същество е отклонение от живота на вяра, а оттам и пряко опозоряване на Бога. Всъщност това дори е предателство към Него. На практика това е все едно да кажа, че Бог ме е изоставил и затова сега аз трябва да се обърна към хората за помощ. Това означава да оставя живия извор и да се обърна към ръждясалите цистерни. Означава да поставя творението между своята душа и Бога и така да ограбва нея от богатото благословение, а Бога – от подобаващата Му слава.“

Подобно пише и Кори Тен Бум: „Предпочитам да съм доверчивото дете на един богат баща, отколкото просяк на вратата на светските хора.“

С личността на Господ Исус е свързана една дълбока тайна. Част от тази тайна е свързването на абсолютната божественост и абсолютната човечност в една личност. Така например възниква въпросът как някой, който има Божиите качества, същевременно може да има и ограничеността на смъртен човек. Никой човек не може да схване напълно личността на Христос. Само Бог Отец Го разбира.

Много от най-лошите лъжеучения, от които е страдала църквата, са се въртяли около този предмет. Пренебрегвайки собствената си ограниченост, хора са се занимавали с неща, които просто са прекалено дълбоки за тях. Някои са подчертавали божествеността на нашия Господ за сметка на Неговата човешка природа. Други пък до такава степен са акцентирали върху Неговото човешко естество, че са накърнявали божествеността Му.

Улиям Кели пише по този въпрос: „Точката, в която се промъква заблудата, е Въплъщението на Божия Син – защото тъкмо сложната личност на Господ Исус е, която показва пълния провал на другите личности. Несъмнено има такива, които пряко отричат Неговата божествена слава. Но има и един много по-хитър начин да се свали Господ Исус от величието Му. Въпреки че Го признават за Бог, чрез Неговата човешка природа те размиват божествеността Му и така неутрализират изповедта на Неговата Личност. По този начин човек скоро изпада в объркване и до такава степен поставя на преден план това, което Го свързва с нас, хората тук долу, че то измества онова, което Той има общо с Бога. Има една-единствена проста защита, която пази душата от тези неща, и тя се състои в това, никога да не си позволяваме да навлизаме тук или да спорим за това, понеже така се излагаме на опасността да навлезем в свята земя с нашата човешка глупост. На такава земя обаче не бива да бъдем нищо друго освен поклонници. Там, където душата забрави това, бързо ще установи, че Бог не ѝ съдейства – че Той излага в безумието му онзи, който се превъзнася и надменно дръзва от себе си да говори за Господ Исус. Единствено чрез Светия Дух можем да разберем това, което ни е разкрито за Единородния.“

Един високо ценен служител на Господа веднъж дал на своите ученици съвета да се придържат стриктно към езика на Писанието, когато говорят за двойната природа на нашия Господ. Когато внасяме собствените си идеи и спекулации, се промъкват заблуди.

Никой не познава Сина. Само Отец Го познава.

Висшите тайни на Неговата слава надхвърлят разбирането на създанието.

Единствено отец – о, славна истина – може напълно да схване Сина.

31. май

„Но естественият човек не възприема това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се преценява духовно.“

1. Коринтяни 2:14

Естественият човек е онзи, който не е новороден. Той няма Божия Дух. Той не иска да приеме духовните истини, защото те му се струват безсмислени. Но това не е всичко. Той и не може да разбере духовните истини, защото те се разбират чрез просветлението на Светия Дух.

Необходимо е дебело да подчертаем това. Не е така, че невярващият човек просто не желае да разбере Божиите неща. Той не може да ги разбере. Той има вродена неспособност за това.

Това ми помага да се отнасям правилно към твърденията на учени, философи и други авторитети в този свят. Докато говорят за земни неща, аз ги уважавам като експерти. Но щом се опитат да навлязат в духовни области, аз не признавам тяхната компетентност за авторитетни изказвания.

Не съм прекомерно учуден, когато някой университетски професор или либерален църковен водач се прочуе, като поставя под съмнение или директно отрича твърдения на Библията. Научил съм се да очаквам това и да не му обръщам внимание – като на некомпетентно изказване. Ясно ми е че, ненородените хора се опитват да надхвърлят възможностите си, когато говорят за Божиите неща.

Ф. У. Борхъм сравнява великите учени и философи с пасажери втора класа на океански параход, които нямат достъп до слънчевия дек на първа класа. „Учените и философите – сами по себе си – са така да се каже „пасажери втора класа“ и трябва да си стоят на собствения си дек. Те не са авторитети по отношение на християнската вяра... Ние имаме вяра, която не може да бъде разклатена от презрението на пасажерите втора класа, но и която не получава истинска подкрепа от тяхното утвърждаване и симпатия.“

Разбира се, понякога се явява някой учен или философ, който също е светия. В такива случаи, казва Борхъм, „винаги откривам билет за първа класа, който се подава от джоба му; и докато се разхождам в неговата освежителна компания по слънчевия дек, мисля за него като за учен точно толкова, колкото мисля и за Джон Бънян като за кацар. Ние сме пасажери и приятели – в първа класа.“

Робърт Дж. Лий казва: „Хората могат да са умни и образовани, и учени, и да знаят всичко за камъни и молекули и газове, но въпреки това те често са същевременно напълно некомпетентни в преценката на християнството или на Библията.“

Чух, че в един от най-ранните английски преводи на Библията Йосиф бил наречен в този стих „lucky fellow“ – „късметлия“. Може би по онова време тази дума е имала по-различно значение, но се радвам, че по-късните преводачи са извадили Йосиф от областта на щастливите случайности.

За едно Божие дете няма щастливи случайности. Неговият живот се ръководи, планира и пази от един любящ небесен Баща. Нищо не се случва случайно.

И понеже това е така, не е подходящо християните да желаят на някого „късмет“ или пък да казват „провървя ми“. Такива изрази на практика отричат истината на божественото providение.

Невярващият свят свързва много материални неща с късмета – коминочистач, четирилистна детелина, подкова (при което краищата винаги трябвало да сочат нагоре, за да не изпадне късметът!). Хората кръстосват пръсти, чукат на дърво и си плюят в пазвата, като че ли тези действия могат да повлияят събитията в тяхна полза или да предотвратят нещастieto.

Същите хора свързват други материални неща с лошия късмет в живота – черна котка, петък 13-ти, въобще числото 13, където и да го срещнат. Тъжно е, че хората са поробени от такива суевения – безсмислено и безплодно робство.

В Исая 65:11 Бог заплашва със съд онези от Юда, които почитали боговете на случайността: „А вие, които оставяте Господа, които забравяте светия Ми хълм, които приготвяте трапеза за Гад и които правите възлияния за Мени, вас ще определя за меч и вие всички ще се наведете за клане.“ Гад е планетата Юпитер, която е била почитана като бог на щастieto или късмета. А Мени е планетата Венера, която е била почитана като богиня на съдбата.

Не знаем точно за какви конкретни грехове става дума тук, но е достатъчно ясно, че хората са жертвали на идолите, свързани с късмета и случайността. Бог е мразил това тогава, мрази го и днес.

Каква спокойна увереност ни дава знанието, че ние не сме безпомощни пионки в ръцете на сляпата случайност или на „космическата игра на зарове“, или на богинята на щастieto Фортуна. Всичко в живота ни е планирано, целенасочено и си има своето значение. Ние имаме небесен Баща, а не Фортуна; Христос, а не късмет; божествена любов, а не сляпа съдба.

2. юни

„Стига! Сега, Господи, вземи душата ми, защото не съм по-добър от бащите си.“

3. Царе 19:4

Не е необичайно Божиите мъже да изпаднат в депресия, както тук Илия. Мойсей и Йона също са си пожелавали да умрат (Изход 32:32; Йона 4:3). Господ не е обещавал на вярващите запазване от такива трудности. Наличието на такава потиснатост не непременно е показател за липса на вяра или духовност. Такова нещо може да се случи на всеки от нас.

Когато ни се случи, нещата изглеждат горе-долу така: ние се чувстваме изоставени от Бога, въпреки че знаем, че Той никога не изоставя Своите. Търсим утеха в Божието слово, но постоянно се натъкваме на места, които говорят за непростимия грях или за безнадеждното състояние на отпадналите. Или се борим отчаяно с някоя болест, която не може да се излекува нито с лекарства, нито с операция. Нашите приятели ни казват, че трябва да се съвземем и веднага да излезем от дупката, но никога не ни казват как точно се прави това. Молим се и копнеем за бързо изцеление, но установяваме, че депресията идва с килограми, а си отива с грамове. Единственото, за което можем все още да мислим, сме самите ние и нашата окаяност. В отчаянието си пожелаваме да можем чрез някаква драматична намеса на Бога да умрем.

Такава депресия може да има различни причини. Може проблемите да са здравословни – например малокръвието може да доведе дотам, че мислите ни да се объркат. Може и причините да са духовни, напр. грях, който не е изповядан или не е простен. Може да има и душевни причини, напр. неверността на брачен партньор. Преумора от работа или екстремно умствено натоварване могат да доведат до нервно изтощение. Причината може да бъде и някакво медикаментозно лечение, на което организъмът ни реагира отрицателно.

Какво може да се направи? Първо трябва да дойдем в молитва пред Бога и да Го помолим да изпълни с нас и в нас Своите чудни планове. Трябва да изповядаме и оставим всички грехове, които са ни известни. Трябва да простим на всеки, който по някакъв начин ни е навредил. След това трябва да отидем да лекарем и да си направим подробни изследвания, за да изключим като възможност всички здравословни причини. Трябва да вземем драстични мерки, за да отстраним източниците на стрес, грижи, прекомерно работене и други неща, които ни потискат. Редовният сън, добрата храна и физическите дейности на открито са добра терапия.

Оттам нататък трябва да се научим да спазваме равномерно темпо в живота си, като съумяваме да казваме „не“ на изискванията, които може би отново ще ни доведат до ръба на катастрофата.

„Затова и аз се старая да имам винаги непорочна съвест – и спрямо Бога, и спрямо хората.“

Деянния 24:16

В едно общество като нашето и с покварена стара природа като нашата ние постоянно се сблъскваме с етични проблеми, които поставят на изпитание истинността на нашата вяроност към християнските принципи.

Например един студент бива изкушен да преписва на изпитите си. Ако всички нечестно придобити дипломи и титли трябваше да бъдат върнати, училищата и университетите сигурно нямаше да могат да ги победят.

Данъкоплатецът постоянно е изкушаван да декларира по-ниски доходи и по-високи разходи или пък да укрива важни информации.

Подкупът е основно средство в икономическия живот, в политиката и в правото. Корупцията изкривява правото. Подаръците променят възгледите и са важно средство за сключване на договори. Комисионните на черно осигуряват поръчки. Институциите пренебрегват някои факти при наличие на достатъчно добра „смазка“.

Почти всяка професия си има своите собствени изкушения към нечестност. Лекарят християнин трябва с подписа си да потвърди искания към застраховката, които са явно неоснователни. Вярващият адвокат трябва да се пита дали да защитава престъпник, за когото знае, че е виновен, или дали да поеме бракоразводно дело, в което и двете страни са християни. Търговецът на автомобили втора употреба води вътрешна борба дали да превърти километража, за да продаде колата по-изгодно. Работникът е изправен пред решението дали да се присъедини към профсъюз, което в случай на стачка би го задължило да участва в насилствени действия. Трябва ли стюардесата християнка да налива на пътиниците алкохол (и има ли изобщо избор, след като веднъж е избрала тази професия)? Трябва ли един вярващ спортист да се състезава в Господния ден? Трябва ли един търговец християнин да продава цигари, които е доказано, че предизвикват рак?

Кое е по-лошо за един вярващ архитект – да проектира нощен клуб или сградата на някоя модернистка либерална църква? Трябва ли една християнска организация да приема дарения от бирена фабрика? Или от християнин, който живее в грях? Трябва ли един управител на магазин по Рождество да приема като подарък от някой от снабдителите си кашон портокали или мармалад?

Най-доброто правило, според което могат да се решат тези въпроси, се съдържа в нашия днешен текст – „да имаме винаги непорочна съвест, и пред Бога, и пред хората“.

4. юни

„Велик е Господ и всеславен и неизследимо е величието Му.“

Псалм 145:3

Размишлението за Бога несъмнено е най-възвишеното нещо, с което може да се занимава човешкото мислене. Възвишените мисли за Бога облагородяват всеки аспект от живота ни. Ако в мислите си омаловажавате Бога, това ни разрушава.

Бог е много велик. След едно величествено описание на Божието могъщество и слава Йов казва: „Ето, това са само краищата на Неговите пътища, и колко слаб шепот чуваме от Него! А гърма на силата Му кой ще разбере?“ (Йов 26:14) Ние виждаме само краищата на пътищата му и чуваме от Него само шепот!

Псалмистът описва, че земята се разтреперва само от Божия поглед, а докосването Му води до изригване на вулкани (Псалм 104:32).

Господ трябва да се наведе, за да види нещата на небесата (Псалм 113:6). Той е толкова велик, че нарича всички звезди по име (Псалм 147:4).

Когато Исаия казва, че полите на Божията слава са изпълвали храма (Исаия 6:1), той оставя на нашето въображение да си представим какъв трябва да е изгледът на цялата му слава. По-нататък той описва Бога като Онзи, който измерва океаните с шепя, а небесата – с педя (Исаия 40:12). За Него народите са като капка във ведро или пращинка на везните (Исаия 40:15). Всички гори на Ливан и всичките му животни не биха стигнали за всеизгаряне, достойно за Неговото величие (Исаия 40:16).

Пророк Наум казва: „Господ – пътят Му е във вихрушка и буря и облаците са праха на краката Му.“ (Наум 1:3)

Насред едно главозамайващо описание на Божията слава Авакум казва: „... там е скривалището на силата Му“ (Авакум 3:4). С това той има предвид, че човешкият език е просто безсилен да опише явно Неговата слава.

Когато през следващите дни разглеждаме някои от качества на Бога, нека това ни подтикне към:

- възхищение – понеже Той е чуден;
- поклонение – за това, което Той е, и за всичко, което е извършил за нас;
- доверие – понеже Той е достоен за нашето пълно и непоклатимо доверие;
- служение – защото една от най-великите привилегии в живота е да служим на такъв Господ;
- подражание – понеже Неговата воля е да ставаме все по-подобни на Него.

„Бог ... знае всичко.“

Всезнанието на Бога означава, че Той има пълно знание за всичко. Той никога не е учил и не може да учи.

Едно от най-великите места в Библията, които говорят за това, е Псалм 139:1–6, където Давид пише: „Господи, Ти си ме изследвал и познал. Ти знаеш сядането ми и ставането ми, разбираш мислите ми отдалеч. Издирваш ходенето ми и лягането ми и с всичките ми пътища си запознат. Защото още няма дума на езика ми, а ето, Господи, Ти я знаеш цяла. Ти си ме оградил отпред и отзад и си положил върху мен ръката Си. Това знание е пречудно за мен, високо е, не мога да го стигна.“

В Псалм 147:4 научаваме, че Бог изброява цялото множество на звездите и ги нарича всичките по име. Това ни изумява още повече, когато напр. сър Джеймс Джийнс ни казва, че „общият брой на звездите във Вселената вероятно е от порядъка на общия брой на песъчинките по морските брегове в целия свят.“

Нашият Господ напомня на учениците Си, че нито едно врабче не пада на земята, без небесният ни Отец да знае това. На същото място Той казва, че дори и космите на главата ни са всички преброени (Матей 10:29–30).

Ясно е, че „всичко е голо и разкрито пред очите на Този, пред когото има да отговаряме“ (Евреи 4:13), което ни кара да възкликнем заедно с Павел: „О, колко дълбоко е богатството на мъдростта и познанието на Бога! Колко непостижими са Неговите съдби и неизследими пътищата Му!“ (Римляни 11:33)

Божие то всезнание има голямо практическо значение за нашия живот. От една страна това е предупреждение за нас. Бог вижда всичко, което правим. Не можем да скрием нищо от Него.

От друга страна то е утеха. Той знае всичко, през което преминаваме, както казва Йов: „Той обаче знае пътя ми...“ (Йов 23:10). Той брои скитанията ни и записва сълзите ни в Своята книга (Псалм 56:8).

Това е и насърчение за нас. Той е знаел всичко за нас и въпреки това ни е спасил. Той знае какво чувстваме при поклонение и молитва, дори и да не можем да го изразим.

И накрая, тук има и едно голямо чудо. Въпреки че Бог е всезнаещ, Той може да забравя греховете, които е простил. Дейвид Сиймъндс казваше: „Не зная как Божие то всезнание може да забравя, но знам, че забравя.“

6. юни

„Не изпълвам ли Аз небесата и земята? – заявява Господ.“

Еремия 23:24

Когато говорим за Божието всеприсъствие, това значи, че Той е едновременно навсякъде. Един пуритан на име Джон Ероусмит разказва за един езически философ, който попитал: „Къде е Бог?“ Християнинът отговорил: „Мога ли първо да те попитам къде не е Той?“

В Америка един атеист написал на една стена: „Бог не е никъде“ („God is nowhere“). Едно детенце минало оттам и написало отдолу: „Бог сега е тук“ („God is now here“).

На Давид дължим един класически текст за Божието всеприсъствие: „Къде да отида от Духа Ти? Или къде да избягам от присъствието Ти? Ако се изкача на небето, Ти си там; ако си постеля в Шеол, ето Те и там! Ако взема крилето на зората, ако се заселя в най-отдалечените краища на морето, дори и там ще ме води ръката Ти и ще ме държи десницата Ти!“ (Псалм 139:7–10)

Когато говорим за всеприсъствие, трябва внимателно да се пазим от едно объркване с пантеизма. Той казва, че всичко е бог. В някои от неговите форми хората се покланят на дърветата или реките, или природните сили. За разлика от това, истинският Бог владее и изпълва цялата Вселена, но самият Той съществува независимо от нея и е по-велик от нея.

Какви практически следствия трябва да има Божието всеприсъствие в живота на Неговия народ?

Първо, разбира се, то ни напомня, че не можем да се скрием от Бога. Не можем да Му избягаме.

Но в знанието, че Бог е винаги и навсякъде при Своите, се крие и неизказана утеха. Той никога не ни напуска. Ние никога не сме сами.

И накрая, Неговото всеприсъствие е и голямо предизвикателство за нас! Тъй като Той винаги е с нас, ние трябва да живеем в святост и да се отделяме от света.

Той е обещал Своето специално присъствие, когато двама или трима са събрани в Неговото име – тогава Той е сред тях. Това би трябвало да води до дълбоко страхопочитание и тържествена сериозност в събранията на светиите.

„Защото Господ, нашият Бог, Всемогъщият, се възцари!“

Откровение 19:6

Божие то всемогъщество означава, че Той може да направи всичко, което не е в противоречие с Неговите други качества. Нека чуем единодушното свидетелство на Писанието: „Аз съм Бог, Всемогъщият.“ (Битие 17:1) „Има ли нещо невъзможно за Господа?“ (Битие 18:14) „Зная, че ти можеш всичко и нито едно Твое намерение не може да бъде възпрепятствано.“ (Йов 42:2) „Няма нищо невъзможно за Теб.“ (Еремия 32:17) „За Бога всичко е възможно.“ (Матей 19:26) „Защото за Бога няма нищо невъзможно.“ (Лука 1:37)

Но естествено Бог не може да направи нищо, което противоречи на Неговия собствен характер. Например, за Бога е невъзможно да лъже (Евреи 6:18). Той не може да се отрече от Себе Си (2. Тимотей 2:13). Той не може да съгрешава, тъй като е абсолютно свят. Не може да се проваля и да изоставя Своите, защото е напълно достоен за доверие.

Ние виждаме Божието всемогъщество в Неговото Творение и в това, че Той поддържа в съществуване Вселената. Виждаме го и в Неговото провидение, в спасението на грешниците и Неговия съд над онези, които отказват да се покаят. Най-великото разкриване на Божията мощ в Стария Завет е било извеждането на Неговия народ от Египет, а в Новия Завет – Възкресението на Христос.

След като Бог е всемогъщ, никой не може да се бори срещу Него и да има никакви изгледи за успех. „Няма мъдрост и няма разум, и няма съвет срещу Господа.“ (Притчи 21:30)

След като Бог е всемогъщ, вярващият винаги е на страната на победителя. Един заедно с Бога винаги е мнозинство. „Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас?“ (Римляни 8:31)

След като Бог е всемогъщ, ние можем с молитва да навлезем в областта на невъзможното. Както се казва в една песен, ние можем да се смеем на невъзможните неща и да молим: „Нека да стане!“

След като Бог е всемогъщ, ние имаме неизразима утеха, понеже:

Господ може да реши всеки проблем,
може да разплете възлите на живота.
Няма нищо твърде трудно за Иисус,
няма нищо невъзможно за Него.

„Ако моята слабост се опира на Неговата сила, тогава всичко е лесно.“

8. юни

„На единия премъдър Бог да бъде слава чрез Исус Христос за вечни векове.“

Римляни 16:27

Божията мъдрост преминава като червена нишка през цялата Библия. Например: „У Него са мъдрост и сила, Той има съвет и разум. В Него са сила и мъдрост, измаменият и измамникът са Негови.“ (Йов 12:13,16) „Господи, колко многобройни са Твоите дела! Всички тях Ти си извършил с мъдрост. Земята е пълна с Твоите творения.“ (Псалм 104:24) „С мъдрост Господ основа земята, с разум установи небесата.“ (Притчи 3:19) „Да бъде благословено Божието Име от века и до века, защото мъдростта и силата са Негови!“ (Даниил 2:20) „Понеже в Божията мъдрост светът не позна Бога чрез мъдрост, Бог благоволи чрез глупостта на това, което се проповядва, да спаси вярващите.“ (1. Коринтяни 1:21) „А вие сте от Него в Христос Исус, който стана за нас мъдрост от Бога...“ (1. Коринтяни 1:30)

Божията мъдрост означава Неговото съвършено знание, Неговата винаги точна способност за преценка и Неговите безпогрешни решения. Някой е определил Божията мъдрост като способността да постигне най-добрите възможни резултати с най-добрите възможни средства. Това е много повече от знание. По-скоро е способността да се прилага правилно знанието.

Всички Божии дела изразяват Неговата мъдрост. Чудната конструкция на човешкото тяло например красноречиво свидетелства за нея.

Виждаме Божията мъдрост и в чудния план за нашето спасение. Благовестието ни казва, че наказанието за греховете ни е понесено, Божията справедливост е удовлетворена, Неговата благодат се е изляла в правда и сега вярващият в Христос има далеч по-славно положение, отколкото би могъл да има, ако Адам не беше паднал в грях.

Сега, когато сме спасени, Божията мъдрост е чудна утеха за нашите души. Знаем, че Бог е твърде мъдър, за да прави грешки. Въпреки че в живота има неща, които са трудни за разбиране, ние знаем, че Бог никога не греша.

Можем да се доверим напълно на Неговото водителство. Той знае края още от началото. Той познава пътеките на благословието, които за нас са напълно непознати. Неговият път е съвършен.

И накрая, Той иска и ние да растем в мъдрост. Ние трябва да сме мъдри за доброто (Римляни 16:19). Трябва да внимаваме как се държим – както подобава на мъдри хора – и при това да изкупваме благоприятното време, защото дните са лоши (Ефесяни 5:15–16). Трябва да бъдем мъдри като змиите, но беззлобни и искрени като гълъбите (Матей 10:16).

„Свят, свят, свят е Господ Бог Всемогъщ, който е бил, който е, и който идва!“
Откровение 4:8

Когато говорим за Божията святост, разбираме, че Той е духовно и морално съвършен в Своите мисли, дела, мотиви и във всяко друго отношение. В Него няма никакъв грях или нечистота. Той не може да не бъде съвършено чист. Свидетелството на Писанието за Божията святост е изобилно. Ето няколко примера: „Бъдете свети, защото Аз, Господ, вашият Бог, съм свят.“ (Левит 19:2) „Никой не е свят като Господа.“ (1. Царе 2:2) „Господи, Боже мой, Свети мой! ... Очите Ти са твърде чисти, за да гледаш зло, и не можеш да погледнеш нещастие.“ (Авакум 1:12–13) „Бог не се изкушава от зло и Той никого не изкушава.“ (Яков 1:13) „Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина.“ (1. Йоаново 1:5) „Защото само Ти си свят.“ (Откровение 15:4)

В Неговите очи дори и звездите не са чисти (Йов 25:5).

Свещенството и системата от жертви в Стария Завет освен другите неща са демонстрирали и Божията святост. Те са показвали, че грехът разделя Бога от човека и е необходимо някакво средство, за да се прескочи пропастта, както и че човекът може да се доближи до светия Бог единствено на основата на пролята жертвена кръв.

Божията святост се разкрива по уникален начин на кръста. Когато Бог гледа от небето и вижда Своя Син да носи нашите грехове, Той изоставя Своя Възлюбен през трите ужасни часа на мрака.

Приложението на тази истина за нас е ясно. Божията воля е ние да бъдем свети. „Това е Божията воля – вашето осветение.“ (1. Солунци 4:3) „Както е свят Този, който ви е призовал, така бъдете и вие свети в цялото си поведение.“ (1. Петрово 1:15)

Когато мислим за Божията святост, това трябва да ни изпълни и с дълбоко чувство на страх, както Той някога е казал на Мойсей: „Събуй обувките от краката си, защото мястото, на което стоиш, е свята земя.“ (Изход 3:5)

Томас Бини (1798 – 1874, английски проповедник и поет) с изумление говори за светостта, която се изисква, за да стои човек в Божието пристивие:

Вечна светлина! Вечна светлина!

Колко чиста трябва да бъде душата,
за да не погине, под Твоя изпитващ поглед,
а да може с мир и радост да гледа живота и Теб.

Сърцата ни се изливат в поклонение, когато осъзнаем, че сме получили необходимата чистота чрез вярата в Господ Исус.

10. юни

„Аз, Господ, не се изменям.“

Малахия 3:6

Божията неизменност е това качество на Бога, което Го описва като вечно постоянен. Той не се променя във вътрешното Си естество. Не се променя в Своите качества. Не се променя в принципите, според които действа.

Псалмистът подчертава контраста между променливата съдба на небето и земята и Божията неизменност: „Те ще погинат, но Ти пребъдваш, те всички ще овехтеят като дреха, като одежда ще ги смениш и ще бъдат изменени. Но Ти си същият...“ (Псалм 102:26–27) Яков описва Господа като „Отец на светлините, в когото няма изменение, нито сянка от промяна“ (Яков 1:17).

Други места в Писанието ни казват, че Бог не се разкайва. „Бог не е човек, че да лъже, нито човешки син, че да се разкае.“ (Числа 23:19) „А и Силният на Израил няма да излъже и няма да се разкае, защото Той не е човек, че да се разкайва.“ (1. Царе 15:29)

Но как тогава да разбираме стиховете, които казват, че Бог се е разкайвал за нещо? „И Господ се разкае, че беше създал човека на земята.“ (Битие 6:6) „Господ се разкае, че беше направил Саул цар над Израил.“ (1. Царе 15:35) Виж също и Изход 32:14 и Йона 3:10.

В това няма противоречие. Бог винаги действа според тези два принципа: Той винаги награждава послушанието и наказва непослушанието. Когато един човек се обърне от послушание в непокорство, Бог трябва да остане верен на естеството Си и да се обърне от първия принцип към втория. Това за нас изглежда като разкайване и затова е названо така на лесно разбираем за нас език. Но това в никакъв случай не означава промяна или съжаление.

Бог винаги е същият. Това дори е едно от Неговите имена: „Ти си същият.“ (Псалм 102:27) Неговата неизменност се изразява и от Неговото Име „Аз съм“. (Изход 3:14; Второзаконие 32:39)

Божията неизменност е била голямо утешение за Неговите светии от всички времена и те са я възпявали в своите песни. Ето безсмъртните редове на Хенри Ф. Лайт (1793 – 1847):

Тление, промяна вред в тоз свят цари.

Ти неизменен си, със мен бъди!

Това също е едно от качествата на Бога, на които ние трябва да подражаваме. Ние трябва да бъдем твърди, постоянни и последователни. Ако сме непостоянни, капризни или колебливи, представяме на света изкривен образ на нашия Отец.

„Бъдете твърди, непоколебими и преизобилствайте винаги в Господното дело, като знаете, че в Господа вашият труд не е напразен.“ (1. Коринтяни 15:58)

„В това се състои любовта – не че ние възлюбихме Бога, а че Той възлюби нас и прати Сина Си като умилостивение за нашите грехове.“

1. Йоаново 4:10

Любовта е това качество на Бога, поради което Той обсипва с безгранична милост хората. Неговата любов се разкрива в това, че Той дава на възлюбените Си добри и съвършени дарове.

Тук можем да приведем само няколко от безбройните библейски стихове, които говорят за тази любов! „Да, с вечна любов те възлюбих и те привлякох с милост.“ (Еремия 31:3) „Но Бог доказа Своята любов към нас в това, че когато бяхме още грешници, Христос умря за нас.“ (Римляни 5:8) „Бог обаче, който е богат на милост, поради голямата любов, с която ни възлюби ... ни съживи ...“ (Ефесяни 2:4) И, разбира се, най-известният от всички: „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот.“ (Йоан 3:16)

Когато Йоан казва: „Бог е любов“ (1. Йоаново 4:8), с това той не дава определение на Бога, а подчертава, че любовта е един от ключовите елементи на божествената същност. Ние не се покланяме на любовта, а на Бога на любовта.

Неговата любов не е имала начало и не може да има край. Тя е безгранична. Тя е напълно чиста, без никаква следа от егоизъм или някакъв друг грях. Тя е жертвоготовна и не пита за цената. Тя търси само доброто на другите и не очаква отплата. Тя се излива върху несимпатичните също както върху приятните; върху враговете както и върху приятелите. Нейният източник не е привлекателността на тези, които я получават, а единствено добрината на този, който я оказва.

Практическите последици от тази възвишена истина са очевидни. „И така, бъдете подражатели на Бога като възлюбени деца и живеете в любов, както и Христос ни възлюби и предаде Себе Си за нас.“ (Ефесяни 5:1–2) Нашата любов трябва да се издига към Бога, да обгръща нашите братя и сестри и да се излива към спасения свят.

Размишлението за Неговата любов трябва да ни подтикне и към дълбоко поклонение. Падайки в краката Му ние отново и отново трябва да казваме:

Как можеш да ме обичаш, както го правиш,
и същевременно да си Бог, който си –
това е мрак за моя разум,
но светлина за моето сърце.

12. юни

„А Бог на всяка благодат, който ви е призвал за Своята вечна слава в Христос Иисус ...“

1. Петрово 5:10

Божията благодат е Неговото благоволение и Неговата добронамереност към тези, които не ги заслужават, които всъщност заслужават точно обратното, но са се доверили на Иисус Христос като на Свой Господ и Спасител.

Ето четирите от по-известните стихове за Божията благодат: „Законът беше даден чрез Мойсей, а благодатта и истината дойдоха чрез Иисус Христос.“ (Йоан 1:17) „... но се оправдават даром от Неговата благодат чрез изкуплението, което е в Христос Иисус.“ (Римляни 3:24) „Защото знаете благодатта на нашия Господ Иисус Христос – че като беше богат, за вас стана беден, за да станете вие богати чрез Неговата бедност.“ (2. Коринтяни 8:9) „Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас – това е дар от Бога – не чрез дела, за да не се похвали никой.“ (Ефесяни 2:8–9)

Някои прославят Божията благодат като най-славната от всички Негови добродетели. Самуел Дейвис (1723 – 1761, американски проповедник на съживлението, съосновател и президент на университета Принстън) пише:

Велики Боже на чудесата! Всички Твои пътища
показват Твоите божествени качества.
Но блестящата слава на благодатта Ти
надхвърля всички Твои чудеса:
Кой е Бог, който прощава като Теб?
Кой дава благодат тъй изобилно даром?

Но кой може да каже, че някое от Божиите качества е по-велико от друго?

Бог винаги е бил Бог на благодатта – и в Стария, и в Новия Завет. С идването на Христос обаче този аспект на Неговото същество е проличал наново и по много специален начин.

Ако веднъж сме разбрали Божията благодат, това ни прави поклонници завинаги. Ние се питаме: „Защо Той е избрал точно мен? Защо Господ Иисус е трябвало да пролива кръвта Си за толкова недостоеен човек като мен? Защо Бог не само ще ме спасява от пъкъла, но и освен това ще ме благославя с всяко духовно благословение в небесни места и ще ме определя да прекарам вечността с Него в небето?“ Тогава не е чудно, че възпяваме тази поразителна благодат, която е спасила окаяни твари като нас!

Но Бог иска Неговата благодат да е видима и в нашия живот и да се излива към другите. Той иска нашето общуване с хората да е белязано от Неговата благодат. Думите ни трябва винаги да са с благодат, подправени със сол (Колосяни 4:6). Ние трябва сами да ставаме бедни, за да обогатяваме други (2. Коринтяни 8:9). Ние трябва да оказваме благоволение и добронамереност на презрените и необичаните.

„Бог обаче, който е богат на милост...“

Ефесяни 2:4

Божията милост е Неговото съчувствие, Неговата доброта и Неговото състрадание към онези, които са виновни, които са се провалили, които са отчаяни или в беда. Писанието подчертава, че Бог е богат на милост (Ефесяни 2:4), Той е „многомилостив“ (Псалм 86:5). Неговата милост е голяма (1. Петрово 1:3), тя се възвеличава до небесата (Псалм 57:10). „Колкото са високо небесата над земята, толкова е голяма милостта Му към онези, които Му се боят.“ (Псалм 103:11) Бог е наречен „Отец на милостите“ (2. Коринтяни 1:3). Казва се, че той е „много жалостив и милостив“ (Яков 5:11). Той оказва милостта Си безпристрастно: „Той прави слънцето Си да изгрива и над злите, и над добрите; и дава дъжд и на праведните, и на неправедните.“ (Матей 5:45) Хората не се спасяват чрез праведни дела (Тит 3:5), а чрез Неговата суверенна милост (Изход 33:19; Римляни 9:15; Тит 3:5). Неговата милост е от поколение в поколение за онези, които Му се боят (Псалм 136:1; Лука 1:50), но за онези, които отказват да се покаят, тя е само за този живот.

Има разлика между благодат и милост. Благодатта означава, че Бог ме обсипва с благословения, които не заслужавам. Милостта означава, че Той не ми налага наказанието, което всъщност заслужавам.

С всяко учение на Светото Писание са свързани и известни задължения от наша страна. Божиите милости изискват на първо място да представим телата си като жива, свята, угодна на Бога жертва (Римляни 12:1). Това е най-разумното, уместно, целесъобразно, здраво и нормално нещо, което можем да направим.

Но освен това Бог иска и да бъдем милостиви един към друг. За милостивите е обещана специална награда: „Блажени милостивите, защото на тях ще се окаже милост.“ (Матей 5:7) Господ предпочита милост пред жертва (Матей 9:13), т. е. дори много жертвоготовни дела нямат стойност, ако не са свързани с личен живот в страх от Бога.

Добрият самарянин е човек, който оказва милост на ближния си. Ние оказваме милост, като храним гладните, обличаме бедните, грижим се за болните, посещаваме вдовиците и сирачетата в нуждата им и плачем заедно с плачещите.

Ние сме милостиви, когато не използваме възможността да си отмъстим на някой, който ни е сторил неправда, или когато оказваме милост на някой, който се е провалил.

Като помним постоянно какви сме ние в същността си, трябва да се молим за милост и за себе си (Евреи 4:16), и за другите (Галатяни 6:1б; 1. Тимотей 1:2).

И накрая, Божиите милости трябва да подтикнат сърцето ни да възпее Неговата хвала:

Когато душата ми, Боже, се събужда
и гледа всички Твои милости,
в мен блика буйна радост, преливам
от възхита, любов, поклонение.

14. юни

„Божият гняв се открива от небето срещу всяко безбожие и неправда на хората.“
Римляни 1:18

Божият гняв е Неговата неударжима ярост и Неговото отплащащо наказание, насочени срещу непокаяния грешник във времето и във вечността. А. У. Пинк посочва, че това също така е божествена добродетел, както и Неговата ярост, мощ и милост. Няма нужда да се извиняваме за Божия гняв.

Като размисляме за него, трябва да имаме предвид няколко неща.

Между Божията любов и Неговия гняв няма противоречие. Истинската любов наказва греха, бунта и непокорството.

Когато хората отхвърлят Божията любов, какво друго остава освен Неговия гняв? Във вечността има само две места – рай и пъкъл. Ако хората отхвърлят рая, те сами се решават за пъкъла.

Бог не е приготвил пъкъла за хората, а за дявола и неговите ангели (Матей 25:14). Господ не благоволява в смъртта на безбожния (Езекиил 33:11). Но за онзи, който отхвърля Христос, няма друга възможност.

Божият съд е наречен „чудно дело“ и „удивителна работа“ (Исаия 28:21). Това изглежда намеква, че Бог много повече обича да оказва милост (Яков 2:13).

Божият гняв не съдържа чувства на отмъщение или омраза. Той е справедлив гняв, неопетнен от никакъв грях.

Божият гняв е качество, на което ние не сме призвани да подражаваме. Единствено Той има правото да го упражнява, защото единствено Той може да го направи съвършено справедливо. Затова Павел пише на римляните: „Възлюбени, не си отмъщавайте, а дайте място на Божия гняв; защото е писано: „На Мен принадлежи отмъщението, Аз ще отплатя, казва Господ.“ (Римляни 12:19)

Християнинът може да проявява справедлив гняв, но той трябва да бъде наистина справедлив. Той не бива да се предава на греховен гняв (Ефесяни 4:26). И справедливият гняв трябва винаги да се упражнява за защита на Божията чест, никога за наша самозащита или оправдание.

Ако наистина вярваме в Божия гняв, това трябва да ни подтиква да излезем навън, за да споделяме благовестието с онези, които все още са на широкия път, водещ към погибел. И ако проповядваме Божия гняв, трябва да го правим със сълзи на съчувствие.

„Милосърдната Му не свършват. Те се подновяват всяка сутрин, голяма е Твоята вярност.“
Плач на Еремия 3:22–23

Бог е верен и истинен. Той не може да лъже или да мами. Той не може да вземе обратно думите Си. Той е напълно достоен за доверие и на Него може да се разчита за всичко. Никое от Неговите обещания няма да остане неизпълнено.

„Бог не е човек, че да лъже, нито човешки син, че да се разкае. Той каза и няма ли да извърши? Той говори и няма ли да го извърши? Изговори и няма ли да го утвърди?“ (Числа 23:19) „Затова знай, че Господ, твоят Бог, Той е Бог, верният Бог.“ (Второзаконие 7:9) „Твоята вярност е във всички поколения.“ (Псалм 119:90)

Ние виждаме Божията вярност в това, че Той ни е призовал в общение със Своя Син (1. Коринтяни 1:9). Виждаме я в това, че Той не допуска да бъдем изкушени повече, отколкото ни е силата (1. Коринтяни 10:13). Виждаме я в това, че Той ни утвърждава и ни пази от лукавия (2. Солунци 3:3). Въпреки че мнозина са неверни, Той остава верен, понеже не може да се отрече от Себе Си (2. Тимотей 2:13).

Господ Иисус е въплътената истина (Йоан 14:6). Божието слово е осещаваща истина (Йоан 17:17). „Бог е истинен, а всеки човек – лъжлив.“ (Римляни 3:4)

Знанието, че Бог е верен и истинен, изпълва душите ни с доверие. Ние знаем, че Неговото слово не може да бъде осуетено и че Той ще извърши това, което е обещал (Евреи 10:23). Например знаем, че сме спасени за цялата вечност, понеже Той казва, че никога от Неговите овце никога няма да погине (Йоан 10:28). Знаем, че никога няма да бъдем в лишение, защото Той е обещал да снабди всяка наша нужда (Филипяни 4:19).

Бог иска и Неговите хора да бъдат верни и истинни. Той иска ние да държим на думата си. Иска да спазваме уговорките си и да сме достойни за доверие. Ние трябва да избягваме лъжи, преувеличения и полуистини. Християните естествено трябва да бъдат верни на брачните си клетви. Те трябва да бъдат верни в изпълнението на задачите си в църквата, в работата си и вкъщи.

Колко трябва да сме благодарни на Господа и да Го славим за Неговата вярност! Той е Бог, който не може да ни разочарова.

Той не може да разочарова – защото е Бог.

Той не може да разочарова – Той даде Своята дума.

Той не може да разочарова – ще ни доведе до края.

Той не може да разочарова – ще ни възвиси.

16. юни

„А нашият Бог е в небесата, върши всичко, което Му е угодно.“

Псалм 115:3

Бог е суверен. Това означава, че Той е абсолютният властелин над Вселената и може да прави всичко, което Му е угодно. Но бързаме да добавим, че това, което Му е угодно, винаги е правилно. Неговите пътища са съвършени.

В Исая Господ казва: „Намерението ми ще се извърши и ще направя всичко, което Ми е угодно.“ (46:10) Когато Навуходоносор бива изцелен от лудостта си, той казва: „По волята Си Той постъпва с небесната войска и със земните жители и никой не може да Му каже: Какво правиш Ти?“ (Даниил 4:35) Апостол Павел подчертава, че човекът няма право да поставя под въпрос Божиите действия: „Но, о, човече, кой си ти, че да отговаряш против Бога? Направеното нещо ще каже ли на онзи, който го е направил: Защо си ме направил така?“ (Римляни 9:20) А на друго място той казва, че Бог „върши всичко по решението на Своята воля“ (Ефесяни 1:11).

Спърджън казва: „Ние проповядваме един Бог, който седи на престол, и Неговото право да действа спрямо Своите, както Той иска, да разполага със Своите творения, както на Него Му се струва добре, без при това да ги пита за мнението им.“

Казано по-просто, учението за Божия суверенитет е това учение, което оставя Бога да бъде Бог.

Това е истина, която ме изпълва с благоговейно удивление. Аз не мога да разбера всички нейни подробности, но мога да почитам Бога и да Му се покланям за Неговото всевластие.

Това е истина, която ме покорява пред Него. Той е грънчарят, аз съм глината. Той има права над мен и заради сътворението, и заради изкуплението. При никакви обстоятелства аз не бива да Му противореча или да поставям под съмнение решенията Му.

Това е истина, която ми носи утеха. Тъй като Той е всевластният Владелец, аз знам, че Той изпълнява плановете си, и че те ще постигнат определената си цел.

Въпреки че в живота има неща, които не мога да разбера, мога да съм сигурен, че тъмните нишки са също така необходими за Неговата тъкан, както и златните, и сребърните.

„Можеш ли да издириш Божиите дълбини? Можеш ли да стигнеш границите на Всесилния?“
Йов 11:7

Има и други качества на Бога, които трябва да бъдат споменати, макар и само накратко. Размишлението над тези божествени добродетели издига душата от земята към небето, от ежедневно към възвишеното.

Бог е справедлив, в смисъл, че Той е безпристрастен и обективен във всички Свои действия. Той е „праведен и Спасител“ (Исаия 45:21).

Бог е неизследим (Йов 11:7–8). Той е прекалено велик, за да бъде разбран от човешкия дух. Стивън Чарнък (1628 – 1680, английски пуритански проповедник и богослов) казва: „Видно е, че Бог е. Не е видно какво е Той.“ А Ричард Бакстър (1615 – 1691) казва: „Ние можем да познаем Бога, но не и да Го схванем.“

Бог е вечен – Той няма начало и край (Псалм 90:1–4). Неговият живот е през цялата вечност.

Бог е добър (Наум 1:7). „Благ е Господ към всички и щедростите Му са върху всички Негови творения.“ (Псалм 145:9)

Бог е безкраен (3. Царе 8:27). За него няма ограничения или прегради. „Неговото величие надхвърля всяка човешка способност да измери, изчисли или да си представи.“

Бог е самосъществуващ (Изход 3:14). Той не е получил съществуването Си от източник извън Него. Той е източникът на всеки живот.

Бог е самодостатъчен, т. е. в Триединството Той има всичко, от което се нуждае.

Бог е трансцендентен. Той е далеч над Вселената или времето и съществува независимо и извън материалното творение.

И накрая, още едно качество на Бога е Неговото предузание. Християните не са единни по въпроса дали Божието предузание определя кой ще се спаси, или е само предварително знание кой ще повярва някой ден. От Римляни 8:29 ми се струва, че Бог избира отделни хора и определя, че всички, които Той е предузнал по този начин, в крайна сметка ще бъдат прославени.

И така, стигаме до края на нашето съвместно размишление за Божиите качества. Но това е тема, която в известен смисъл няма край. Бог е толкова велик, толкова възвишен, толкова страхопочитаем, че ние го виждаме „неясно, като в огледало“. Тъй като е безкраен, Той никога не може да бъде напълно познат от същества с краен дух. През цялата вечност ние ще се занимаваме с чудесата на Неговата личност и въпреки това ще трябва отново и отново да казваме: „Дори и половината не ми е било казано.“

18. юни

„Чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отца е това – да наглежда човек сирочетата и вдовиците в неволята им и да пази себе си неопетнен от света.“

Яков 1:27

Когато Яков е писал тези думи, не е искал да каже, че един вярващ, който практикува тези неща, вече е направил всичко, което се изисква от него. По-скоро той има предвид, че два ярки примера за истинско богослужение са посещаването на вдовици и сирачета и очистването на собствената личност.

Може би ние бихме очаквали той да даде като примери тълкуване на Библията, мисионерска дейност или лична евангелизация. Но не! Той мисли на първо място, че нуждаещите се трябва да бъдат посещавани.

Апостол Павел напомня на старейшините в Ефес как ги е посещавал „по къщите“ (Деяния 20:20). Дж. Н. Дарби разглежда посещенията като „най-важната част на делото“. Той пише: „Часовникът отброява часовете и минаващите го чуват, но вътрешният часовник върви и се грижи за правилните удари и точното разположение на стрелките. Аз мисля, че посещенията трябва да бъдат основната ти работа – всичко останало вземи, както идва. Аз се страхувам от прекалено много публично свидетелство, и особено тогава, когато няма лично действие.“ (из писмо до Дж. В. Уигам от 2. август 1839 г.)

Една възрастна и самотна вдовица изпаднала в положение, в което била зависима от помощта на съседите и познатите си. Тъй като имала много време, тя си водела дневник за всичко, което се случвало през деня – особено за контактите с външния свят. Един ден на съседите им направило впечатление, че вече няколко дни не били забелязали никакви признаци на живот от нейната къща. Извикали полицията и се оказало, че тя била починала преди няколко дни. Последните три дни преди смъртта ѝ единствените записки в дневника били: „Никой не дойде“, „Никой не дойде“, „Никой не дойде“.

В забързаността на нашето ежедневие ние твърде лесно забравяме самотните, нуждаещите се и болните. Даваме приоритет на други неща, и то често на такива форми на служение, които се разиграват в обществеността и привличат повече внимание. Но ако нашето благочестие трябва да е чисто и неопетнено, не бива да пренебрегваме вдовиците и сираците, слабите и старите, прикованите въщици или на легло. Господ обръща особено внимание на страдащите и има специална награда за онези, които отиват да задоволят нуждите им.

Бог е обещал да даде сила на Своите, и то съответно на нуждата им и на правилното време. Той не обещава да имаме сила, преди да се яви нуждата, но когато дойдат трудностите, Неговата благодат ни осигурява своевременна помощ.

Може би сме призвани да преминем през болест и страдания. Ако знаехме предварително колко тежко ще бъде изпитанието, бихме казали: „Знам, че никога не мога да го понеса.“ Но по време на изпитанието преживяваме цялата божествена помощ за свое и на околните изумление.

Ние живеем в страх от времето, когато нашите любими хора ще бъдат огнети от смъртта. Сигурни сме, че малкият ни свят ще се срина и никога няма да можем да се справим с това. Но когато се стигне дотам, всичко е съвсем различно. Тогава съзнаваме присъствието и силата на Господа по такъв начин, който никога преди това не сме познавали.

Много от нас се доближават до смъртта при нещастни случаи и други екстремни ситуации на опасност. Но установяваме, че сърцето ни е изпълнено с мир, докато би било нормално да сме парализирани от панически страх. Знаем, че Господ е, който ни се е притекъл на помощ.

Когато четем историите на онези, които са жертвали геройски живота си заради Христос, наново осъзнаваме, че Бог дава „благодат за мъченичество в дните на мъченичество“. Непоклатимата смелост на мъчениците надхвърля всякакъв човешки кураж. Тяхното дръзко свидетелство съвсем очевидно е получавало сила от небето.

Би трябвало също да е ясно, че грижите за бъдещето не водят до нищо друго освен до стомашни язви. Защото Бог ни дава благодатта и силата Си едва когато имаме нужда от тях. Д. У. Уигъл пише:

Аз не мисля за утре – Спасителят ще се погрижи за всичко.
Ако не мога да заема силата и благодатта на утрешния ден,
защо тогава да заемам грижите му?

Незабравимите редове на Ани Джонсън Флинтс също са много подходящи към нашата тема:

Благодатта е повече, когато товарът расте,
силата е повече, когато трудността расте.
За допълнителни страдания Той дава още милост.
за голямо изпитание увеличава мир.
Когато не можем вече да носим,
когато силата ни чезне по средата на деня,
когато запасите ни се изчерпват,
тогава даровете на Отца едва започват.

20. юни

„Кой може да намери добродетелна жена? Защото е много по-скъпа от скъпоценни камъни.“

Притчи 31:10

Какви качества желае един християнин да има жена му? По-долу следва един опит да ги изброим. Дано никой да не е толкова незрял, че да се надява да намери всички тези качества у една-единствена жена.

Най-напред тя трябва да бъде богобоязлива – жена, която не само е новородена, но и е ориентирана към духовните неща. Тя поставя Христос на първо място в живота си. Моли се и е активна в служението за Господа. Жена с християнски характер и праведност, която мъжът ѝ може да уважава духовно, и която от своя страна уважава него.

Тя е жена, която заема даденото ѝ от Бога положение на подчинение и активно помага на съпруга си да отговаря на своето положение като глава... Вярна е на брачния си обет. Освен това е добра жена и майка на децата си. Външността ѝ е поддържана и привлекателна, но тя избягва модните крайности. Тя е женствена и се държи като дама, но не е екстравагантна.

Тази идеална жена е добра домакиня, поддържа жилището подредено и чисто и сигурно и умело води домакинството. Тя се грижи за добра храна и редовен режим на семейството и с радост оказва гостоприемство. Излишно е да споменаваме, че тя би трябвало да споделя целите и интересите на мъжа си.

Когато има трудности, тя е готова открито да изложи проблемите си, вместо да се крие в мълчание, да се сърди и да се обижда. Готова е да говори за различни възгледи и е в състояние да се извини или да изповяда греха си, когато е необходимо.

Тя не е любопитна клюкарка, която се меси в чужди работи. Има тих и кротък дух и не е свадлива и мърмореща.

Тя допринася своето, за да се справи семейството с наличните финанси. Не е обзета от манията за луксозни вещи и не иска на всяка цена да се състезава със съседите.

Готова е да понася нещастие и страдание, ако се окаже необходимо.

Изпълнява брачните си задължения към мъжа си с радост, а не пасивно или безразлично.

Има весел темперамент, добър другар е, не се стреми към обществено издигане или кариера и е напълно достойна за доверие.

Мъжете трябва да са доволни, ако откриват повечето от тези качества у жена си, а жените могат да използват това като тест, за да се доближават все повече и повече към образа на жената по Божия план.

„Мъже, любете жените си, както и Христос възлюби църквата и предаде Себе Си за нея.“
Ефесяни 5:25

Какво очаква една християнка от своя съпруг? Тя трябва преди всичко да обръща внимание на духовния му живот, а не на външния му вид.

Той трябва да бъде Божи човек, който първо търси Божието царство и Неговата правда. Целта на живота му е да служи на Господа и да носи отговорност в местната църква. У дома той трябва като „домашен свещеник“ да поддържа молитвата и изучаването на Библията в семейството и да бъде образец за вярващ човек.

Тови мъж заема даденото му от Бога място като глава на семейството, но не е тиранин.

Той обича жена си и с това спечелва нейното доброволно подчинение, без да трябва да го изисква от нея. Той е деликатен към нея и винаги се отнася с уважение към нея. Верен е, отнася се с разбиране, търпелив, мил, внимателен, готов да помогне и весел.

Идеалният съпруг добре издържа семейството си, като работи усърдно и старателно в професията си. Но парите не са неговият пръв приоритет. Той не е алчен или стиснат.

Той обича децата си, възпитава ги, прекарва време с тях, планира съвместни начинания с тях, добър пример е за тях и обръща на всяко от тях отделно внимание.

Обича гостолюбието. Домът му е отворен за служителите на Господа, за всички християни и за невярващите.

Той винаги поддържа добра връзка с жена си и семейството си. Разбира и приема техните ограничения и може с разбиране да се усмихне на грешките им. Той общува с тях на човешко и духовно ниво. Когато направи или каже нещо погрешно, веднага признава грешката си и се извинява. Винаги е отворен за предложения и желаниа от страна на семейството си. Изключително важно е той да може да поддържа духовното и душевното си равновесие, когато жена му е потисната.

Други желателни качества са той да бъде чист и с изряден външен вид, себеотрицателен, честен, кротък, достоен за доверие, щедър и тактичен. Би трябвало да има чувство за хумор, а не да бъде недоволен и да мърмори.

Малцина мъже – ако не и никой – възпяват всички тези качества и не е реалистично да се очакват всички наведнъж. Една жена трябва да бъде благодарна за тези, които са налице, и да оказва на мъжа си любяща помощ, за да развива други положителни качества на характера.

22. юни

„Изпитвайте всичко; дръжете доброто.“

1. Солунци 5:21

Понякога изглежда, че християните са особено склонни да се впускат по течението на всевъзможни краткотрайни модни течения и ветрове на разни учения. Джон Бланчард разказва за двама шофьори на екскурзионни автобуси, които сравнявали пътните си дневници. Когато единият споменал, че в момента вози автобус пълен с християни, другият казал: „Наистина ли? А те какво вярват?“ Първият отговорил: „Всичко, което им кажа!“

Може би за известно време това е някоя мода в храненето. Някои продукти се отхвърлят като ужасно вредни, докато други уж имат почти магически качества. След това излиза на мода някакво чудотейно лекарство. После на разни страни билки или екстракти се приписват фантастични лечебни успехи.

Християните са изключително лековерни, що се отнася до призиви за дарения. Поне в Америка те реагират спонтанно и щедро на всяка реклама за дарения, била тя за сирачета или за антикомунистически кампании, без ни най-малко да се замислят дали въпросните организации са достойни за доверие.

Измамниците и кариеристите имат много висок рейтинг сред вярващите. Независимо колко смехотворни и невероятни са техните трогателни истории, те винаги успяват да съберат достатъчно пари.

Може би проблемът се състои в това, че ние не можем да различаваме вяра от лековерие. Вярата се опира на най-сигурното нещо в цялата Вселена – Божието слово. Лековерието приема разни неща като факт без всякакво доказателство и понякога дори при явни доказателства за противното.

Бог никога не е имал намерението Неговите хора да се откажат от своята способност за преценка и проникателност. В Библията намираме различни напътствия за това, като например:

„Изпитвайте всичко; дръжете доброто.“ (1. Солунци 5:21) „... ако отделни скъпоценното от нищожното...“ (Еремия 15:19) „И за това се моля: любовта ви да изобилства все повече и повече с познаване и всякакво разбиране, за да разпознавате най-доброто.“ (Филипийци 1:9–10) „Възлюбени, не вярвайте на всеки дух, а изпитвайте духовете дали са от Бога, защото много лъжепророци излязоха по света.“ (1. Йоаново 4:1)

Разбира се, опасността е особено голяма по отношение на доктриналните моди и така наречените „нови познания“. Но и в много други области е възможно християните да се отклонят или дори да се заблудят, като станат жертва на фикс-идеи или модни течения и започнат да ги следват с прекомерно усърдие.

„Не желяем, братя, да останете в незнание за онези, които са починали, за да не скърбите като другите, които нямат надежда.“

1. Солунци 4:13

Как трябва да реагираме, когато някой от нашите любими хора почине в Господа? Някои християни се сриват емоционално. Други, въпреки че също скърбят, са в състояние геройски да понесат болката. Зависи колко дълбоко сме вкоренени в Бога и в каква степен сме усвоили великите истини на нашата вяра.

Първо трябва да погледнем на смъртта от гледната точка на нашия Господ. Тя е отговор на Неговата молитва в Йоан 17:24: „Отче, желая, където съм Аз, да бъдат с Мен и тези, които си Ми дал, за да гледат моята слава...“ Когато нашите любими отидат при Него, Той вижда плод от мъката на душата Си и се насища (вж. Исая 53:11). „Скъпоценна е в очите на Господа смъртта на Неговите светии.“ (Псалм 116:15)

Освен това трябва да разбираме и какво означава това за починалия. Той е бил прибран у дома, за да гледа Царя в красотата Му. Той е винаги освободен от грях, болест, страдания и болка. Той е бил взет преди идещото зло (вж. Исая 57:1). „Нищо не може да се сравни с приближението на един Божи светия у дома... да си отидеш у дома, да изоставиш тези стари буци глина, да се освободиш от оковите на материята, да бъдеш приветстван от безброй ангели.“ Епископ Райл (Джон Чарлз, 1816 – 1900, англикански епископ и писател) пише: „В същия миг, в който вярващите умрат, те са в рая. Борбата им е свършила. Страданията им са минали. Те са преминали мрачната долина, през която и ние ще трябва някой ден да минем. Те са прекосили тъмната река, която и ние един ден ще трябва да прекосим. Те са изпили тази последна горчива чаша, която грехът е смесил за хората. Достигнали са онова място, където няма вече страдания и въздишки. Със сигурност не бива да искаме те да се върнат обратно! Трябва да плачем не за тях, а за себе си.“ Вярата възприема тази истина и така е способна да стои твърдо като дърво, посадено край водни потоци.

За нас смъртта на някой любим роднина или познат винаги носи скръб. Но ние не скърбим като другите, които нямат надежда (вж. 1. Солунци 4:13). Ние знаем, че близките ни са при Христос, което е далеч по-добре. Знаем, че раздялата е само за кратко. После ще бъдем отново съединени на хълмовете на земята на Емануил и ще се познаем отново при далеч по-добри обстоятелства, отколкото някога сме се познавали тук долу. Ние очакваме идването на Господа, когато мъртвите в Христос първо ще възкръснат, а после ние, живите, останалите, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаци да срещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем винаги с Господа (вж. 1. Солунци 4:16–17). Поради тази надежда разликата за нас е съществена.

И така, Божиите утешения не са малко (вж. Йов 15:11). Нашата болка е примесена с радост и чувството ни, че сме изгубили нещо, се компенсира изобилно от обещанието за вечно благословение.

24. юни

„Оставете децата да дойдат при Мен и не ги спирайте, защото на такива е Божието царство.“
Марк 10:14

Смъртта на деца винаги е особено тежко изпитание за вярата на Божия народ и е важно да имаме стабилна библейска основа, на която можем да се опрем в такива времена.

Всеобщият възглед сред християните е, че децата, които умират преди да могат да взимат морални решения, са спасени чрез кръвта на Агнето. Разсъждението е приблизително следното: самото дете никога не е имало способността или възможността да приеме Господа като Спасител или да Го отхвърли. Затова Бог му приписва пълната стойност на Христовото дело на кръста. То е спасено чрез смъртта и възкресението на Господ Исус, въпреки че само никога не е могло да разбере спасителното действие на това дело.

Що се отнася до възрастта, от която нататък едно дете е способно на морални решения, единствено Бог знае каква е тя. Със сигурност всеки случай е различен, тъй като някои деца се развиват по-рано от други.

Макар че няма текст в Писанието, който еднозначно да казва, че децата, починали преди възрастта на морална отговорност, отиват в небето, има два библейски аргумента, които поддържат този възглед. Първата е в нашия днешен стих: „Оставете децата да дойдат при Мен и не ги спирайте, защото на такива е Божието царство.“ (Марк 10:14) Господ Исус говори за деца, когато казва: „... на такива е Божието царство.“ Той не казва, че трябва да станат възрастни, за да влязат в Божието царство, а че точно те са типични представители на онези, които са в Божието царство. Това е много силен аргумент за спасението на малките деца.

Другият аргумент е следният: Когато Исус говори за възрастни, Той казва: „Понеже Човешкият Син дойде да потърси и спаси изгубеното.“ (Лука 19:10) Но когато говори за деца, Той не казва нищо за „търсене“. Той казва просто: „Защото Човешкият Син дойде да спаси погиналото.“ (Матей 18:11) Тук се намеква, че децата не са се заблудили като възрастните, и че Господ в момента на смъртта им чрез своята суверенна власт ги прибавя към стадото Си. Въпреки че те никога не са познавали делото на Христос, Бог го познава и им приписва цялата спасителна сила на това дело.

Ние не бива да поставяме под въпрос Божието провидение, когато Той отнема от нас деца. Джим Елиът пише: „Аз никога не бива да смятам това за странно, когато Бог взима при Себе Си още в младостта им онези, които аз бих оставил на земята, докато станат по-възрастни. Бог населява вечността и аз не бива да Го ограничавам само до стари мъже и жени.“

„О, сине мой Авесаломе, сине мой, сине мой Авесаломе! Да бях умрял аз вместо теб, Авесаломе, сине мой, сине мой!“
2. Царе 18:33

Независимо дали Авесалом е бил спасен, или не, оплакването на неговия баща ярко отразява болката на мнозина вярващи, които скърбят за смъртта на някой неспасен роднина, за когото са се молили вече години наред. Има ли за такава ситуация „балсам в Галаад“ (Еремия 8:22)? Какво отношение трябва да имаме съгласно Писанието?

Е, първо не винаги можем да бъдем сигурни, че някой действително е умрял без Христос. Чули сме за свидетелството на един човек, който бил хвърлен от коня и в този миг приел Христос: „Между седлото и земята той потърси благодат и намери благодат.“ Друг човек се подхлъзнал на трамплина и повярвал, преди да падне във водата. Ако някой от тях беше умрял при тези нещастни случаи, никой нямаше да знае, че са умрели като вярващи.

Ние вярваме, че и човек в кома може да се спаси. Медицински авторитети твърдят, че хора в кома често чуват и разбират това, което се говори в стаята, макар че самите те не могат да говорят. Ако човек може да чува и да разбира, защо да не може да приеме Господ Исус в ясен акт на вяра?

Но нека предположим най-лошото. Да предположим, че човекът действително е умрял неспасен. Какво трябва да бъде нашето отношение? Ние трябва съвсем ясно да застанем на страната на Бога срещу собствената си плът и кръв. Не е Бог виновен, когато някой умре в греховете си. На неизмерима цена Бог е създал път, по който всеки човек може да се спаси от греховете си. Неговото спасение е безплатен дар, съвсем независим от заслуги или вина. Когато хората отхвърлят дара на вечния живот, какво повече може да направи Бог? Той със сигурност не може да насели рая с хора, които не желаят да бъдат там, защото тогава това вече не би бил рай.

И така, дори и някой от нашите любими хора да отиде във вечността без надежда, ние можем само да споделим болката и скръбта на Божия Син, който е плакал за Ерусалим: "Колко пъти съм искал... но вие не искахте!" (Матей 23:37)

Ние знаем, че Съдията на цялата земя ще върши правда (вж. Битие 18:25). Той се прославя чрез наказанието на изгубените също така, както и чрез спасението на покаяните грешници.

26. юни

"И Той им каза: Елате вие сами на уединено място... И отидоха с кораба на уединено място насаме. А като отиваха, хората ги видяха и мнозина ги познаха; и от всички градове се стекоха там пеша и ги изпревариха. И Исус ... ги съжали."

Марк 6:31–34

Ние лесно се ядосваме на прекъсвания. Аз се срамувам, когато си помисля колко пъти съм се ядосвал на неочаквани изисквания, които са ми попречвали да изпълня някоя задача, която сам съм си поставил. Може би тъкмо съм бил вдълбочен в писане и думите направо са се леели под перото. И изведнъж звънва телефонът или на вратата застава някой, който се нуждае от съвет и помощ. Такива смущения са ми били изключително неприятни.

Господ Исус никога не се е сърдил на прекъсвания. Той ги е приемал от ръката на Своя Отец като Неговия план за деня. Това е давало на живота Му голяма стабилност и равновесеност.

В действителност честотата, с която биваме прекъсвани, често е показател за нашата полезност. Един автор в „Англикан Дайджест“ пише: „Когато сте направо в отчаяние от множество прекъсвания, помислете за това, че честотата им е индикатор за ефективността и силата на влияние на живота ви. Само хора, които притежават големи източници на сила или помощ, биват наговарвани от другите с техните нужди. Смущенията, на които се ядосваме, са доказателства за нашата незаменимост. Най-лошото осъждане, което можем да си навлечем – и това е опасност, от която трябва да се пазим, – е да станем толкова независими, така малко способни и готови за помощ, че никой никога да не ни смуцава и да бъдем оставени на мира с едно неприятно чувство.“

Всички се усмихваме неловко, когато четем за преживяването на една много заета домакиня. Един ден, когато тя си била нагласила необичайно наситен план, вдигнала поглед от работата си и забелязала, че мъжът ѝ се бил върнал у дома по-рано от обикновено. „Какво правиш тук?“ – попитала тя със сдържан гняв. „Ами..., аз живея тук“ – отвърнал той с неловка усмивка. По-късно тя пише: „От този ден нататък възприех принципа веднага да оставям настрана всякаква работа, щом мъжът ми си дойде у дома. Поздравявам го сърдечно и с любов и му давам да усети, че за мен той е абсолютният връх.“

Всяка сутрин трябва да представяме деня на Господа и да Го молим да подрежда всички подробности. И ако тогава някой ни прекъсне, да знаем, че Господ го е изпратил. Трябва да разберем причината и да му помогнем колкото можем. Това може да се окаже най-важното, което сме направили през този ден, дори и да се е появило под формата на прекъсване.

„Тя ще се спаси чрез раждане на деца...“

1. Тимотей 2:15

От някои ограничения, които Павел налага върху служението на жената в църквата, би могло да се заключи, че нейната роля бива сведена до нула. Например на жената не е разрешено да поучава или да владее над мъжа, а трябва да бъде мълчалива (вж. 1. Тимотей 2:12). От това може да се помисли, че тя заема съвсем незначително място в християнството.

Но ст. 15 коригира всеки подобен погрешен възглед. „Тя ще се спаси чрез раждане на деца...“ Това, разбира се, не се отнася до спасението на душата ѝ, а до запазването на положението ѝ в църквата. На нея е поверена изключително важната привилегия да отглежда синове и дъщери за Господа.

Уилям Рос Уолъс казва: „Ръката, която люлее люлката, е ръката, която управлява света.“ Зад всеки велик водач на човечеството стои една велика майка.

Съмнително е дали Сузана Уесли някога е проповядвала от някой амвон, но нейното служение у дома е принесло плодове по целия свят чрез двамата ѝ сина Джон и Чарлз.

В нашето общество е модерно много жени да напускат домакинството и да се впускат в обществена, професионална или академична кариера. За тях домакинската работа е нещо еднообразно, а отглеждането на деца – досадно и излишно задължение.

На един обяд на жени християнки разговорът се завъртял около темата професия и кариера. Всички говорели възторжено и понякога дори и малко пресилено за позициите и заплатите си. Конкурентното мислене ги било завладяло. Накрая една от присъстващите се обърнала към една домакия, която имала трима превъзходни сина: „А ти какво работиш, Шарлота?“ Тя отговорила скромно: „Аз възпитавам мъже за Бога.“

Дъщерята на фараона казала на майката на Мойсей: „Вземи това дете и ми го откърми, и аз ще ти дам заплатата ти.“ (Изход 2:9) Може би една от най-големите изненади пред Христовото съдилище ще бъде голямата награда, която Господ ще даде на жените, които са се посветили на задачата да отглеждат момчета и момичета за Него и за вечността.

Да, „тя ще се спаси чрез раждане на деца“. Положението на жената в църквата не се състои в публично служение, но може би служението на възпитание на деца в страх от Бога е много по-значимо в Неговите очи.

28. юни

„Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен; а който не повярва, ще бъде осъден.“

Марк 16:16

Ако това беше единственият стих в Библията по тази тема, трябваше да заключим, че спасението става чрез вяра плюс кръщение. Но тъй като в Новия Завет има 150 стиха, които казват, че спасението зависи единствено от вярата, ние трябва да приемем, че тези 150 стиха не могат да бъдат обезсилени от един или два като горния.

Но въпреки че кръщението не е необходимо за спасението, то е необходимо за послушанието. Божията воля е всички, които положат доверието си в Неговия Син като Господ и Спасител, да се идентифицират с Него публично чрез водата на кръщението.

Новият Завет не познава такава гротескна аномалия като некръстен вярващ. Той счита за естествена предпоставка, че всеки, който повярва, се кръщава. В Деяния на апостолите учениците са практикували „незабавно кръщение“. Те не са чакали някое официално богослужение в рамките на църквата, а са кръщавали повярвалите веднага въз основа на личната им изповед на вяра.

Последователността на повярването и кръщението е така непосредствена, че Библията ги споменава на един дъх: „Който повярва и се кръсти...“

В нашия стремеж да избегнем небиблейското учение за новородение чрез кръщение ние често залюляваме махалото в другата крайност. Това води дотам, че хората остават с впечатлението, че изобщо няма значение дали са кръстени, или не. Това обаче има голямо значение.

Често чуваме някого да казва най-спокойно: „Аз и без кръщение ще отида в рая.“ На това аз винаги отговарям: „Да, това е вярно. Можеш да отидеш в рая, без да си кръстен, но ако наистина оставиш нещата да стигнат дотам, ще си останеш некръстен в цялата вечност.“ В небето вече няма да има възможност за кръщение. Това е едно от нещата, за което можем да се подчиним на Господа сега или никога.

Всички, които са се доверили на Исус Христос като техен Господ и Спасител, трябва да се кръстят, без да губят време. Така ние публично се идентифицираме с Него в Неговата смърт и Неговото възкресение и публично се задължаваме да ходим с Него в нов живот.

„Истина, истина ви казвам: който слуша Моето слово и вярва в Този, който Ме е пратил, има вечен живот и няма да дойде на съд, а е преминал от смърт в живот.“

Йоан 5:24

Тук откриваме едно знание, което вече е преобработило драматично живота на много хора.

Повторението „Истина, истина ви казвам“ в началото ни обръща внимание да очакваме нещо велико, огромно, невероятно важно. И не оставаме разочаровани.

Тук говори лично Господ Иисус – знаем това от ст. 19. Това, което също така трябва да знаем, е, че всичко, което Той казва, е абсолютна и безусловна истина. Той не може да лъже. Той не може да мами. Той не може и да бъде измамен. Нищо не може да бъде по-сигурно и достойно за доверие от Неговите думи.

На кого говори Той? „Истина, истина ви казвам.“ Вечният Божий Син говори на теб и на мен. Никога досега толкова издигнатата личност не се е обръщала към нас, няма и да се обърне. Трябва непременно да слушаме!

„Който слуша Моето слово...“ „Който“ – това включва всеки човек. То означава „всеки, който“. Да слушаме словото Му, не означава просто да го регистрираме с ушите си, а да го чуем и да го повярваме, да го чуем и да го приемем, да го чуем и да му се подчиним.

„... и вярва в Този, който Ме е пратил, ...“ Ние знаем, че това е Бог Отец. Но решаващият въпрос е защо Той е изпратил Господ Иисус. Аз трябва да вярвам, че Отец е изпратил Своя Син, за да умре като мой заместник, за да понесе наказанието, което аз заслужавам, да пролее кръвта Си за прощаване на моите грехове.

И сега идва тройното обещание. Първо „има вечен живот“. Щом някой повярва, той придобива вечен живот. Толкова е просто. Второ, „няма да дойде на съд“. Това значи, че той никога няма да бъде хвърлен в пъкъл заради греховете си, понеже Христос е платил за неговата вина, а Бог не изисква двойно плащане. Трето, „... е преминал от смърт в живот“. Той е излязъл от състоянието, в което е бил духовно мъртъв по отношение на връзката си с Бога, и бива роден отново за нов живот, който никога няма да свърши.

Ако ние наистина сме чули Словото Му и вярваме в Отца, който Го е пратил, тогава Господ Иисус ни уверява, че сме спасени.

Нищо чудно, че това се нарича „блага вест“!

30. юни

„И когато Мойсей издигаше ръката си, надвиваше Израил, а когато отпускаше ръката си, надвиваше Амалик.“ Изход 17:11

Израил се е биел с войските на Амалик. Мойсей е стоял на върха на хълма, откъдето е наблюдавал цялото бойно поле. От положението на ръцете на Мойсей са зависели победата или поражението. Издигнатата ръка е отблъсквала назад Амалик. Когато отпуснал ръката си, губел Израил.

Издигнатата ръка на Мойсей символизира Господ Иисус като нашия Застъпник, който „издига ръце за нас със съчувствие и любов“. Чрез Неговото застъпничество ние биваме съвършено спасени. Но оттам нататък илюстрацията не е подходяща, защото ръката на нашия Застъпник никога не се отпуска. Той не се уморява и не е зависим от чужда помощ. Той живее винаги, за да ходатайства за нас.

Но има и втора възможност за приложение на тази история – към нас самите като бойци в молитва. Издигнатата ръка символизира нашата вярна застъпническа молитва за вярващите, които се намират в духовна борба по мисионерските полета на света. Когато занемарим молитвено-то си служение, врагът надделява.

Един мисионер и неговата туристическа фирма трябвало по време на сафари да прекарат нощта на открито в една местност, която гъмжала от разбойници. Те се помолили за Божията закрила и легнали да спят. Месеци по-късно един разбойнически главатар попаднал в мисионерката болница и разпознал мисионера. „Онази нощ на открито искахме да ви нападнем“ – казал той, – „но се страхувахме от вашите 27 войници.“

Когато мисионерът писал това по-късно в едно информационно писмо до църквата в родината си, един от вярващите си спомнил: „Онази нощ имахме молитвено събрание и на него бяхме 27 души.“

Когато нашият Бог ни вижда на колене,
умоляващи пред Неговия трон,
тогава битката се обръща,
пламва пламъкът на победата,
знамето на истината се развява,
враговете отпадат и трепери Сатана!
Тогава нашият вик на ужас се обръща
в бликащо ликуване, в победен вик!
Доведи ни, Господи, до там,
да се научим на постоянна молитва!

В тази история обаче има и още една поука. Господ се заклева, че Той ще воюва срещу Амалик от поколение в поколение. Амалик е образ на плътта. Християнинът трябва да води постоянна борба с плътта. Молитвата е едно от неговите най-важни оръжия. От верността в молитвенния му живот често зависят победа и поражение.

„... тогава ще позная напълно, както и аз съм бил напълно познат.“

1. Коринтяни 13:12

Съвсем нормално и разбираемо е ние християните да се питаме дали ще познаем своите любими хора в небето. Няма специално място в Писанието, което да се занимава отделно с тази тема, но има множество насоки, които ни водят към положително заключение по този въпрос.

Първо, учениците са познали Господ Исус в Неговото прославлено възкресено тяло. Физическият Му вид е бил непроменен. Всяка заблуда е била изключена, това е бил „сам Исус“. Това ни дава гаранция, че и ние в небето ще имаме собствените си лични черти, макар и в прославен вид. Нищо не говори, че там всички ще изглеждаме еднакво. В 1. Йоаново 3:2 четем, че там всички „ще бъдем като Него“, което означава, че ще бъдем като Него в морално отношение, т. е. завинаги ще сме освободени от греха и неговите последствия. Но със сигурност няма да сме външно еднакви с Него, в смисъл, че ще можем да бъдем сбъркани с Него. В никакъв случай!

Второ, няма причина да смятаме, че на небето ще знаем по-малко отколкото тук, на земята. Ние се разпознаваме и тук долу – защо трябва да ни е странно, че ще се разпознаваме и горе? Щом там ще „познаваме напълно, както и ние сме били напълно познати“, това е ясен аргумент.

Павел е очаквал да разпознае солунците в небето. Той казва, че тогава те ще бъдат неговата надежда, радост и венец (1. Солунци 2:19).

В Библията има намеци, че хората са получавали и ще получат способността да разпознават хора, които никога преди не са виждали. Яков и Йоан са познали Мойсей и Илия на планината на преображението (Матей 17:4).

Богаташът в ада е познал Авраам (Лука 16:24). Исус казва на юдеите, че ще видят Авраам, Исаак и Яков, и всички пророци в Божието царство (Лука 13:28).

Но нека все пак добавим и едно предупреждение! Изглежда ясно, че ще разпознаем своите любими хора на небето, но ние няма да ги познаваме в същите взаимоотношения като тук на земята. Например там вече няма да съществува брачната връзка. Това ясно се вижда от думите на Господа в Матей 22:30: „Защото във възкресението нито се женят, нито се омъжват, а са като Божии ангели на небето.“

2. юли

„Марто, Марто, ти се грижиш и безпокоиш за много неща, но едно е необходимо; и Мария избра добрата част, която няма да ѝ се отнеме.“

Лука 10:41–42

Мария седяла тихо до краката на Исус и слушала словото Му. Марта била нервна и притеснена в служението си и се ядосвала, че Мария не идва да ѝ помогне. Господ Исус не упреква Марта заради служението ѝ, а заради вътрешното отношение, което имала в този момент. Изглежда да също, че Марта си била поставила грешни приоритети; тя не бивало да поставя служението преди богослужението.

Мнозина от нас са като Марта. Ние сме ориентирани към успеха и затова предпочитаме да вършим нещо, а не да седим със скръстени ръце. Гордеем се, че сме добре организирани, способни, постигаме много. И така сме заети с работата си, че сутрешното ни четене на Библията често бива прекъсвано от мисли за хиляди неща, които трябва да свършим. Молитвите ни са пълна бъркотия, защото мислите ни се скитат от Дан до Вирсавее, за да планираме деня си. Колко лесно се огорчаваме, когато другите не грабват парцала, за да ни помогнат. Мислим си, че всички трябва да правят точно това, което ние правим в момента.

Има обаче и такива, които са като Мария. Те са любящи хора. Животът им излъчва симпатия към другите. За тях хората са по-важни от тенджерите и паниците. Една личност е особен обект на тяхната любов – самият Господ. Те не са мързеливи, въпреки че на нас, Мартите, ни изглежда така. Те просто имат по-различно разбиране за приоритета на нещата.

Самите ние предпочитаме топлосърдечните и милите хора пред хладните и добре организирани, които не мислят за нищо друго освен за работа. Сърцата ни биват пленени повече от детето, което ни обсипва с целувки и прегръдки, отколкото от онова, което е твърде заето с играчките си и няма време да ни обърне голямо внимание.

Някой се е изразил добре, като е казал, че Бог се интересува повече от нашето богослужение отколкото от нашето служение; небесният Жених е дошъл да си спечели невяста, а не да си наеме слуга.

Христос никога не изисква от нас толкова тежка работа, че да нямаме вече време да седим в краката Му.

Търпеливото очакване с поглед, отправен нагоре към Него, Той често счита за съвършено служение.

Мария е избрала добрата част, която няма да ѝ се отнеме. Нека всички ние направим същото!

3. юли

„Не забравяйте гостолубието, понеже чрез него някои, без да знаят, са приели на гости ангели.“ Евреи 13:2

Госполоубието не само е свято задължение („Не забравяйте гостолубието“), то носи и обещанието за славни изненади („понеже чрез него някои, без да знаят, са приели на гости ангели“).

За Авраам денят започнал като всеки друг ден. После, както си седял пред входа на шатрата си, пред него се появили трима мъже. Патриархът реагирал по типичния ориенталски начин – измил краката им, настанил ги на хладно място под дървото, за да си починат, избрал от стадото едно теле, помолил Сара да опече хляб и им сложил богата трапеза.

Между другото, кои били тези мъже? Двама от тях били ангели; третият бил Господният Ангел. Ние вярваме, че Господният Ангел е Господ Иисус, който се явява в човешки образ (ср. Битие 18:13, където ангелът е наречен „Господ“).

И така, Авраам посрещнал не само ангели, но и Самия Господ в едно от многото Му явявания преди възплъщението. И може би и ние някога ще имаме същата привилегия, колкото и невероятно да ни звучи!

Много християнски семейства могат да свидетелстват за благословието, което са получавали чрез приемането на Божии хора у дома си. Децата са получили от тях впечатления за Бога, които ги съпровождат цял живот. Усърдието за Господа се е разпалвало наново, тъжачи сърца са били утешавани, проблеми са били решавани. Колко много дължим на тези „ангели“, чието присъствие е било благословение за дома ни!

Но наша несравнима привилегия е и да посрещаме в дома Си Господ Иисус като гост. Винаги, когато приемаме някого в Негово Име, това е същото, като да приемаме Него (Матей 10:40). Ако наистина вярваме това, ние с радост ще изразходваме всичко и самите ние ще се изразходваме както никога досега в това чудно служение на гостоприемството. Тогава ще бъдем „гостолубиви един към друг, без да роптаем“ (1. Петрово 4:9). Ще се отнасяме към всеки гост така, както бихме се отнесли към Самия Христос. И нашият дом ще бъде като дома на Мария и Марта във Витания – където Господ Иисус е обичал да бъде.

4 юли

„Няма ли да ни съживиш отново, за да се радва в Теб Твоят народ?“

Псалм 85:6

Състоянието на духовен упадък често е като рак – ние не знаем, че сме се разболели от него. Възможно е да изстинем духовно толкова бавно и постепенно, че изобщо да не съзнаваме колко плътски сме станали всъщност. Понякога е необходимо някое нещастие, кризисно преживяване или гласът на някой пророк, за да ни покаже ясно отчаяната ни нужда. Само тогава можем да приемем Божието обещание: „Ще изливам вода на жадната земя и реки на сухата почва.“ (Исая 44:3)

Аз остро се нуждая от съживление, ако съм изгубил въодушевлението си от Божието слово, ако молитвеният ми живот се е превърнал в еднообразна рутинна (или изобщо е замрял), ако съм изгубил първата си любов. Трябва да бъда наново докоснат от Бога, ако се интересувам повече от телевизионната програма отколкото от събиранията на местната църква, ако ходя навреме на работа, а закъснявам за събиранията, ако съм старателен в професията си, а в църквата се явявам само от време на време. Нуждая се от съживление, ако върша за пари неща, които не искам да направя за Господа, ако харча повече пари за собствения си приятен живот отколкото за делото на Господа.

Нуждаем се от обновление, ако в сърцето си храним завист, яд и горчивина. Ако сме оклеветили или охулили някого. Ако не сме готови да признаем неправдата или да простим на другите, когато те признаят грешките си. Нуждаем се от съживление, ако у дома сме като куче и котка, но в събранието се явяваме, като че ли всичко е идеално. Нуждаем се от обновление, ако сме се нагодили към света в говоренето си, държанието си и целия си начин на живот. Колко е голяма нуждата ни, ако сме затънали в греховете на Содом – гордост, пресищане с храна и безгрижно спокойствие (Езекиил 16:49)!

Щом осъзнаем студенината и бедността си, можем да се опрем на обещанието от 2. Летописи 7:14: „Когато ... народът Ми, който се нарича с Моето Име, се смири и се помоли, и потърси лицето Ми, и се върне от злите си пътища, тогава ще чуя от небето и ще простя греха им, и ще изцеля земята им.“

Изповедта е сигурният път към ново съживление!

Господи Иисусе, съживлението идва от Теб;

изпрати обновление, започни в мен Своето дело.

Словото Ти казва, че Ти задоволяваш нуждите ни.

Затова смирено Те моля да ме изпълниш с Твоето благословение.

„Не угасяйте Духа. Пророчества не презирайте.“

1. Солунци 5:19–20

Когато се говори за угасяне, мислим за огън. Огънят се гаси, като се залива с вода. Така или го угасяме напълно, или ограничаваме разпространението и действието му.

В Писанието огънят се използва като символ на Светия Дух. Той е горящ и мотивиращ. Когато хората се оставят да бъдат водени от Него, те са усърдни, радостно служат и са запалени за Господа. Ние угасяме Духа, когато потискаме откровението на Духа в събранията на Божия народ.

Павел казва: „Не угасяйте Духа. Пророчества не презирайте.“ Тъй като той свързва угасянето на Духа с презиране на пророчества, трябва да заключим, че угасянето е свързано главно със събранията на местната църква.

Ние угасяме Духа, като засрамваме някой брат заради неговото свидетелство за Христос, било то в молитва, при поклонението или в служението на Словото. Градивната критика е добро нещо, но ако критикуваме някого само заради избора на думите или незначителни подробности, се излагаме на опасността да го обезсърчим в публичното му служение или дори да го препънем.

Угасяме Духа, когато богослуженията ни са така фиксирани към точно определена схема, че на практика сме Го вкарали в усмирителна риза. Когато някои неща се подреждат с молитва и в зависимост от Светия Дух, никой няма да има нищо против. Но правила, които са били въведени на основата на човешки разсъждения, осъждат Светия Дух да играе ролята на зрител вместо на водач.

Бог е дал на църквата много дарби. В определени времена Той употребява различни дарби. Може би някой брат има слово на напътствие за църквата. Ако цялото публично служение се извършва само от определени братя, Светият Дух няма свободата да предаде необходимото послание в точното време. Така Духът също може да бъде угасян.

И накрая, ние угасяме Духа, когато се съпротивляваме на Неговото водителство и подбуди в собствения си живот. Може би се чувстваме силно подтикнати да извършим дадено служение при даден случай, но се въздържаваме поради страх от хората. Влага ни се в сърцето да се помолим публично, но си замълчаваме поради стеснителност. Сещаме се за някоя песен, която би била много подходяща, но нямаме смелостта да я предложим.

Крайният резултат е, че огънят на Духа се угася; нашите събрания изгубват своята спонтанност и сила и местното тяло на Христос обеднява.

6. юли

„И не наскърбявайте Светия Божии Дух, в когото сте запечатани за деня на изкуплението.“
Ефесяни 4:30

Както е възможно да угасяме Светия Дух в събранията на църквата, така можем и да Го наскърбяваме в личния си живот.

Думата „наскърбявам“ предполага известна нежност. Ние можем да наскърбим само някой, който ни обича. Кварталните гамени не ни наскърбяват – правят го собствените ни невъзпитани деца.

Ние сме много скъпи на Светия Дух. Той ни обича. Той ни е запечатал за деня на изкуплението. Той може да бъде наскърбен от нас.

Но какво Го наскърбява? Всяка форма на грях наранява сърцето Му. Не случайно Павел Го нарича Светия Дух. Всичко несвято Му причинява дълбока болка.

Напътствието „не наскърбявайте Светия Божии Дух“ се явява в средата на една поредица от грехове, за които Павел ни предупреждава. Списъкът не е изчерпателен, а примерен.

Лъжата наскърбява Светия Дух (ст. 25) – лъжи по необходимост, „благородни“ и недотам благородни лъжи, преувеличения, полуистини и едностранчиво представяне на нещата. Бог не може да лъже и не може да даде правото за това и на Своите хора.

Гневът, който често се превръща в грях, наскърбява Духа (ст. 26). Единственият случай, в който гневът може да бъде оправдан, е когато става дума за Божието дело. Всяка друга форма на гняв само създава предимство за дявола (ст. 27).

Краденето наскърбява Светия Дух (ст. 28) – независимо дали става дума за портмонето на мама, за времето на работодателя ни или за инструменти и канцеларски материали.

Гнилите думи наскърбяват Светия Дух (ст. 29). Това обхваща целия спектър от мръсни или двусмислени вицове до празно и безсмислено клюкарстване. Говоренето ни трябва да бъде изграждащо, подходящо и добронамерено.

Огорчението, яростта, гнева, виковете, хулите и злобата завършват списъка в четвърта глава.

Едно от главните служения на Светия Дух е да ни занимава с Господ Иисус. Но когато съгрешаваме, Той трябва да се отвърне от това служение и вместо това да възстановява и подрежда отново нашето общение с Господа.

Но дори и тогава не можем да Го наскърбим окончателно. Той никога не ни напуска. Ние сме запечатани с Него за деня на изкуплението. Това обаче не бива да ни служи като оправдание за безразличие и безгрижие, а трябва да бъде един от най-силните ни мотиви за осветление.

„Понеже смятам, че страданията на настоящото време не са достойни да се сравнят със славата, която ще се открие в нас.“

Римляни 8:18

Сами за себе си страданията на настоящото време могат да бъдат ужасни. Мисля си за жестоките страдания на християнските мъченици. Мисля си какви неща е трябвало да преживеят някои Божии деца в концентрационните лагери. Какво да кажем за страшните страдания, свързани с войните, или за осакатяванията и парализите вследствие на нещастни случаи? А за неизразимата болка на човешкото тяло, разяждано от рак и други болести?

Но телесните страдания не са единствените. Понякога изглежда, че физическата болка се понася по-лесно от душевната мъка. Не е ли преживял и Соломон това, за да напише: „Духът на човека ще го подкрепя в немоцта му, но кой ще повдигне унилия дух?“ (Притчи 18:14) Невярност в брака или смъртта на близък човек, или рухването на някоя мечта ни причиняват голяма мъка. Скърбим и когато бъдем изоставени и предадени от близък приятел. Понякога е изумително какви страшни удари, болки и смазващи страдания могат да понесат хората.

Погледнати сами за себе си, тези страдания са ужасни. Но сравнени с бъдещата слава, те изглеждат като убождания с игла. Павел казва, че те „не са достойни да се сравнят със славата, която ще се открие в нас“. Ако страданията са големи, каква ли ще бъде тогава славата!

На друго място апостолът блажено възкликва, че „нашата временна лека скръб произвежда все повече и повече една вечна пълна слава за нас“ (2. Коринтяни 4:17). Ако се поставят на везните, страданията са леки като перце, докато славата има огромна тежест. А и като време страданията траят само миг, докато славата трае цяла вечност.

Когато стигнем до края на пътуването и видим Спасителя, страданията на настоящото време ще избледнеят до пълна незначителност.

Всичко ще си е заслужавало,
когато видим Иисус.

Житейските изпитания ще ни изглеждат толкова малки,
когато видим Христос.

Един поглед към Неговото вярно лице ще изличи всяка болка.
Затова нека смело се борим, докато видим Господа.

8. юли

„... направиха ме пазачка на лозята, но своето лозе не опазих.“

Песен на песните 1:6

Братята на Суламит я били изпратили да работи на лозето. Тя била така заета с грижата за лозите, че занемарила собственото си лозе, т. е. собствения си външен вид. Кожата ѝ потъмняла и изсъхнала от слънцето, а и несъмнено косата ѝ била рошава.

Винаги съществува опасността да занемарим собственото си лозе, когато твърде много се занимаваме с нечие чуждо. Например съществува опасността да бъдем така погълнати от евангелизирането на света, че да изгубим собственото си семейство. Ако Бог ни подари деца, те са нашето мисионерско поле номер едно. Когато един ден застанем пред Господа, една от най-големите ни радости ще бъде да можем да кажем: „Ето, аз и децата, които ми е дал Бог.“ (Евреи 2:13) Цялото признание на благодарната публика не може да компенсира загубата на собствените ни синове и дъщери.

От Писанието става ясно, че отговорността винаги започва у дома. След като Господ Иисус изгонва демоните от гадаринеца, Той му заповядва: „Иди си у дома при своите и им кажи какви неща ти стори Господ и как се смили над теб.“ (Марк 5:19) Често изглежда, че собственият ни заден двор е най-трудното поле за евангелизация, но тъкмо оттам трябва да започнем.

Когато Господ дава мисионерската заповед на Своите ученици, Той казва: „... ще бъдете свидетели за Мен както в Ерусалим, така и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята“ (Деяния 1:8). Те е трябвало да започнат от Ерусалим – който по това време е бил техният роден град!

Андрей е бил твърдо решен да не занемарява собственото си лозе. За него четем: „Той първо намери своя брат Симон и му каза: Намерихме Месия, което се превежда: Христос.“ (Йоан 1:41)

Несъмнено има случаи, в които един вярващ усърдно се старее да спечели близките си за Христос, но те въпреки това упорстват в неверието си. Ние не можем да гарантираме вечното спасение на роднините и познатите си. Но това, от което трябва да се пазим, е опасността да бъдем така погълнати от служението за другите, че да пропуснем кръга на близките си. В такива случаи нашето собствено лозе трябва да има най-висша степен на спешност.

„Защото всеки, който призове Името на Господа, ще се спаси.“

Римляни 10:13

Никой никога няма да призове от цяло сърце Името на Господа, без да бъде спасен. Този сериозен и отчаян вик никога не остава нечул. Когато сме достигнали края на собствените си възможности, когато сме се отказали от всяка надежда да се спасим сами, когато не можем да се обърнем наникъде другаде освен нагоре – когато в такава ситуация извикаме отчаяно към Господа, Той ни чува и ни отговаря.

Един млад сикх бил решил да се самоубие, ако не можел да намери мир. Той се помолил: „О, Боже – ако има Бог! – открий ми се тази нощ.“ Ако не получил отговор в рамките на седем часа, щял да сложи главата си на железопътните релси, докато мине следващия влак за Лахор.

В ранните часове той сънувал един сън за Исус, който дошъл в стаята му и му казал на хинди: „Ти се помоли да познаеш верния път. Защо не вървиш по него? Аз съм Пътят.“

Той изтичал в стаята на баща си и казал: „Аз съм християнин. Не мога вече да служа на никого друго освен на Исус. До деня на смъртта ми животът ми принадлежи на Него.“

Още не съм чул за никого, който с пълна сериозност е призовал Името на Господа и не е бил чул. Разбира се, има такива, които се молят, когато са натясно, и обещават да живеят за Него, ако Той им помогне, но после бързо забравят всичко, когато напрежението е отминало. Но Бог познава техните сърца. Той знае, че те са несериозни и се обръщат към Него само в трудностите си, но никога не са Му предали наистина сърцето си.

Фактът обаче остава, че Бог винаги се открива на онзи, който отчаяно Го търси. В страни, в които не може лесно да се намери Библия, Той също си има Своите начини и средства за това. Той често говори чрез някоя част от Библията, чрез лично свидетелство, чрез християнска литература или чудно стечение на обстоятелствата. Затова в най-дълбок смисъл важи, че „който търси Бога, вече Го е намерил“. Това е вярно!

10. юли

„Като знаете това, блажени сте, ако го изпълнявате.“

Йоан 13:17

Който проповядва и поучава християнската вяра, трябва и на дело да върши това, което проповядва. Той трябва да дава жив пример за истината. Божията воля е словото да се възплъщава в живота на Неговите хора.

Делата правят много по-дълбоко впечатление на света от думите. Едгар Гест пише: „Бих предпочел веднъж да видя една проповед, вместо всеки ден да слушам по една.“ А сме чували и известната забележка: „Това, което си, говори толкова високо, че не мога да чуя това, което казваш.“

За един проповедник казвали, че когато стоял на амвона, на хората им се искало да не го напускат никога, но когато слезел от амвона, им се искало никога вече да не се качва на него.

Х. А. Айрънсайд казва: „Нищо не затваря устата така както животът.“ В подобен смисъл пише и Хенри Дръмонд (1851 – 1897, шотландски автор и евангелист, съработник на Муди): „Човекът е посланието.“ Томас Карлайл (1795 – 1881, шотландски автор) добавя и своето свидетелство: „Светият живот е най-добрият аргумент за Бога в един свят на фактите... Думите имат тежест, когато зад тях стои човек.“ Е. Стенли Джоунс казва: „Словото трябва да стане плът в нас, преди да стане сила чрез нас.“ „Ако проповядвам нещо правилно, но не го живея, аз казвам нещо невярно за Бога“ – казваше Осуалд Чеймбърс.

Разбира се, ние знаем, че Господ Иисус е единственият, който напълно възплъщава това, което учи. Между Неговото послание и Неговия живот няма никакво противоречие. Когато юдеите Го попитали: „Кой си Ти?“, Той отговорил: „Преди всичко Аз съм именно това, което ви казвам.“ (Йоан 8:25) Неговият живот е бил в пълно съзвучие с проповедта Му. И при нас това трябва все повече и повече да става така.

Двама братя имали докторски титли, единият като проповедник, а другият като лекар. Един ден една измъчена жена дошла при проповедника, но не била сигурна кой от двамата доктори живее на този адрес. Когато проповедникът отворил вратата, тя попитала: „Вие докторът, който проповядва, ли сте, или докторът, който практикува?“ Този въпрос отново му показал ясно необходимостта да бъде жив пример за това, което поучавал.

„Не че съм уловил вече, нито съм станал вече свършен...“

Филипяни 3:12

Вчера видяхме, че нашето поведение трябва да отговаря на изповедта ни. Но за да представим темата уравновесено, трябва да добавим още две забележки.

Първо трябва да съзнаваме, че ние никога няма да живеем свършено и напълно според Божията истина, докато сме още на този свят. Дори и да дадем най-доброто от себе си, пак трябва да изповядаме, че сме безполезни слуги. Не бива обаче да използваме този факт като извинение за провалите или дори посредствеността си. Ние сме задължени все повече и повече да затваряме пропастта между устата и живота си.

Второто разсъждение е следното: Посланието винаги е по-велико от посланика, който и да бил той. Андрю Мъррей казва: „Ние, като служители на Господа, рано или късно ще трябва да проповядваме неща, които сами не винаги сме в състояние да осъществим.“ Тридесет и пет години след като написал книгата „Стой в Иисус“, той казал: „Искам да разберете, че един проповедник или християнски автор често може да бъде воден да каже повече, отколкото самият той е преживял лично. Тогава аз не бях изпитал всичко онова, за което писах. И сега не мога да кажа, че вече съм изпитал всичко.“

Божията истина е величествена и възвишена. Тя е така безкрайно висока, че ние, както казва Гай Кинг, „трябва да се страхуваме да не я развалим чрез докосването си“. Но трябва ли тя да остане скрита, никой никога да не я проповядва, понеже ние не достигаме величествените ѝ върхове? Не, напротив, ние я проповядваме, дори и с това да произнасяме присъдата над самите себе си. И тогава копнеем и се стремим в сърцата си да достигаме този мащаб на практика във все по-голяма степен.

И още веднъж трябва да подчертаем, че никога не бива да използваме тези разсъждения като извинение за недостойно за Господа поведение. Но те трябва да ни предпазят от неоправдано осъждане на някой истински Божи човек, само защото понякога посланието му шурмува висини, които самият той още не е достигнал. И те трябва да ни предпазят от това, да задържахме цялата Божия воля, дори и да не сме я изпитали в цялата ѝ дълбочина и височина. Бог познава нашите сърца. Той знае дали сме системни лицемери или страстно се стремим към горното.

12. юли

„... защото боят не е ваш, а Божи.“

2. Летописи 20:15

Ако някой е войник на Исус Христос, той рано или късно ще бъде нападнат. Колкото по-смело проповядва Божията истина, и дори колкото по-грижливо живее на практика според тази истина, толкова повече ще бъде изложен на атаки. Един от старите пуритани казваше: „Който е близо до своя военачалник, е сигурна мишена за стрелците.“

Такъв човек бива несправедливо обвинен в нещо, което не е извършил. Името му се каля от зли приказки, клюки и клевети. Той бива подиграван и направен за присмех. Това отношение той получава от света, но за съжаление понякога и от други християни.

В такива ситуации е важно да си спомняме, че боят не е наш, а Божи. И трябва да се опрем на обещанието от Изход 14:14: „Господ ще воюва за вас, а вие ще останете мирни.“ Това означава, че не трябва да се защитаваме или да отвърщаме на удара. Господ ще ни оправдае на правилното време.

Ф. Б. Майер пише: „Колко много може да се изгуби от една дума! Мълчи, дръж се спокойно, когато те ударят по едната буза, обърни и другата. Никога не връщай обидата. Не се страхувай за името или характера си – те са в Неговата ръка и ти само ги опетняваш, като се опитваш да ги запазиш.“

Йосиф е светъл пример за човек, който не се е опитвал да се защити, когато е бил несправедливо обвинен. Той е поверил делото си на Бога и Бог е възстановил името му и го е издигнал до висока почест.

Един възрастен служител на Христос свидетелстваше, че през живота му много пъти са му се случвали неправди. Но той се молел с думите на Августин: „Господи, освободи ме от желанието постоянно да искам да се оправдавам.“ Той каза, че винаги досега Господ го е оправдавал и е излагал обвинителите му.

Разбира се, Господ Исус е най-възвишеният пример. „... който, когато Го хулеха, с хула не отвърщаше, когато страдеше, не заплашваше, а предаваше делото Си на Този, който съди справедливо.“ (1. Петрово 2:23)

И така, това е посланието за днес. Ние не бива да се защитаваме, когато бъдем лъжливо обвинени. Боят е на Господа. Той ще се бори за нас. Ние трябва да стоим спокойни.

„Възлюбени, не вярвайте на всеки дух, а изпитвайте духовете дали са от Бога, защото много лъжепророци излязоха по света.“

1. Йоаново 4:1

Ние живеем във време, в което сектите се разпространяват с невероятна скорост. Всъщност, строго погледнато, това не са нови секти. Те са нови проявления на еретични групи, възникнали още в дните на Новия Завет. Многообразието им е ново, но не и основните им учения.

Когато Йоан казва, че трябва да изпитваме духовете, той има предвид, че трябва да изпитваме всички учения и да ги сравняваме с Божието слово, за да разпознаваме лъжливите. Има три фундаментални области, в които сектите се оказват лъжливи. Някоя секта не издържа и на трите проверки.

Повечето секти имат фатални лъжеучения относно Библията. Те не я признават за непогрешимото Божие слово, за окончателното Божие откровение към човечеството. При тях писанията на техните основатели или водачи имат същия авторитет.

Те твърдят, че са получили нови откровения от Бога и се хвалят с „нови истини“. Публикуват собствени преводи на Писанието, които изкривяват и замъгляват истината. Поставят преданията на същото ниво като Библията. Използват Божието слово по заблуждаващ начин.

Повечето секти имат еретични учения за Господ Исус. Те отричат, че Той е Бог, второто Лице на Троицата. Може и да признават, че Той е Божи Син, но под това разбират нещо друго, а не че Той е равен на Бог Отец. Често отричат, че Исус е Христос, и учат, че „Христос“ е просто едно божествено влияние, което се е проявявало чрез човека Исус. Много често отричат и истинското, безгрешно човешко естество на Спасителя.

Третата област, в която сектите попадат под осъждането на Божието слово, е учението за пътя на спасение. Те отричат, че спасението е единствено по благодат чрез вяра в Господ Исус. Всяка от тях учи различно евангелие, а именно, спасение чрез добри дела или добро естество.

Как трябва да реагираме, когато на вратата ни застанат хора, които искат да ни вербуват за тези секти? Йоан не оставя съмнение: „Отпратете ги веднага. Избягвайте всякакъв контакт с тях. Защото, който дори само поздравява тези измамници, подкрепя злите им намерения и става техен съучастник.“ (вж. 2. Йоаново 10–11)

14. юли

„... но се отрекохме от тайните дела на срама, като не постъпваме лукаво, нито изопачаваме Божието слово, а като изявяваме истината, препоръчваме себе си на съвестта на всеки човек пред Бога.“

2. Коринтяни 4:2

Вчера обърнахме внимание на три области, в които сектите противоречат на предадената веднъж завинаги на светиите християнска вяра. Има и други характерни качества на сектите, за които не само трябва да сме бдителни, но и които трябва внимателно да избягваме в нашите християнски общности.

Така например техните водачи изграждат култ към собствената си личност и се представят като месии или чудотворци. Мъже с изразен талант за ръководство често упражняват неумолим и всевластен контрол над миряните, като изискват сляпо подчинение и заплашват с тежки наказания в случай на непокорство.

Те често претендират, че единствени притежават истината, гордеят се с определени опознавателни белези и осъждат всички други, които не са на тяхното мнение. Някои твърдят, че обединяват съответно най-доброто от всички доктринални системи и затова имат последната дума. Смятат, че никой не може да бъде напълно щастлив, ако не е посветен в техните тайнства.

Те се опитват да изолират последователите си от всички други учители, от всички други, които заявяват, че са вярващи, и от всички книги, които не са написани от техните собствени водачи.

Често предписват законнически начин на живот, който се превръща във вид робство. Те отъждествяват освещението с определени ритуали и обичаи, които хората могат да извършват със собствени сили и за които не е необходим живот от Бога.

Те експлоатират хората финансово чрез една система на умела психологическа манипулация. Водачите им живеят в лукс и богатство, докато много от последователите им са на ръба на бедността.

Много от сектите практикуват „кражба на овце“, като привличат хора от други религиозни общности, вместо да се стремят да достигат до хората, които не са обвързани с никаква църква.

Те наблягат прекалено много на едно или няколко учения, а пренебрегват напълно други, жизненоважни области на божественото откровение.

За тях онези, които поучават истината, са врагове. Така Павел задава на законниците галатяни въпроса: „Неприятел ли ви станах, понеже ви говоря истината?“

Би било ужасно, ако някой от тези признаци или начини на действие се промъкне някога в някоя здрава християнска общност, но докато живеем на тази земя, трябва усърдно да внимаваме да се пазим от тях.

„Но идете и се научете какво значи това: Милост искам, а не жертва.“
Матей 9:13

Бог много повече държи на това, как се отнасяме с другите хора, отколкото на религиозните обреди, които извършваме. Той предпочита милостта пред жертвите. Той поставя морала над ритуала. Може да ни се вижда странно, че Бог привидно не иска жертви, след като Самият Той е въвел жертвената система. Но тук няма противоречие. Той действително е заповядал на народа да принася жертви и дарове, но Неговото намерение никога не е било тези жертви да служат като заместител на правдата и добрината. „Да се върши правда и правосъдие е по-угодно на Господа отколкото жертва.“ (Притчи 21:3)

Старозаветните пророци са се гневели на хората, които спазвали всички предписани обреди, но мамели и потискали ближните си. Исая казва на такива хора, че жертвите им и празниците им са мерзост пред Бога, докато те продължават да потискат вдовиците и сираците (Исая 10:1–17). Той им казва, че постенето според Божиите представи се състои в това, да се отнася човек справедливо към подчинените си, да храни гладните и да облича бедните (Исая 58:6–7). Докато животът им не е сложен в ред, жертвите им са като кучешка глава или като свинска кръв (Исая 66:3).

Амос казва на народа, че е по-добре да прекрати напълно религиозните си празници, защото Бог ще мрази и ще отхвърля тези ритуали, докато правосъдието не потече като вода и правдата – като непресъхващ поток (Амос 5:21–24). А Михей подчертава, че Бог иска реалност, а не ритуали – реална истинска правда, милост и смирение (Михей 6:6–8).

В дните на нашия Господ фарисеите си навлекли Неговия гняв със своето религиозно лицемерие, което се виждало в това, че те произнасяли дълги публични молитви, а същевременно изгонвали вдовиците от домовете им (Матей 23:14). Те грижливо давали десетък от градинските билки, но това не можело да замести правосъдието, милостта и вярата (Матей 23:23). Безполезно е да принасяме дара си на олтара, ако брат ни справедливо има нещо против нас (Матей 5:24); дарът ни ще бъде приет от Бога едва когато неправдата бъде изгладена. Нашето редовно посещение на църква в неделя не може никога да бъде компенсация или маскировка за нечестни търговски методи през седмицата. Излишно е да купуваме на майка си кутия бонбони за рождения ден, ако през цялата година се държим с нея неуважително и злобно. Както и да купуваме риза на баща си за именния му ден, ако иначе не му оказваме нито любов, нито уважение.

Бог не се мами от външни ритуали. Той вижда сърцето и нашето всекидневно поведение.

16. юли

„Спаси, Господи, защото не остана вече благочестив, защото се изгубиха верните измежду човешките синове.“ Псалм 12:1

Верността сред хората е застрашена от изчезване, тя бързо намалява по земята. След като Давид е оплаквал това още по своето време, често сме принудени да се запитаме как ли би се чувствал той днес.

Когато говорим за верен човек, имаме предвид някой, на когото може да се разчита и да се има доверие. Когато даде обещание, той го спазва. Когато поеме задача, той я изпълнява. Когато са му поверени почетни длъжности, той ги изпълнява напълно съвестно.

Неверният човек прави уговорка, но после не я спазва или закъснява неоправдано. Той поема часовете в неделното училище, но не се погрижва да си намери заместник, когато не може да дойде. На него не може да се разчита. Думата му не означава нищо. Не е чудно, че Соломон казва: „Като болен зъб и изкълчен крак, така е доверие към неверен човек във време на беда.“ (Притчи 25:19)

Бог търси верни мъже и жени. Той иска настойници, които вярно се грижат за Неговите интереси (1. Коринтяни 4:2). Той търси вярващи, които са верни на Господ Исус, споделят Неговото отхвърляне и вземат на себе си Неговия кръст. Той търси хора, които са безкомпромисно верни на Неговото вдъхновено, безпогрешно Слово. Той търси християни, които са верни на местното събрание, вместо да скитат като религиозни номади от църква на църква. Бог търси вярващи, които са верни към другите вярващи и също така и към невярващите.

Както при всички други добродетели Господ Исус е нашият славен образец. Той е верният и истинен Свидетел (Откровение 3:14), милостив и верен Първосвещеник пред Бога (Евреи 2:17), верен и праведен да прости греховете ни и да ни очисти от всяка неправда (1. Йоаново 1:9). Неговите думи са истинни, Неговите обещания са сигурни и Неговите дела – напълно достойни за доверие.

Макар и хората да не ценят особено верността, Бог го прави. Господ Исус хвали верността на Своите ученици с думите: „А вие сте онези, които устояхте с Мен в Моите изпитания. Затова, както Моят Отец завеща царство на Мен, и аз завещавам на вас.“ (Лука 22:28–29) А последната и най-висша награда за верността ще бъде да чуем Неговата празнична похвала: „Хубаво, добри и верни слуго! ... Влез в радостта на господаря си.“ (Матей 25:21)

„Ще благословя онези, които те благославят, и ще прокълна онзи, който те кълне.“
 Битие 12:3

Когато Бог е призовал Авраам за глава на Своя избран народ, Той е обещал да благослови приятелите на този народ и да прокълне враговете му. През изминалите оттогава векове еврейският народ е понесъл безкрайна враждебност и потисничество, но Божието проклетие над антисемитизма никога не е било отменяно.

Аман е планирал изстребването на еврейското население в Персия. Той подмамил царя да подпише закон, който не можел да се отмени. За известно време всичко изглеждало да се развива в негова полза. Но внезапно се появили някои непредвидени пречки. Странни неудачи сполетявали заговорника, докато стигнал до окончателната катастрофа. Накрая бил обесен на бесилото, което бил приготвил за юдеина Мардохей.

Тъй като не научил нищо от историята, Адолф Хитлер бил осъден да я повтори. Той развил една дяволска програма за изстребването на юдеите в своите концентрационни лагери, газови камери, крематориуми и чрез масови разстрели. Изглеждало, че нищо не може да го спре. Но после листото се обърнало и той умрял страхливо и мъчително в един бункер в Берлин.

Антисемитизмът ще достигне ужасния си връх по време на Голямата скръб. Евреите ще бъдат преследвани, измъчвани и убивани. Ще бъдат мразени от всички други народи. Много от тях ще умрат с мъченическа смърт. Но погромът ще бъде прекратен от личното пришествие на Господ Иисус Христос. Тогава преследвачите на Неговия народ ще бъдат унищожени.

Никой истински вярващ не бива да допуска в душата си дори малко петънце на антисемитизъм. Неговият Господ, неговият Спасител, неговият най-добър и най-скъп приятел е бил и е евреин. Бог е употребил юдейския народ, за да ни даде Светото Писание и да го съхрани. Въпреки че Бог временно е оставил настрана този народ, понеже той е отхвърлил Месията, Израил продължава да е възлюбен заради бащите. Никой, който мрази евреите, не може да очаква Божието благословение в живота и служението си.

„Молете се за мира на Ерусалим! Нека благоуспяват онези, които те обичат!“ (Псалм 122:6)

18. юли

„И Михала, дъщерята на Саул, остана бездетна до деня на смъртта си.“

2. Царе 6:23

Давид преливал от възхищение, когато пренасял ковчега на завета в Ерусалим, за да го постави в шатрата, която специално бил приготвил за него. Царят усещал, че това е едно от най-великите му постижения и един от най-прекрасните мигове в живота му, затова танцувал с всички сили пред Господа. Жена му Михала му се подиграла за това, според нея, недостойно поведение. Като пряка последица от своята критика, тя останала бездетна до края на живота си.

От това научаваме, че критикарският дух води до безплодие. Разбира се, тук не става дума за градивна критика. Когато критиката е оправдана, ние трябва да я приемаме с благодарност и да извличаме полза от нея. В живота има малцина приятели, които ни обичат достатъчно, за да ни критикуват полезно.

Но негативно насочената критика може да се отрази катастрофално. Тя може да разруши Божието дело в живота на някой човек и за броени минути да унищожи дългогодишен растеж. В историята с Давид ковчегът е образ на Христос, а донсянето му в Ерусалим говори за Христос, който заема Своя престол в сърцето на човека. Когато това стане, изпълненият със Светия Дух вярващ не може да не даде израз на преливащата в него радост. Това често възбужда враждебност у невярващите, а понякога и презрение у други християни. Но това критично отношение неизбежно води до безплодие.

То може да предизвика безплодие не само в личния живот, но и в една местна църква. Нека вземем за пример едно събрание, в което младите хора са подложени на неспирен порой от критики. Държи им се сметка за облеклото им, за прическите им, за публичните им молитви, за музиката им. Вместо търпеливо да ги водят и поучават, ръководителите очакват от тях да станат възрастни в един миг. Скоро младите престават да идват и започват да ходят в други църкви, където срещат повече разбиране. Така църквата умира приживе.

Примерът с Михала трябва да ни послужи за предупреждение, че този дух на съдене и критикарство нанаява не само жертвите си, но и си отмъщава на онзи, който го има. Това отмъщение се състои в духовно безплодие.

„...както е Той, така сме и ние в този свят.“

1. Йоаново 4:17

Тук имаме една новозаветна истина, която направо ни шокира със своята дързост. Ние не бихме посмели да изречем тези думи, ако не ги откривахме в Библията. Но, колкото и да е чудно, те са истина и ние можем да им се радваме и наслаждаваме.

В какъв смисъл ние сме като Христос в този свят? Ние почти автоматично мислим за нещата, в които не сме като Него. Ние не споделяме Неговите божествени качества като напр. всемогъщество, всезнание и всеприсъствие. Ние сме изпълнени с грях и недостатъци, докато Той е абсолютно съвършен. Ние не обичаме, както Той обича, не прощаваме, както Той прощава.

В какво тогава сме като Него? Стихът сам обяснява това. „В това се усьвършенства любовта в нас, че имаме дръзновение в съдния ден, защото, както е Той, така сме и ние в този свят.“ Божията любов е действувала в нашия живот така, че няма да се страхуваме, когато застанем пред Христовото съдилище. Причината за нашата надежда е това, което имаме общо с Христос – че съдът вече е зад нас. По отношение на съда ние сме като Него. Той е понесъл съда за нашите грехове на голготския кръст и веднъж завинаги е разрешил въпроса с греха. Понеже Той е понесъл наказанието за нашите грехове, ние никога вече няма да трябва да го понасяме. Ние можем с радостна увереност да пеем: „Смърт и съд са зад гърба ми, милост и слава – пред мен. Всички вълни преминаха над Исус, там изгубиха своята сила.“

Както за Него съдът е завинаги в миналото, така и за нас е в миналото и ние можем да кажем: „Няма проклятие, няма пъкъл за мен, огън и червей няма да видят очите ми. За мен няма осъждане, смъртта няма жило, защото Господ ме люби и ще ме запази под крилете Си.“

Ние сме като Него – не само по отношение на съда, но и в това, че Бог ни приема. Ние имаме същото благоволение пред Бога като Господ Исус, понеже ние сме в Него. „Близко, така близко до Бога – не бих могъл да съм по-близо, защото в Неговия Син съм така близко, както е Той.“

И накрая, ние сме като Христос, понеже Бог Отец ни обича като Него. В Своята така наречена първосвещеническа молитва Господ Исус казва: „... и си ги възлюбил, както си възлюбил Мен“ (Йоан 17:23). И така, за нас не е преувеличение да кажем: „Възлюбен, така възлюбен от Бога – не бих могъл да съм обичан повече. Любовта с която Той обича Своя Син, е същата, с която ме дари и мен.“

И така, по чуден начин е истина, че както е Христос, така сме и ние в този свят. Нека се радваме!

20. юли

„Който желае да има приятели, трябва и сам да бъде дружелюбив.“

Притчи 18:25 (Синодален превод)

Въпреки че всички съвременни преводи предават този стих по друг начин, в стария превод той съдържа една ценна истина – че приятелствата трябва да се изграждат. Те процъфтяват при внимателна грижа, но загиват, ако бъдат пренебрегнати.

В една статия се казваше: „Приятелствата не се случват просто така, те трябва да се поддържат, над тях трябва да се работи. Те не се градят само върху получаване, основата им е даването. Те не са само за добри времена, но и за лоши. Ние не крием трудностите си от един истински приятел. Също така не държим на един приятел единството и само за да получаваме помощта му.“

Един добър приятел си заслужава да го запазим. Той застава на наша страна, когато бъдем лъжливо обвинени. Той ни казва всичко, което е похвално у нас, но и открито ни обръща внимание на нещата, които се нуждаят от корекция. През годините той остава във връзка с нас и споделя радостите и скърбите ни.

Поддържането на връзката е много важно. Това може да става чрез писма, картички, телефонни разговори, посещения. Но приятелството не е еднопосочна улица. Ако аз никога не отговарям на писмата, с това казвам, че не смятам приятелството за достойно за продължаване. Твърде зает съм. Или не желая да бъда обезпокояван. Или просто не обичам да пиша писма. Много малко приятелства могат да оживеят въпреки продължително занемаряване.

Нашият отказ да завържем или да поддържаме връзка често е форма на егоизъм. Ние мислим за себе си, за времето, енергията и разходите, които ще трябва да инвестираме. Истинското приятелство мисли за другия – как можем да го насърчим или утешим, или ободрим, или да му помогнем, или да го нахраним духовно.

Колко много дължим на приятели, които са идвали при нас с дадено от Духа слово точно, когато най-много сме имали нужда от това! В живота ми имаше време, когато се чувствах много зле поради едно дълбоко разочарование в служението за Господа. Една приятелка, която не можеше да знае нищо за моята потиснатост, ми написа едно насърчително писмо, в което цитираше Исая 49:4: „А аз казах: Напразно съм се трудил, напусто и за нищо съм изтощавал силата си. Но наистина правото ми е у Господа и наградата ми е у моя Бог.“ Това беше точно словото, от което се нуждаех, за да ме изправи и да ме върне отново в работата.

Чарлз Кинсли пише: „Можем ли да забравим един приятел, можем ли да забравим едно лице, което ни е насърчавало към целта, което ни е дало сили в състезанието? Колко много дължим на такива богобоязливи души! Дори да можехме, никога не бихме искали да забравим това!“

Повечето от нас имат само няколко приятели в живота си. И понеже това е така, ние трябва да правим всичко, което е по силите ни, за да поддържаме тези приятелства силни и здрави.

„Всяка ваша грижа възложете на Него, защото Той се грижи за вас.“

1. Петрово 5:7

Възможно е човек да живее дълъг, дълъг живот като вярващ и пак никога да не се научи да възлага грижите си на Господа. Ние можем да знаем този стих наизуст и дори да го проповядваме на другите, но въпреки това да не го изпълняваме в живота си. Ние знаем с разума си, че Бог се грижи за нас, че Той се занимава с делата ни и че, разбира се, е способен да се справи и с най-големите трудности, които можем да си представим. Но упорито се мятате нощем в леглото, късаме нервите си и постоянно се страхуваме от най-лошото.

Не е нужно да е така. Аз имам един приятел, който има повече проблеми и трудности, отколкото повечето от нас някога са имали. Ако трябваше да ги носи сам, бързо щеше да се превърне в кълбо от нерви. Но какво прави той? Отнася всичките си нужди пред Господа и ги оставя там. После става от молитвата, ляга си в леглото, може би си изпява няколко куплета от някоя духовна песен и вече е заспал.

Бил Брайт веднъж казал на Лерой Еймс: „Лерой, аз съм намерил голямо утешение в 1. Петрово 5:7. Разбрах, че в живота ми или аз ще нося товара, или Исус. Не можем да носим и двамата. Затова реших да оставя всичко на Него.“

Еймс решил да опита. Той пише: „Отидох в стаята си и започнах да се моля. Опитах се да направя това, което Бил каза, колкото мога по-добре. От месеци наред нещо ме стягаше в стомаха. И сега буквално усетих как нещо в мен се разтопява. Преживях освобождението от Бога. Не, проблемът не изчезна, той съществува и до днес. Но товара го няма. Аз вече не прекарвам безсънни нощи и не заспивам в сълзи. Мога искрено да посрещна трудностите с радостна душа и благодарно сърце.“

Повечето от нас могат да се съгласят с този, който е написал:

„Божията воля е всеки ден аз да оставям товара си на Него.

Той ме моли да не оставям доверието си в Него.

Но колко глупаво се държа,

когато внезапно нещо се случил в живота ми:

Оставям доверието си и пак понасям всичките си грижи.“

А Спасителят през цялото време ни казва:

„Недей сам да носиш нито една-единствена грижа.

Дори и една е твърде много за теб.

Делото е Мое, единствено Мое.

Твоят дял е да почиваш във Мен.“

22. юли

„Господи, это ... ако някак съм ограбил някого несправедливо, му връщам четворно.“ Лука 19:8

Щом Закхей отворил сърцето си за Господ Иисус, Бог му подсказал в сърцето, че трябва да поправи сторените в миналото грехове. От израза „ако някак съм ограбил някого“ бихме могли да се питаме дали това изобщо е ставало, но в случая на този богат бирник най-вероятно това означава „на всекиго, когото съм ограбил“. Той бил спечелил парите си по нечестен начин, съзнавал това и бил решен да поправи злото.

Възстановяването на нанесени щети е добро библейско учение и добра библейска практика. Когато повярваме, трябва да върнем на притежателите им неща, които сме им отнели неправомерно. Спасението не ни освобождава от отговорността да поправим грешките от миналото си. Ако сме крали пари преди спасението си, истинският усет за Божи-ята благодат изисква да върнем тези пари. Дълговете, които сме направили, преди да повярваме, също не се заличават с новородението ни.

Преди години, когато от проповедите на У. П. Никълсън (1876 – 1959) повярвали стотици хора, местните фабрики били принудени да построят огромни бараки за всички материали, които новоповярвалите връщали.

В Америка биха били необходими гигантски складове, за да поберат дори само откраднатите от армията вещи. Да не говорим за огромния поток от инструменти, материали и стоки от заводи, офиси и магазини, който постоянно потъва в неизвестното.

Когато един вярващ прави такава компенсация, това в идеалния случай трябва да става в Името на Господ Иисус. Например може да се каже: „Аз откраднах тези инструменти, когато преди години работих при Вас. Но наскоро бях спасен и Господ Иисус промени живота ми. Той ми вложи в сърцето да Ви върна инструментите и да Ви помоля за прошка.“ По този начин Господ получава славата, която Му принадлежи.

Понякога като свидетелство за Христос е добре за откраднати пари да се плати и лихва. Жертвата за вина в Стария Завет е пример за това – тя изисква заплащане на щетата плюс една пета.

Действително има ситуации, в които поради изминалото време и променените обстоятелства вече не е възможна компенсация. Господ знае това. Ако грехът бъде изповядан, Той приема сериозното и искрено желание като извършено дело – но само в случаите, когато самото дело наистина не е възможно.

„... така че изнасяха болните по улиците и ги слагаха на постелки и на легла, че като минаваше Петър, поне сянката му да засегне някого от тях.“

Деяния 5:15

Хората виждали, че служението на Петър има сила. Където и да отидел, болните били изцелявани. Не е чудно, че хората искали да попаднат под сянката му! Той упражнявал огромно влияние.

Всеки от нас хвърля сянка. Искаме или не, ние влияем върху живота на хората, с които влизаме в досег. Хърман Мелвил пише: „Ние не можем да живеем сами за себе си. Нашият живот е свързан с този на другите хора чрез хиляди невидими нишки и по тези нервни пътища нашите действия протичат навън като причини и се връщат отново към нас като резултати.“

„Ти пишеш едно евангелие, едно послание, всеки ден по една глава – чрез действията, които вършиш, чрез думите, които казваш. Хората четат това, което ти пишеш, независимо дали е неискрено, или истинско. Кажы, какво е евангелието от теб?“

На въпроса кое е любимото му евангелие, някой отговорил: „Евангелието от майка ми.“ Джон Уесли казал веднъж: „Аз научих за християнството повече от майка си отколкото от всички теолози в Англия.“

Стряскащо е да осъзнаем, че често някой ни поглежда и си помисля: „Значи такъв трябва да бъде един християнин.“ Това може да е син или дъщеря, приятел или съсед, учител или ученик. Ние сме неговият герой, неговият модел, неговият идеал. Той ни наблюдава по-внимателно, отколкото може би си мислим. Нашият живот в работата, в църквата, в семейството, в молитва – всичко това му създава образа, на който той подражава. Той иска сянката ни да го засегне.

Ние общо взето мислим, че сенките нямат никакво значение. Но духовните сенки, които хвърляме, са нещо много реално. За това трябва да си зададем въпроса: Ако някой ден хората, чийто живот съм докоснал, трябва да се явят на Страшния съд, тогава моето миниатюрно, кратко докосване радост ли е донесло или скръб? Този, който преглежда делата им – по име, време и място – ще каже ли: „Тук намирам едно благословено влияние“, или: „Тук има една следа на злото“?

Робърт Дж. Лий пише: „Ние не можем да избегнем, че това, което сме, казваме или вършим, влияе върху другите хора – точно както не можем и да избегнем, че тялото ни хвърля сянка на слънчева светлина. Това, което представляваме, се показва безпогрешно навън. Ние упражняваме влияние, в сравнение с което говоренето и убедителността са твърде слаби средства.“

24. юли

„Някой уважава един ден повече от друг ден, а друг човек уважава всеки ден. Всеки да бъде напълно уверен в своя ум.“ Римляни 14:5

За юдеите под закона седмият ден, или съботата, е бил особено свят. Законът е забранявал всякаква работа в този ден и е ограничавал пътуването. Изисквали са се особени жертви.

На християните, живеещи под благодатта, никога не е било заповядвано да пазят съботата. За тях всички дни са свети, въпреки че те вярват, че Божието слово съдържа принципа за един почивен ден от седем. Никой не може да ги осъжда, защото не спазват съботата (Колосяни 2:16).

В Новия Завет особено се откроява първият ден на седмицата, т. е. Господният ден. Господ Исус е възкръснал в този ден (Йоан 20:1). След възкресението Си Той се е срещал с учениците Си в две последователни недели (Йоан 20:19, 26). Светият Дух е бил даден на Петдесетница в първия ден на седмицата, тъй като Петдесетница е била седем недели след празника на първите плодове (Левит 23:15–16; Деяния 2:1), когато е бил принасян първият сноп – символ на възкресението на Христос (1. Коринтяни 15:20, 23). Учениците са се събирали в първия ден на седмицата, за да разчупват хляба (Деяния 20:7). А Павел е напътствал коринтяните да събират специално дарение в първия ден на седмицата (1. Коринтяни 16:1–2). Но това не е ден на особено задължение като съботата, а ден на особени привилегии. Тъй като ние сме освободени от обичайната си работа в неделя, можем да се посветим на поклонение и служение на Господа в по-голяма степен, както не е възможно през останалите дни от седмицата.

Но докато имаме свободата да считаме всички дни за еднакво свети, ние нямаме свободата да вършим в неделя нещо, което би могло да препъне другите. Ако домашната работа, поправянето на колата ни или играенето на футбол би могло да препъне някой неукрепнал брат, ние трябва да се откажем от това, което може би считаме за свое законно право. Както казва Павел: „Загова, нека вече не се съдим един друг, а по-добре да съдим така – никой да не поставя спънка или съблазн пред брат си.“ (Римляни 14:13)

Юдеите под закона са имали своя ден на почивка в края на цяла седмица труд. Християните под благодатта започват седмицата си с ден на почивка, защото Христос е извършил делото на изкуплението.

Скофилд обръща внимание на това, че истинският характер на Господния ден се илюстрира от това, което Самият Господ Исус е извършил през него: „Той утеши плачещата Мария, извървя седем мили с двама объркани и тъжни ученици и при това им изнесе библейски урок, изпрати послания на другите ученици, проведе личен душегрижителски разговор с падналия Петър и вдъхна Светия Дух на учениците в горната стая.“

*„А Господ, понеже видя, че Лия не беше обичана, отвори утробата ѝ.
А Рахил беше бездетна.“*

Битие 29:31

В живота действа един закон за компенсацията. Според този закон хората, които в една област са оцетени, имат особени предимства в друга област. Това, което липсва на една жена по отношение на красотата, може би се уравновесява чрез голяма практическа мъдрост. Един мъж, който е непохватен в спорта, може би има по-големи интелектуални способности. Поетите не винаги са практични, а хората на изкуството не винаги управляват добре финансите си.

Когато Бог видял, че Яков обича Рахил повече от Лия, той направил Лия по-плодовита. Години по-късно същият закон за компенсацията се проявил по същия начин при Анна и Фенина. Елкана обичал Анна повече от Фенина, но Фенина имала деца, а Анна нямала (1. Царе 1:1–6).

Въпреки че Фани Кросби (1823 – 1915, американска авторка на песни) била сляпа, тя имала несравнима дарба за съчиняване на духовни песни. Те и досега са едно от големите съкровища на църквата. Александър Круденс (1699 – 1770) е страдал от тежки депресии, но е имал силата да състави конкорданса, който носи неговото име (и всъщност представлява основата за всички съвременни конкорданси).

Някой християнин може да няма никаква дарба за публично служение и да не може да говори дори пред собствените си домашни. Но той е технически гений и за щастие успява да поддържа колата на проповедника в изправност. А проповедникът е безнадежден механик. Когато нещо стане с колата му, той може само да отвори капака, да пхъхне вътре главата си и да се моли.

Ако някой възрази, че законът за компенсацията не действа винаги съвършено в живота, ще трябва да се съгласим с него. Има неравенства и несправедливости. Но този живот не е всичко! Последната глава още не е написана. Когато Бог дръпне завесата и ни даде да видим отвъдния свят, ще ни стане ясно, че най-късно тогава листото се е обръща и точките се изравняват. Например, чуваме как Авраам казва на богаташа: „Синко, спомни си, че ти си получил своите блага приживе, така като Лазар – злините; а сега той тук се утешава, а ти се мъчиш.“ (Лука 16:25)

А междуременно е добре за нас да имаме уравновесен поглед към живота. Вместо да се концентрираме върху липсите си, нека мислим за това, че Бог ни е дал качества и способности, които други, които изглеждат по-облагодетелствани от живота, нямат. Това ще ни запази от чувство за малоценност, завист и горчивина.

26. юли

„Защото дойдох да разлъча човек от баща му, дъщеря – от майка ѝ и снаха – от свекърва ѝ; и неприятели на човека ще бъдат домашните му.“

Матей 10:35–36

Тук Господ не говори за пряката цел на Своето идване, а за почти неизбежния резултат. Той казва, че винаги, когато хора Го последват, те могат да очакват жестока враждебност от роднините и познатите си. В този смисъл Той не е дошъл да донесе мир, а меч (ст. 34).

Историята е потвърдила това пророчество. Когато хората се обръщат към живия, любящ Спасител, те срещат презрение и враждебност. Биват осмивани, лишавани от наследство, изхвърляни от къщи, уволнявани от работа, в много случаи дори убивани.

Тази съпротива е напълно против здравия разум. Например едно момче е било наркоман, но сега се е отказало от наркотиците и активно служи на Христос. Бихме могли да си помислим, че неговите родители ще се радват на това. Но не! Те са разгневени. Явно признават, че биха предпочели синът им да е, какъвто е бил преди.

Други са били спасени от алкохолизъм, престъпност, сексуални перверзии и окултизъм. И в наивната си искреност смятат, че роднините им не само ще бъдат възхитени, но и сами ще поискат да станат християни. За съжаление не става така. Идването на Господ Исус носи разделение в семейството.

Напускането на религията на родителите заради Христос често предизвиква бурни страсти. Например едно семейство не е вярващо, но на име е юдейско. Когато някой член на това семейство стане християнин, това води до яростни емоционални изблици. Повярвалият бива наречен отстъпник и предател, често дори бива сравнен с Хитлер като враг на евреите. Всички молби и опити за обяснение на християнина срещат стена от неразбиране.

В много ислямски страни обръщението към Христос може да бъде наказано със смърт. Присъдата не се изпълнява от властите, а от най-близките членове на семейството. Например жената може да смеси фино натрошено стъкло в яденето на мъжа си.

Но въпреки това се случва поради смелата изповед на новоповярвалите и тяхното търпеливо, христово подобно понасяне на омразата и преследването другите да се замислят за празнотата на собствения си живот и религия и с покаяние и вяра да се обърнат към Господ Исус Христос. Така редиците на християните се съгъстват при преследвания и процъфтяват при съпротива.

„И ето, ти си им като любима песен, като човек с хубав глас, който свири добре, защото слушат думите ти, а не ги изпълняват.“

Езекиил 33:32

Като ирония изглежда, когато при проповядване на Божието слово слушателите често са въодушевени от говорителя, но не и от посланието, което изисква от тях някаква реакция.

Това важи от една страна за публичното проповядване. Хората се възхищават от проповедника. Помнят шегите и илюстрациите му. Хвалят произношението му, като жената, която каза: „Направо ми идва да се разплача всеки път, когато моят пастор произнася благословената дума *Месопотамия*.“ Но когато става дума за послушание, те са като парализирани. Имунизирани са срещу всеки призив да действат. Те са като упоени от приятния глас.

Тази картина е позната и за духовните съветници. Има хора, за които съветването представлява нещо като тайно удоволствие. Те разцъфтяват, когато могат поне за един час да бъдат в центъра на вниманието. Така се наслаждават на общуването със съветника, че направо се пристрастват и стават хронични случаи за съветване.

Ужким идват, за да потърсят съвет. Но всъщност не го искат. Те вече са взели твърдо решение. Знаят какво искат. Ако съветът на съветника съвпадне с техните собствени желания, се чувстват подкрепени. Ако не съвпадне, го отхвърлят и продължават по утъпкания си път.

Цар Ирод е бил от този вид хора, които пропиляват живота си. Той с удоволствие слушал Йоан Кръстител (Марк 6:20), но бил повърхностен и нямал сериозни намерения. Всъщност не искал посланието да промени живота му.

Ервин Лутцер пише: „Установил съм, че най-разочароващият проблем при съветването е фактът, че повечето хора просто не искат да се променят. Разбира се, готови са да направят някои дребни корекции – особено, когато поведението им им създава проблеми навсякъде. Но повечето се чувстват много добре с греха си, докато не стане неконтролируем. И често им е най-добре Бог да ограничи дейността Си в техния живот до минимум.“

Някои съветници са развили стратегия, която да намали пропастта между слушане и вършене. Те дават на търсеция съвет конкретна задача, която той трябва непременно да изпълни, преди да дойде на следващата среща. Това до известна степен отсява онези, които не са сериозни. И предпазва и двете страни от пилеене на време.

Страшно и опасно е, когато достигнем такава фаза в живота си, когато можем да слушаме Божието слово, без да бъдем развълнувани от него. Ние трябва да се молим за постоянна чувствителност към Божия глас и за готовността да направим всичко, което Той ни каже.

28. юли

„Нека остави безбожният пътя си и човекът на греха – помислите си; нека се обърне към Господа и Той ще се смили над него; и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро.“ Исаия 55:7

Треперещият грешник се страхува, че Бог няма да го приеме. Отстъпникът, който се кае, се съмнява, че Бог може да забравя. Но нашият стих ни напомня, че всички, които се обръщат към Господа, биват приети с изобилна милост и прошка.

Това се илюстрира от една история, която през годините постоянно се разказва – една история, в която подробностите се променят, но посланието продължава да живее. Става дума за един бунтовен син, който избягал от къщи, отишъл в големия град и там затънал в грях и позор, докато накрая стигнал до затвора. След четири години го пуснали и той много искал да се върне у дома. Но се измъчвал от страха, че баща му вече няма да го приеме. Мислел, че няма да понесе разочарованието да бъде отхвърлен от собственото си семейство.

Накрая написал на баща си писмо без обратен адрес. В него казвал, че следващия петък ще мине покрай техния дом с влака. Ако семейството все още искало да го види, да вържели бяла кърпичка на дървото пред къщата. Ако не видел кърпичка от преминаващия влак, просто щял да продължи.

И така, той седи във влака, мрачен и мълчалив, изпълнен с най-ужасни опасения. Случайно до него седи един християнин. След многократни напразни опити накрая вярващият успява да го предположи да разкаже историята си. До родния му град остават още петдесет мили. Завръщащият се блуден син се колебае между надежда и страх. Четиридесет мили. Той си мисли за позора, който е навлякъл на родителите си и как е разбил сърцата им. Тридесет мили. Пред очите му преминават пропилените години. Двадесет мили. Десет мили. Пет мили.

Накрая къщата се задава отдалеч. И той седи на прозореца и не може да откъсне очи от гледката. Цялото дърво е покрито с бели парцалчета, които радостно се веят на вятъра! Той става, взима куфара си и се приготвя да слезе.

Разбира се, дървото говори за кръста. С разтворени ръце и обсипан с безброй обещания за прошка, той кани покаяния грешник да се върне у дома. Какво приветствие в бащиния дом! Каква преизобилна прошка, когато скитникът се завърне!

„На безбожния ли помагаш и тези, които мразят Господа, ли обичаш?
Затова върху теб има гняв от Господа.“ 2. Летописи 19:2

Цар Йосафат се бил присъединил към безбожния цар Ахав във войната срещу арамейците. Това бил несвят съюз, който почти му струвал живота. Арамейците сметнали Йосафат за Ахав и тъкмо щели да го убият, когато забелязали грешката си.

Въпреки че Йосафат избегнал смъртта, той не избегнал острото порицание от пророк Ииуй. Бог се гневи, когато Неговите хора съдействат на безбожните и обичат онези, които мразят Него.

Как би могло в днешно време да се случи такова нещо? Случва се, като вярващи, които изповядват вяроност към Библията, се съюзяват с явно либерални християни за големи религиозни акции. Тези либерали отричат фундаментални учения на християнската вяра. Те се опитват да подкопаят авторитета на Библията със своите съмнения и отхвърляне. Въпреки че се представят за християни, те в действителност са врагове на Христовия кръст. Техният бог е коремът им. Славата им се състои в техния позор. Те се стремят към земни неща (вж. Филипаяни 3:18–19). Христовото дело никога не може да спечели от тяхната подкрепа. То може само да пострада.

Колкото по-голямо влияние придобива икуменическото движение, толкова по-голям натиск се оказва върху вярващите в Библията християни да се съюзяват с всевъзможни небогоугодни елементи в християнския свят. Ако откажат, те биват нападани и осмивани и свободите им се ограничават. Но верността към Христос изисква от тях да останат на пътеката на отделянето.

Един от най-болезнените удари е, когато истински християни презират братята и сестрите си, които отказват да работят заедно с безбожните. Известно е, че водещи личности в християнството говорят с голямо уважение за модернистите и нападат фундаменталистите. Те се прекланят пред либералната ученост, цитират благосклонно либерални автори и проявяват любезна толерантност към либерални лъжеучения. А за своите братя и сестри фундаменталисти правят единствено презрителни забележки, когато те искат да поддържат ясно очертаните граници между праведните и безбожните.

Да търсиш благоволенieto на Божиите врагове или помощта им е политика на измяната. Верността към Христос изисква да стоим твърдо на страната на Неговите безкомпромисни последователи и да се съпротивяваме на врага.

30 юли

„Какъвто е делът на слизация в боя, такъв ще бъде и делът на седящия при вещите; заедно ще делят.“

1. Царе 30:24

Когато Давид възвърнал завладения от амаличаните Сиклаг, някои от неговите хора не искали да разедлят плячката с онези 200 мъже, които били останали при потока Восор. Давид обаче разпоредил останалите при вещите да получат същия дял като отишлите в битката.

На всеки войник, който се бие на фронта, се падат мнозина, които работят в тила. В американската армия през Втората световна война само около 30% от частите са участвали пряко в боевете. Другите се занимавали с обслужващи дейности, грижели се за транспорта, квартирите, храната, комуникациите, били инженери, химици, администратори.

И в Божието дело има подобна аналогия. Въпреки че всички християни са войници, не всички се бият на първа линия. Не всички са проповедници или благовестители, или пастири, или учители. Не всички са мисионери, които действат на фронта на духовните военни действия по света.

Бог има и помощен персонал в Своята войска. Това са например Неговите верни бойци в молитва, които всеки ден упорито се молят и шурмуват Божия престол, докато нещата се обърнат към добро. Или Неговите верни настойници, които водят живот на постоянни жертви и лишения, за да могат да изпращат повече пари на фронта. Или другите, които предоставят храна и подслон за онези, които участват в преките схватки с врага. Нека помислим и за онези, които набират ръкописите, които някой ден ще отнесат посланието в далечни страни. Нека помислим за отличните жени, които служат у дома, като отглеждат синове и дъщери за служба на Царя. На всеки, който пряко участва в битката, се падат мнозина други, които работят като помощен персонал.

Когато се раздават наградите, помощният персонал ще получи същия дял като героите от битките. Онези, които тихо и скромно са служили в тила, ще получат същата слава като тези, които са си извоювали име в боя.

Бог е в състояние да прецени всичко съвършено точно. Той може да оцени приноса на всекиго. И тогава ще има множество изненади. Ще видим, че невзрачни хора, които сме смятали за доста маловажни, всъщност са заемали решаващи позиции. Без тях самите ние бихме били безсилни.

„Няма човек, който да е оставил къща или братя, или сестри, или майка, или баща, или деца, или ниви заради Мен и заради благовестието, и да не получи сега, в това време, сто пъти повече къщи и братя, и сестри, и майки, и деца, и ниви, заедно с гонения, а в идващия свят – вечен живот.“

Марк 10:29–30

Най-голямата от всички инвестиции е инвестирането на нашия живот за Исус Христос. Решаващите фактори при всяка инвестиция са сигурността на капитала и величината на печалбата. Според този критерий абсолютно никоя инвестиция на този свят не може да се сравни с един живот, живян за Бога. Капиталът е напълно сигурен, защото Той е силен да запази това, което сме Му поверили (2. Тимотей 1:12). Що се отнася до прихода, свят ни се завива при мисълта за неговата неизмеримост.

В нашия днешен пасаж Господ Исус гарантира да възвърне всичко стократно. Това съответства на лихва от 10,000% – нещо нечувано в света. Но това не е всичко!

На онези, които са напуснали удобствата на своята родина, за да служат на Господ Исус, е обещана топлината и удобството на много домове, където ще бъдат приемани заради Исус.

На онези, които се отказват от радостите на брака и семейството или скъсват други земни връзки заради евангелието, е обещано световно семейство, от което мнозина ще им станат по-близки отколкото кръвните роднини.

На онези, които напускат земите си, са обещани много земи. Те се отказват от правото да притежават няколко квадратни метра земя, и в замяна на това получават несравнимо по-голямата привилегия да завоюват цели страни и дори цели континенти за скъпоценното Име на Исус.

Обещани са им и преследвания. На пръв поглед това звучи като горчива нотка в иначе хармоничното звучене. Но Господ Исус причислява преследванията също към положителните доходи от нашата инвестиция. Да станеш участник в позора на Христос е по-голямо богатство от всички египетски съкровища (вж. Евреи 11:26).

А това са едва дивидентите в този живот! Защото Господ добавя: „... а в идващия свят – вечен живот“. Това насочва погледа ни към вечния живот в цялата му пълнота. Въпреки че вечният живот сам по себе си е дар, който се получава чрез вяра, ние ще му се наслаждаваме в различна степен. Онези, които са оставили всичко, за да следват Господ Исус, ще получат по-голяма награда в Небесния град.

Когато размислим за невероятните доходи, които ще имаме от един инвестиран за Бога живот, е странно, че малцина участват в тази инвестиция. Когато става дума за акции и ценни книжа, инвеститорите могат да бъдат твърде умни и пресметливи, но когато им се предлага най-добрата от всички инвестиции, те са странно несъобразителни.

1. август

„Както златни ябълки в сребърни съдове, така е дума, казана на място.“

Притчи 25:11

Комбинацията от златни ябълки в сребърен обков е красива и радва очите. Двете неща си подхождат и са проява на добър вкус. Също така е и със „златното“ слово, казано точно в правилния момент. „Човек има радост от отговора на устата си и дума на време – колко е добра!“ (Притчи 15:23)

Една бивша мисионерка умира от рак в болница. Тя все още е в съзнание, но е твърде слаба, за да може да говори. Един богобоязлив старейшина идва да я посети точно преди края на вечерното свиждане. Наведен над леглото ѝ той цитира Песен на песните 8:5: „Коя е тази, която идва от пустинята, като се опира на любимия си?“ Тя отваря очите си и се усмихва. Това е последният ѝ контакт с този стенещ, страдащ свят. Преди да се спусне нощта, тя вече е напуснала пустинята, опряна на своя възлюбен Господ. Това е било точно правилното слово!

Едно семейство е зашеметено от болка поради загубата на свой член. Многобройни познати идват с много съболезнования и утешения, но изглежда нищо не може да облекчи болката. Тогава идва писмо от д-р. Х. А. Арънсайд, който цитира Псалм 30:5: „Вечер пренощува плач, а сутринта е радост.“ Това се оказва подходящото слово, което да разчупи оковите на скръбта.

Докато една група християни пътува на дълъг път, един от тях започва да разказва за съмненията си в Писанието, които са му внушени от лекциите в университета. Един от по-кротките, невзрачни спътници слуша известно време, след което изумява групата, като цитира по памет Притчи 19:27: „Престани, сине мой, да слушаш наставление, което отклонява от думите на знанието.“ Това е златна ябълка в сребърен съд!

Знаем и известната история как Ингерсол (Робърт Грийн, 1833 – 1899, американски политик и прочут антирелигиозен оратор) пред голяма публика предизвикал Бога да го убие в рамките на следващите пет минути – в случай, че има Бог. В този момент един невзрачен християнин станал от публиката и попитал: „Господин Ингерсол, смятате ли, че можете да изчерпите Божията благодат за пет минути?“ Словото попаднало точно в целта.

Правилната дума, казана на правилното време, е истински Божи дар. Ние ще направим добре, ако се стремим към тази дарба, така че Божият Дух да може да ни употребява, за да говорим подходящи думи на утеха, насърчение, предупреждение или корекция.

„И учениците се уплашиха, като влязоха в облака.“

Лука 9:34

Петър, Яков и Йоан били с Господ Исус на планината. Тъй като усещали, че това е решаващ миг от историята и по някакъв начин искали да консервират Неговото славно величие, Петър предложил да издигнат три шатри – по една за Исус, Мойсей и Илия. Разбира се, това би поставило Господа на едно ниво с двамата старозаветни светии. Бог предотвратил начинанието, като ги покрил с облак. Лука ни казва, че те се уплашили, когато влезли в облака.

Не е трябвало да се плашат. Това е бил облак на славата, а не на съда. Той е бил преходно явление, а не постоянно обстоятелство в живота им. Макар и невидим, Бог е бил в облака.

Често в живота ни идват облаци и ние като апостолите се плашим, когато навлезем в тях. Например, когато Бог ни призове в нова област на служение, ние често се страхуваме от неизвестното. Представяме си най-лошото по отношение на опасности, съпротива и неприятности. В действителност по този начин ние се страхуваме от Божието благословение. Когато облакът се вдигне, установяваме, че Божията воля е добра и благоугодна, и съвършена.

Ние се страхуваме, когато навлезем в облака на болестта. Мислите ни излизат извън кортпол. Тълкуваме всяка дума и всяко изражение на лицето на лекаря като предзнаменование за катастрофа. Всеки симптом ни говори за смъртоносна болест. Но когато опасността премине, можем да кажем заедно с псалмиста: „Добре е за мен, че бях наскърбен.“ (Псалм 119:71) Бог е бил в облака, а ние не сме знаели това.

Страхуваме се, когато навлезем в облака на скръбта. Какво добро би могло въобще да произтече от такива сълзи, страхове, болки и разочарования? Изглежда, че целият свят около нас се срива. Но ние се учим чрез облака. Учим се как да утешаваме другите с утехата, с която Господ ни е утешил. Започваме да разбираме сълзите на Божия Син, както не бихме могли да ги разберем по друг начин.

Няма защо да се плашим, когато навлизаме в облациите на живота. Те са възпитателни за нас. Те са временни явления. Не ни унищожават. Може да скриват Божието лице, но не и Неговата любов и мощ. Затова трябва да вземем присърце думите на Уилям Купър (1731 – 1800, английски поет):

Вие плахи светии, съберете нов кураж.
Облациите, от които се страхувате,
са пълни с милост и ще се излеят
в благословения на вашите глави.

3. август

„Той ... не благоволява в краката на мъжа.“

Псалм 147:10

Колко интересно! Великият, трансцендентен Бог не благоволява в краката на мъжа!

Това ни напомня за света на спорта. Бегачът, строен и бърз, преминава лентата с издигнати победоносно ръце. Баскетболистът се промъква умело в противниковото наказателно поле, за да вкара решаващия кош. Футболният герой преодолява всички защитници и мощно забива топката във вратата.

Зрителите са във възторг. Скачат, крещят, свиркат, ликуват. Те са фанатици, които участват във всеки мач с цялата си душа и сърце. Можем да кажем, че те имат благоволение в краката на мъжа – т. е. в неговите спортни умения.

Нашият стих няма за цел да осъжда здравословния интерес към спорта. На друго място Библията говори за стойността на телесните упражнения. Но това, че Бог не се интересува от краката на мъжа, трябва да ни напомня да внимаваме за баланса на приоритетите си.

Лесно е за един млад вярващ така да се пристрасти към някой спорт, че той да се превърне в страстта на живота му. Всичките му усилия са насочени към това, да има върхови постижения в своята дисциплина. Той внимателно разпределя времето, храната и съня си. Упражнява се непрестанно, за да усъвършенства уменията си в колкото може повече насоки. Придържа се стриктно към тренировъчната си програма, която трябва да го поддържа във върхова форма. Мисли и говори за спорта си, като че ли това е животът му. А може и наистина да е така.

Понякога такъв млад християнин остава потресен, когато внезапно разбере, че Бог не благоволява в краката на мъжа. Ако иска да живее в близко общение с Бога, той трябва да се нагоди към Божията перспектива.

А в какво благоволява Бог? Ст. 11 на Псалм 147 ни казва: „Господ благоволява в онези, които Му се боят, в онези, които се надяват на Неговата милост.“ С други думи, Бог се интересува повече от духовното отколкото от телесното. Апостол Павел също изразява тази ценностна система, като казва, че „телесното упражнение е полезно за малко“ (1. Тимотей 4:8).

Сто години по-късно, когато овациите ще са замрели, стадионът ще е пуст и резултатът от мача ще бъде отдавна забравен, единствено животът, който е живян на първо място за Божието царство и Неговата правда, ще има значение.

Сам Господ е праведен и Той иска и Неговите хора да вършат праведни дела. Той се радва, когато вярващите инстинктивно взимат решения, които съвпадат с божествените морални принципи.

Но това не винаги е лесно в свят като нашия. Ние сме изложени на постоянното изкушение да правим компромиси в моралната и етична област. Някои изкушения са съвсем открити и плоски, а други са по-коварни. Ние се нуждаем от проникателност и твърдост, за да вървим по тесния, правия път.

Не е възможно да съставим каталог на всички проблемни области, но един списък с примери може да ни създаде основа за бъдещи решения.

Подкупите и рушветите са начини на действие на неправдата. Също такива са и подаръците за снабдителите, които трябва да повлияят на ценката им. Не е редно да се издават чекове без покритие (с надеждата, че докато се осребрят, в сметката може би вече ще има достатъчно пари). Незаконно е да се изпраща стокова пратка със скрито писмо, за да се избегне плащането на допълнителната такса за писмо. Измама е да се казва по телефона, че шефа го няма, докато той всъщност седи на съседното бюро. Всяка злоупотреба с времето или сметката на фирмата за дейности или разходи, които не са свързани с работата... И, разбира се, широкоразпространената практика да се фалшифицират данъчните декларации, като или се укриват доходи, или чрез фалшиви документи се раздуват разходите... Случаите на застрахователни измами вече са придобили размерите на епидемия. Пресрочване на задължения, некачествена работа... А може би една от най-разпространените порочни практики е непозволеното използване на времето на работодателя за вършене на лична работа.

Не е правилно да се застъпваме за роднини или приятели, когато те очевидно не са прави. Това е криворазбрана любов и погрешна солидарност. Ние служим на делото на правдата, когато заставаме на страната на истината против греха, независимо кой е виновният.

Също така е погрешно да подкрепяме изключен от църквата човек поради сантименталния възглед, че той се нуждае от любов и разбиране. Това води само дотам, че в църквата възниква напрежение и изключеният продължава да се закоравява в злото си.

И накрая, никога не е правилно някой да поема върху себе си вината за нещо, което не е извършил. Има някои миролюбиви души, които са готови да поемат отговорността, когато виновният отказва да си признае. Мирът не може да се постигне, като жертваме истината.

Смелост, братко! Не се препъвай,
дори пътеката ти да е мрачна нощ.
Има пътеводна звезда за смирения:
„Довери се на Бога, правда върши!“

5. август

„Човешкият гняв не върши Божията правда.“

Яков 1:20

Сцената не е необичайна. Заседание за църковни дела. Трябва да се вземе решение. Не става дума за някой голям доктринален въпрос, а може би за пристройката за дървата, за боядисването на кухнята или за разпределянето на някои дарения. Изказват се различни мнения, надига се гняв, темпераментите излизат извън контрол, гласовете се надвикват. Накрая някои дебелоголави личности успяват да се наложат поради децибелите, които са постигнали, и напускат заседанието с илюзията, че са подпомогнали Божието дело. Каквото и да са подпомогнали, със сигурност не е било Божието дело, нито пък са извършили Неговата воля. Човешкият гняв не върши Божията правда.

Разказва се, че Емерсън веднъж избягал от заседанието на някакъв комитет, където имало големи разpravии и караници. Докато още кипял от яд, му се сторило, че чул звездите да казват: „Защо така гневно, малко човече?“ Лесли Уетърхед коментира това: „Колко чудно укротяват духа ни мълчаливите звезди в своето величие и далечна красота – като че ли казват: „Бог е достатъчно велик, за да се погрижи за теб“; и: „Нищо, което те ядосва, не е толкова важно, колкото ти се струва.“

Разбира се, ние знаем, че има време, когато справедливият гняв е уместен – тогава, когато става дума за Божията чест. Но не това има предвид Яков, когато говори за човешкия гняв. Той мисли за човека, който с всички сили иска да се наложи, и избухва яростно, когато на пътя му се поставят прегради. Той мисли за надменната личност, която смята собствената си преценка за непогрешима и затова не може да понася различно мнение.

За хората от този свят експлозивният темперамент е признак на сила. За тях това е белег на лидера, средство за придобиване на респект. Те смятат кротостта за слабост.

Но християнинът разбира тези неща по-добре. Той знае, че със своята невъздържаност изгубва респекта на своите братя и сестри. Емоционалните избухвания често са дела на плътта, а не на духа.

Христос ни е учил на по-добър път. Това е пътят на себевладеенето, даването на място на Божия гняв, кротостта към всички хора. Това е пътят на търпеливото понасяне на всяка неправда, обръщането на другата буза. Християнинът знае, че спъва Божието дело чрез гневни изблици, че по този начин заличава всяка видима разлика между себе си и невярващите и запечатва устата си за свидетелство.

„Нехаете ли, всички минаващи по пътя? Погледнете и вижте – има ли страдание като моето страдание, което постигна мен, която Господ наскърби в деня на пламтящия Си гняв!“ Плач на Еремия 1:12

Понякога, когато седя на Господната трапеза, се питам: „Какво става с мен? Как мога да седя тук и да размишлявам за страданията на Спасителя, без да избухна в сълзи?“

Един неизвестен поет си е задавал същите въпроси. Той пише: „Камък ли съм аз, а не човек, че мога да стоя, Христе, под Твоя кръст, да броя капка по капка твоя изтичащ живот, и при това да не заплача? А слънцето и луната скриха лицето си в среднощен мрак, земята се гърчеше и стенеше – само аз стоя и гледам хладен и спокоен. Велики Боже, спаси ме от това, защото иначе ще изпитам гнева, който Той понесе. О, моля Те, Господи, приклони се още веднъж към мен, погледни ме и разбий този къс скала – сърцето ми.“

Друг пише в подобен смисъл: „Какво чудо съм аз за себе си, о, Ти, кръвящо, умиращо Агне, че мога да размислям за тази тайна, без подтика да те обичам повече.“

Аз изпитвам голямо уважение към онези чувствителни души, които така се трогват от страданията на умиращия Спасител, че се разплакват. Такъв беше моят бръснар, Ралф Руоко. Често, докато ме подстригваше и стоеше зад мен, той говореше за страданията, които Господ е понесъл. И често сълзите му капеха по престилката, а той казваше: „Не зная защо Той е бил готов да умре за мен. Аз съм такъв долен мерзавец. А Той пак е понесъл в тялото Си наказанието за моите грехове на кръста.“

Мисля си и за грешницата, която измила със сълзите си краката на Господа и ги подсушила с косата си, целувала ги и ги помазала с масло (вж. Лука 7:38). Въпреки че тя все още живеела от другата страна на Голгота, чувствата ѝ били много по-точно настроени към Господа, отколкото моите, при цялото ми превъзхождащо знание и всичките ми привилегии.

Защо съм такъв леден къс? Може би защото съм отраснал в една култура, в която се счита, че не е мъжествено да се плаче? Ако е така, бих желал никога да не съм познавал тази култура. Не е срамно да се плаче в сянката на Голгота. Срамно е по-скоро човек да не може да заплаче.

Отсега нататък ще се моля с думите на Еремия: „О, да беше главата ми вода, очите ми – извор на сълзи! Щях да плача денем и нощем...“ (Еремия 9:1) Щях да плача за страданията и смъртта, които моите грехове причиниха на безгрешния Спасител. И ще повтарям безсмъртните думи на Исак Уотс:

„Добре ще направя да се изчервя и да скрия лицето си,
когато Неговият скъпоценен кръст се яви пред очите ми.

Сърцето ми ще прелива от благодарност, а очите ми – от сълзи.“

Господи, запази ме от проклятието на едно християнство без сълзи!

7. август

„... да им дам венец вместо пепел, масло на радост – вместо плач, облекло на хваление – вместо унил дух...“ Исаия 61:3

В този възвишен текст Месията описва някои от славните промени, които Той извършва с онези, които Го приемат. Той им дарява красота вместо пепел, радост вместо скръб, слава вместо униение.

Ние Му донасяме пепелта на един живот, изгорял в безцелни развлечения, или пепелта на едно тяло, съсипано от алкохол и наркотици. Носим Му пепелта на пропилените в пустинята години или пепелта на разочаровани надежди и рухнали мечти. И какво получаваме за това? Той ни дава красота – красотата на един блестящ сватбен венец. Каква промяна! „Бедният, окаян роб на греха бива издигнат до честта да бъде член на семейството на светия Бог.“ (Дж. Х. Джоует) Мария Магдалена, която някога била владяна от седем демона, не само е била освободена от тях, но е станала и дъщеря на царя. Коринтяните отишли при Него с целия си обезобразен живот и били измити, осветени и оправдани.

Ние Му носим сълзите на скръбта си. Сълзи, предизвикани от грях, нещастия и провали. Сълзи, предизвикани от удари на съдбата и загуби. Сълзи за разбити бракове и пропаднали деца. Може ли Той да направи нещо с тези горещи, солени сълзи? Да, той може да ги изтрие от очите ни и вместо тях да ни даде масло на радост. Той ни дарява радостта от прошката, радостта от това, че Бог ни приема, радостта на Своето семейство, радостта, че най-последно сме намерили смисъла на съществуването си. Той ни дарява „радостта на сватбеното тържество вместо смазващата болка“.

И накрая Той отнема от нас унилия дух. Всички ние познаваме този дух – бремето на греха, на угризенията на съвестта, на срама, на унижението. Униението от това, че сме оставени, отхвърлени, предадени. Вледеняващият страх от утрешния ден. Той ни отнема всичко това и в замяна ни облича в облекло на хваление. Той влага в устата ни нова песен, възхвалява на нашия Бог (вж. Псалм 40:3). Роптателят се изпълва с благодарност, богохулникът – с поклонение.

Нещо красиво, нещо добро – Той разбра колко съм окаян.

Всичко, което можех да Му дам, бяха отломки и гняв.

А той направи от живота ми нещо прекрасно.

„... правете добро и давайте назаем, без да очаквате да получите назад, и наградата ви ще бъде голяма.“
Лука 6:35

Тези заповеди на нашия Господ се отнасят за нашето поведение към всички хора, вярващи и невярващи, но днес ние ще ги разгледаме по-специално по отношение на финансовите дела между християните. Тъжно е, но е истина, че някои от най-лошите конфликти между вярващи се поражда поради парични взаимоотношения. Не би трябвало да е така, но за съжаление старата поговорка все още е вярна: „Когато парите влязат през вратата, любовта избягва през прозореца.“

Едно просто решение би било да се забранят всички финансови сделки между вярващи. Но не можем да направим това, докато Библията казва: „Дай на всеки, който ти поиска...“; и: „Давайте назаем, без да очаквате да получите назад...“ (Лука 6:30,35) Затова трябва да усвоим някои принципи, които ще ни помогнат да сме послушни на Божието слово и да избягваме караници и разбити приятелства.

Трябва да даваме във всеки случай на истинска нужда. Даването трябва да бъде без каквито и да било условия. То не бива по никакъв начин да задължава получателя – например да се чувства длъжен да застане на наша страна в някой спор в църквата или да ни защити, когато не сме прави. Ние не бива да се опитваме да „купим“ хората с добрината си.

Заповедта да даваме на всеки, който ни иска, има известни изключения. Ние не бива да даваме на човек, който с наша помощ ще финансира хазарт, пиене или пушене. Не бива да даваме нищо, ако с това подкрепяме някой глупав план за бързо печелене на много пари, което само стимулира човешката алчност.

Ако даваме назаем за нещо, което наистина си струва, ние трябва да го правим с нагласата, че няма значение дори и никога да не си получим парите обратно. Това не бива впоследствие да помрачава приятелството ни. А в никакъв случай не бива да искаме лихви за дадената назаем сума. Ако на един юдеин под закона не е било позволено да взима лихви от свой брат юдеин (Левит 25:35–37), колко повече това ще важи за един християнин, живеещ под благодатта!

Ако се сблъскаме със случай, в който не сме сигурни дали има истинска нужда, като цяло е по-добре да откликнем на нуждата. Ако се лъжем, по-добре е да се лъжем на страната на благодатта.

Когато даваме на другите, трябва да сме наясно и с факта, че хората, които получават дарове на любов, често развиват огорчение и яд срещу дарителя. Това е цена, която трябва да сме готови да платим. Когато веднъж казали на Дизраели (Бенджамин, 1804 – 1881, британски държавник и министър-председател), че някой го мрази, той отговорил: „Не мога да си представя защо. В последно време не съм направил нищо за него.“

9. август

„Той остави всичко, стана и Го последва.“

Лука 5:28

Нека си представим как Леви седи на една маса от страни на главната улица и събира данъци и мита от минаващите. Ако е бил типичен бирник, той е прибирал значителни суми в собствения си джоб, вместо да ги предава на презряната римска окупационна власт.

И един ден Исус минава покрай него и му казва: „Следвай Ме.“ В живота на Леви настъпва поразително духовно пробуждане. Той вижда греховете си голи и разкрити. Осъзнава празнотата на живота си. Чува обещанието за по-добри неща. И реакцията му е непосредствена. „Той остави всичко, стана и Го последва.“ Векове по-късно Ейми Кармайкъл (1867 – 1951, английска мисионерка в Индия и поетеса) пише впечатляващите редове:

„Аз чух Неговия призив: Ела, следвай Ме!

Това беше всичко.

Земното ми злато избледня,

душата ми Го последва.

Аз станах и тръгнах след Него.

Това беше всичко.

Кой не би последвал,

ако чуе Неговия призив?“

Но Леви, или Матей, както е по-известното му име, в онзи ден, когато е откликнал на призива на Христос, все още е знаел твърде малко за великите неща, които щели да последват неговото покорство.

Разбира се, той първо получил неизмеримото благословение на спасението. Оттогава нататък, дори когато бил тъжен, имал повече радост отколкото преди, когато бил щастлив. Можел да каже заедно с Джордж Уейд Робинсън: „Във всяко малко цветно петно на този свят живее по нещо, което очите без Христос никога не могат да открият.“

После Матей станал един от дванадесетте апостоли. Той живял с Господ Исус, слушал Неговото несравнимо поучение, станал свидетел на Неговото възкресение, излязъл в света със славното послание и накрая отдал живота си за своя Спасител.

Матей получил и неизразимата привилегия да напише първото евангелие. Преди казахме, че той е оставил всичко от старата си професия, но Господ явно му е позволил да задържи перото си. Това перо било използвано, за да опише Господ Исус като истинския Цар на юдеите.

Да, Матей оставил всичко, но така пък спечелил всичко и намерил истинската причина и истинския смисъл на своето съществуване.

В известен смисъл всеки мъж, всяка жена, всяко момче и всяко момиче чува призива на Христос. Ние можем да откликнем или да го отхвърлим. Ако Го последваме, Той ни благославя, далеч надхвърляйки и най-смелите ни мечти. Ако Го отхвърлим, Той намира други, които ще Го последват. Но ние няма никога да намерим някой по-добър от Христос, когото да можем да следваме.

„Народът, който стоеше там, като чу, каза: Гръм е.“ Йоан 12:29

Бог тъкмо бил проговорил от небето на ясен членоразделен език. Някои обаче казали, че това е гръм. Те имали готово естествено обяснение за нещо, което било божествено и свръхестествено.

Такава нагласа към чудесата можем да имаме и ние днес. Можем да се опитваме да обясняваме всички неща като обикновени естествени явления.

Можем и просто да кажем, че времето на чудесата е отминало. Грижливо да ги приберем в едно чекмедже от историята.

Възможна е и другата крайност – да твърдим, че сме преживели чудеса, които в действителност не са нищо друго освен продукт на живо въображение.

Правилното отношение е да признаем, че Бог и днес може да върши чудеса и действително ги върши. Като всевластен Господ Той може да върши всичко, което Му е угодно. Няма библейско основание, поради което Той трябва да се е отказал от чудесата като средство да се разкрива на хората.

Чудо се случва всеки път, когато някой се новороди. Това е огромна демонстрация на божествена сила, чрез която един човек бива спасен от властта на тъмнината и бива преселен в царството на Неговия възлюбен Син.

Има чудеса на изцеление, когато лекарското умение вече се е предало и всяка човешка надежда е изчезнала. Тогава Бог понякога благоволява в отговор на молитва с вяра да докосне тялото на болния и да му върне здравето.

Има и чудеса на Божията грижа, които преживяваме, когато портмонето ни е празно. И чудеса на Божието водителство, когато стоим на кръстопът и не знаем в коя посока да тръгнем. Има чудеса на Божията закрила, когато например някой излиза без една драскотина от купчината ламарина и стъкло, която доскоро е била автомобил.

Да, Бог и днес върши чудеса, но не непременно същите. Той никога не е повторил десетте язви, които е нанесъл на Египет. Въпреки че Иисус Христос е същият вчера, днес и във вечността, от това не следва, че Неговите методи задължително остават винаги едни и същи. Фактът, че Той е възкресявал мъртви, когато е бил на земята, не означава, че Той и днес възкресява мъртви.

И още една последна дума! Не всички чудеса имат божествен произход. Дяволът и неговите служители също могат да вършат чудеса. В бъдещите дни вторият звяр от Откровение 13 ще измами жвеещите на земята чрез чудесата, които върши. Но и днес трябва да изпитваме всички чудеса с Божието слово и да внимаваме за посоката, в която отвеждат хората.

11. август

„Защото, ако сме излезли извън себе си, то е заради Бога.“

2. Коринтяни 5:13

Бог има изключителни войници в Своята войска и често те са онези, които печелят най-големите победи. В своето усърдие за Господа те понякога са ексцентрични. Използват оригинални методи, вместо да се придържат към традиционните. Винаги казват и вършат точно това, което най-малко се очаква от тях. Могат да нарушат всички правила на граматиката, проповядването и поучението и пак да спечелят големи печалби за Божието царство. Те често са въодушевяващи и наелектризиращи. Хората са шокирани, но никога не ги забравят.

Тези изключения от правилото са постоянен извор на неудобство за благопристойните традиционалисти, за онези, които потръпват при мисълта за нарушението на културните норми. Други християни се опитват да ги променят, да ги направят малко „по-нормални“, да угасят огъня. Но за щастие на църквата тези усилия в общия случай са обречени на неуспех.

За нас е трудно да осъзнаем, че Господ Исус също е изглеждал твърде странен за Своите съвременници. „Той е бил така отдаден на работата Си, че често дори не е имал време да яде, и майка Му и баща Му са искали да Го приберат у дома, защото са мислели, че Той лека полека си губи разсъдък. Казвали са, че Той не е на себе си. Но Исус е бил здравият и разумният, а не братята Му.“ (У. Макинтош Маккей)

Явно е, че някои хора са упреждали Павел, че не е съвсем нормален. Неговият отговор на това обвинение е бил: „Ако сме излезли извън себе си, то е заради Бога.“ (2. Коринтяни 5:13)

Някои от нас са чували за един от Божиите ексцентрици, който продавал сандвичи по улицата и носел на гърдите и на гърба си плакат. Отпред пишело: „Аз съм глупак заради Христос.“ А на гърба: „А ти за кого си глупак?“

Проблемът с повечето от нас е, че твърде много сме като обикновените хора, за да можем да задвижим в обществото нещо за Бога. Някой се е изразил така: „Ние оставяме средната мярка там, където си е. Ние сме като Петър, който седи в двора на съда, където осъждат Христос, и просто се топи.“

Роуланд Хил (1744 – 1833), великият лондонски проповедник, е бил оригинален човек, също като Ч. Т. Стъд и Били Брай (1794 – 1868, методистки проповедник в Корнуол). Такъв е бил и У. П. Никълсън, ирландският евангелист. Трябвало ли е да бъдат други? Не, като си помислим как Бог ги е употребил, можем само да си пожелаем ние да приличаме повече на тях. „Хиляда пъти по-добре е ефективна оригиналност отколкото неефективна обичайност. Първата любов понякога се изразява странно, но слава на Бога, тя е действена; а някои за съжаление са я изгубили.“ (Фред Митчъл)

„След като напътстваш един и два пъти човек, който е еретик, го отстрани, като знаеш, че този, който е такъв, се е извратил и съгрешава, като от само себе си е осъден.“

Тит 3:10–11

Когато говорим за еретик, често си представяме някой лъжеучител, който разпространява възгледи, противоречащи на великите фундаментални истини на вярата. Мислим за хора като Арий, Монтан, Марций и Пелагий, живели в първите векове след Христос.

Аз не искам да отричам тази дефиниция на еретик, но искам да я разширя. Еретик или сектант в Новия Завет е човек, който упорито разпространява някое учение, дори то да е второстепенно, което предизвиква разцепление в църквата. Той може да изповядва фундаменталните доктрини, но постоянно набляга на някое друго учение, което предизвиква разделение, понеже се отклонява от всеобщото убеждение на общността, към която той принадлежи.

Сектантът е твърдоглаво решен да преследва доктриналната си фиксидея, дори и това да доведе до разцепване на църквата. При всякакви разговори той неизбежно стига до любимата си тема. Където и да отвори Библията, смята, че вижда насоки за своя възглед. Той не може да говори публично, без да спомене тази тема. Цигулката му има само една струна и на нея той свири само един тон.

Поведението му е крайно неуравновесено. Той пренебрегва всичките 1001 библейски учения, които биха изградили светиите в тяхната вяра, и вместо това дълбае онези едно или две особени учения, които водят само към разцепление. Може да набляга на някой особен аспект от пророчеството. Или да говори постоянно за една определена дарба на Духа. Или да е обладан от „петте точки на калвинизма“.

Когато старейшините на църквата го предупредят да не продължава своеобразния си кръстоносен поход, той не е готов да се покае. Упорства, че не би бил верен на Господа, ако не поучава тези неща. Не се оставя да бъде смълчан. На всеки аргумент, който му се представи, има „супердуховен“ отговор. Фактът, че създава разцепление и препънки в църквата, ни най-малко не го стряска. Той изглежда не се притеснява от Божието предупреждение: „Ако някой развали Божия храм, него Бог ще развали.“ (1. Коринтяни 3:17)

Писанието казва, че такъв човек е извратен, съгрешава и от само себе си е осъден. Той е извратен в смисъл, че има изкривено мислене. Съгрешава, понеже Библията осъжда такова поведение. И той знае това, въпреки набожните си твърдения. След две предупреждения църквата трябва да го отстрани с надеждата, че това обществено порицание ще го подтикне да се откаже от партизанската си страст.

13. август

„Където двама или трима са събрани в Мое Име, там съм и Аз посред тях.“

Матей 18:20

Когато Господ Исус казва тези думи, Той говори за събрание на църквата, което трябва да вземе отношение към свой член, който живее в грях и отказва да се покае. Всички останали опити да се вразуми грешникът са се провалили и накрая той бива доведен пред църквата. Ако продължава да не иска да се покае, трябва да бъде изключен от общението. Господ Исус обещава Своето присъствие при такива събирания, когато става дума за църковна дисциплина.

Но стихът положително има и по-широко приложение. Той важи винаги, когато двама или трима са събрани в Неговото Име. Събирането в Негово Име означава християнско събрание. Означава да се събираме поради Неговия авторитет и да действаме в Неговото име. Означава да се събираме около Него като единствения притегателен център. Означава да се събираме съгласно практиката на първите християни, за да постоянстваме „в учението на апостолите, в общуването, в разчупването на хляба и в молитвите“ (вж. Деяния 2:42).

Навсякъде, където вярващи се събират по този начин около Личността на Господ Исус, Той им обещава Своето присъствие. Може би някой ще попита: „Но нали Той е навсякъде? Нали Той е всеприсъстващият Бог?“ Разбира се, отговорът е „да“. Но Той обещава Своето присъствие по специален начин, когато светиите се събират в Негово Име.

„... там съм и Аз посред тях.“ Това е най-силният аргумент, поради който ние трябва да посещаваме вярно всички събирания на местната църква. Господ Исус присъства там по специален начин. Често ние може би дори не осъзнаваме обещаното Му присъствие. Тогава трябва да приемем този факт с вяра, като се опрем на обещанията Му. Има обаче други случаи, когато Той ни се открива по необичаен начин. Времена, когато небето изглежда се привежда ниско над нас. Времена, когато всички сърца се прекланят пред осезателното влияние на Словото. Времена, когато Господната слава така изпълва мястото, че хората биват обхванати от чувство на дълбоко страхопочитание и сълзите потичат безпрелятствено. Времена, в които сърцата ни горят.

Ние не знаем кога ще настъпят тези времена на свято посещение. Те идват без предупреждение и неочаквано. Ако не сме там, ги пропускаме. После преживяваме пропуската подобно на Тома. Той не е бил там, когато възкръсналият, прославен Господ Исус се е явил на учениците вечерта след Своето възкресение (Йоан 20:24). Това е бил уникален миг на слава и величие.

Ако наистина вярваме, че Христос присъства, когато Неговите хора се събират в Негово Име, ще ни бъде по-важно да не пропуснем събирането, отколкото ако там беше лично президентът на републиката. Нищо по-незначително от смърт или смъртоносна болест не би ни попречило да присъстваме.

„Жертви, благоугодни на Бога, са дух съкрушен; съкрушено и разкаяно сърце, Боже, Ти няма да презрееш.“

Псалм 50:17

В духовното Божие творение няма нищо по-прекрасно от един вярващ, който показва истински съкрушен дух. Дори Бог намира такъв човек за неустоим. Той може да се противи на горделивите и надменните (вж. Яков 4:6), но не и на съкрушените и смирените.

В естественото си състояние никои не е съкрушен. Ние сме като диви магарета – бунтовни, упорити, буйни. Противим се на юздата, оглавника и седлото на Божията воля. Отказваме да бъдем опитомени и обзядени и искаме единствено да прокарваме собствената си воля. Докато не бъдем съкрушени, не можем да бъдем използвани за служението.

Обръщението ни е като началото на процеса на опитомяване. Покаяният грешник може да каже: „Най-гордото сърце, което някога е туптяло, беше съкрушено в мен; най-дивата воля, която някога се е надигала да презира делото Ти или да помага на враговете Ти, беше пречупена от Теб, Боже мой!“ При обръщението си ние взимаме върху себе си игото на Христос.

Но е възможно да сме вярващи и все още да се държим като необуздало магаренце, което иска да се скита на воля из полето. Трябва да се научим да предаваме юздите на живота си на Господ Исус. Трябва да се подчиним на Неговото действие в нашия живот, без да ритаме, да скачаме и да бягаме. Трябва да можем да кажем: „Неговият път е най-добър. Отказвам се от правене на безполезни планове и оставям управлението на живота си на Него.“

Ние трябва да се научим да бъдем съкрушени не само по отношение на Бога, но и по отношение на ближните си. Това означава, че няма да сме горди, самоуверени и арогантни. Няма да се чувстваме длъжни да отстояваме правата си или да се защитаваме, когато ни нападнат несправедливо. Когато бъдем обидени, осмени, охулени или оклеветени, няма да си връщаме. Съкрушените хора веднага се извиняват, когато са извършили или казали нещо неправилно. Те не питаят омраза и не помнят грижливо неправдите, които са им били причинени. Считат другите за по-горни от себе си. Когато се сблъскат със закъснения, прекъсвания, злополуки, промени в плановете и разочарования, не реагират с възмущение, паника, истерия и не се превръщат в „кълбо от нерви“. Те проявяват стабилност и устойчивост в житейските кризи.

Ако двама съпрузи са наистина съкрушени, те никога няма да поемат пътя на развода. За съкрушени родители и деца никога няма да има пропаст между поколенията. Съкрушените съседи няма да имат нужда от огради. Църкви от вярващи, които са научили пътя на съкрушението, ще преживяват непрестанно съжилвение.

Когато отидем на Господната трапеза и чуем Спасителя да казва: „Това е моето тяло, което за вас се дава“, единственият правилен отговор е: „Това е моят живот, Господи Исусе, който трябва да бъде съкрушен за Теб.“

15. август

„Внимавайте и се пазете от всякаква алчност.“

Лука 12:15

Алчността е прекомерното желание за богатство и притежания. Това е страст, която завладява хората, така че те искат да имат все повече и повече. Това е треска, която ги кара да искат неща, които всъщност изобщо не са им нужни.

Виждаме алчност у бизнесмена, който никога не е доволен. Той казва, че ще приключи, когато събере определена сума, но когато това стане, той иска още и още.

Виждаме я у домакинята, чийто живот е безкрайно пазаруване. Тя събира и складира огромни количества вещи, докато килерът, гаражът, таванът и мазето вече започнат да се пръскат по шевовите.

Виждаме я и в традицията на подаръците за Коледа и за рождените дни. Млади и стари преценяват успеха на празника според размера на плячката, която се е събрала.

Виждаме я при получаването на наследство. Когато някой умре, роднините и познатите проливат по някоя официална сълза, за да се спуснат след това като лешояди върху плячката, при което често се развихря малка гражданска война.

Алчността е идолопоклонство (вж. Ефесяни 5:5; Колосяни 3:5). Тя поставя собствената воля на мястото на Божията воля. Също така алчността изразява недоволство от това, което Бог ни е дал, и решението да получим повече, независимо какво ще ни струва това.

Алчността е лъжа, защото създава впечатлението, че щастието би могло да се намери в материалните блага. Има една приказка за един човек, който можел да има всичко, като само си го пожелал. Той си пожелал вила, слуги, кадилак, яхта и – бракадабра – всичко се явило. Отначало му било много забавно, но с времето, когато престанали да му идват нови идеи, той започнал да недоволства. Накрая казал: „Искам да се махна отгук. Искам нещо на създавам, нещо да страдам. Предпочитам да съм ако ще и в ада, но само не тук.“ Тогава слугата му му отговорил: „А вие къде мислите, че сте?“

Алчността подлъгва хората да правят компромиси, да мамят и да грешат, за да получат това, което искат.

Алчността дисквалифицира един мъж за ръководна позиция в църквата (1. Тимотей 3:3). Роналд Сайдер пита: „Не би ли било по-билейско хора, чието алчно сребролюбие ги е довело до „финансов успех“, да бъдат подлагани на църковна дисциплина, а не да бъдат избирани за старейшини?“

Когато алчността доведе до злоупотреба, изнудване или други публични скандали, тя е причина за изключването на човека от църквата (1. Коринтяни 5:11).

А когато алчността не бъде изповядана и оставена, в крайна сметка тя води до изключване от Божието царство (1. Коринтяни 6:10).

„... но като имаме храна и облекло, нека бъдем доволни с това.“

1. Тимотей 6:8

Малко християни възприемат сериозно тези думи, но те са точно толкова истинно Божие слово, колкото и Йоан 3:16. Те ни казват, че храната и облеклото трябва да ни бъдат достатъчни. При това думата „облекло“ включва и покрив над главата. С други думи, ние трябва да се задоволяваме с абсолютно необходимите за живота неща и да даваме всичко друго за делото на Господа.

Човек, който е доволен, притежава нещо, което не може да се купи с пари. Е. Стенли Джоунс казва: „Този има всичко, който не иска нищо. Въпреки че няма нищо, той притежава всички неща в живота, включително самия живот... Той е по-богат чрез малките си потребности, отколкото би могъл да бъде чрез изобилните си притежания.“

Когато преди десетилетия Ръдиърд Киплинг говорил пред завършващия випуск студенти в университета Макгил, той предупредил слушателите си да не залагат твърде много на материалното богатство. „Един ден, казал той, ще трябва да погледнете в очите един човек, за когото всички тези неща са без значение, и тогава с ужас ще осъзнаете колко сте бедни.“

„Най-щастливото състояние на един християнин на земята е да има малки потребности. Ако човек има Христос в сърцето си, небето пред очите си и тъкмо толкова временни благословения, колкото са необходими, за да го преведат безопасно през живота, тогава болката и грижите имат твърде малка мишена; такъв човек няма много какво да губи.“ (Уилям Бърнс, 1815 – 1868, шотландски мисионер в Китай, приятел и покровител на Хъдсън Тейлър).

Тази нагласа на задоволяване с наличното изглежда характерна за много от Божиите герои. Дейвид Ливингстоун казва: „Аз съм решен, всичко, което притежавам, да бъде свързано с Божието царство.“ Уочман Ни пише: „Не искам нищо за себе си; искам всичко за Господа.“ А Хъдсън Тейлър е казвал, че се наслаждава на лука да притежава малко неща, за които да трябва да се грижи.

За някои мисълта за такова задоволяване е равностилна на липса на духовен стимул и здрава амбиция. Те представят такъв човек като паразит и ленивец. Но ленивостта е нещо съвсем различно. Християнинът, който се задоволява с малко, има достатъчно енергия и амбиция, но те се насочват към духовни, а не към материални неща. Той не само, че не е паразит, той работи усилено, така че да може да отделя за онези, които са в нужда. Според думите на Джим Елиът това е човек, който заради Бога е отпуснал „стиснатата грабеща ръка“.

17. август

„*Онези, които Ме почитат, и аз ще ги почета.*“

1. Царе 2:30

Един от начините, по които можем да почитаме Господа, е вярното държане на Неговите принципи и твърдия отказ от компромиси.

В младежките си години Адам Кларк (1762 – 1832) работел за един търговец на коприна. Един ден неговият шеф му показал как да разтяга коприната, когато я отмерва на клиент. Адам казал: „Господине, вашата коприна може би може да се разтяга, но моята съвест не може.“ Години по-късно Господ почел честния служител, като му дал способността да напише прочутия библейски коментар в осем тома, който носи неговото име.

Ерик Лидел (1902 – 1945) трябвало да участва в бягане на 100 м в олимпийските игри. Но когато разбрал, че квалификациите са в неделя, той казал на капитана на отбора, че няма да бяга. Бил убеден, че така ще оскверни Господния ден, а с това и самия Господ. Избухнала буря от критики. Той бил обвинен в липса на спортен дух, предаделство към родината, религиозен фанатизъм. Но не се отказал от решението си.

Когато разбрал, че квалификациите на 200 м са през делничен ден, помолил капитана на отбора си за разрешение да участва в тях, въпреки че това не било неговото разстояние. Спечелил първия старт, втория старт и полуфинала. Когато отивал към старта за финала, някой пъкнал в ръката му бележка. Той я погледнал набързо и прочел: „Онези, които Ме почитат, и аз ще ги почета.“ На този ден той не само спечелил състезанието и с това и златния олимпийски медал, но и поставил нов световен рекорд.

След това Господ му оказал още по-голямата чест да бъде един от Неговите посланици в Далечния Изток. През Втората световна война бил интерниран от японците и умрял в концентрационен лагер, така че си спечелил и мъченическия венец.

Адам Кларк и Ерик Лидел са в редицата прочути мъже като Йосиф, който почел Бога със своя чист характер и бил почетен от Бога, като станал спасител на народа си във време на голям глад. Мъже като Мойсей, чиято вяност към неговия Бог била почетена с това, че извел израелския народ от египетското робство. Мъже като Даниил, чийто отказ от компромиси го довел до почетно положение във вавилонското и персийското царство. И, разбира се, най-великият от всички, Господ Исус, който почете Своя Отец като никой друг и затова получи Име, което е над всяко друго име.

„Нека онзи, който опасва оръжието си, не се хвали като онзи, който го разпаса!“

3. Царе 20:11

Въпреки че тези думи са казани от един безбожен цар, Ахав, те пак са истина. И безбожните хора понякога говорят истини.

Арамейският цар бил поставил на Ахав оскърбителни и унизителни изисквания и го бил заплашил с война, ако откаже. Но в последващата битка арамейците били принудени да отстъпят и царят им трябвало да бяга за живота си. Постижението му останало далеч зад хвалбата му.

Днешният текст би бил много добър съвет и за Голиат. Когато той видял Давид да идва срещу него, казал: „Ела при мен и ще дам плътта ти на небесните птици и на полските зверове.“ (1. Царе 17:44) Но Давид го победил без проблеми с едно-единствено камъче от прашката си. Великанът се бил похвалил твърде рано.

Когато сме млади християни, лесно надценяваме собствените си способности. Смятаме, че борбата със света, с плътта и с дявола ще ни бъде „до колене“. Може дори да упрекваме по-възрастни християни, че не са успели вече да евангелизират света. Ние ще им покажем как става това! Но хвалбата ни е твърде ранна. Битката тепърва започна, а ние се държим, като че ли вече е свършила и е спечелена.

На едно приятно събиране на вярващи една вечер всичко се въртяло около един блестящ млад проповедник, който присъствал. На него му било много приятно да бъде в центъра на вниманието. В групата бил и учителят в неделното училище, който бил оказал голямо влияние върху живота му. Някой му казал: „Вие сигурно много се гордеете със своя бивш ученик.“ Неговият отговор бил: „Да, ако продължи така до края.“ В този момент проповедникът счел това за горчива нотка в иначе приятната вечер. Но по-късно, от перспективата на дългогодишен опит, станало ясно, че учителят му бил напълно прав. Не се брои как надяваме доспехите. Важно е как ще се върнем от битката.

В действителност битката в живота ни никога не свършва. Тя ще приключи, когато застанем пред нашия велик военачалник в небето. Тогава ще чуем Неговата преценка за нашето служение, единствената преценка, която наистина има значение. И каквато и да бъде тя, няма да имаме причина да се хвалим. Със смирено убеждение ще изповядаме: „Ние сме безполезни слуги; извършихме само това, което бяхме длъжни да извършим.“ (Лука 17:10)

19. август

„Да не хулиш съдиите (букв.: боговете) и да не кълнеш първенец на народа си.“ Изход 22:28

Когато Бог дал закона на Мойсей, Той включил в него и забраната да се говори негативно или неуважително за хората, които заемат авторитетни позиции. Причината за това е ясна. Тези властници и водачи са Божии заместници. „Няма власт, която да не е от Бога, и колкото власти има, те са определени от Бога.“ (Римляни 13:1) Властта е „Божия служителка за твое добро“ (Римляни 13:4). Дори и съответният човек, който заема тази позиция, да не познава лично Бога, той пак е официално упълномощен от Него.

Връзката между Бога и човешките властници е толкова тясна, че Той дори понякога ги нарича „богове“. Например в нашия днешен стих буквално се казва „да не хулиш боговете“, което се отнася за хора, заемащи високи позиции във властта, съдии или други висши сановници. В Псалм 82:1,6 Бог също нарича съдиите „богове“, което не означава, че те са божества, а просто че действат от името на Бога.

Въпреки коварните покушения и атаки на цар Саул срещу Давид, последният не е позволил на мъжете си да направят и най-малкото зло на царя, тъй като той е Божият помазаник (вж. 1. Царе 24:6).

Когато апостол Павел по погрешка обидил първосвещеника, той веднага се покаял и се извинил: „Не знаех, братя, че той е първосвещеник, защото е писано: „Да не злословиш началника на народа си.“ (Деяния 23:5)

Респектът пред властта съществува дори и в духовната област. Само така може да се обясни, че архангел Михаил не посмял да произнесе хулителна присъда против Сатана, а просто казал: „Господ да те смъмри.“ (Юда 9)

Един от белезите на отстъпниците от последните дни е, че ще презират властта и няма да се страхуват да хулят славните същества (2. Петрово 2:10).

Поуката за нас е ясна. Ние трябва да разглеждаме властите над нас като официални Божии служители, дори и да не сме съгласни с политиката им и да не одобряваме личния им характер. При никакви обстоятелства не бива да казваме това, което един християнин каза в една разгорещена политическа кампания: „Президентът е разбойник.“

Освен това ние трябва да се молим „за царе и за всички, които са на власт, за да водим тих и спокоен живот в пълно благочестие и сериозност“ (1. Тимотей 2:2).

„Ако търпите наказание, Бог постъпва с вас като със синове, защото кой е този син, когото баща му не наказва?“

Евреи 12:7

Думите „наказание“ и „наказвам“ се срещат осем пъти в първите 11 стиха на Евреи 12 гл. От това повърхностният читател лесно може да придобие погрешно впечатление. Той може да си представи Бога като гневен баща, който неспирно пердаши своите деца. Това създава неправилното впечатление, че наказанието е нещо като отмъщение.

За наше голямо облекчение научаваме, че в Новия Завет наказанието има много по-широко значение. Всъщност думата означава „възпитание на деца“ и включва всички родителски дейности, които спадат към възпитанието. В Богословския речник към Новия Завет на Кител тази дума е дефинирана като „третиране и възпитание на детето по време на процеса му на съзряване, при който е необходимо водителство, поучение, наставление и също в известна степен принуда под формата на забрани или дори телесни наказания“.

Християните, към които е било отправено Посланието до евреите, са страдали от преследвания. Писателят говори за тези преследвания като част от Божието възпитание. Означава ли това, че Бог е изпратил преследването? Със сигурност не! То е било подбудено от враговете на благовестието. Дали Бог е наказвал християните заради греховете им? Не, преследването вероятно е започнало точно поради тяхното вярно свидетелство за Него. В какъв смисъл тогава може да се каже, че преследването е било Божието възпитание? В смисъл, че Бог го е допуснал, за да го употреби като част от Своята възпитателна програма в живота на Своите светии. С други думи, Той е употребил преследването, за да пречисти Своите деца, да им помогне да съзреят и да ги преобрази в образ на Своя Син.

Ясно е, че тази форма на възпитание е всичко друго, но не и приятна, когато сме подложени на нея. Длетото не жали мрамора. Пещта излага златото на огън. Но болката и трудностите си заслужават, когато човешкото лице се покаже от мраморния блок и златото се очисти от всеки примес.

Ние сами ощетеняваме себе си, когато презираме Божието наказание или отпадаме и отслабваме. Единственото правилно отношение е винаги да мислим за това, че Бог го използва като тренировъчно средство, за да извлечем най-голямата възможна полза от него. Това има предвид писателят, когато казва, че то „донася мирния плод на правдата на тези, които са били обучавани чрез него“ (Евреи 12:11).

21. август

„... но в църквата предпочитам да изговоря пет думи с ума си, за да наставя и други, а не десет хиляди думи на език.“

1. Коринтяни 14:19

Тук темата, разбира се, е употребата на езици без съответно тълкуване в църковните събрания. Павел отхвърля тази практика. Той настоява, че това, което се говори, трябва да бъде разбираемо, защото в противен случай никой не се изгражда.

Но стихът може да бъде приложен и в по-широк смисъл. Когато говорим, трябва да говорим достатъчно силно, така че всеки да може да ни чува – иначе все едно говорим на чужд език. В почти всяка публика има хора, които чуват тежко. За тях е голямо изпитание, когато гласът на говорителя е толкова тих, че не могат да следват мисълта му. Тъй като любовта мисли за другите, а не за себе си, тя говори достатъчно силно, така че всички да могат да чуват.

Любовта също така използва думи, които са достатъчно прости, за да може и средният човек да ги разбира. Ние имаме велико послание – най-великото на света. Важно е хората да го чуят и да го разберат. Ако използваме сложен, неразбираем, специален речник, осуетяваме собственото си намерение.

Един проповедник пътувал в Далечния Изток, за да служи в словото и при това, разбира се, използвал преводач. Първото изречение на посланието му гласяло: „Всяко мислене може да се раздели на две категории – конкретно и абстрактно.“ Преводачът изгледал публиката, пълна с беззъби баби и хленчещи деца, и превел: „Аз дойдох от много далеч, от Америка, за да ви разкажа нещо за Господ Исус.“ От този момент нататък проповедта била, както се казва, „в сигурните ръце на ангелите“.

В един по-нов брой на едно християнско списание наскоро открих изрази като „нормативната дата на транс-историческа категория“, „дело, което не е еkleктично, а екзистенциално релевантно“, „вертикален континуум на съзнанието“, „каноничният език на афирмацията“, „класическата каузалност на екстремалните граници на измеримостта“. Жал ми е за бедните хора, от които се очаква да се преборят с подобен религиозен жаргон! Бог да ни пази от хора, които с безкрайни високопарни изречения не казват нищо!

Смята се, че средностатистическите телевизионни и радиопредавания са съобразени с хора с обикновено средно образование. Това може да служи за ориентация и на християните, които искат да разпространят благовестието в света. Нашето послание трябва да бъде просто и ясно: ХРИСТОС ПРИЕМА ИЗГУБЕНИ ГРЕШНИЦИ. По добре е да кажем тези четири думи и да бъдем разбрани, отколкото десет хиляди думи на език, който никой няма да разбере.

*„Не се вкопчай в мен, защото още не съм се възнесъл при Своя Отец.“
Йоан 20:17*

Една любима детска песничка гласи: „Като чета тази чудна стара история, как Иисус е бил тук сред хората, как е викал малките дечица като агънца в Своята стада, искам и аз да можех да съм там при Него.“ Вероятно повечето от нас по едно или друго време са имали това сантиментално желание. Мислим си колко ли хубаво би било да можехме да се наслаждаваме на личното общение с Божия Син по време на Неговото земно служение.

Но ние трябва да сме наясно, че е по-добре да Го познаваме днес – така, както Той е разкрит от Светия Дух посредством Писанието. Ние не сме в по-лошо положение от учениците, напротив, привилегирани сме. Нека погледнем на нещата така: Матей е виждал Иисус през очите на Матей, Марк – през очите на Марк, Лука – през очите на Лука, а Йоан – през очите на Йоан. А ние Го виждаме през очите на всичките четирима евангелисти. И нещо повече, в Новия Завет ние имаме по-съвършено откровение на Господ Иисус отколкото който и да било ученик на земята е имал.

И в друг смисъл ние сме по-привилегирани от всички съвременници на Господ Иисус. Когато Той е бил в Назарет сред множествата, е било неизбежно да бъде по-близо до едни и по-далеч от други. В горницата Йоан се е облягал на гърдите Му, докато другите ученици са били на различно разстояние от Него на трапезата. Но сега това не е така. Спасителят е еднакво близо до всички вярващи. Той не само е при нас, Той дори е в нас.

Когато Мария срещнала възкръсналия Господ, тя искала да се вкопчи в Него – такъв, какъвто Го била познавала по-рано. Искала да не изгуби Неговото физическо, телесно присъствие. Но Господ Иисус ѝ казал: „Не се вкопчай в Мен, защото още не съм се възнесъл при Своя Отец.“ С това Той на практика казва: „Мария, не бъди зависима от Мен по земен, физически начин. Когато се възнеса при Своя Отец, Светият Дух ще дойде на земята. Чрез Неговото служение ще Ме познаваш по-пълно, по-ясно, по-близо, отколкото си Ме познавала въобще някога.“

Заключението е следното: Вместо да искаме да можехме да сме с Иисус през Неговото служение на земята, трябва с радост да разберем, че е много по-добре да Му принадлежим сега и да можем да живеем в Неговото присъствие.

23. август

„Защото две злини стори Моят народ: остави Мен, извора на живите води, за да си изсече щерни, разпукнати щерни, които не държат вода.“

Еремия 2:13

Лоша сделка е да се замени извор срещу щерни, т. е. цистерни, и то пукнати цистерни. От извора блика хладна, чиста, освежителна вода. Щерната е изкуствен резервоар, в който се събира вода. Там водата може да е застояла и зеленияла. Когато цистерната се пукне, водата от нея изтича, а навътре се просмукват мръсотии.

Господ е извор на жива вода. Неговите хора могат да намират трайно удовлетворение в Него. Светът е щерна, и то пукната. Той събужда надежди за забавление и щастие, но който търси в него удовлетворение, неизбежно ще бъде разочарован.

Мери израснала в християнски дом, в който Божието слово било четено и учено наизуст. Но тя се разбунтувала срещу начина на живот на родителите си и напуснала дома си с твърдото решение да се наслаждава на живота с всички сили. Танцуването се превърнало в страстта на живота ѝ. Тя се опитвала да потисне всеки спомен за християнското си минало и живеела от танц до танц.

Една нощ, докато се въртяла с партньора си по дансинга, изведнъж в ума ѝ изплувал един стих от Светото Писание, който била учила като малко момиче: „Защото две злини стори Моят народ: остави Мен, извора на живите води, за да си изсече щерни, разпукнати щерни, които не държат вода.“ Насред танца тя била изобличена за греха си. Разбрала колко е празен животът ѝ, обърнала се към Господа и се покаяла. Извинила се, че не може да продължи танца, напуснала локала и никога повече не се върнала.

От този момент нататък тя можела да се отъждестви с поета, който пише:

„Аз опитах пукнатата щерна, Господи,
но ах – там нямаше вода!
В мига, когато се навеждах, за да пия,
тя изчезваше и ми се подиграваше, докато плачех.
Сега за мен няма удовлетворение освен Христос,
освен Него няма друго име.
Любов, живот и вечна радост,
Господи Исусе, намерих у Теб.“

Мери разбрала истината в думите на нашия Господ: „Всеки, който пие от тази вода, пак ще ожадне; а който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожадне до века, а водата, която ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот.“ (Йоан 4:13–14)

„Така казва Господ: Въздържай гласа си от плач и очите си от сълзи, защото има награда за делото ти, заявява Господ, и ще се върнат от земята на врага.“
Еремия 31:16

Стефан бил израснал на мисионерското поле. Още от ранна възраст той изповядал вярата в Христос и довел до Него мнозина други. Когато се върнал в Америка, за да учи там в колеж, в началото поддържал добро християнско свидетелство. Но после започнал да се отклонява. Станал студен и безразличен. Заигравал се с греха. В скоро време дори започнал да се занимава с източни религии.

Когато родителите му се върнали у дома за почивка, били съкрушени. Молили го и спорили с него, но той оставал твърд като камък. Накрая го посетили в жилището му, където живеел с още трима други. Това, което видели там, ги довършило. Отишли си у дома и запалкали горчиво.

Накрая си легнали и се опитали да спят, но било невъзможно. И така, в четири часа решили да станат и да имат личното си време с Господа. Този ден било наред да четат Еремия 31 гл., но мъжът казал: „Не, само не Еремия!“ Мислел, че точно плачещият пророк не може да им предложи утеха. Но Господ надделял и те все пак отворили на Еремия 31 гл. Когато стигнали до ст. 16, прочели: „Така казва Господ: Въздържай гласа си от плач и очите си от сълзи, защото има награда за делото ти, заявява Господ, и ще се върнат от земята на врага.“

Хиляди родители християни днес скърбят с разбити сърца за своите бунтовни синове и дъщери. Когато се молят, небето им изглежда като бронз. Започват да се питат дали Бог въобще някога може и иска да възстанови отстъпилите.

Но те трябва да помнят, че за Господа никои случай не е прекалено труден, и че трябва да постоянстват в молитва и да бдят в нея с благодарение, като се опират на обещанията на Божието слово.

Когато споменатата по-горе майка се запитала дали имат правото да приемат Еремия 31:16 като обещание за себе си, тя прочела в Исая 49:25: „И Аз ще се съдя с онзи, който се съди с теб, и ще спася синовете ти.“

25. август

„... но ние самите бяхме приели смъртната присъда в себе си, за да не се уповаваме на себе си, а на Бога, който възкресява мъртвите.“

2. Коринтяни 1:9

В Азия Павел стигнал много близко до смъртта. Ние не знаем точно какво се е случило, но във всеки случай е било толкова сериозно, че ако го били попитали: „Смърт ли ще е, или живот?“, той щял да отговори: „Смърт!“

Повечето хора, които Бог употребява, са имали подобна опитност в живота си. Биографиите на велики Божии мъже често разказват за чудно спасение от болест, нещастни случаи, лични нападения.

Понякога Бог употребява и такива преживявания, за да накара човека да се замисли. Може би той в момента плува на гребена на вълната – що се отнася до външното благоденствие. Всичко се развива в негова полза. Но после изведнъж бива повален от болест. Хирургът изрязва части от органите му, обхванати от рак. Това го принуждава да премисли живота си и да подреди наново приоритетите си. Става му ясно колко кратък и несигурен е животът, и той решава да посвети остатъка от годините си на Господа. Бог го възстановява по чуден начин и му подарява още много години плодотворно служение.

В случая на Павел е било друго. Той вече отдавна бил предоставил живота си на Господа. Но съществувала опасността да се опитва да служи на Господа със собствените си сили и собствената си мъдрост. Затова Господ го довел до ръба на гроба, за да не се доверява на себе си, а на Бога, който възкресява мъртвите. Още много пъти в бурния си живот той щял да попада в трудности, от които нямало човешки изход. Но тъй като бил изпитал и познал съвършената помощ от Бога, който прави невъзможното възможно, той вече не можел да бъде уплашен и обезсърчен.

Тези срещи със смъртта са замаскирани благословения. Те ни напомнят за глупостта и празнотата на ценностите на този свят. Учат ни, че животът е много кратък и може да свърши изненадващо. Когато погледнем смъртта в очите, осъзнаваме, че трябва да вършим делата на Онзи, който ни е изпратил, защото скоро идва нощта, в която никой не може да работи. В известен смисъл всички ние носим смъртната присъда в себе си – едно здравословно напомняне да поставяме интересите на Христос на първо място и да бъдем зависими от Неговата сила и мъдрост.

„И утвърждавай над нас делото на ръцете ни!“

Да утвърди Бог делото ни означава то да бъде трайно. Това е мисъл, над която си струва да поразмишляваме, и цел, за която си струва да се молим! Ние трябва да се стремим да влагаме живота си в нещо трайно.

Виждаме това и в Новия Завет, където Господ Исус казва: „Аз избрах вас и ви определих да отидете и да принасяте плод, и плодът ви да бъде траен.“ (Йоан 15:16)

Ф. У. Борхам казва, че всеки от нас трябва да се погрижи за почтено занимание в този живот за времето, когато тялото ни ще лежи в гроба. Но тази мисъл може да се разшири и да надхвърли гроба – можем да кажем, че всеки от нас трябва да гради за вечността.

Толкова много от днешните ни дейности имат само преходно значение и временна стойност. Наскоро чух за един човек, който посветил целия си живот на химичния анализ на 50 етерични съставки на кората на крушите. Християните също могат да попаднат в клопката да градят пясъчни кули, да преследват сапунени мехури и да стават експерти в мало-важни дреболии. Някой беше казал, че можем да прекараме целия си живот в съвършено точно подравняване на картините в една горяща къща.

Има много видове работа с вечно значение и ние трябва да се концентрираме върху тях. Първата и най-важна задача е изграждането на християнски характер. Нашият характер е едно от малкото неща, които ще вземем със себе си в небето. Той трябва да се формира и възпитава.

Спечелените за Христос души имат трайна стойност. Те ще бъдат поклонници на Божия Агнец през цялата вечност.

Онези, които поучават Словото на истината, които обучават млади вярващи в ученичество, които пасат Христовите овце, правят инвестиция в човешки живот, която ще остане завинаги.

Родители, които отглеждат синовете и дъщерите си за служение в Божието царство, могат да бъдат сигурни, че делото им ще има трайно значение.

Верните настойници, които инвестират парите си за Христос и Неговото дело, участват в служение, които никога няма да остане безплодно.

Който се посвещава на делото на молитвата, един ден ще види, че всяка молитва към Бога е получила своя отговор на времето, което Бог е определил, и по Неговия начин.

Всеки, който служи на Божия народ, се занимава с дейност, която има вечна стойност. Най-простият служител на Христос има по-ясен поглед от най-мъдрите мъже на този свят. Неговото дело ще устои, докато техните някой ден ще издимят в атомната гъба.

27. август

„Господи, кой ще обитава в Твоята скиния? Кой ще живее на святата Ти планина? ... Ако се е заклел в своя вреда, не се отмята.“

Псалм 15:1,4

В Псалм 15 Давид описва човека, който е квалифициран да има общение с великия Бог. Едно от качествата на този човек е, че той държи на думата си, дори и това лично да му струва много. Когато е дал обещание, той го изпълнява на всяка цена.

Нека вземем за пример един християнин, който продава къща. Идва купувач, който е готов да плати поисканата цена. Продавачът дава съгласието си да сключат сделката. Но преди да подпишат документите, някой друг му предлага 10,000 евро повече. Юридически продавачът все още може да се откаже от първото предложение и така да спечели 10,000 евро от сделката. Но морално той е обвързан с думата, която е дал. Залогът в този случай е свидетелството му на честен християнин.

Или пък някой вярващ има възпален мъдрец. Отива на зъболекар, който му дава антибиотик и му определя час за вадене на зъба. След като християнинът е свидетелствал на зъболекаря, той излиза от кабинета му. По пътя за вкъщи среща един познат, който му дава адреса на друг зъболекар, който ще му извади зъба на половин цена. Разбира се, той би могъл да плати на първия зъболекар за досегашното лечение и да отиде при другия. Но дали така би трябвало да постъпи?

Сузана тъкмо е приела покана за вечеря при едно възрастно семейство. Тогава звъни телефонът и я канят на събиране на група млади хора. И така, тя е притисната между двете – от една страна не иска да разочарова възрастната двойка, от друга страна иска непременно да бъде с връстниците си.

Решението често е най-трудно, когато става дума за големи суми пари. Но никоя сума, колкото и да е голяма, не бива да ни подвежда да нарушим обещанието си, да вземем назад думата си и така да дискредитираме свидетелството си като християни и Божието име. Независимо какво ни струва, ние на всяка цена трябва да опровергаем циничната забележка на Волтер: „Когато става дума за пари, всички хора имат една и съща религия.“

Божият човек „върши винаги каквото е обещал, независимо колко му струва“. Той „изпълнява обещанието си, дори и това да го разори“.

„Да знаете, че грехът ви ще ви намери.“

Бог е заложил известни неизменни принципи в този свят и дори и най-изтънченият и остър човешки ум не може да избегне тяхното действие. Един от тези принципи е, че човек не може да греши и да се отърве без-наказано.

Някой от нас са се сблъскали с този принцип доста рано – когато сме яли тайно мармалад или бонбони в килера, но при това сме оставяли из-дайнически следи, които мама е откривала без никакво усилие. Но тази истина важи за целия живот и за всяка негова област и се потвърждава хилядократно от всеки вестник.

Поемата „Сънят на Ойген Арам“ е забележителна илюстрация на този принцип. Той вярвал, че може да извърши „съвършеното престъпле-ние“. И така, убил един човек и хвърлил трупа в реката – „бавна вода, застояла като мастило и страшно дълбока“. На следващата сутрин оти-шъл на реката, където бил извършил престъплението.

„И огледах черната, прокълната вода,
с див поглед и със зли предчувствия.
И мъртвия видях, изплувал на брега,
защото бе пресъхнала невярната река.“

Покрил трупа с огромен куп листа, но през нощта се извила буря и трупът отново бил открит.

„Тогава паднах на лицето си и заридях,
понеже знаех, че земята отказва да покрие тайната ми –
нито сушата, нито морето и никоя световна дълбина.“

Накрая той заровил жертвата си в една отдалечена пещера, но години по-късно скелетът бил открит, той бил осъден за престъплението и ек-зекутиран. Грехът му го намерил.

Но грехът ни настига и по друг начин. Е. Стенли Джоунс казва, че той „се проявява във вътрешното израждане, във вътрешния ад да не можем да уважаваме себе си, в принудата да живеем в подземен мрак и безиз-ходни лабиринти“.

Но дори и грехът на един човек да остане неразкрит в този живот, той ще го застигне в бъдещия. Ако не е измит чрез кръвта на Господ Иисус, в Съдния ден този грях ще се яви на бял свят. Независимо дали са дела, мисли, мотиви или намерения, обвинението ще бъде отправено и при-съдата ще бъде произнесена. А присъдата гласи: „Вечна смърт!“

29. август

„... Христос е всичко и във всичко.“

Колосяни 3:11

Сред християните съществува една тенденция да прекарваме голяма част от времето си в търсене на нови духовни опитности, които по някакъв начин трябва да ни гарантират трайна победа или освобождение от възходите и паденията на ежедневния живот. Тичаме по конференции, семинари, работни срещи и обучения в търсене на измамната вълшебна формула, която трябва да премахне проблемите в живота ни. Лъскави брошури ни уверяват, че д-р Едикой Си ще сподели с нас епохалното си откритие, което ще ни направи „радиоактивни“ от Свети Дух. Или някой ревностен съсед иска на всяка цена да ни замъкне в градската зала, където ще чуем за наскоро откритото съкращение на пътя към изобилния живот.

Привлекателните предложения са многобройни. Един проповедник рекламира царския път на изпълването. Друг прогласява трикратната тайна на победата. После де предлага семинар за ключа към задълбочения живот. Следващата седмица има обучение в петте прости стъпки към освещението. Ние следваме призива към олтара и тичаме напред, за да бъдем изпълнени със Светия Дух. Или биваме напълно завладяни от идеята за изцеление на тялото, като че ли това е най-важното нещо на света. Веднъж се отплесваме към християнската психология, в следващия миг – към изцелението на спомените. Преброщаваме земи и морета в търсене на нови духовни кулминации.

Несъмнено много от тези говорители са искрени и някои неща, които казват, имат известна стойност. Но когато се върнем в ежедневния си живот, установяваме, че просто няма лесен път към освещението, че проблемите продължават да съществуват, и че трябва ден след ден да живеем в зависимост от Господа.

Най-накрая трябва да се научим, че е по-добре да се занимаваме с Господ Иисус отколкото с опитности. При Него разочарование няма. Всичко, от което се нуждаем, получаваме от Него. Той е Този, който ни дава всичко в изобилие.

А. Б. Симпсън (1844 – 1919, американски основател на световно мисионерско движение) прекарал ранните години на живота си в търсене на опитности, но те не го задоволили. После той написал прекрасната песен със заглавие „Той Самият“. Ето първия ѝ куплет и припева:

Някога беше благословието – сега е Господ.

Някога беше чувството – сега е Неговото слово.

Някога исках даровете Му – сега се радвам на Дарителя.

Някога търсех освещение – сега само Него самия.

Всичко във всичко и винаги – Иисус. Това ще пея.

Всичко в Иисус и Иисус във всичко.

„Внимавай на себе си и на учението.“

Едно от забележителните характерни качества на Божието слово е, че то никога не изолира учението от отговорността. Нека вземем за пример Филипяни 2:1–13. Това е един от класическите текстове в Новия Завет, където намираме учението за Христос. Там виждаме Неговото равенство с Бог Отец, Неговото доброволно унижение, Неговото възплъщение, Неговото слугуване, Неговата смърт и последващо прославяне. Но всичко това не е представено като доктринално изложение, а като призив към филипяните и към нас да имаме същата нагласа на ума като Христос. Ако живеем за другите, както Той е правил, ще предотвратим караници и зависти. Ако заемем смиреното положение, което Той е заел, Бог ще ни възвиси на Своето време. Този пасаж е изключително практичен.

Често се сещам за това, когато чета книги по систематично богословие. В тези книги авторите се опитват да обобщат цялата библейска информация за ученията на нашата вяра и да ги подредят – учението за Бога, за Христос, за Светия Дух, за ангелите, за човека, за греха, за изкуплението и т. н. Това несъмнено е ценно и полезно, но същевременно може да бъде много студено, ако не е съчетано с богобоязлив живот. Човек може да е интелектуално много добре запознат с великите учения, но същевременно да има трагични недостатъци в християнския си характер. Ако изучаваме Библията така, както Бог ни я е дал, никога няма да изпитаме това разминаване между учение и отговорност, между теория и практика. Двете винаги са чудесно уравновесени и въткани едно в друго.

Може би най-несвързаното с нашата отговорност учение е това за бъдещите събития. Твърде често пророчествата са били представяни по начин, който просто задоволява любопитството. Сензационните спекулации за самоличността на Антихриста може да привличат тълпи, но не стимулират освещението. Пророчеството обаче никога не е имало за цел да гъделичка ушите на хората, а да възпитава техния християнски характер. Джордж Петерс изброява 65 начина, по които учението за второто пришествие на Господ Исус би трябвало да повлияе на нашата отговорност и характер. А не се съмнявам, че има и много повече.

Поуката за нас е, че никога не бива да отделяме богословието от практическия страх от Бога. В нашето лично изучаване на Библията и при поучението на други трябва да наблюдаваме на папътствието на Павел към Тимотей: „Внимавай на себе си и на учението...“

31. август

„Но това, което беше за мен придобивка, го счетох като загуба заради Христос. А освен това всичко считам като загуба заради това превъзходно нещо – познаването на моя Господ Христос Иисус, заради което изгубих всичко и считам всичко за измет, за да придобия Христос.“

Филипяни 3:7–8

Винаги е прекрасно и скъпоценно, когато един вярващ се откаже от нещо заради Иисус. Например някой, чийто талант му е донесъл слава и богатство, но в покорство на Божия призив той ги полага в краката на своя Спасител. Или някоя жена, чийто глас е покорил големите концертни зали по света. Сега обаче тя е убедена, че трябва да живее за един друг свят, и се отказва от кариерата си, за да последва Христос. Какво са в крайна сметка славата и богатството, и земните отличия в сравнение с неизмеримата печалба да придобиеш Христос?

Ян Макферсон пита: „Има ли по-трогателна картина от човек, пренадарен с таланти, който обаче възхитено и смирено ги полага пред краката на Спасителя? А там в крайна сметка им е истинското място. Или, както казва един Божи човек от Уелс: „Еврейски, гръцки и латински са много добро нещо, ако са на правилното си място; но то не е там, където ги е сложил Пилат – над главата на Иисус, а при краката Му.“

Апостол Павел се е отказал от богатство, култура и високи религиозни позиции, счел е всичко това за загуба заради Христос. Джоует коментира: „Докато апостол Павел разглеждал своите княжески дарове като голяма печалба, той не бил видял Господа. Но след като Господната слава засияла пред изумените му очи, всички тези неща избледнели до сенки, до нищо. И не само предишната печалба на апостола изгубила стойността си и станала като презряна тенекия в светлината на блестящата слава на Господа, той и изобщо престанал да мисли за нея. Тя изчезнала напълно от мислите му, където била пазена като възвишено и свято съкровище.“

Затова е толкова странно, че когато някой остави всичко, за да последва Христос, много хора си мислят, че е полудял. Някои се шокират и не могат да разберат нищо. Други плачат и предлагат други възможности. Трети се аргументират със здравия разум и практичния дух. Малцина одобряват и биват трогнати до дъното на душата си. Но когато човек ходи с вяра, той може правилно да прецени мненията на другите и да има правилното отношение към тях.

Ч. Т. Стъд се отказал от личното си състояние и отлични перспективи в родината си, за да предостави живота си в служба на мисията. Джон Нелсън Дарби обърнал гръб на блестяща кариера и станал благовестител, учител и Божи пророк, изпълнен и овластен от Божия Дух. Петимата мъченици от Еквадор се отказали от удобния живот и сигурността на Съединените Щати, за да отнесат Христос на племето Аука.

Хората наричат това голяма жертва, но то не е жертва. Когато някой искал да похвали Хъдсън Тейлър за жертвите, които е направил, той казал: „Човече, че аз не съм направил нито една жертва в живота си.“ А Дарби казал: „Не е жертва да се откажеш от боклук.“

1. септември

„И да осветите петдесетата година и да провъзгласите освобождение по цялата земя, на всичките ѝ жители; това ще ви бъде юбилей и ще се върнете всеки в притежанието си, и ще се върнете всеки при рода си.“
Левит 25:10

Всяка петдесета година в календара на Израил била „юбилейна година“. В нея нивите трябвало да стоят необработвани. Земята се връщала на първоначалния си притежател. Робите били освобождани. Това било радостно време на свобода, благодат, изкупление и почивка.

Ако някой си купувал нива, трябвало да отчита в коя година прави това. Например, земята била по-ценна, ако оставали още 45 години до следващия юбилей. Но ако оставала само още една година, покупката почти не си струвала, защото купувачът щял да получи от земята само още една реколта.

Има и друго тълкуване на този текст, според който второто пришествие на Господа ще бъде юбилейната година за християните. Тогава те ще влязат във вечната почивка в дома на Отца. Ще бъдат освободени от оковите на тлението и ще получат ново, прославлено тяло. А всички материални неща, които са им били поверени като настойници, ще се върнат на първоначалния си притежател.

Трябва да имаме предвид всичко това, когато броим материалните си притежания. Можем да имаме стотици хиляди евро под формата на имоти, инвестиции или банков влог. Но когато Господ си дойде, те вече няма да струват нищо. Колкото повече се доближаваме до Неговото завръщане, толкова по-малка става действителната стойност на тези богатства. Това обаче означава и че още днес трябва да ги влагаме за подпомагане на Христовото дело и за облекчаване на човешкото страдание.

Точно както юбилейната година е била оповестявана с тръби, така и второто пришествие на Господа един ден ще бъде оповестено от звука на „последната тръба“. Ч. Х. Макинтош казва в тази връзка: „Всичко това трябва да ни научи на нещо добро: ако носим постоянно в сърцата си надеждата за завръщането на Господа, няма да се безпокоим за всички тези земни неща. Морално е невъзможно да очакваме с търпение и радост Божия Син от небето и същевременно да не поддържаме здравословно разстояние от този сегашен свят... Човек, който живее с постоянното очакване, че Исус Христос ще се яви, трябва да се дистанцира от всичко, което ще бъде отхвърлено и унищожено, щом Господ дойде... Нека сърцата ни бъдат привлечени към Него и животът и дейността ни бъдат повлияни във всяко отношение от тази скъпоценна и осветяваща истина.“

2. септември

„Господи, ще те следвам, където и да идеш!“

Лука 9:57

Понякога си мисля, че ние твърде лековато говорим и пеем за господството на Христос, за пълното отдаване, за предаването на целия ни живот на Него. Без да се замислим, произнасяме красиви фрази като: „Ако Той не е Господ над всичко, значи изобщо не е Господ.“ Или пеем: „Всичко предавам на Исус, с радост Му отдавам всичко!“ Но живеем така, като че ли пълното отдаване не включва много повече от посещението на богослужението в неделя сутрин.

Това не значи, че не сме искрени, по-скоро не разбираме истински какво означава посвещение. Ако признаваме господството на Исус Христос, това включва и да сме готови да Го последваме в бедност, отхвърляне, страдания и дори смърт.

„Някои хора припаднат, като видят кръв. Един ден един млад и възторжен човек дошъл при Исус с най-прекрасното намерение, което може да съществува. „Господи“ – казал му той, – „ще Те следвам, където и да отидеш!“ Нищо не можело да е по-хубаво от това. Но Исус не бил чак толкова въодушевен от това. Той добре знаел, че младият човек още не е разбрал какво следва от това обещание. Затова му казал, че Той, Исус ще бъде по-бездомен от лисиците и понякога ще трябва да спи без вечеря на гола скала в планината. Показал му един кръст с мъничко кръвавочервена боя по него и преливащият от ентузиазъм младеж паднал в безсъзнание. Той наистина се стремял към доброто, но цената била доста по-висока от това, което бил готов да плати. Това се случва твърде често. Някои от вас не се впускат в битката не защото не откликват на призива на Христос, а защото се страхуват, че трябва да изгубят малко кръв. Затова жалко мрънкате: „Ако не бяха тези отвратителни пушки, и аз щях да стана войник.“

Въпреки че Исус не е бил въодушевен, когато младежът от Лука 9 гл. му казал, че ще го следва навсякъде, аз съм уверен, че е бил възхитен, когато Джим Елиът е записал в дневника си следните думи: „Ако исках да спася кръвта на живота си – да не я проливам за жертва, въпреки че моят Господ е дал този пример – бих разбрал какво значи Бог да втвърди лицето Си към намеренията ми. Отче, вземи живота ми, дори кръвта ми, ако исках, и го изгори в Своя огън. Аз не искам да го задържа, защото той не е мой, че да си го пазя. Вземи го, Господи, вземи го изцяло. Излей живота ми като жертва за света. Кръвта има стойност само ако се пролее на Твоя олтар.“

Когато четем такива думи и знаем, че Джим Елиът действително е пролял кръвта си като мъченик в Еквадор, някои от нас ще разберат колко малко знаем за пълното посвещение.

3. септември

„Но дарът не е такъв, каквото беше прегрешението; защото, ако поради прегрешението на един измряха мнозина, то много повече Божията благодат и дарът чрез благодатта на един Човек, Исус Христос, се изля изобилно за мнозина.“
Римляни 5:15

В Римляни 5:15–21 Павел сравнява двамата първи в историята на човечеството – Адам и Христос. Адам е бил първият в първото творение; Христос е първият, главата на новото творение. Адам е бил естественият човек; Христос е духовният. В този пасаж Павел три пъти използва думите „много повече“, за да подчертае, че благословието, идващо от делото на Христос, е безкрайно по-голямо от загубата, предизвикана от греха на Адам. С това той казва, че „синовете на Адам имат много големи благословения в Христос, отколкото пропиля техният баща“. Вярващите имат по-добра участ в Христос, отколкото биха имали когато и да било в един Адам, ако не беше паднал.

Нека за миг предположим, че Адам не беше съгрешил, че той и жена му бяха решили да се покоряват на Бога, вместо да ядат от забранения плод. Какви въздействия би имало това върху живота им? Доколкото знаем, те биха живели безкрайно в Едемската градина. Наградата им би била дълъг живот на земята. И това би важало за техните потомци.

Биха живели неограничено време в Едемската градина, докато са без грях. Не би имало причина да умрат.

Но в това състояние на невинност те не биха имали изгледи да наследят небето. Никога не биха получили обещанието Светият Дух да живее в тях и да бъдат запечатани с Него. Никога не биха станали Божии наследници и сънаследници на Исус Христос. Никога не биха имали надеждата да бъдат преобразени в образа на Божия Син. А и винаги би съществувала ужасната възможност все пак да съгрешат и с това да изгубят земните благословения, на които са се наслаждавали в Едемската градина.

Нека помислим сега за контраста с безкрайно по-доброто положение, което Исус Христос е извоювал за нас чрез Своето изкупително дело. Ние сме благословени с всички духовни благословения чрез Него. Ние сме приети от живия Бог, съвършени в Христос, изкупени, помирили, простени, оправдани, осветени, прославени и направени части на тялото на Христос. Светият Дух обитава в нас и ни е запечатал – Той е залогът за нашето наследство. Ние сме скрити за цялата вечност в Христос. Ние сме Божии деца, наследници на Бога и сънаследници с Исус Христос. Ние сме толкова близки на Бога и така възлюбени от Него, както е и Неговият Син. А има и много, много други неща. Но дори и само това е достатъчно да ни покаже, че вярващите в Исус Христос днес са много по-добре, отколкото биха били някога, ако Адам беше останал без грях.

4. септември

„Трябва да върна това, което не съм откраднал.“

Псалм 69:4

В Псалм 69 говори Господ Иисус. В ст. 4 Той казва, че в Своето славно дело на изкуплението предлага на Бога компенсация за загубите, причинени от греха на човека. Несъмнено Той тук се вижда като истинската жертва за грях.

Когато един юдеин откраднал нещо от друг, законът за жертвата за грях изисквал от него да възстанови на ощетения отнетата сума и да добави към нея една пета.

Бог е бил ограбен чрез греха на човека. Отнето Му е служението, поклонението, покорството и почитта, които Му се полагат. Служението – защото човекът се е отвърнал от Бога и служи на себе си, на греха и на Сатана. Поклонението – понеже човекът се покланя на идоли, които сам си е направил. Покорството – защото човекът отхвърля Божия авторитет. И почитта – понеже човекът не оказва на Бога тази почит, която Му се полага.

Но Господ Иисус е дошъл, за да върне това, което не е откраднал.

Той остави настрана божествено величие
и се облече с прах и земна пръст.

Така заблестя любовта Му безкрайна,
Той върна, каквото не беше ограбил.

Но Той не само върна това, което беше ограбено чрез човешкия грях, Той и добави нещо. Защото Бог получава повече слава и чест чрез завършеното дело на Христос, отколкото е изгубил чрез греха на Адам. „Чрез греха Той изгуби Своите творения, а чрез благодатта спечели Свои синове.“ Можем дори да стигнем дотам, да кажем, че Бог се прославя повече чрез делото на Спасителя, отколкото би могъл да се прослави през цялата вечност чрез човека като Адам, дори ако той не беше паднал в грях.

Може би тук се крие и отговорът на въпроса защо Бог е допуснал грехът да влезе в света. Ние знаем, че Бог би могъл да създаде човека и без способността за свободно взимане на морални решения. Но на Него Му е било угодно да направи хората като творения, които по собствено решение могат да Го обичат и да Му се покланят. Това, разбира се, означава, че те имат и способността да Му бъдат непокорни, да Го отхвърлят, да се отвърнат от Него. Човекът е взел решение за непокорството и така е причинил гигантската катастрофа на греха в този свят. Но Бог не търпи поражение поради греха на Своите творения. Чрез Своята смърт, погребение, възкресение и възнесение Господ Иисус е възтържествувал над греха, ада и сатана. Чрез Неговото дело Бог е придобил много по-голяма слава, а изкупеният човек – много по-богати благословения, отколкото ако грехът никога не беше влязъл в нашия свят.

5. септември

„Той беше в света; и светът чрез Него стана; но светът не Го позна. При Своите Си дойде, но Своите Му не Го приеха. А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божии деца – на тези, които вярват в Неговото Име.“

Йоан 1:10-12

„Той беше в света...“ Невероятна милост е било, че Господ на живота и на славата е дошъл на тази миниатюрна планета и е искал да живее тук. Не би било нещо особено, ако кажем за когото и да било друго, че е бил в света. Това е нещо, което не зависи от човека. Но за Божия Син това е било съзнателно решение, акт на чудно съчувствие.

„... и светът чрез Него стана...“ Чудото става още по-голямо! Този, Единственият, който е бил в света, е същият, Единственият, който е създавал света. Той, който изпълва Вселената, се е направил съвсем малък и е станал дете, младеж, мъж – и в тялото Му е обитавала цялата пълнота на Божеството.

„... но светът не Го позна.“ Това е било непростимо невежество. Творенията би трябвало да познават своя Творец. Грешниците би трябвало да бъдат ослепени от Неговата безгрешност. И от думите и делата Му е трябвало да могат да видят, че Той е повече от просто човек.

„При Своите Си дойде...“ Всичко в този свят е било Негово. Като Творец, той е имал неограничени и неоспорими права над всичко. Той наистина не е посегнал на нищо чуждо.

„... но Своите Му не Го приеха.“ В това се е състояла най-тежката обида. Юдейският народ Го е отхвърлил. Той е отговарял на всички онези предварителни условия и е носел всички характерни качества, които са Го потвърждавали като Месията. Но те не са искали Той да владее над тях.

„А на онези, които Го приеха...“ Той отправя неограничена покана. Тя важи еднакво за юдеи и за езичници. Единственото условие е, че хората трябва да Го приемат.

„... даде право да станат Божии деца...“ Каква незаслужена чест – опърничавите грешници стават Божии деца чрез чудото на любовта и благодатта!

„... на тези, които вярват в Неговото Име.“ По-просто не може да се изрази. Правото да станат Божии деца се дава на всички, които чрез съзнателен акт на вяра приемат Исус Христос за Свой Господ и Спасител.

И така, в тези стихове виждаме една лоша и една добра вест. Първо тъжната: „Светът не Го позна“; и: „Своите Му не Го приеха.“ Но ето и добрата: „А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божии деца – на тези, които вярват в Неговото Име.“ Ако ти още не си Го приел в живота си, не искаш ли още днес да повярваш в Неговото Име?

6. септември

*„И Господ Бог взе човека и го засели в Едемската градина, за да я об-
работва и да я пази.“* Битие 2:15

Противно на мнението на някои, трудът не е проклятие – той е по-ско-ро благословение. Още преди грехът да влезе в света, Бог е дал на Адам задачата да се грижи за Едемската градина. Едва след като човекът съг-решава, Бог прокллина земята – но не и труда. Бог определя, че при уси-лията си да изкарва прехраната си от земята човекът ще трябва да се бо-ри с грижи, разочарования и много пот (вж. Битие 3:17–19).

Една добра стара поговорка казва: „Благословен труд! Ако ти си Бо-жието проклятие, как ли ще изглежда благословието Му?“ Но трудът не е Божието проклятие. Той е част от нашето същество. Ние сме съз-дадени с потребността от творческа дейност и чувство за собствена стойност. Когато се поддадем на леността, опасността от грях е най-го-ляма. И често човек постепенно деградира, когато се оттегли от активен живот.

Не бива да забравяме, че Бог е заповядал на Своя народ и да работи: „Шест дни да работиш.“ (Изход 20:9) Хората често са склонни да про-пускат това и да наблягат на другата част на изречението, която им за-повядва на седмия ден да си почиват.

Новият Завет нарича безделните хора „безредни“ или „непокорни“ и недвусмислено казва, че ако някой не иска да работи, той не бива и да яде (2. Солунци 3:6–10).

Господ Иисус е най-висшият ни пример за усилено трудещ се човек. „Колко натоварени са били дните Му! И нощите, които е прекарвал в труда на молитвата! Три години служение са Го превърнали в състарен човек. „Ти нямаш и петсетет години“ – така са Му казвали, опитвайки се да преценят възрастта Му. Петдесет? Та той е бил едва на тридесет!“

Някои хора стават алергични към труда, защото работата им не е осо-бено приятна. При това обаче трябва да имат предвид, че никоя профе-сия и никое положение не е идеално. Всяка работа си има и лошите страни. Но един християнин може да върши работата си за Божия сла-ва – „не както и да е, а тържествуващо“.

Вярващият се старее и се труди усилено – не само за да задоволи сво-ите собствени потребности, но и за да има възможност да помага на хо-ра в нужда (Ефесяни 4:28). Това е допълнителен благороден мотив за труда.

Дори и във вечността ние ще се трудим, защото се казва: „... и Него-вите слуги ще Му служат.“ (Откровение 22:3)

Междувременно трябва да следваме съвета на Спърджън: „Работете до смърт и после възкръсвайте отново за живот чрез молитва.“

7. септември

„Затова, „излезте изсред тях и се отделете“, казва Господ, „и не се допирайте до нечисто“, и: „Аз ще ви приема, и ще ви бъда Отец, и вие ще Ми бъдете синове и дъщери“, казва всемогъщият Господ.“

2. Коринтяни 6:17–18

Какво трябва да направи един християнин, когато установи, че църквата му става все по-либерална и модернизка? Тя сигурно някога е била основана от хора, които са вярвали в непогрешимостта на Библията и всички други основополагащи учения на вярата. Църквата може да има славна история, изпълнена с усърдие за благовестието и мисионерски усилия. Много от нейните водачи може да са били известни учени и верни проповедници на Божието слово. Но сега училищата на това изповедание са превзети от ново поколение и водачите, които излизат от тях, проповядват съвсем друго, социално евангелие. Те продължават да употребяват библейски изрази, но разбират под тях нещо съвсем друго. Изправат от съдържание най-важните учения на Библията, предлагат естествени обяснения за чудесата и се подиграват на библейския морал. На първа линия са, когато става дума за радикална политика и революционни планове. Говорят презрително за фундаменталистите.

Какво трябва да направи един християнин при това положение? Може би семейството му е било свързано с тази църква от поколения. Или той е дарявал щедро пари за църквата в течение на години. Най-добрите му приятели сигурно са тук. Той се пита какво ли ще стане с младите хора, които той обучава в неделното училище, ако си отиде. Не трябва ли все пак да остане в тази църква и да издига гласа си за Бога, докогато е възможно?

Собствените му аргументи му изглеждат твърде убедителни. Но въпреки това той „измъчва праведната си душа“, когато вижда как хората всяка седмица идват в тази църква, за да получат хляб, а им се дава камък. Той цени всичко свързано с църквата, но го боли от това, че неговият Спасител бива презиран тук и Бог не получава славата и хвалата, които Му се полагат.

Няма съмнения какво трябва да направи. Трябва да напусне тази църква. Това е ясна заповед в Божието слово. Ако вече не тегли в един и същ ярем с църквата, Бог ще се погрижи за всички последствия. Той ще поеме отговорността за младите хора в неделното училище. Ще даде да възникнат нови приятелства. Да, Бог обещава да му бъде баща и му предлага Своята близост и общение, които може да изпита само ако Му е безусловно послушен. „Благословението на една решаваща раздяла не е нищо по-малко от славно общение с великия Бог.“

8. септември

„Когато дадеш обещание на Бога, не се бави да го изпълниш, защото Той не благоволява в безумните. Изпълни това, което си обещал!“

Екклесиаст 5:4

Всички ние сме чували за хора, които най-тържествено обещаваат нещо на Бога, когато са притиснати от някаква беда. Тогава обещаваат, че завинаги ще се доверяват на Бога, ще Го обичат и ще Му служат, ако само ги освободи от това тежко положение. Но когато преминат през кризата, забравят обещанията си и продължават обичайния си живот.

Какво място заемат обреците в живота на един християнин и какви насоки намираме за това в Божието слово?

Първо, изобщо не е необходимо да се дават тържествени обещания. Това не се изисква, а най-често става дума за доброволен обрек, който правим пред Господа от благодарност за Неговата добрина. Например във Второзаконие 23:22 четем: „Но ако се въздържаши да се заклеваш, няма да ти бъде грях.“

Второ, трябва да се пазим да не даваме прибързани обещания, т. е. такива, които не можем да спазим, или за които после може би ще съжаляваме. Соломон ни предупреждава: „Не прибързвай с устата си и да не бърза сърцето ти да произнеса дума пред Бога – защото Бог е на небето, а ти си на земята, затова нека думите ти бъдат малко.“ (Екл. 5:2)

Но когато направим обрек, трябва грижливо да го изпълним. „Когато някой мъж направи обрек на Господа или се закъдне с клетва и обвърже душата си със задължение, да не нарушава думата си, а да извърши всичко, което е излязло от устата му.“ (Числа 30:2) „Когато се закъднеш с клетва на Господа, своя Бог, да не отлагаш да я изпълниш; защото Господ, твоят Бог, непременно ще я изиска от теб и това ще ти се счете за грях.“ (Второзаконие 23:21)

По-добре е изобщо да не правим обреци, отколкото да обещаем нещо и да не го спазим: „По-добре да не обещаваш, околкото да обещаеш и да не изпълниш.“ (Екклесиаст 5:5)

Възможно е обаче да има и изключения, в които е по-добре да се наруши дадена клетва, отколкото да продължава да се спазва. Например някой може, преди да е поварвал, да се е заклел във вярност в някаква фалшива религия или таен орден. Ако е против Божието слово да спазва тази своя клетва, той трябва да се покори на Писанието, дори и да наруши клетвата си. Ако обаче става дума просто за клетва да се пазят някакви тайни, тогава той може да продължи да спазва това обещание и след като е скъсал всичките си връзки с такъв орден.

В днешно време най-често нарушаваният обрек може би е брачният обет. Тържествените клетви, положени в Божието присъствие, се считат за незначителни. Но Божията присъда над това гласи: „... защото Господ, твоят Бог, непременно ще я изиска от теб и това ще ти се счете за грях.“ (Второзаконие 23:21)

„Добрият оставя наследство на синове и внуци.“

Притчи 13:22

Четейки този стих, не бива веднага да си правим заключението, че тук става дума за финансово наследство. Много по-вероятно е Божият Дух да говори за духовно наследство. Човек може да е бил възпитан от бедни, но богобоязливи родители. Той може би през цялата вечност ще бъде благодарен за спомена за една майка и един баща, които всеки ден са чели Библията, молили са се заедно със семейството и са го възпитали в страх от Господа и в Неговото учение – въпреки че при смъртта си не са могли да му оставят нито стотинка. Духовното наследство винаги е най-доброто.

Да, синът или дъщерята могат дори да бъдат съсипани духовно, ако получат голяма сума пари. Внезапното богатство често се оказва направо отровно. Много малко хора са способни да го управляват мъдро. Много малко хора, които са наследили цяло състояние, продължават да водят богоугоден живот.

Друго размишление, което можем да направим, е, че често пъти семейства се разделят от ревности и караници, когато се разпределя имуществото. „Където има завещание, има и много роднини.“ Семейства, които години наред са живели заедно в мир, внезапно се превръщат във врагове заради няколко украшения или мебели, или един порцеланов сервиз.

Често родителите християни оставят богатството си на невярващи деца или роднини, които изповядват лъжлива религия, или на много неблагодарни деца – докато тези пари е можело много по-добре да бъдат употребени за разпространението на благовестието.

Понякога желанието да се оставят пари на децата е просто завоалирана форма на egoизъм. В действителност родителите просто искат да си задържат колкото може повече от притежанията. Те знаят, че един ден смъртта ще им отнеме всичко и затова следват традицията поне да го оставят на децата си.

Но още не е измислено завещание, което да не може да се наруши или промени със съвсем законни мерки и средства. Един баща никога не може да бъде сигурен, че желанията му наистина ще бъдат изпълнени, когато него вече го няма.

Затова най-доброто, което можем да направим, е да даваме щедро за работата на Господа, докато сме живи. Една поговорка гласи: „Давай даренията си, докато си още жив – тогава ще знаеш какво става с тях.“

А най-доброто завещание е следното: „В пълно съзнание аз вложих парите си за Божието дело, докато бях жив. Завещavam на децата си наследството на християнската среда, в която са отраснали, на християнския дом, в който Христос е бил почитан и Неговото слово е било следвано. Поверявам ги на Бога и на Словото на Неговата благодат, което може да ги изгради и да им подари наследство в небесата заедно с всички светии.“

10. септември

„Молете се за онези, които ви гонят.“

Матей 5:44

Понякога една история е най-добрият коментар към някой библейски стих.

Капитан Мицуо Фукида бил японският пилот, ръководил нападението над Пърл Харбър на 7. декември 1941 г. Той изпратил до главната си квартира посланието „Тора, Тора, Тора“, което означавало, че мисията му била изпълнена успешно по всички линии. Но Втората световна война не била свършила. Впоследствие нещата се обърнали и САЩ все пак победили.

По времето на войната японците били убили една възрастна двойка мисионери във Филипините. Когато тяхната дъщеря в Америка получила съобщението за смъртта им, тя решила да посещава японски военнопленници и да разпространява сред тях благата вест.

Когато пленниците я питали защо всъщност тя се отнася така мило с тях, тя отговорила: „Заради молитвата, с която моите родители са се помолили, преди да ги убият.“ Повече не казала.

След войната Мицуо Фукида бил така озлобен, че решил да съди Съединените Щати пред международен съд за жестокостите, които били извършили през войната. В усилията си да събере доказателства той разпитвал и японски военнопленници. Когато говорил с такива, които били в плен в Америка, за свое съжаление не чул нищо за жестокости, а чул разкази за особената милост, която им оказала една християнка, чиито родители били убити във Филипините. Пленниците разказвали, че тази жена им дала една книга, която се наричала Нов Завет, и им разказала за някаква неизвестна молитва, която нейните родители били произнесли преди екзекуцията си. Това не била точно информацията, която Фукида искал да чуе, но все пак я запомнил.

След като бил чул тази история многократно, той отишъл и си купил един Нов Завет. Когато прочел Евангелието от Матей, интересът му се събудил. Прочел и Евангелието от Марк, и му станало още по-интересно. Когато стигнал до Лука 23:34, в душата му изгряла светлина: „Отче, прости им, защото не знаят какво правят!“ Веднага му станало ясно, че това трябва да е била предсмъртната молитва на мисионерската двойка.

„Той вече не мислел за американската християнка или за японските военнопленници, а мислел за себе си – яростен враг на Исус Христос. Мислел и за това, че Бог все пак е готов да му прости, защото е чул молитвата на разпнатия на кръста Спасител. И в този миг той потърсил и намерил прошка и вечен живот чрез вярата в Исус Христос.“

Плановите за процеса пред международен съд отпаднали. Мицуо Фукида прекарал остатъка от живота си в пътуване по много страни, където проповядвал неизследимото богатство на Исус Христос.

11. септември

„Внимавай да не забравиш Господа, своя Бог, ... когато се умножи всичко, което имаи.“
Второзаконие 8:11, 13

Общото правило е, че Божият народ не понася добре материалното благосъстояние. Той вирее много по-добре при неблагоприятни обстоятелства. В прощалната си песен Мойсей предсказва, че благосъстоянието ще съсилие духовно израелския народ: „Но Есурун затлъстя и ритна – ти затлъстя, надебеля, угои се – и остави Бога, който го направи, и презря Канарата на спасението си.“ (Второзаконие 32:15)

Това пророчество се е изпълнило в дните на Еремия, когато Господ се оплаква: „Наситих ги, а те прелюбодействаха и на тъпци отиваха в домовете на блудниците.“ (Еремия 5:7)

А в Осия 13:6 четем: „Според пашата си се наситиха, наситиха се и сърцето им се надигна; затова Ме забравиха.“ След завръщането на Израил от изгнанието левитите изповядват, че израилевите синове са реагирали неправилно на това, което Бог е направил за тях: „И ядоха и се наситиха, затлъстяха и се насладиха на Твоята голяма благост. Но станаха непокорни и се надигнаха против Теб, и захвърлиха Твоя закон зад гърба си, и убиваха пророците Ти, които свидетелстваха против тях, за да ги обърнат към Теб; и извършиха големи богохулства.“ (Неемия 9:25–26)

Ние сме склонни да разглеждаме материалното благосъстояние като ясен знак, че Господ е доволен от това, което сме, и което вършим. Когато печалбите на фирмата ни растат, казваме: „Наистина Господ изобилно ни благославя.“ Вероятно би било по-правилно да разглеждаме тези печалби като изкушение и изпитание. Господ изчаква и иска да види какво ще направим с тях. Дали ще използваме парите, за да направим нещо добро за себе си? Или ще се окажем верни настойници, които използват финансовите си средства, за да разпространяват благата вест до краищата на земята? Ще скътаме ли парите, стремейки се да натрупаме състояние? Или ще ги дадем за Исус Христос и Неговото дело?

Ф. Б. Майер е казал: „Когато се спори дали слънце или буря, успех или нужда са по-лошо изпитание за характера, един внимателен наблюдател на човешката природа вероятно би отговорил, че нищо не показва така ясно истинския материал, от който сме направени, като благосъстоянието, защото то е най-опасното от всички изкушения.“

Йосиф сигурно би се съгласил с това. Той е казал: „Бог ме направи плодороден в земята на страданието ми.“ (Битие 41:52) Той е научил повече в трудностите и враждебните обстоятелства отколкото в богатството и благосъстоянието, въпреки че се е показал примерен във всички положения.

12. септетмври

„А те, понеже мислеха, че Той е с дружината, изминаха един ден път, като Го търсеха между роднините и познатите си.“ Лука 2:44

Когато Иисус бил на 12 години, родителите му отишли с Него от Назарет в Ерусалим, за да празнуват Пасхата. Те пътували заедно с голямо множество други поклонници. При това естествено момчетата на една възраст се сприятеливали по време на празничните дни. Затова на връщане Йосиф и Мария предположили, че Иисус е някъде в големия керван с другите младежи. Но той не бил там. Той бил останал в Ерусалим. Те вървяли цял ден, преди въобще да забележат липсата Му. И после трябвало да се върнат обратно в Ерусалим, където след три дни накрая открили сина си.

Всички ние можем да научим нещо от това. Напълно е възможно ние да предполагаме, че Иисус ни съпровожда, а това изобщо да не е така. Може би вярваме, че живеем в общение с Него, а всъщност грехът вече е проникнал между нас и Спасителя. Отпадането от вярата става съвсем незабелязано. Ние може би въобще не осъзнаваме, че любовта ни към Него с времето е охладняла. Мислим си, че сме същите като преди.

Но другите хора могат да ни обърнат внимание на това. По начина ни на говорене те установяват, че сме се отдалечили от своята първа любов, и че светските интереси са надделели над духовните. Те могат да видят, че вече отдавна се храним от котлите с месо в Египет. Забелязват, че сме станали критични там, където преди сме били любящи и мили. Чуват, че говорим по-скоро езика на улицата отколкото езика на Божия народ. И, забелязват или не, ние сме изгубили желанието си да пеем. Самите ние сме нещастни и окаяни и сме склонни да правим и другите хора нещастни. Изглежда, че вече нищо не върви както трябва. Парите изтичат между пръстите ни. А когато се опитаме да свидетелстваме за Спасителя, това не прави голямо впечатление на хората, защото те вече не виждат особена разлика между себе си и нас.

Обикновено тогава е нужна някаква криза, за да осъзнаем, че Иисус вече не е с нас. Възможно е да чуем изведнъж Божия глас, който ни говори чрез някоя особено благословена проповед. Или някой приятел ни прегръща през рамото и ни показва окаяното духовно състояние, в което сме изпаднали. Или може би болест или смърт на някой любим човек или друго трагично събитие ни карат да се осъзнаем.

Когато това се случи, трябва да направим точно това, което са направили Йосиф и Мария – да се върнем на мястото, където за последен път сме видели Иисус. Трябва да се върнем там, където някой грях е разрушил общението ни с Него. И когато изповядаме греха си и се отвърнем от него, ще намерим прошка и ще започнем пътуването наново, но този път в компанията на Иисус.

13. септември

„Мойсей не знаеше, че кожата на лицето му блестеше, понеже Бог беше говорил с него.“
Изход 34:29

Когато Мойсей слизал от планината Синай с каменните плочи с десетте Божи заповеди в ръка, у него имало две много особени неща. Първо, лицето му блестяло. Той бил стоял в Божието присъствие, което се откривало в светлия, лъчист облак на славата, известен под името „шекина“. Блясъкът на лицето на Мойсей било нещо като отражение. След като бил говорил с Бога, законодателят Мойсей продължавал да носи нещо от блясъка и излъчването на славата. Той бил преживял преображение.

Второто особено нещо било, че самият Мойсей не знаел, че лицето му блести така. Той изобщо не осъзнавал уникалния външен вид, който бил придобил в Божието присъствие. Ф. Б. Майер казва в своя коментар, че най-голямата слава на преобразението бил фактът, че самият Мойсей не забелязвал нищо.

В известно отношение и ние можем да преживеем същото като Мойсей. Когато прекарваме време в Божието присъствие, това си проличава. Може и действително да се изрази на лицето ни, защото между духовното и физическото има тясна връзка. Но аз не искам да наблягам особено на външните признаци, защото и някои привърженици на съмнителни култове имат благо изражение на лицето. Най-важното е, че връзката с Бога преобразява човека морално и духовно. Това има предвид Павел във 2. Коринтяни 3:18: „А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух.“

Но най-висшата слава на такова преобразование е, че самите ние не я осъзнаваме. Другите ще я забележат. Те ще разберат, че сме били с Иисус. Но тази промяна е скрита от собствените ни очи.

Как става така, че ние живеем в блажено незнание за това, че „кожата на лицето ни блести“? Причината е проста: колкото по-близо сме до Господа, толкова по-ясно съзнаваме своята греховност, своето недостойнство, своята поквара. Славата на Неговото присъствие ни води до ужас от самите нас и дълбоко покаяние.

Ако осъзнавахме, че блестим, щяхме да се възгордеем и излъчването ни веднага би станало противно, тъй като гордостта винаги е отблъскваща.

И така, благословение е, че онези, които са били с Господа на планината и все още носят Неговото отражение, изобщо не съзнават, че лицата им блестят.

14. септември

„Жив е Господ – никакво наказание няма да те сполети за това!“

1. Царе 28:10

В ранните години на своето царуване цар Саул бил разпоредил всички, които се занимавали с окултизъм или викали духове, да бъдат изгонени от страната. След известно време той започнал да деградира и както личният му живот, така и политическият тръгнаха надолу. След смъртта на Самуил филистимците се събрали в Гелве срещу войската на Саул. И понеже не получил напътствено слово от Господа, той се допитал до една врачка в Ендор. Тя със страх му напътствала собствената му заповед за прогонване на всички гадатели и врачове от страната. Но Саул я успокоил и казал: „Жив е Господ – никакво наказание няма да те сполети за това.“

От това научаваме нещо много ясно: хората имат склонността да се покоряват на Господа, докато това им е изгодно. Но когато вече не им е удобно, те си измислят нови и нови извинения, за да могат в крайна сметка да направят това, което искат.

Казах „те“? Може би трябва да кажа „ние“. Всички ние сме склонни да се измъкваме от твърденията на Писанието, да ги изкривяваме и обезсилваме, когато не искаме да им се подчиним.

Например, има някои много ясни напътствия за ролята на жените в църквата. Явно обаче те са обект на спорове за съвременното феминистко движение.

И така, какво правим? Аргументираме се, че тези заповеди трябва да се разбират само в контекста на тогавашната култура и не са приложими за нас днес. Разбира се, ако веднъж възприемем такъв принцип, можем по същия начин много лесно да се отървем от почти всичко непярто в Библията.

Понякога се натъкваме на някои изказвания на Господ Исус за истинското ученичество, които ни засягат много. Колко сме бързи тогава с изречението: „С това Исус е имал предвид не че трябва да го направим, а само че трябва да сме готови да го направим, ако се наложи.“ И се самозаблуждаваме, че бихме били готови на това, докато в действителност нямаме никакво намерение да стигаме толкова далеч.

Можем например настоятелно да държим някой нарушител да бъде подведен под отговорност според строгите изисквания на Библията. Но когато се окаже, че такъв нарушител е наш роднина или приятел, изведнъж настояваме, че изискванията на Писанието не трябва да се разглеждат чак толкова педантично или изобщо няма защо да се прилагат.

Друг трик е разделяме заповедите на Светото Писание на „важни“ и „маловажни“. По-незначителните могат да се пренебрегват – или поне така се опитваме да си внушим.

Във всички тези неправилни разсъждения ние всъщност изкривяваме Светото Писание и сами си причиняваме нещастие. Бог иска да се покоряваме на словото Му, независимо дали в момента ни е изгодно, или не. Това е единственият път към благословието.

„... а надеждата не се посрамя, защото Божията любов е изляна в сърцата ни чрез Светия Дух, който ни е даден.“ Римляни 5:5

Понякога понятията, които се използват в Библията, имат по-различен смисъл отколкото в обикновения език. „Надежда“ е един такъв пример.

В светската област обикновено да се надяваш означава да се радваш на нещо, което още не е станало, като изпълнението на тази надежда в никакъв случай не е сигурно. Човек, затънал в тежки финансови трудности, може да каже: „Надявам се, че всичко ще се оправи.“ Но той няма сигурност, че наистина ще стане така. Надеждата му може би не е нищо повече от неговото собствено желание. Християнската надежда се радва на нещо, което все още е невидимо, както Павел ни казва в Римляни 8:24: „Надеждата, която се вижда, не е вече надежда; защото кой се надява за това, което вижда?“ И така, всяка надежда е свързана с бъдещето.

Но това, което отличава християнската надежда от всички други, е, че тя се основава върху обещанията в Божието слово и затова може да бъде напълно сигурна. Ние имаме тази надежда „като здрава и непоколебима котва за душата“ (Евреи 6:19). Уудринг казва: „Надеждата е вяра, която разчита на Божието слово и живее в настоящата сигурност, че това, което Бог е обещал или предсказал, ще се случи.“ А Джон Уайт пише: „Вие ще забележите, че аз използвам „надежда“ в смисъл на „увереност“. Надеждата в Светото Писание се отнася за бъдещи събития, които ще се случат независимо какво ще стане. Тя не е въображение, което трябва да подобри настроението ни и да ни дава сили, за да продължаваме сяпа да вървим към една неотвратима съдба. По-скоро надеждата е основата на всеки християнски живот. Тя представлява окончателната действителност.“

Тъй като надеждата на вярващите се основава на Божиите обещания, тя никога не може да се посрами или да бъде разочарована. Уудринг пише: „Без Божиите обещания надеждата е празна, нищожна, а често и надменна. Но когато се основава върху Божиите обещания, тя разчита на Неговата вяроност и никога не може да бъде разочарована.“

Християнската надежда е добра надежда. Нашият Господ Иисус Христос и Бог, нашият Отец, ни обичат и са ни дали „по благодат вечна утеха и добра надежда“ (2. Солунци 2:16).

Тя се нарича и блажена надежда, особено по отношение на Второто пришествие: „... като очакваме блажената надежда и явяването на славата на нашия велик Бог и Спасител Иисус Христос“ (Тит 2:13).

И накрая, тя е и жива надежда. „Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Иисус Христос, който според голямата Си милост ни новороди за жива надежда чрез възкресението на Иисус Христос от мъртвите.“ (1. Петрово 1:3)

Надеждата дава на християнина способност да издържа безкрайно чакане, трудности, преследвания и дори мъченичество. Защото той знае, че всички тези опитности не са нищо повече от убождания в сравнение с идващата слава.

16. септември

„Наказвай сина си, докато има надежда, но не надигай душата си да го умъртвиш.“

Притчи 19:18

Ние живеем в едно общество, което търпи твърде много неща. Особено в областта на възпитанието на децата хората слушат повече съветите на психолозите и социолозите отколкото учението на Божието слово. Много възрастни, които сами са били възпитани от родители, които не са се колебаели да ги наказват, сега решават да дават на децата си голяма свобода да изразяват безпрепятствено личността си. И какъв е резултатът?

Такива деца растат с дълбоко чувство на несигурност. Те се провалят в обществото. Трудно им е да се справят с проблемите и грижите и често прибегват до наркотици и алкохол. Няколко години строгост несъмнено биха направили останалия им живот много по-лесен.

Не е изненада, че такива млади хора нямат ред в живота си. Външният им вид, жилищата им, личните им навици издават хаотичната им нагласа към живота и липсата на дисциплина.

Те се задоволяват с посредствено или още по-ниско ниво. Нямат мотивация да се изявяват особено в спорта, изкуството, науката, бизнеса или други области на живота.

Такива деца лесно се отчуждават от родителите си. Родителите са мислели, че ще спечелят любовта на децата си, понеже никога не са ги наказвали. Вместо това обаче жънат омразата на своите издънки.

Бунтът срещу родителския авторитет се разпростира и в други области – срещу училището, работодателите и държавата. Ако родителите бяха пречупили своеволието на децата си на ранна възраст, щяха много да им улеснят подчинението в нормалните условия на обществото.

Съпротивата се прехвърля и към моралните принципи, установени в Светото Писание. Младите бунтовници се подиграват с божествените заповеди за чистота и живеят необвързано и без да помислят за последствията. Те показват дълбоко презрение към всичко добро и любов към всичко неестествено, вулгарно и гнусно.

И накрая, родителите, които не са пречупили своеволието на децата си достатъчно рано с наказания, ги затрудняват в намирането на пътя на спасението. Защото за покаянието е необходимо пречупване, отказване от собствената воля, която се бунтува срещу Божието владичество. Затова Сузана Уесли е казала: „Родители, които се стараят да потиснат своеволието на детето си, съдействат на Бога за обновяването и спасението да душата му. Но родители, които оставят детето си да прави, каквото си иска, вършат работата на дявола, правят религията неприложима, спасението непостижимо и вършат всичко, за да съдействат за вечното осъждане на детето си.“

17. септември

„И принуждаваше всички – малки и големи, богати и бедни, свободни и роби – да им се сложи белег на дясната ръка или на челата им, за да не може никой да купува или да продава освен онзи, който носи белега, името на звяра или числото на неговото име.“

Откровение 13:16–17

Белегът на звяра! По времето на голямата скръб ще се издигне един могъщ и зъл владетел, който ще заповяда да се постави белег на челото или на дясната ръка на всички хора. Онези, които откажат, ще изпитат на гърба си гнева на звяра. А онези, които се подчинят, ще изпитат Божия гняв. Които откажат, ще царуват с Христос в Хилядолетното царство. Които се подчинят, ще бъдат мъчени с огън и сяра пред светите ангели и пред Агнето.

Когато четем всичко това, може би то ни изглежда твърде далечно. Знаем, че това ще се случи някога в бъдещето, и вярваме, че тогава църквата ще е вече грабната в небето. Но в известен смисъл белегът на звяра се открива и днес, при нас. Има времена в живота, когато сме принудени да избираме между верността към Бога и подчинението на една система, която се противопоставя на Господа.

Например идва време, когато остро се нуждаем от работа. Когато кандидатстваме, ни поставят условия, които са в ясно противоречие с божествени принципи. В такива времена лесно намираме аргумента – ако нямаме работа, не можем да си купуваме храна. Ако нямаме какво да ядем, няма да оживеем. А, в края на краищата, трябва да живеем, нали? С тази погрешна нагласа се съгласяваме с изискванията и така действително приемаме белега на звяра.

Всичко, което заплашва прехраната или съществуването ни, ни довежда до паника и ние сме изкушени да пожертваме почти всичко, за да отвърнем тази опасност. Аргументите, които хората ще привеждат един ден през голямата скръб, за да се оправдаят, че са се поклонили на образа, са точно същите, които ни се предлагат и днес, когато трябва да избираме между Божията истина и собствения си живот.

Представата, че трябва да живеем на всяка цена, е погрешна. Ние трябва да се покоряваме на Бога и да не обичаме живота си до смърт.

Ф. У. Грант пише: „На монетата, за която продаваме истината, винаги, дори и да е съвсем слабо, е гравирани образът на Антихриста.“ И така, въпросът не е дали бих могъл да се съпротивя и да откажа белега на звяра, ако живеех по времето на Голямата скръб. По-скоро въпросът е дали още днес отказвам да продам истината.

18. септември

„*Нали се очистиха десетимата? А къде са деветимата?*“ Лука 17:17

Господ Исус бил изцелил десетима прокажени, но само един се върнал при Него, за да Му благодари, и това бил не друг, а един презрян самарянин.

За нас е ценна опитност в живота да се сблъскаме с неблагодарност, защото тогава можем поне в някаква, макар и малка степен да усетим Божията болка. Когато даряваме щедро и не получаваме никакво признание за това, можем по-добре да разберем как се чувства Бог, който е дал Своя възлюбен Син за неблагодарния свят. Когато се раздаваме в неуморно служение за другите, ние сме в компанията на Бога, който заема мястото на слуга, за да служи на неблагодарното човечество.

Неблагодарността е едно от неприятните качества на падналия човек. Павел ни напомня, че езическият свят е познавал Бога, но не Го е почитал като Бог и не Му е благодарил (Римляни 1:21). Един мисионер в Бразилия открил две индиански племена, които нямали в езика си думата „благодаря“. Когато някой им направел някакво добро, те казвали: „Точно това исках“, или: „Това ще ми бъде полезно.“ Един друг мисионер, който работел в Северна Африка, установил, че онези, на които служел, никога не му били благодарни, защото смятали, че просто му дават възможност да си спечели заслуги пред Бога. Очаквали, че по-скоро мисионерът трябва да им е благодарен, понеже с добрините, които им правел, печелел благоволението на Бога.

Неблагодарността е пропила цялото общество. Една американска радиопрограма, която се нарича „Трудова борса в ефира“, успяла да намери работа на 250 души. По-късно говорителят разказа, че едва 10 от тях си отделили време, за да му благодарят за това.

Една учителка работила всеотдайно цял живот и през нейната класна стая преминали 50 класа. Когато станала на 80 години, получила писмо от един свой бивш ученик, който ѝ пишел колко ценял нейната тогавашна помощ. Тя преподавала цели 50 години, но това било единственото благодарствено писмо, което някога получила.

Казахме, че за нас е добре да срещаме неблагодарност, защото тя ни дава поне бегла представа за това, което Господ чувства през цялото време. Неблагодарността е ценна опитност и понеже виждаме колко е важно самите ние да сме благодарни. Твърде често молбите ни към Бога заемат много повече място от благодарствените ни молитви. Ние приемаме Неговото благословение като най-естественото нещо. И твърде често забравяме да благодарим на другите хора за гостоприемството, за съвета, за возенето в колата, за проявената грижа и за безброй други неща. Ние дори ги очакваме, като че ли ни се полагат по право.

Историята за десетте прокажени трябва постоянно да ни напомня, че много хора имат много сериозни причини за благодарност, но много малко от тях изразяват благодарността си. Дали наистина ние сме от тези малцина?

„Понеже, когато ние бяхме още немощни, на определеното време Христос умря за безбожните.“
Римляни 5:6

Иисус Христос не е дошъл, за да призове праведните, и Той не е умрял за добрите хора. За порядъчните, почтени, изискани хора Той не е висял на кръста. Той е умрял за безбожните.

Разбира се, от Божията гледна точка цялото човечество е безбожно. Ние всички сме родени в грехове и сме изпълнени с неправда. Като изгубени овце сме се заблудили и всеки гледа само собствения си път. В Божиите очи сме покварени, нечисти и опърничави. Най-висшите ни усилия да вършим добро са най-много отчаяни опити в Неговите очи.

Тъжното обаче е, че повечето хора не са готови да признаят, че са безбожни. Те се сравняват с криминалните елементи в обществото и смятат, че са съвсем подходящи за небето. Те са като една изискана възрастна дама от най-доброто общество, която много се гордеела със социалните си дейности и щедрите си дарения за благотворителни начинания. Когато един нейн съсед християнин ѝ разказал за вярата си, тя казала, че не смята, че ѝ е необходимо спасение – добрите ѝ дела би трябвало да са достатъчни. Разказала, че ходи на църква и произхожда от „християнски“ род. Съседът взел един лист хартия, написал на него с големи букви „БЕЗБОЖНА“, подал листа на дамата и попитал: „Бихте ли се съгласили да закача това отвън на вратата ви?“ Когато видяла думата, косите ѝ се изправили: „Как ли пък не! Не позволявам на никого да казва за мен, че съм безбожна!“ Тогава той ѝ обяснил, че спасителното дело на Христос не можело да важи за нея, докато тя отказвала да признае своята греховност, своето изгубено, безнадеждно положение. Ако не искала да признае, че наистина е безбожна, тогава Христос не бил умрял за нея. А ако не била изгубена, не можела и да бъде спасена. Ако се чувствала здрава, не се нуждаела от великия Лекар.

В една голяма зала веднъж се състоял особен празник. Той бил организиран за деца, които страдали от някакви физически недъзи. Те дошли в инвалидни колички или с патерици, или направо ги донесли в залата. Когато тържеството било в разгара си, портиерът намерил пред вратата едно момченце, което силно плачело. „Защо плачеш?“ – попитал го той съчувствено. „Защото не ме пускат вътре.“ „Защо не те пускат?“ „Защото съм здрав“ – хлипал малкият.

Така ще бъде и при голямото празненство на благовестието. Ако всички ни е наред, не можем да влезем. Ако искаме да имаме достъп, трябва първо да докажем, че сме грешници. Трябва да признаем, че сме безбожни. Защото Христос е умрял за безбожните. Роджър Мънгър е казал: „Църквата е единственото дружество на света, в което предварителното условие за членство е кандидатът да е напълно недостоеен.“

20. септември

„Не високоумствайте, а се предавайте на скромни неща.“

Римляни 12:16

Ние сме естествено склонни да се стремим към така нареченото „добро общество“. Във всяко човешко сърце се крие желанието да бъде на ти с хората, които са проучти, богати или благородни. Така съветът на Павел противоречи на нашата обичайна природа. По същество този стих може да се разбере и така: „Не бъдете горди, а бъдете винаги готови да сте заедно с обикновените и незабележими хора.“ В Божията църква няма кастова система. Християните трябва да пренебрегват класовите различия.

За Фред Елиът се разказва една характерна случка. Една сутрин, когато той и семейството му седяли на закуска и четяли заедно Библията, отвън се чуло силно тропане и дрънчене. Била боклукчийската кола, която минавала да изпразни кофите. Елиът оставил на масата отворената си Библия, отишъл до прозореца, отворил го и радостно поздравил боклукчията. После се върнал и продължил четенето. За него било също толкова свято и важно да пожелае добро утро на боклукчията, колкото и да чете Библията.

Един друг служител на Господа, който буквално изпълнявал тази заповед, бил Джек Уирцен. Всяко лято той ръководел библейски лагер край езерото Шрун в щата Ню Йорк. На една от конференциите присъствал един човек с тежък физически недъг. Тъй като не можел да контролира добре лицевите си мускули, той много трудно преглъщал храната си. Голяма част от нея падала обратно от устата му и цапала вестника, с който той предвидливо покривал гърдите и скута си. Тази гледка не била особено привлекателна за околните и затова човекът обикновено седял сам на отделна маса.

Поради многото си задължения Джек Уирцен често закъснявал и идвал последен в залата за хранене. Винаги когато се появявал на вратата, хората възбудено му махали отвсякъде и го канели на тяхната маса. Но той никога не отивал. Винаги сядал на масата, на която седял сам недъгавият човек. Той общувал със скромните.

Чойс Глинигс разказва нещо подобно: „Един генерал християнин веднъж бил забелязан да си говори дълго с една много бедна стара жена. По-късно някои негови приятели го упрекнали и казали: „Трябва да мислиш за високото си положение!“ Но генералът отговорил: „Какво щеше да стане, ако моят Господ беше мислил за високото Си положение?“

В стихотворението си „Въпреки всичко“ Робърт Бърнс ни напомня, че дори и някой да заема ниско положение в живота, той пак остава човек. И казва, че всеки, който мисли независимо, може само да се смее на голямото шоу от коприна и финтифлюшки, което устройват безумните.

Когато размислим колко много се е унижил нашият Спасител, за да живее с нас, е немислимо ние да се държим над околните.

21. септември

„Отсега нататък за мен се пази венецът на правдата, с който Господ, праведният Съдия, ще ме възнагради в онзи Ден; и не само мен, но и всички, които са възлюбили Неговото явяване.“ 2. Тимотей 4:8

„... и всички, които са възлюбили Неговото явяване.“ Дълги години мислих, че това са вярващите, които изпитват топли и буйни чувства към Второто пришествие на Господа. Те ще бъдат наградени с венеца на правдата, понеже сърцата им са горяли всеки път, когато са мислели за Грабването.

Но със сигурност тук се има предвид нещо повече от това. Да обичаме Неговото явяване означава да живеем така, като че ли Той ще се завърне още днес.

Това означава да живеем в морална чистота. Йоан също ни напътства: „Всеки, който има тази надежда в Него, очиства себе си, както Той е чист.“ (1. Йоаново 3:3)

Означава и да не се заплитаме в житейски неща. Нашата любов и привързаност трябва да са насочени към небесните неща, а не към тези, които са важни на тази земя (ср. Колосяни 3:2).

Означава също и да служим на Божия народ и да му „даваме храна навреме“ (Матей 24:45). Господ е обещал особено благословение на онези, които правят това, когато Той се завърне.

С две думи, не бива да правим нищо, при което не искаме да бъдем изненадани, когато Господ се яви. Не бива да ходим на места, където бихме се посрамили от присъствието си, ако Той дойде. Не бива да говорим нищо лошо – все едно че сме в Неговото присъствие.

Ако знаехме, че Иисус ще се върне след една седмица, как бихме прекарвали времето си дотогава? Дали ще напуснем работата си, ще се качим на някоя планина и по цял ден ще четем Библията и ще се молим? Или набързо ще станем „християнски работници“ и ще проповядваме и поучаваме ден и нощ?

Ако и сега действително следваме Господа и живеем по Неговата воля, най-доброто ще бъде да изживеем оставащата седмица по същия обичаен начин. Ако обаче досега сме живели само за себе си, знанието за предстоящото Му завръщане би изисквало радикално преустройство.

Не е достатъчно да мислим с радост за предстоящото Второ пришествие на Господа. Венецът на правдата е запазен за онези, които обичат явяването на Иисус така, че го осъществяват на практика, като оставят истината да променя живота им. Не е достатъчно да държим истината за Неговото завръщане – по-скоро тази истина трябва да държи нас.

22. септември

„Произходът Му е от началото, от дните на вечността.“

Михей 5:2

Ако краткото ни време е плашеща истина, колко повече е безкрайността на вечността! Малко са думите в нашия език, които се разбират така трудно като „безкрайност“ и „вечност“. За да ги разберем по-добре, трябва да се опитаме да мислим за времето преди създаването на света – назад във времето, когато и ангелите още не са били създадени, назад във времето, когато не е съществувало нищо и никой освен Бога. Опитай се да се върнеш още по-назад и по-назад – назад до безначалното начало, назад, назад, назад. Бог винаги е съществувал. Той никога не е започнал да бъде.

После прости мислите си напред в бъдещето, в бъдещото време, когато тази земя ще бъде унищожена. Напред, напред, напред. Все по-натък и по-натък. Безкрай, безкрай, безкрай.

И ако тогава разумът ти се съпротивлява на поставеното му тясно ограничение, спомни си, че и ти ще живееш вечно. Винаги, завинаги. Безкраен живот. Вечност!

Рауланд Диксън Едуардс се опитва да илюстрира вечността по следния начин: „На борда на океански параход взимаме един напръстник, връзваме го с въженце, спускаме го от кораба в океана и го изваждаме, пълен със солена морска вода. Това може да е образ на времето, извадено от океана на вечността.“

Вечността прилича на безбрежен океан.

Тя е време без край. Тя е постоянно продължаващият сегашен момент. Тя е Божието време, Божият живот.

Един човек е мъдър едва когато отчита поразителния факт, че този живот е само една песъчинка на безкрайните брегове на вечността. Целият му житейски път трябва да се разглежда в тази светлина.

Катедралата в Милано има три врати една до друга. Над първата е изобразен венец от рози с надписа: „Всичко това ни харесва само за един миг.“ Третата врата е украсена с кръст и носи надписа: „Всичко това ни наскърбява само за един миг.“ Над средната врата виждаме напътствието: „Само вечното е важно.“

Като християни ние задължително трябва да се занимаем с въпроса за вечността. Трябва непременно да се примирим с тази плашеща реалност и да настроим живота си към нея. И тогава, като вървим по житейския си път, в очите ни ще блести странна светлина и в сърцата ни ще има особена решителност, защото нашите планове не приключват с времето. Ние живеем за една цел, а не за сегашното.

„В съвета им да не влезе душата ми.“

Битие 49:6

Тези думи се намират в благословията на Яков за неговите синове. Когато се сеца за жестокостта на Симеон и Леви спрямо мъжете от Сихем, той казва: „В съвета им да не влезе душата ми.“

Аз обаче бих поставил тези думи в по-широк контекст. Има тайни, свързани с греха, които е по-добре никога да не научаваме.

Искушението слага съблазнителната си маска и ни казва, че никога не можем да бъдем щастливи, ако не сме посветени в неговите тайни. То ни предлага вълнуващи неща – телесни удоволствия, емоционални върхове и привлекателна неизвестност.

Много хора, особено такива, които са водили затворен и защитен живот, се поддават на такива изкушения. Те имат чувството, че досега изобщо не са познавали истинските удоволствия. Чувстват се оцетени. И си мислят, че никога не биха могли да бъдат доволни, докато не придобият пълно впечатление от света.

Лошото обаче е, че грехът никога не идва сам. Той винаги носи рискове и лоши последствия. Когато за първи път извършваме някакъв грях, независимо какъв, предизвикваме вълна от угризения и терзания.

Ако се поддадем на някое изкушение, това отслабва цялостната ни съпротивителна сила. Ако веднъж сме извършили даден грях, става все по-лесно да го извършим и още веднъж. Скоро вече ставаме специалисти по греха. Ставаме дори негови роби и сме вързани за него с веригите на навика.

В момента, в който се поддадем на някое изкушение, очите ни се отварят и за едно чувство за вина, което никога преди не сме изпитвали. Радостта, с която нарушаваме закона, се сменя с едно ужасно чувство на вътрешна голота и празнота. Разбира се, вярно е, че грехът може да бъде изповядан и простен, но през целия си живот се чувстваме неудобно, когато се срещаме с бившите си партньори в това престъпление. В спомените ни стои един болезнен белег, когато отново посещаваме местата, където сме извършили безумието. В най-неподходящи моменти цялата мръсна история отново изплува в мислите ни, често тъкмо в най-светите ни мигове. И това буквално ни разтърсва физически и изтръгва стон от гърлото ни.

Въпреки че е чудно да получим Божията прошка за тези грехове, много по-добре е изобщо да не проникваме в техните тайни. Това, което първоначално ни се предлага като интересна тайна, впоследствие се оказва кошмар. Удоволствието бързо се обръща в ужас и често един страстен миг води след себе си цял живот, изпълнен с упреци.

Затова в часа на изкушението нашата реакция трябва да бъде: „В съвета им да не влезе душата ми.“

24. септември

„... за да познаете от опит...“

Римляни 12:2

Божията воля ни е разкрита в Писанията. Но опитът е най-добрият учител.

Винаги ми е правило дълбоко впечатление как личният опит ни помага да разбираме Библията. Ние може да знаем стиховете дори наизуст, но когато преминем през някоя нова опитност, думите внезапно оживяват. Те заблестяват пред очите ни като светило в мрака. Изведнъж ги оценяваме по съвсем нов начин.

Жената на Мартин Лутер веднъж каза, че никога не би могла да разбере някои стихове в псалмите, ако Бог не я бил превел през много тежки ситуации.

Когато Даниел Смит и жена му живеели като мисионери в Китай, една нощ една цяла банда разбойници пробила голяма дупка в страничната стена на тяхната къща. Докато двамата спели, крадците изпразнили всички шкафове и гардероби. Ако мисионерите не били спали така дълбоко, вероятно щели дори да бъдат убити. Когато Смит разказва случката по-късно, той казва: „До тази сутрин никога не бях разбирал стиховете в Авакум 3:17–18: „И да не цъфти смокинята, и да няма реколта по лозите, и да пропадне производението на маслината, и нивите да не произведат храна, и овцете да изчезнат от кошарата, и да няма говеда в оборите, аз пак ще де радвам в Господа, ще се веселя в Бога на спасението си.“ С това той имал предвид, че човек никога не може да разбере напълно радостта на Авакум въпреки всички тези загуби, ако сам не е преживял такава ситуация.

Когато Кори Тен Бум била в концентрационен лагер, трябвало да се яви пред съдията. „Съдията ... беше принуден да си свърши работата и така дойде денят, в който той ми показва документите, които можеха да означават не само моята смъртна присъда, но и на семейството и приятелите ми. „Можете ли да ми обясните по-подробно тези документи?“ – попита той. „Не, не мога“ – трябваше да призная. И внезапно той взе всички документи и ги хвърли в печката! Когато гледах как пламъците пояждат листите, които можеха да ме осъдят, осъзнах, че бях запазена от една божествена сила, и изведнъж разбрах както никога досега Колосяни 2:14: „Той изличи написаното в постановленията на закона, което беше против нас, и го отстрани от сред нас, като го прикова на кръста.“

Новите прозрения за Светото Писание, които придобиваме чрез житейския опит, правят този опит безценен.

„И така, неприятел ли ви станах, понеже ви говоря истината?“

Галатяни 4:16

Опитът на Павел с християните в Галатия ни напомня, че нашите приятели често започват внезапно да ни разглеждат като врагове, ако открито им кажем истината. Апостолът бил довел тези хора до Господа и ги бил обучил във вярата. Но по-късно, когато в техните събрания проникнали лъжеучители, Павел трябвало да предупреди вярващите, че са на път да оставят Исус Христос заради законничеството. И това довело догам, че те се отнесли враждебно към своя баща във вярата.

Това се е случвало и в старозаветни времена. Илия бил винаги честен и директен в своите послания към цар Ахав. Но един ден, когато Ахав го срещнал, му казал: „Ти ли си, който докара беда на Израил?“ (3. Царе 18:17) Той да е докарал беда на Израил? Илия бил един от най-добрите приятели, които Израил някога е имал! Но отплатата за неговата върност била, че го обвинявали в злосторничество.

Михей бил друг безстрашен пророк. Когато Йосафат попитал дали тук няма някой пророк на Господа, израилевият цар му отговорил: „Има още един човек, чрез когото можем да се допитаме до Господа, но аз го мразя, защото не пророкува добро за мен, а само зло – Михей, сина на Емла.“ (3. Царе 22:8) Царят не искал да слуша истината и мразел онзи, който му я казвал в очите.

В Новия Завет виждаме Йоан Кръстител, който казвал на цар Ирод: „Не ти е позволено да имаш жената на брат си!“ (Марк 6:18) Това било истина, но смелото заявяване на тази истина бързо довело до екзекуцията на Йоан.

Нашият Господ Исус също е предизвиквал омразата на невярващите юдеи. И каква била причината за тази омраза? Говорел им истината. Той им казва: „Сега искате да убиете Мен, Човека, който ви казах истината, която чух от Бога.“ (Йоан 8:40)

Томас Джеферсън пише: „Ако човек иска да избегне всяка злоба, трябва да се придържа към сънливата рутина на ежедневните задължения. Всеки въпрос има две страни и ако решително застанем на едната страна и успешно работим по нея, тогава онези, които са застанали на другата страна, естествено ще бъдат враждебно настроени към нас, и то толкова повече, колкото по-голям успех виждат в нас.“

Истината често е болезнена. Вместо да ѝ се подчинят, хората най-често проклинат онзи, който им я казва. Но истинският служител на Господа вече знае какво може да му струва това. Той трябва да каже истината или да умре. Той знае, че раните от приятел са искрени, а целувките от неприятел – изобилни (Притчи 27:6).

26. септември

„Оставил съм си седем хиляди мъже, които не са преклонили коляно пред Ваал.“
Римляни 11:4

Бог никога не остава без свидетел. Дори и в най-мрачните дни някъде се издига поне един глас, който ясно свидетелства за Него. Той често издига неочакван свидетел, който смело изповядва Неговото Име в най-необичайните обстоятелства.

В дните преди потопа животът на земята е бил пропит от насилие и разврат. Но там е бил Ной, който смело е заставал за Господа.

На Илия му се е струвало, че целият Израил е изпаднал в идолопоклонство, но Бог е имал още седем хиляди мъже, които не се били поклонили на Ваал.

Във времена на духовно мъртвило и морален упадък на историческата сцена са се явявали Ян Хус, Мартин Лутер и Джон Нокс, за да защитават делото на Всевишния.

Не чак толкова отдавна е създаден телеграфът. Първото послание, което е било предадено по този начин, е гласяло: „Виж какво извърши Бог!“

Когато корабът Аполо 8 се връщал от първия си полет с екипаж до Луната, на Бъдни вечер тримата астронавти на смени четяли от Битие 1–10 и накрая казали: „И ние, от екипажа на Аполо 8 ви желаем ... Бог да ви благослови, всички вас на добрата Земя.“

Въпреки гневните протести на невярващите, пощата на Съединените Щати отпечатала пощенска марка с Аполо 8 и с думите от Битие 1: „В начало...“

Монетите в САЩ носят надписа: „На Бог се уповаваме.“

Означението „сл. Хр.“ ни напомня, че броим годините от идването на нашия Господ на Земята. А по-старият израз „лето Господне“ ясно е говорел, че годините принадлежат на Господа.

Дори и атеистите понякога, без да искат, признават Господа. Един владетел атеист каза на една среща на върха в Австрия през 1979 г.: „Бог няма да ни прости, ако сега се провалим.“

В света съществува една морална заповед, че Бог трябва публично да бъде признаван и възхваляван. Когато учениците на Господ Исус Го славели като Царя, идещ в Господното Име, фарисеите поискали Христос да ги смъмри и да им каже да мълчат. Но Той им отговорил: „Казвам ви, че ако тези млъкнат, то камъните ще извикат.“ (Лука 19:40)

Не бива да се тревожим, че Божието Име някога няма да бъде възпявано или прославяно. Винаги, когато хората Го обявяват за мъртъв, Бог ще си издига свидетели, които ще посрамят враговете Му и ще утешават приятелите Му.

27. септември

„А колкото за страхливите, невярващите, нечистите, убийците, блудниците, чародеите, идолопоклонниците и всичките лъжци, техният дял ще бъде в езерото, което гори с огън и сяра. Това е втората смърт.“
Откровение 21:8

За някой, който чете тези думи, вероятно е шокиращо, че страхливите и невярващите са изброени заедно с онези, които бихме определили като необуздани и зли грешници. Учудващо, те ще получат едно и също наказание във вечността.

А може би допълнително ще се изненадаме, че страхливите са поставени на първо място. Това трябва да действа много сериозно отрезвяващо на всеки, който досега е извинявал своята стеснителност като нещо незначително. Може би той се страхува да приеме Господ Иисус, защото не знае какво ще кажат приятелите му, или защото по природа е по-сдържан. Бог обаче не оправдава това като нещо маловажно, Той го разглежда като виновна страхливост.

Също така отрезвяващо трябва да действат тези думи на наредените на второ място – невярващите. Често чуваме хора да казват: „Ами аз просто не мога да повярвам“, или: „Ех, да можех да повярвам.“ Всъщност това са неискрени твърдения. В Спасителя няма нищо, което да прави за хората невъзможно да повярват в Него. Трудностите не са в разума, а във волята. Невярващите не искат да вярват в Него. Господ Иисус казва на невярващите юдеи: „Не искате да дойдете при Мен, за да имате живот.“ (Йоан 5:40)

Несъмнено мнозина от страхливите и невярващите се смятат за порядъчни, образовани и добродетелни хора. В този живот те положително не искат да имат нищо общо с убийци, блудници или окултисти. Но иронията се крие тъкмо в това, че всички тези хора ще прекарат вечността заедно, понеже никога не са се обърнали към Иисус Христос и не са били спасени от Него. Тяхната участ е „езерото, което гори с огън и сяра. Това е втората смърт.“ Разбира се, това е най-лошото, което можем да си представим. Хората могат да спорят безкрайно дали наистина има пъкъл и вечно наказание, или не. Но Библията говори много ясно. В края на един живот без Христос чака пъкълът.

А най-тъжното е, че нито страхливите, нито невярващите, нито който и да било от другите изброени в горния стих не е принуден да попада в това огнено езеро. Това е напълно ненужно. Ако те се покаят за страховете и съмненията си, както и за другите си грехове, и се обърнат към Господ Иисус с проста, доверчива вяра, ще им се прости, те ще бъдат очистени и ще имат всички предпоставки да отидат в рай.

28. септември

„Не се оставяй да те побеждава злото; а ти побеждавай злото чрез доброто.“
Римляни 12:21

Ако този стих беше написан от хора, които не са вдъхновени от Бога, той сигурно щеше да гласи приблизително така: „Не се давайте на хората. Разбийте ги с техните собствени оръжия.“ Светът мисли само с понятията отмъщение и отплата.

Но в училището на Исус Христос научаваме нещо съвсем различно. Ние не бива да допускаме злото да ни победи. Вместо това трябва да използваме доброто, за да побеждаваме злото.

Една история, която се приписва на Франциск от Асизи, илюстрира много добре това. Както си играело, едно малко момченце изведнъж установило, че когато извика силно, има ехо. То за първи път чувало ехо и веднага започнало да го опитва. Извикало: „Мразя те!“ Думите веднага се върнали обратно: „Мразя те!“ То се напънало и извикало по-силно: „Мразя те!!“ Със същата сила се върнало: „Мразя те!!“ За трети път момченцето извикало с всички сили: „Мразя те!!!“ И думите отново прозвучали яростно: „Мразя те!!!“ Повече не могло да издържи. Изтичало вкъщи и захлипало отчаяно. Майка му била чула виковете от двора, но въпреки това попитала: „Какво има, мъничкият ми?“ Момченцето отговорило: „Там вън има едно малко момче и то ме мрази!“ Майката се замислила за миг и казала: „Внимавай, сега ще ти кажа какво да направиш. Излез пак вън и кажи на малкото момче, че го обичаш.“

И така, малкият изтичал навън и извикал силно: „Обичам те.“ И неизменно се върнали същите думи, ясни и мили: „Обичам те.“ Още веднъж издигнал глас още по-отчетливо и се послушал за отговора. И трети път извикал от сърце: „Обичам те!“ Със същата нежност се върнало: „Обичам те!“

Докато пиша това, навсякъде по света хора си крещат: „Мразя те!“, и същевременно се питат защо напрежението непрекъснато расте. Народи изразяват омразата си към други народи. Религиозни групи са се барикадирали в своите конфликти. Различни раси се бият помежду си. Съседи са карат през оградите. Семейства са разкъсвани от кавги и огорчение. Всички тези хора се оставят да бъдат победени от злото, защото омразата винаги предизвиква нова омраза. Ако просто променят начина си на действие и отплащат за омразата с любов, биха могли да победят злото чрез доброто. Тогава биха открили, че любовта предизвиква любов.

Нека грижливо внимаваме какво семе сеем.

От любовта никне любов, ако посеем омраза, омраза и ще жънем.

Всички ние познаваме онези ревностни „ловци на души“, които неуморно обикалят, сграбчват за вратовръзката нищо неподозиращи кандидати, преминават с тях точка по точка един формуляр за спасение на душата и ги притесняват, докато те най-накрая направят изповед, за да се отърват от досадника. Тогава той отбелязва още един „повярвал“ и се оглежда за нови скалпове, които после ще може да брои. Това ли е истинската евангелизация?

Трябва да признаем, че не е. Това е по-скоро форма на религиозен терор. Като всяко служение, което се върши със силата на плътта, то на насяна повече вреди отколкото полза.

Джон Стот е прав, когато пише: „Иисус Христос има ключа. Той отваря вратите. Затова не бива насила и на своя глава да разбиваме вратите, които все още са затворени. Трябва да почакаме Той да отвори врати пред нас. На делото на Христос винаги се вреди чрез нетактично или досадно свидетелство. Разбира се, правилно е да се опитваме да спечелим за Христос приятелите и роднините си у дома и на работното място. Но понякога бързаме повече от Бога. Бъди търпелив! Моли се упорито и обичай много, и чакай с надежда възможността за свидетелство.

Може би в много неща не сме съгласни с учението на Дитрих Бонхофер, но е добре да вземем присърце тези негови думи: „Словото на спасението си има своите граници. Човек няма нито властта, нито правото да го натрапва на другите. Всеки опит да се наложи евангелието на някого със сила, да се преследват хората, за да се покаят, и да прилагаме цялата си изобретателност, за да осъществим спасението на други хора, е както неуспешен, така и опасен... Тогава ще срещаме само слепия гняв на закоравели и помрачени сърца, а това е безсмислено и вредно. Лекарствата ни употреба на словото на евтината благодат отегчава света до отвращение, така че той накрая се обръща срещу онези, които се опитват да му натрапят нещо, което той не иска.“

Действителното обръщение е дело на Светия Дух. То не идва „по мъжка воля“, т. е. човек не може да го предизвика със собствени усилия, колкото и добри намерения да има. Хора, които са били принудени да изповядат Иисус Христос, без сами да са напълно съгласни, биват разочаровани, стават недоволни, а и често дори се превръщат във врагове на Христовия кръст.

Една от великите опитности на живота е, когато Светият Дух ни употреби за спасението на други хора. Но е странно и отблъскващо, когато се опитваме да извършим това със собствени сили.

30. септември

„Той първо намери своя брат Симон ... и го заведе при Иисус.“

Йоан 1:41–42

Нормалният метод за лична евангелизация е християните да бъдат свидетелство за своя Господ в естественото си ежедневнo обкръжение. Разбира се, това не значи, че Бог никога не използва други пътища, например християни да срещат съвсем непознати хора и да им казват евангелието. Той действа и така. Но много по-убедително е, когато един вярващ човек свидетелства на хората, които го познават и могат да видят, че Иисус Христос е променил живота му. Така е направил и Андрей.

Валтер Хенрихсен разказва за един млад човек, който бил много загрижен как може да свидетелства за Господа в университета, в който следвал. Хенрихсен го попитал: „Джо, колко студенти от университета познавате лично? Имам предвид такива, които познавате по име, когато ги срещнете.“ Оказало се, че младият човек познавал само двама или трима други студенти, въпреки че бил там вече няколко месеца. Тогава Хенрихсен му казал: „Джо, искам през следващите четири седмици да се запознаете с колкото може повече студенти. Нека си поставим за цел 50 души. Няма нужда непременно да им свидетелствате. Дори няма нужда да им разказвате, че сте християнин. Само се запознайте с тях. Спрете просто до вратата им и си поговорете с тях. Играйте тенис на маса с тях. Ходете заедно по състезания. Излезте заедно да ядете. Правете, каквото искате, но се запознайте с 50 млади мъже, за да можете след един месец, когато се върна, да ми представите всеки от тях по име.“

Един месец по късно, когато той отново се срещнал с този студент, той вече бил довел шестима младежи до Христос. „Вече не говорихме дали действително се е запознал с 50 състуденти. Това не беше необходимо. Той сам беше открил, че когато се сприятелява с „бирниците и грешниците“, съвсем естествено чрез Божието водителство възникват възможности да споделя вярата си с тях.“

По отношение на този метод на евангелизация в естественото ни обкръжение трябва да се кажат още две неща. Първо, начинът на живот на този, който работи така, е изключително важен. Има голяма разлика дали той върви с Господа, или не. Може да е много красноречив в представянето на красиво опакованото християнско послание, но ако животът му не е свят, това ще зачеркне всичките му проповеди.

И второ, при този метод акцентът не е върху незабавния резултат, и точно това е доброто. Иисус сравнява процеса на спасението с растежа на едно семе – никога не се жъне в същия ден, в който е посято семето. Наистина има и хора, които се спасяват, когато за първи път чуят евангелието, но като цяло преди обръщението има един период, в който човек чува посланието, бива изобличен за греха си и още известно време се съпротивлява на гласа на Светия Дух.

1. октомври

*„Вие не знаете какъв ще бъде утре животът ви, защото вие сте на-
ра, която се явява за малко и после изчезва.“* Яков 4:14

Настойчивият глас на Светия Дух в Библията често напомня на нас, смъртните човеци, че животът ни е кратък. С многобройни илюстрации и сравнения Духът на Господа ни внушава, че дните ни са ограничени и бързо преминаваме.

Например, Той сравнява живота със совалка на тъкач (Йов 7:6), онзи инструмент, който така бързо прелита между опънатите на стана нишки, че трудно може да се проследи с око.

Йов казва, че животът е като дъх (Йов 7:7), който трае само за миг и вече не се връща. Псалмистът създава същото впечатление, говорейки за „лъх, който преминава и не се връща“ (Псалм 78:39).

Валдад (напълно ненужно) напомня на Йов, че земните ни дни са като сянка. Същия образ виждаме и в Псалм 102:11: „Дните ми са като удължена сянка.“ Сянката е много краткотрайна, тя не стои дълго на едно и също място.

Йов сравнява живота си с отвеян лист (Йов 13:25), крехък, слаб и вехнещ, и със суха плява, носена от вятъра. Исаия призовава състраданието на Господа с думите: „Всички вехнем като лист.“ (Исаия 64:6)

Давид пише: „Ето, направил си дните ми като педя.“ (Псалм 39:5) Ако животът се разглежда като пътуване, според думите на Давид то би било само на разстояние от няколко сантиметра.

Мойсей, Божият човек, описва живота като сън (Псалм 90:5), през който времето минава, без изобщо да го усетим.

В същия псалм Мойсей сравнява хората и техния живот с тревата: „Сутрин са като трева, която никне. Сутрин цъфти и пониква, вечер се окосява и изсъхва.“ (Псалм 90:5–6) Векове по-късно Давид използва същия образ, за да опише нашата преходност: „Дните на човека са като трева, като полско цвете – така цъфти. Защото вятърът преминава над него, и го няма, и мястото му не го познава вече.“ (Псалм 103:15–16) Спърджън се е изразил така: „Тревата се сее, расте, цъфти, окосява се и я няма.“ Това е нашият живот, изразен в най-кратка форма!

Тук и Яков добавя своето свидетелство. Той казва, че човешкият живот изчезва като пара. Той се явява за миг и вече го няма.

Това натрупване на образи и сравнения трябва да предизвика у нас две неща. Първо, трябва да накара невярващите да се замислят колко е кратко нашето време на земята и колко е важно да сме готови за срещата с Бога. Второ, трябва да накара вярващите да броят дните си така, че да придобият мъдро сърце (Псалм 90:12). Това води до живот, изпълнен със страхопочитание и отдаденост на Исус Христос, към живот, живяан за вечността.

2. октомври

„Да не се намира между теб никой, който прекарва сина си или дъщеря си през огън, или врач, или астролог, или заклинател, или гадател, или който прави магии, или медиум, или спиритист, или който вика мъртвите.“
Второзаконие 18:10–11

Бог предупреждава Своя народ да не се свързва по никакъв начин със света на окултното, скритото и свръхсетивното. Всички дейности, изброени в горните стихове, имат нещо общо с демонизъм и трябва да се избягват. Това предупреждение важи за вярващите днес точно както е важало по времето на Стария Завет.

Гадателството съществува и днес, и дори процъфтява. Тук се включват всички форми на ясновидство, гледането на ръка, на кафе, на карти и всякакви други опити за предсказване на бъдещето.

Към тази категория спада и астрологията, която изследва положението на звездите и планетите и твърди, че те оказват определено влияние върху човешкия живот. Навсякъде от масмедиите ни заливат хороскопи.

Врачовете съчетават гадателство с магически практики, които въздействат по духовен начин върху материалната действителност. За тази цел се използват заклинания. Има заклинатели, които действително могат да предизвикат болест, злополука или дори смърт на човек, когото са проклинали. (При вярващи хора тези заклинания нямат ефект.)

Спиритистите и медиумите са способни да установят контакт с духовния свят на демоните, да се допитват до тях за бъдещето или да повлияват върху определени събития. Често тези духове се явяват в образа на мъртви роднини на човека, който се допитва до медиума. Такива връзки са зли и крайно опасни.

Християните трябва да избягват всякакви подобни неща, както и съвременните проявления на спиритизма като йога, трансцендентална медитация, Харе Кришна, окултни сбирки с викане на духове, черна и бяла магия, хипноза, радиестезия, екстрасенси и пр. Разширяващите съзнанието практики и химически вещества са особено опасни. Но дори и онези средства, които на пръв поглед изглеждат по-безобидни, като напр. карти, таро карти, пирамиди, махала, талисмани, амулети и др. подобни, водят до незабележимо обвързване с духовния свят на злото и пристрастяване.

„Деца, покорявайте се на родителите си в Господа, защото това е правилно. „Почитай баща си и майка си“ – което е първата заповед с обещание, – „за да ти бъде добре и да живееш много години на земята.“

Ефесяни 6:1–3

Една от най-трудните области, в които трябва да практикуваме смирение, изглежда е отношението родители – деца.

Поради някакво странно изкривяване на човешката природа ние изглежда обичаме най-малко тъкмо онези, които са ни най-близки. Много вярващи момичета са разкъсвани отвътре заради враждебността, която изпитват към майките си. А и също толкова момчета не се държат особено прилично с бащите си.

Никой не отрича съществуването на пропаст между поколенията. Но в действителност пропастта е гигантска бездна. Младите се оплакват, че родителите им не ги разбират, че ги потискат, че не вървят в крак с времето и са закостенели.

Но въпреки всичко много младежи чувстват вина и срам за това, че изглежда не могат да надраснат тези модели на поведение и да се държат със семействата си като християни. Ясно им е, че ако с връстниците си или дори с други възрастни могат да общуват мило и приятелски, а у дома са студени и нетърпеливи, това е сериозно поражение в духовния им живот. Изпитват омраза към себе си, понеже често са желали смъртта на родителите си – но е твърде горчиво да си го признаят. Когато Бог дава десетте основни закона на Израил, не е случайно, че един от тях засяга точно тази трудна и деликатна област от междучовешките отношения. „Почитай баща си и майка си, за да се продължат дните ти на земята, която Господ, твоят Бог, ти дава.“ (Изход 20:12) Павел повтаря тази заповед в Новия Завет.

Да почитаме родителите си и да им се покоряваме не означава само да правим това, което те казват, но и да ги уважаваме, да се държим мило с тях и, когато е нужно, да се грижим за тях. Павел привежда четири причини за това: това поведение е правилно, служи за доброто на младите хора, библейско е и води до изпълнен живот.

Но много момчета и момичета са почти напълно убедени, че това може би важи в други случаи, но точно при тях не е възможно. Техните родители са твърде властни и ограничени.

Но това, което липсва тук, е смирение. То би означавало да отидеш при баща си или майка си, или и двамата, и да кажеш: „Вижте, аз съжалявам, че винаги съм се карал(а) с вас. Никога досега не съм ви благодарил(а) за всичко, което сте направили за мен, но сега искам да го направя. Моля ви, простете ми, че винаги съм издигал(а) стени на съпротива срещу вас. С Божията помощ искам да променя нещата за в бъдеще.“

Нищо друго не може да допринесе толкова за промяната на враждебното отношение на друг човек като една такава молба за прошка. И когато следващия път се почувстваш изкушен да се държиш грубо с родителите си, скоро ще си спомниш пламтящия срам и съкрушение – а това е ефикасна спирачка.

4. октомври

„Отвърни очите ми, за да не гледат суета“

Псалм 119:37

Този стих е особено актуален, ако го приложим към телевизията. Повечето телевизионни програми са суетни, глупави и нищожни. Те рисуват един свят, който изобщо не съществува, и един живот, който е много далеч от нашата действителност.

Телевизията ни краде ценно време. Зрителите пилеят часове пред апарата – безвъзвратно изгубени часове. Като цяло може да се каже, че при християните телевизията води до занемаряване на четенето на Библията. Божият глас просто се изключва и духовната температура на зрителя спада неусетно.

Вредното въздействие на телевизията върху децата е добре известно. Моралните им устои се подкопават, понеже насилието и сексът се боготворят, а порнографията се показва безсрамно от екрана. Интелектуалните способности на децата също се увреждат, те нямат нито време, нито желание да четат и да пишат. Ценностната им система се определя от това, което виждат на екрана, и цялостното им мислене се формира от антихристиянска пропаганда.

Вицовете, които ни заливат от телевизора, са нечисти, сценариите са пълни с двусмислени намеци.

Телевизионната реклама е не само глупава, тя е морално разрушителна. Изглежда, че нито един продукт не може да се продаде, ако цял рояк съмнителни дами не покаже съществени части от анатомията си и не положи сериозни физически усилия, за да възбуди желанието на купувачите.

В много семейства телевизията води до срив на комуникацията. И родители, и деца са така заплениени от предаванията, че ако въобще се водят разговори, те са празни и безсъдържателни.

В областта на музиката текстовете често са твърде съмнителни. Те възхваляват похотта, разглеждат прелюбодейството и хомосексуализма като равноправни начини на живот и издигат в герои мъжете-насилници и властните, доминиращи жени.

Ако тук се възрази, че има и добри, съдържателни информационни предавания, моят отговор е, че това е само захарната обвивка, под която пак се крие отровно хапче. Неоспорим факт е, че цялостното влияние на телевизията е разрушително за духовния живот.

Сецам се за историята на един християнин, който си купил телевизор и поръчал да му го докарат вкъщи. Когато товарната кола пристигнала пред дома му, той видял рекламния надпис на нея: „Телевизията внася целия свят във вашия дом.“ Това му било достатъчно. Той върнал телевизора.

Никой, който е залепнал пред екрана, не може през това време да върши велики дела за Бога. Телевизията е една от основните причини за духовния упадък в наши дни.

5. октомври

„Всяко място, на което стъпи стъпалото на крака ви, Аз ви го давам, така, както говорих на Мойсей.“ Иисус Навиев 1:3

Бог бил обещал на Израил да им даде ханаанската земя. Тя била тяхна по Божието обещание. Но те трябвало първо да превземат собствената си земя. Трябвало да я завладеят. Правилото, по което щели да я получат, гласяло: „Всяко място, на което стъпи стъпалото на крака ви, Аз ви го давам.“

Бог ни е дал много великолепни и скъпоценни обещания. Библията е пълна с тях. Но ние трябва и действително да ги приемем за себе си с вяра. Едва тогава те са наистина наши.

Нека например вземем обещанията за спасението. Бог многократно обещава, че ще даде вечен живот на онези, които се покаяват за греховете си и приемат Иисус Христос като Господ и Спасител. Но това обещание няма никаква стойност за нас, защото не го приемем за себе си, докато не се доверим от сърце на Спасителя на грешниците.

Нека отидем още една крачка по-наатък! Човек може искрено да вярва в Господ Иисус Христос, но пак да не може да се радва на увереността в своето спасение. Например, казва, че би било нахално да твърди, че е спасен. И продължава да живее в съмнения и мрак. Божието слово ни казва, че онези, които вярват в Името на Божия Син, имат вечен живот (ср. 1. Йоаново 5:13), но ние трябва да приемем това с вяра лично за себе си. Едва тогава можем да му се наслаждаваме.

Бог обича да Му имаме доверие. Той се радва, когато възприемаме думата Му сериозно. За него е слава, когато приемаме буквално и най-невероятните обещания и разчитаме, че Той ще ги изпълни.

Веднъж, когато Наполеон преглеждал войските си, конят му започнал да буйства и императорът без малко щял да бъде хвърлен на земята. Един прост войник, който бил наблизко, се втурнал, хванал юздите и успокоил коня.

Наполеон бил съвсем наясно, че този, който му е помогнал, няма никакви военни чинове, но въпреки това му казал: „Благодаря, капитане!“

Войникът веднага се хванал за думите му и отвърнал: „От кой полк, Ваше величество?“

По-късно, когато човекът разказвал случката на приятелите си, те му се присмивали, защото твърдо вярвал, че е произведен в капитан. Но това било истина! Императорът бил казал така и войникът веднага бил приел с вяра повишението.

Ситуацията на вярващия християнин е много подобна. От него зависи дали ще бъде произведен в капитан, или ще си остане прост войник. Той може да се наслаждава на богатствата, които му принадлежат в Иисус Христос, или да продължава да живее в духовна бедност. Съкровищата и благословенията на „Ханаан“ се на наше разположение и християните сами са си виновни, ако често се задоволяват с такива нищожни дялове от несметните Божии богатства.

6. октомври

„Той целият е желателен. Този е любимият ми и този е приятелят ми, о, ерусалимски дъщери.“

Песен на песните 5:16

Всеотдайната, вярна, непоклатима любов на Суламит към нейния любим е образ на любовта, която ние трябва да отдаваме на небесния Възлюбен на нашите души. Нека разгледаме някои от качествата на тази любов.

Първо, тя обича всичко в него. Тя възпява красотата на лицето му, на главата и косата, на очите, бузите, устните, ръцете, тялото, краката, осанката му и устата му (Песен на песните 5:10–16). За нас, разбира се, не са важни външните черти на Господ Иисус, но ние също така подробно и въодушевено трябва да възхваляваме Неговите превъзходни качества.

Тя мисли за него ден и нощ. Работи ли на лозето, или си ляга да спи, дори и когато сънува, той е единственият, който окрилява въображението ѝ и занимава мислите ѝ. И за нас е добре любовта ни към Господ Иисус да е толкова голяма, че Той да изпълва сърцата ни от сутрин до вечер.

Тя има очи само за него. Други могат да се опитват да я ухаждат и да я спечелят за себе си с пламенни думи и ласкателства, но тя изобщо не приема тези хвалебствия за себе си, а ги отнася към любимия си. Затова ние, когато светът се опитва да ни примами, трябва да казваме: „Аз преминах през света, светът е хубав и голям, но копнежът ми ме привлича далеч от тази земя... Има мир за всички, близки и далечни, в раните на Божия Агнец на Голготския кръст.“

Тя с готовност говори за него. Устата ѝ говори това, което изпълва сърцето ѝ. Устните ѝ са перо на бързописец (Псалм 45:1). И ние би трябвало да говорим за Господ Иисус с по-голяма готовност и радост отколкото за каквото и да било друго. За съжаление при нас това не винаги е така.

Тя остро усеща собствената си недостатъчност. Извинява се за неподдържания си външен вид, за простотата си, за това, че не е откликнала веднага на любимия си. Когато ние мислим за собствената си греховност, за склонността си да бягаме далеч от Господа, за непослушанието си, имаме доста много причини да се чудим, че Христос изобщо се интересува от нас.

Най-голямата ѝ радост е да бъде заедно с него. Тя пламенно копнее за мига, в който той ще дойде да я вземе като своя невеста. С колко по-голям копнеж трябва ние да се радваме и да очакваме завръщането на небесния Младоженец, за да бъдем заедно с Него през цялата вечност!

А дотогава сърцето ѝ е като безпомощен пленник и тя изповядва, че е болна от любов. Копнежът е почти непоносим. Ние трябва да се стремим и нашето сърце да бъде пленено от Иисус и да е преизпълнено, да прелива от любов към Него!

„Братя, аз не считам, че съм уловил.“

Филипяни 3:13

Апостол Павел не е смятал, че вече е достигнал целта. И ние също не бива да смятаме това за себе си. Всички ние имаме нужда да работим върху себе си. Лиу Шао-чи е казал: „Хората трябва винаги да се разглеждат като същества, които имат нужда да се променят, и които могат да бъдат и други. Те не бива да се смятат за неизменни, свършени, свети и достатъчни... иначе не могат да напреднат и на йота.“

Трудното е, че обикновено ние енергично се съпротивляваме срещу всякакви промени в себе си. Вместо това постоянно се опитваме да променяме другите. Техните лични особености ни ядосват и ние искаме те най-после да се променят. Но при това забравяме, че и самите ние имаме неприятни особености – понякога дори се гордеем с тях. Искаме да извадим треската от околото на другите и същевременно се възхищаваме на гредата в собственото си око. Грешките и слабостите на другите ни се виждат отвратителни, а нашите собствени – направо чаровни.

Същинският проблем се крие в нашата воля. Ние можем да се променим, ако го искаме. Ако смело приемем факта, че имаме някои неприятни черти на характера, вече сме сложили началото на пътя, по който ще станем по-добри хора.

Но как изобщо разбираме какви промени са ни необходими? Един начин е да се взираме в огледалото на Божието слово. Когато го четем и размишляваме върху него, виждаме какви би трябвало да бъдем и колко сме далеч все още от този мащаб. Ако Библията осъжда даден начин на поведение, който имаме, трябва смело да се изправим пред този факт и да вземем решение да предприемем нещо.

Друг начин, по който разбираме в какво отношение не се държим така, както би искал Христос, е да слушаме внимателно какво ни казват роднините и приятелите ни. Понякога те ни правят деликатни намеци, понякога ни го казват направо – като удар с парен чук по главата. Независимо дали изразяват наблюденията си завоалирано или напълно ясно, във всеки случай трябва да внимаваме в съдържанието и с благодарност да го взимаме присърце.

Наистина е добра практика да се отправя любяща, положителна критика към приятелите. Един истински приятел ще приеме критика, и обратено, ще ни помогне с корекция.

Тъжно е, като се замисли човек, че има хора, които цял живот са тормоз за другите – в църквата, у дома и в обществото като цяло – само защото никой не се е постарал да им каже това с любов, или защото те никога не са били готови да се променят.

Ако си отделим време и не се страхуваме от усилието да установим областите, в които притесняваме другите, и след това предприемем положителни стъпки, за да избягваме такова поведение, със сигурност ще станем хора, с които се живее по-добре.

8. октомври

„Не говорете зло един за друг, братя.“

Яков 4:11

Тук очевидно става дума за одумване, клюки и сплетни зад гърба на хората. От само себе си се разбира, че това е осъдено като неправилно.

Клюкарството е споделяне на информация за друг човек, която го поставя в лоша светлина. С други думи, такова одумване е подло и не е приятелско. В повечето случаи се правят опити то да е тайно – този, който разпространява клюката, не иска да бъде споменаван впоследствие.

Има една характерна история за две жени от Бруклин. Едната казала: „Тили ми каза, че ти си ѝ разказала това, което ти казах за нея. А аз ти казах да не ѝ казваш!“ Другата отвърнала: „О, Тили е толкова подла! Изрично ѝ казах да не ти казва, че аз съм ѝ разказала това.“ А първата казала: „Е, и аз казах на Тили, че няма да ти кажа, че тя ми е казала това. Сега само не ѝ казвай, че съм ти го казала.“

На този свят има много малко хора, които наистина никога не казват нищо лошо за другите. Аз познавам такива хора и им се възхищавам повече, отколкото мога да опиша това. Единият ми разказа, че ако не можел да каже нищо добро за някого, просто не казвал нищо. Друг сподели, че винаги се опитвал да види в другите християни нещо, което да му напомни за Господ Исус. Един друг веднъж започна да казва нещо отрицателно за един трети човек, но после се спря наред изречението и каза: „Не, това не би било особено изграждащо.“

Павел бил чул, че сред коринтяните имало разправии. Той им писал по този повод и в писмото казвал, че е чул това от семейството на Хлоя (1. Коринтяни 1:11). Тези хора със сигурност не са клюкарствали. Те само са предали информацията, за да могат да се разрешат проблемите.

Апостолът пише и тежки думи за Именей, Александър и Филет (1. Тимотей 1:20; 2. Тимотей 2:17), защото те са навреждали на делото на Христос. Той предупреждава Тимотей да се пази от Фигел, Ермоген и Димас (2. Тимотей 1:15; 4:10) – това са били мъже, които очевидно са се върнали назад, след като са сложили ръка на плуга. Но това не са били клюки. Това е било важно знание за вярващите, които са участвали заедно в борбата срещу злото.

Винаги, когато някой отидел при един известен проповедник, за да му разкаже някой новоизпечен слух, той изваждал едно черно тефтерче и казвал на онзи, който горял от нетърпение да предаде клюката, че най-съвестно ще запише всичко, ще му даде да го подпише и после ще предаде листа на човека, за когото ставало дума. Казват, че проповедникът бил отварял тефтерчето поне сто пъти, но нито един-единствен път не бил записал нищо в него.

9. октомври

„... и да спазваш заповедите на Господа и наредбите Му, които днес ти заповядвам за твое добро.“
Второзаконие 10:13

Особено внимание заслужават последните три думи на днешния библейски стих: „за твое добро“. Всички заповеди на Господа са замислени за наше добро. Много хора не разбират това. Те си представят Бога като строг съдия, който ни налага правила и наредби, които да ни развалят и последната радост от живота. Но това изобщо не е така! Бог се интересува на нас да ни е добре и да се радваме на живота си. Той е дал всички Свои заповеди с тази цел.

Нека вземем за пример някои от Десетте заповеди. Защо Бог казва да нямаме други богове? Защото знае, че хората винаги стават като този, на когото се покланят. Фалшивите богове водят до поквара.

Защо Той казва да не си правим кумири? Идолопоклонството е тясно свързано с демонизма. „Онова, което жертват езичниците, го жертват на демоните, а не на Бога.“ (1. Коринтяни 10:20) А намерението на демоните винаги е унищожението на човека.

Защо Бог определя един ден в седмицата за почивен? Защото Той е създал човека и знае, че той се нуждае от почивка от труда. Държави, които са се опитвали да въведат седемдневна работна седмица, са установявали, че производителността на труда рязко спада, и е трябвало да се откажат от този експеримент.

Защо Бог заповядва на децата да се покоряват на родителите си? Защото това ще запази децата от арогантен и бунтовен живот и от преждевременна смърт.

Защо Бог забранява прелюбодейството? Защото знае, че то разрушава семейството и щастието на всички засегнати.

Защо Бог забранява убийството? Защото освен отнетия живот на жертвата то води и до вина и угризения на съвестта за убиеца, до затвор и понякога дори до смъртно наказание.

Защо Бог осъжда пожелаването на нещо чуждо? Защото грехът започва още в мислите ни. Ако му се поддадем там, в крайна сметка ще извършим и действието. Само ако държим под контрол извора, ще можем да овладеем и реката, която изтича от него.

Така е и с другите грехове – с използването на Божието Име напразно, краденето, лъжесвидетелстването и пр. Ние не можем да се отървем без последствия. Греховете оставят своите следи в духа, душата и тялото ни. Всеки наш грях предизвиква у нас болезнени емоционални реакции, ограбва мира, радостта и задоволството ни. Ние винаги жънем това, което сме посели. Рано или късно всичко се връща.

Преди много години някой беше написал една книга със заглавие: „Добрите Божии закони“. Те наистина са добри, защото са дадени за наше добро.

10. октомври

„Нека всякакво огорчение, ярост, гняв, вик и хула заедно с всяка злоба да се махнат от вас.“

Ефесяни 4:31

Животът е изпълнен с провокиращи ситуации, които могат наистина да докарат човека дотам, че да изгуби търпение. Може би ще се разпознаем в някои от следните случки: Келнерът разлива горещото кафе върху рамото ни или ни оставя безкрайно дълго да чакаме поръчаното ядене. Прибираме се вкъщи с нова покупка и веднага установяваме, че прекрасната вещ има дефект. При опита да си получим парите обратно търговецът грубо ни отказва. Дават ни погрешна информация и заради това изпускаме самолета. От една седмица сме горди притежатели на нова кола, а някакъв невнимателен шофьор вече успява да я блъсне. Магазинът обещава да ни докара закупения уред в уречен ден. Чакаме вкъщи целия ден, но никакъв уред не пристига! Повторните обещания на магазина пак не се спазват. Касиерката в супермаркета ни връща по-малко ресто и освен това се държи нахално, когато ѝ обръщаме внимание на това. Съседката ни тормози вече няколко пъти заради неприятни караници между нейното дете и нашето, а ние добре знаем, че съседското дете е виновно. Друг съсед ни побърква със силната си музика и буйните партита. Един колега постоянно ни дразни, вероятно защото знае, че сме християни. При месечното изчисление на заплатите компютърът прави грешка; многократно протестираме в счетоводството, но грешката се повтаря месец след месец. На любимия ни мач съдията свири и наказва някой играч открито несправедливо. Или в собствения ни дом избухва разпрavia, понеже много хора искат по едно и също време да гледат различни предавания по телевизията.

Няма възможност да избегнем поне някои от тези неприятни ситуации. Но решаващото за вярващия е как той реагира в тях. Естествената човешка реакция е да избухнем и да наругаме онзи, който ни е обидил. Но когато един християнин изгуби търпение, с това той изгубва и християнското си свидетелство. Ето го, пребледнял от гняв, очите му са като нажежена стомана, устните му потреперват. В това състояние той не може да каже нито дума за своя Господ Исус. Държи се точно като човек от този свят. Тогава той вече не е свидетелство за Божието слово.

Трагичното при това е, че човекът, който го е засегнал, вероятно остро се нуждае от благовестието. Може би той тъкмо затова се държи така грубо, защото в момента преживява криза в личния си живот. Ако сега срещнеше любов и разбиране, може би можеше да бъде спечелен за Спасителя.

Изблиците на гняв са допринесли много за унищожаването на свидетелството на вярващите и често са опозорявали Господа. Един яростен християнин винаги е лоша реклама за вярата.

11. октомври

„Ако тичаш с пешаците и те те изморят, то как ще се надпреварваш с конете? И ако се чувстваш сигурен само в мирна земя, какво ще правиш в прииждането на Йордан?“

Еремия 12:5

Това е един добър стих, над който да размислим, когато се поддаваме на изкушението да се откажем твърде лесно. Ако не можем да се справим с малките трудности, как можем да очакваме да устоим в по-големите? Ако се свиваме под леките удари на живота, как ще понесем тежките – с парния чук?

Има християни, които се разяждат от яд, че някой ги е обидил. Други се затварят в себе си, защото някой ги е критикувал. Трети се оттеглят, дълбоко засегнати, че някоя от любимите им идеи не е била гласувана.

Хора, които временно понасят незначително физическо страдание, често се оплакват, като че ли свършва светът. Човек се пита какво ли биха направили, ако се разболееш от наистина тежка болест. Ако някой не може да се справи с ежедневни проблеми, най-вероятно няма да издържи на големи трудности.

Всички ние се нуждаем от известна жилавост. Не че трябва да станем корави и безчувствени. Но трябва да можем да понасяме удари. Нуждаем се от еластичност, за да можем отново да се изправим и да продължим.

Може би още днес внезапно ще се изправим пред криза. В момента тя изглежда гигантска и непреодолима. Много ни се иска да захвърлим всичко. Но въпреки това след една година цялата работа вече няма да ни изглежда толкова важна. В такъв момент трябва да кажем заедно с псалмиста: „С теб разбивам полк, с моя Бог прескачам стена.“ (Псалм 18:29)

Авторът на Посланието до евреите прави една интересна забележка за онези, които призовава да издържат: „Не сте се съпротивили още до кръв в борбата си против греха.“ (Евреи 12:4) С други думи, вие още изобщо не сте платили последната цена – мъченичеството. Ако християните се свиват, когато се счупи една чиния, когато любимата котка се изгуби или когато някоя любовна връзка завърши с разочарование, какво ли ще правят, ако им се наложи да умрат за Господа?

Ако се водехме от чувствата си, повечето от нас отдавна вече биха се отказали от борбата. Но в битката за вярата не може просто да се откажем и да изоставим всичко. Ставаме от земята, отгърсваме се от праха и продължаваме напред, към конфликтите. Победата в житейските дреболии ще ни помогне да спечелим и по-големите битки.

12. октомври

„Ето, всички вие, които запалвате огън и се обграждате с главни, ходете в пламъка на огъня си и сред главните, които сте разпалили! Това ще ви бъде от ръката Ми – ще легнете в място на скръб.“

Исая 50:11

Всички неща могат да се правят по правилен или погрешен начин, и това важи особено, когато се търси Божието водителство. Днешният стих описва погрешния път. Той рисува един човек, който запалва огън и се обгражда с главни, за да освети пътя си.

Не се споменава нищо за допитване до Господа. Нищо не говори, че човекът се моли за пътя, който да избере. Той има безгранично доверие в себе си и смята, че ще намери най-добрия път. В тази високомерна независимост той разчита изцяло на своя разум. Както се изразява Хенли, той е господар на съдбата си и капитан на собствения си живот.

Но последиците са ужасни! „Това ще ви бъде от ръката Ми – ще легнете в място на скръб.“ Човекът, който сам си наглася водителството си, свършва зле. Всеки, който е толкова упорит и своеволен, ще съжалява за това. Той ще трябва от опит да научи, че Божият път е най-добрият.

За разлика от това, в ст. 10 ни се описва начинът, по който можем да получим истинско водителство. Там се казва: „Кой измежду вас се бои от Господа и слуша гласа на Неговия служител? Който ходи в тъмнина и няма за него светлина, нека се уповава на Името на Господа и нека се обляга на своя Бог.“ Такъв човек има три характерни черти. Първо, той се бои от Господа в смисъл, че се страхува да живее без връзка с Бога и да не Му е угоден. Второ, той слуша гласа на Неговия служител, т. е. на Господ Исус. И трето, той е готов да признае, че се лута в тъмнината и няма светлина. Той смело признава, че не знае по кой път да върви.

Какво трябва да направи такъв човек? Той трябва да се довери на Името на Господа и да разчита на своя Бог. С други думи, той трябва да признае собственото си незнание, да помоли Господа да го води и напълно да се остави на божественото водителство.

Нашият Бог е Бог на безкрайна мъдрост и любов. Той знае кое е най-доброто за нас и допуска да се случва само това, което е добро за нас.

Господ познава Своите и винаги ги е познавал.

Големите и малките във всеки народ и всяка страна.

Той не ги оставя да загинат, Той ги въвежда и извежда.

В живот и в смърт са Негови и Негови ще си останат.

13. октомври

„Има ли между вас човек, който, ако му поиска син му хляб, ще му даде камък?“
Матей 7:9

Разбира се, отговорът на този въпрос трябва да е: „Няма!“ Обикновено никой баща не би дал на сина си камък вместо хляб. И съвсем сигурно е, че небесният Отец никога не би направил това.

Но тъжното е, че понякога ние даваме на ближните си камъни. Например, идва при нас някой в дълбока духовна нужда. А ние може изобщо да не разберем какво всъщност го тормози. Или го отправяме с някакво повърхностно утешение, без да му кажем за Господ Исус.

Е. Стенли Джоунс илюстрира това с една история, която самият той е преживял. (Трябва да си голям Божи човек, за да разкриеш така собствения си провал.) „Когато се видя, че членовете на новоизбрания индийския конгрес използват влиянието и властта си за собствена изгода, а не за доброто на страната си, това в един момент надхвърли границата, до която Джавахарлал Неру можеше да търпи. Той говореше, че обмисля да се оттегли от поста си на министър-председател и да отиде някъде надалеч, за да възвърне душевното си равновесие. Аз го посетих по това време и към края на разговора му подарих шишенце с таблетки, произведени от жито, които съдържаха всички известни витамини. Той прие шишенцето с благодарност, но каза: „Моите проблеми не са от физическо естество.“ С това искаше да каже, че има духовни трудности. Аз трябваше да му разкажа за Божията благодат, но вместо това му дадох хапчета. Той искаше хляб, а аз му дадох камък... Знаех, че зная отговора, но не знаех как да му го кажа. Страхувах се да не навляза в личната територия на великия човек. А при това трябваше да си спомня за лозунга, написан на стената на Сат Тал Ашрам: „Няма място на света, където Исус Христос да не е на място.“ Но аз не казах нищо. Прекарах през ума си много неща, поради които се колебаех, и несигурността надделя.

Подарих му таблетки с витамини, а той всъщност искаше Божията благодат – благодатта и силата, които можеха да изцелят сърцето му. Тогава той би могъл да каже: „Сърцето ми е здраво. Нека сега светът пристъпи към мен – светът с неговите нерешими проблеми. Аз съм готов.“

Боя се, че тази опитност на д-р Джоунс е твърде добре позната на много от нас. Ние срещаме хора, които са в тежка духовна нужда. Те отронват няколко думи, които широко ни отварят вратата, през която бихме могли да влезем и да им послужим чрез Исус Христос. Но ние не се възползваме от тази възможност. Или набързо залепяме лейкопласта на здравия житейски разум върху духовната им рана, или сменяме темата и заговаряме за нещо незначително.

Господи, помогни ми да се възползвам от всяка възможност за свидетелство за Теб, да вляза през всяка отворена врата. Помогни ми да преодолея несигурността си и да раздавам хляб и благодат винаги, когато са необходими.

14. октомври

„И ще познаете истината и истината ще ви направи свободни.“

Йоан 8:32

Хората често цитират този стих, без да се замислят, че той е част от едно обещание, дадено при точно определени условия. В предния стих се казва: „Тогава Иисус каза на повярвалите в Него юдеи: Ако стоите в словото Ми, наистина сте Мои ученици.“ И чак след това следва обещанието: „И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни.“ С други думи, освобождаващата сила на истината зависи от това дали ние стоим в словото Му.

Не е достатъчно да знаем истината в смисъл, че сме я разбрали с ума си. Трябва и да ѝ се покоряваме и да я претворяваме в дела. Ако живеем според предписанията на Библията, ние се освобождаваме от безброй лоши навици.

Щом последваме призива на благовестието, ние биваме освободени от вината и проклятието и биваме въведени в свободата на Божиите деца.

Тогава падат веригите на греха, който вече не може да бъде наш господар. Той вече не владее в живота ни.

Ние сме свободни и от закона. Това не означава, че сме беззаконни, а че вече сме под „закона на Христос“. Отсега нататък ние се стремим да живеем осветен живот, и то от любов към нашия Спасител, а не от страх от наказание.

Можем да се радваме, защото вече няма нужда да се страхуваме, понеже съвършената любов изгонва страха. Сега Бог е нашият любящ небесен Баща, а не суров Съдия.

Освободени сме и от връзките на Сатана. Той вече не може да ни командва, както си иска.

Освободени сме от сексуалната поквара и порочността, породена от похотта на този свят.

Освободени сме от лъжеучения. Божието слово е истината и Светият Дух води Своя народ във всяка истина и го учи да различава между истина и заблуда. онези, които стоят в Словото Му, биват освободени от суеверия и от властта на зли духове. Какво освобождение е това – вече да не сме подвластни на демоничните сили!

Ние сме освободени и от страха от смъртта. Тя вече не е безмилостният косач, а привежда душата в присъствието на Господа. Сега смъртта е придобивка.

И накрая, ние сме освободени и от лошите навици, които искат да ни владеят, от любовта към парите, от безнадеждността и отчаянието. Затова сърцето ни пее:

При Твоите крака, Господи, там е моето място.

Там чух думите на истината, които ме освободиха.

Свободен от себе си, о, Господи, доведен в радостта.

Оковите на робството са счупени за вечността.

„Ерусалиме, Ерусалиме! ... Колко пъти съм искал да събера твоите деца, както кокошката прибира пилците си под крилата си, но не искахте!“

Матей 23:37

Това събитие е било пропускането на един уникален шанс. Хората са били дарени с чудното посещение на Самия Бог, с една славна възможност, но не са се възползвали от нея и са я оставили да отmine. Въплътеният Божий Син вървял по прашните улици на Ерусалим. Белосаните къщи гледали надолу към Твореца и Вседържителя на цялата Вселена. Хората чували Неговите несравними думи и виждали чудесата, които Той вършел – чудеса, които никой човек никога не би могъл да извърши. Но те не Го признали. Не желали да Го приемат.

Всичко би изглеждало много по-различно, ако Го бяха приели. Тяхното положение би било като описаното в Псалм 81:13–16: „О, да беше Ме послушал народът Ми, да беше ходил Израил в пътищата Ми! Скоро бих покорил враговете им и бих обърнал ръката Си срещу противниците им. Онези, които мразят Господа, биха се престрували на покорни пред Него, а тяхното време би траело до века. С най-тлъстата пшеница бих ги хранил и с мед от скалата бих те наситил.“

Исаия също описва какво би могло да бъде: „О, да беше послушал заповедите Ми! Тогава мирът ти щеше да бъде като река и правдата ти – като морските вълни; потомството ти щеше да бъде като пясък и рожбите на утробата ти – като зърната му; името му нямаше да се отсече и нямаше да се изстреби отпред Мен.“ (Исаия 48:18–19)

Брет Харт пише: „От всички казани или написани думи най-тъжните са: „А можеше да бъде...“

Нека само се замислим за хората, които отхвърлят призива на благовестието. Иисус от Назарет е минал покрай тях, но те са Го пропуснали. И сега водят безсмислен живот и са на прага на вечното проклетие.

Или нека се замислим за вярващите, които са чули призива на Иисус за дадено служение, но не са откликнали. Те изобщо нямат представа какво земно благословение и каква вечна награда са пропуснали.

Вярно е, че понякога възможността почуква на вратата ни само веднъж. Дори и да е натоварена с най-отбраните съкровища, в първия момент може да ни се струва, че само пречи на личните ни планове или изисква от нас лични жертви. Тази възможност е най-доброто, което Бог е избрал за нас, но по егоистични причини ние я оставяме да отmine неизползвана. Отхвърляме Божието предложение за най-доброто и залагаме на второто. А Той през цялото време ни казва: „Аз исках... но вие не искахте.“

16. октомври

„Защото Божият гняв се открива от небето срещу всяко безбожие и неправда на хората.“
Римляни 1:18

В определени моменти от историята на човечеството Бог внезапно е нанасял присъди, за да покаже на хората колко много Го разгневяват определени грехове, които те вършат. Съвсем явно е, че Бог не убива хората на място като незабавна реакция на извършването на тези грехове. Ако Той правеше това, досега населението на света щеше да е драстично намаляло. Но при определени случаи Той ясно е заявявал мнението Си, за да предупреди човечеството, че безбожието и неправдата му няма да останат ненаказани.

Когато Бог погледнал към земята и видял, че тя е напълно покварена и завладяна от насилие, Той изпратил големия потоп и унищожил целия свят (Битие 6:13). Само осем души оцелели.

По-късно градовете Содом и Гомора станали центрове на хомосексуализма (Битие 19:1–13). Освен това Содом бил виновен за „гордост, пресищане с храна и безгрижно спокойствие“ (Езекиил 16:49). И Бог излял Своя гняв от небето върху двата града, като ги унищожил завинаги с дъжд от огън и сяра.

„Надав и Авиуд умряха пред Господа, като принесоха чужд огън пред Господа.“ (Числа 3:4) Трябвало е да вземат огън от олтара, както е било предписано (Левит 16:12), но те решили да се доближат до Бога по друг начин. Като ги наказал с незабавна смърт, Господ предупредил идещите поколения никога да не се опитват да се доближават до Него по някакъв друг начин освен този, който Самият Той е определил.

Навуходоносор, царят на Вавилон, не искал да признае Всевишния, който управлява всички човешки пътища. Вместо това той претендирал, че цялата слава на Вавилон е негово собствено постижение. Бог го наказал с лудост. Царят бил изключен от човешкото общество и трябвало да живее като животно на полето. Той „ядал трева като говедата и тялото му се мокрело от небесната роса, докато космите му пораснали като орлови пера и ноктите му – като птичи нокти.“ (Даниил 4:29–33)

Анания и Сапфира създали впечатлението, че са пожертвали целия си имот за Господа, но тайно били задържали една част за себе си (Деяния 5:1–11). И двамата умрели на място. Това било сериозно предупреждение за опасността от нечестност в църквата и при поклонението.

Малко по-късно Ирод приел почитанията на народа като към божествена личност, вместо да отдаде славата единствено на Бога. Той бил изяден от червеи и умрял (Деяния 12:22–23).

Ние, грешните хора, не бива да се успокояваме, че Бог привидно мълчи по отношение на нашето поведение и не предприема нищо. Макар че Той не винаги наказва греха веднага, това далеч не означава, че никога няма да отмъсти за него. В отделни ситуации през вековете Той е произнасял присъдата Си и е налагал наказанието, които се полагат за греха.

„Купувай истина и не я продавай.“

Често се налага да дадем нещо, ако искаме Божията истина. Ние също трябва да сме готови да платим тази цена, каквато и да е тя. А когато веднъж сме получили истината, не бива никога вече да я пускаме.

Разбира се, този стих не означава, че трябва да купуваме колкото може повече Библии и християнски книги и при никакви обстоятелства да не ги продаваме. Да купуваме истина означава да правим жертви, за да придобиваме познание за Бога и Неговите принципи. Например, това може да ни навлече враждебността на собственото ни семейство, да изгубим работата си, да сме принудени да скъсаме предишни религиозни връзки. Може да означава финансови загуби и дори физическо малтретиране.

Да продаваме истина означава да правим нечисти компромиси или напълно да се отказваме от нея. Това не бива да правим никога.

Арно пише в своята книга „Църквата у дома“: „Всеобщо правило в естеството на човека е, че това, което идва с лекота, и си отива с лекота. А това, което сме придобили с тежка борба, него държим здраво – било то имотът ни или вярата ни. Хората, които без особени лични усилия и грижи са придобили голямо богатство, често го пропиляват и накрая умират в нищета. Рядко е обаче човек, който с огромен труд е придобил състояние, просто да разсипе това трудно спечелено богатство. Така е и с християнина, който е извоювал с борба пътя си към вярата. Ако е трябвало да премине през огън и вода, за да намери мястото на богатствата, той няма лекотата да се откаже от това скъпоценно наследство.“

Във всички времена е имало свети хора, които са се отказвали от семействата си, славата си и богатството си, за да преминат през тясната порта и да вървят по тясната пътека. Като апостол Павел те са считали всичко друго за измет в сравнение със славата на познаването на Исус Христос, Господа. Като Раав те са се отказвали от езическите идоли и са признавали Господа за единствения истински Бог, дори и това да е изглеждало като предателство спрямо собствения им народ. Като Даниил те са отказвали да продават истината, дори и това да е означавало, че ще бъдат хвърлени в огнената пещ, така нагорещена, че би могла да стопи и желязо.

Днес живеем във време, в което духът на мъченичеството е почти изчезнал. Хората по-скоро биха се отказали от вярата си, отколкото да страдат за нея. Гласът на пророка вече не се чува никъде. Вярата е вяла. Твърдите убеждения се осъждат като догматизъм. И за да се допълни картината, хората са готови да се отказват от основни учения на вярата. Те продават истина, а не я купуват.

Но Бог винаги ще си има избрани хора, които така ценят скритото съкровище на истината, че са готови да продадат всичко, което имат, само за да получат тази истина. И когато я придобият, вече не са готови да я продадат на никаква цена.

18. октомври

„По-разумен съм от всичките си учители, защото Твоите свидетелства са размишлението ми. По-разумен съм от старите.“

Псалм 119:99–100

На пръв поглед този стих звучи като незряло самохвалство или като надут егоизъм. Дори бихме могли да се изненадаме, че откриваме в Библията такива изречения. Те не звучат никак християнски.

Но ако разгледаме стиха внимателно, ще открием ключа, който отстранява трудностите. Псалмистът казва каква е причината за неговото превъзходно знание. Той казва: „... защото Твоите свидетелства са размишлението ми“. С други думи, той е по-мъдър от всички свои учители, които не познават Светото Писание. Той е по-разумен от старите, чиято мъдрост е земна, светска. И така, той не се сравнява с други вярващи, а с хората от този свят.

И в това, разбира се, има право! И най-простият вярващ може, коленичил, да види повече от най-учения невярващ, изправен на пръсти. Нека обясним това с няколко примера.

Един правителствен водач уверява народа си, че на света ще има мир, ако се тръгне в дадена посока и ако се направи това или онова. В някакво отдалечено село един селянин християнин слуша речта му по радиото. Той обаче знае, че на света никога няма да има мир, докато не се завърне Князът на мира и не установи царството Си на земята. Чак тогава хората ще изковат мечовете си на плугове и ще престанат да водят войни. Тук селянинът е по-мъдър от дипломата.

Или някой известен учен оповестява, че Велената е възникнала без божествена намеса. Един от неговите студенти е младеж, който наскоро се е обърнал към Исус Христос. Чрез вярата си той разбира, „че световите са били устроени с Божието слово, така че видимото не е станало от видими неща“ (Евреи 11:3). Този студент има познание, което професорът му няма.

Или нека помислим за психолозите, които се опитват да обяснят човешкото поведение, но не са готови да признаят факта, че грехът е вроден на всекиго от нас. Вярващият, който знае това, е наясно, че всеки човек се ражда със зла, покварена природа, и докато това не се приеме и не се вземат необходимите мерки, всички решения на човешките проблеми ще са само привидни.

И така, псалмистът не е бил надут самохвалко, когато е казал, че е по-разумен от всичките си учители. Онези, които живеят с вяра, имат поясен поглед върху действителността от онези, които разчитат само на очите си. Онези, които размишляват върху Божиите свидетелства, виждат истини, които са скрити за мъдрите и умните на този свят.

19. октомври

„Какво да върна на Господа за всичките Му благодеяния към мен? Ще вдигна чашата на спасението и ще призова Името на Господа.“

Псалм 116:12–13

Що се отнася до спасението на душата ни, ние не можем да направим абсолютно нищо, за да го заслужим. Бог никога няма да ни бъде длъжник и ние по никакъв начин не можем да Му се реваншираме, защото спасението е дар на благодатта.

Единственият подобаващ отклик на Божия подарък на вечния живот е първо да вдигнем чашата на спасението, т. е. да приемем спасението с вяра, и след това да призовем Името на Господа, т. е. да Му благодарим и да Го прославим за Неговия неизразим дар.

И след като сме спасени, също не можем да направим нищо, за да отплатим на Господа за всичките добрини, които Той ни прави. Дори и целият свят да беше наш и ние да Му го предложехме, пак този подарък би бил твърде малък. Но все пак има подходящ отговор и това е най-разумното, което въобще можем да направим – изумителната божествена любов изисква като отплата моята душа, моя живот, всичко, което съм.

Ако Господ Иисус е дал за нас Своето тяло, тогава най-малкото, което бихме могли да направим в отговор на това, е да му се отдадем изцяло телом и духом.

Пилкингтън, един Божии човек от Уганда, е казал: „Ако Бог е Цар, то Той има право на всичко.“

Ч. Т. Стъд е казал: „Когато разбрах, че Иисус Христос е умрял за мен, вече не ми се виждаше тежко да се откажа от всичко заради Него.“

Бордън от Йейл се е молил: „Господи Иисусе, оставям в Твоите ръце всичко, което се отнася до живота ми. Поставям Теб на престола на сърцето си.“

Бети Скот Стам пише: „Предавам себе си, живота си, всичко, което съм, напълно в Твоите ръце и искам да Ти принадлежа завинаги.“

Чарлз Хадън Спърджън е казал: „В онзи ден, в който се предадох на моя Спасител, аз Му предадох тялото си, душата си, духа си. Подарих Му всичко, което имах, и всичко, което щях някога да имам във времето и вечността. Дадох Му всичките си дарби, цялата си сила, способностите си, очите си, ушите си, съвестта си, частите на тялото си, чувствата си, преценката си, цялата си човешка същност и всичко, което би могло да възникне от нея, всяка нова способност или възможност, с която по-късно можех да бъда дарен.“

И накрая Исаак Уотс ни напомня в стиха на една песен: „И сълзите на скръбта не могат никога да платят това, което Ти дължа.“ И после добавя: „О, Господи, аз подарявам себе си на Теб – само това мога да сторя.“

Страданията на Иисус, Неговите кървящи ръце и крака, Неговите рани и Неговите сълзи изискват единствения подобаващ отговор – ние да Му подарим живота си.

20. октомври

„И Давид пожела и каза: Кой ще ми даде да тийна вода от витлеемския кладенец, който е при портата!“

1. Летописи 11:17

Витлеем е бил родният град на Давид. Той е познавал всичките му улици и пътеки, пазарния площад и кладенеца. Но сега Витлеем бил завзет от филистимците, а Давид бил принуден да се крие в пещерата Одолам. Когато трима от мъжете му чули, че копнее за глътка вода от витлеемския кладенец, те проникнали през вражеските постове и му донесли водата. Той бил така затрогнат от тази храбра постъпка, от тяхната любов и вяност, че не пожелал да изпие водата, а я излял като жертва за Господа.

Тук Давид е образ на Господ Иисус. Както Витлеем е бил градът на Давид, така и цялата земя и всичко, което я изпълва, е на Господа. Всъщност Давид трябвало да седи на царския престол, а вместо това той клечал в една пещера. Подобно и нашият Господ всъщност би трябвало да седи на престола на света, но вместо това Той бива отхвърлен и лишен от законното Си право. Ние можем да сравним копнежа на Давид по глътката вода с копнежа на Спасителя по душите на хората по цялата земя. Той иска да бъде освежен от гледката на Своите творения, които са спасени от греха, собственото си аз и света. А тримата смели мъже на Давид са образ на неустрашимите войници на Христос, които отхвърлят всякаква мисъл за лично благоденствие, удобство и безопасност, за да задоволят копнежа на своя Военачалник. Те разпространяват богатата вест по целия свят и после, образно казано, поднасят повярвалите на Господа като жертва на своята любов и преданост. Както Давид е бил трогнат, така и Спасителят се радва, когато вижда как Неговите овце се събират около Него от всяко племе и народ. „Ще види плод от мъката на душата Си и ще се насити.“ (Исая 53:11)

Давид не е трябвало да заповядва на мъжете си, нито пък да ги убеждава или да им се подмазва. Те са чули само неговия намек и това им е било достатъчно – приели са го като заповед от своя господар.

Какво да правим ние, след като познаваме сърдечния копнеж на Христос по онези, които Той е изкупил със Своята скъпоценна кръв? Трябва ли да отправяме настойчиви апели за мисионерско служение или да призоваваме към молитва? Не е ли достатъчно, че сме чули Неговия въпрос: „Кого да изпратя? И кой ще отиде за Нас?“ Наистина ли трябва да се каже за нас, че не сме готови да направим за своя Военачалник това, което мъжете на Давид с готовност са извършили за своя господар? Или не искаме и ние да кажем на Иисус Христос: „Твоите желания са закон за мен“?

„Влезте през тясната порта, защото широка е портата и просторен е пътят, който води към погибел, и мнозина са онези, които минават през тях. Понеже тясна е портата и тесен е пътят, който води към живот, и малцина са онези, които ги намират.“ Матей 7:13–14

Ако разгледа човек днешните религии, вярвания и култове, те изглеждат като объркващо многообразие. Но всъщност съществуват само две религии, както се казва и в днешния ни библейски текст. От едната страна е широката порта и широкият път, по който ходят мнозина, но който води към гибел. От другата страна е тясната порта и тесният път, по който ходят малцина, но който води към живот. Всички религии могат да се причислят към единия или другия вид. Белегът, който ги отличава, е един-единствен – едната религия казва на човека какво трябва да направи, за да си заслужи спасението, а другата му казва какво е направил Бог, за да изработи спасението на човека.

Истинската християнска вяра е уникална, защото призовава хората да приемат вечния живот с вяра като подарък. Всички други религии казват на човека, че трябва да заслужи спасението си чрез някакви дела или развиването на определени качества на характера. Евангелието казва, че Исус Христос е извършил делото, необходимо за нашето спасение. Всички други религиозни системи обясняват на хората какво трябва да направят, за да се спасят сами. Между двете има една съществена разлика – едното е дела, които сега и по-нататък трябва да се вършат, другото е дело, което е вече отдавна извършено.

Всеобщата представа е, че добрите хора отиват в рая, а лошите – в ада. Но Библията ни показва, че всъщност изобщо няма добри хора, и че единствените, които отиват в рая, са също такива грешници като другите, но с тази разлика, че са били изкупени от Божията благодат. Благовестието за Исус Христос прави всяка гордост и хвалба от наша страна невъзможна – то казва на човека, че няма никакви дела, които той би могъл да извърши, за да спечели Божие благоволение, понеже е мъртъв в греховете и престъпленията си. Всички други религии обаче подхранват гордостта на човека, като му казват, че той сам може да направи нещо, за да се спаси или поне да допринесе за спасението си.

Всички лъжливи религии „изглеждат прави на човека, но краят им са пътища на смъртта“ (Притчи 14:12). И обратно, спасението, което човек получава, като вярва в Господ Исус Христос, изглежда „твърде лесно“, но това е единственият път, който води към живот. В лъжливите религии Христос винаги е един измежду всичките. За истинската християнска вяра Исус Христос е всичко.

В другите религии няма истинска увереност в спасението, понеже човек никога не може да е сигурен дали е извършил достатъчно и правилни добри дела. Но онзи, който вярва в Христос, може да знае, че е спасен, защото не става дума за неговите собствени дела, а за делото на Христос, извършено за него.

Има само две религии – едната е на закона, другата – на благодатта. Едната води към гибел и смърт, другата – към оправдание и живот.

22. октомври

„А Исус, синът на Навий, беше изпълнен с дух на мъдрост, защото Мойсей беше положил ръцете си на него; и израилевите синове го слушаха и вършеха това, което Господ беше заповядал на Мойсей.“

Второзаконие 34:9

Едно от важните неща, които можем да научим от този стих, е това, че Мойсей е определил Исус Навиев за свой наследник, тъй като е знаел, че неговото собствено служение скоро ще приключи. С това той е дал добър пример за всички, които са поставени в положение на духовни ръководители, т. е. трябва да водят. Някои може би мислят, че това се разбира от само себе си и няма смисъл да се казва, но за съжаление мнозина непросто пропускат да обучат свои наследници и постепенно да предадат работата в техни ръце. Тук изглежда има една естествена съпротива срещу представата, че ние всички можем да бъдем заместени.

Понякога това е проблем за някой старейшина на местна църква. Може би той е служил вярно в продължение на много години, но приближава денят, когато вече няма да може да пасе стадото. Но въпреки това му е трудно да настави някой по-млад мъж, който впоследствие да заеме мястото му. Може би дори разглежда младите мъже като заплаха за своето положение. Или сравнява тяхната неопитност със своята зрелост и стига до заключението, че всички са напълно неподходящи. При това лесно забравя колко неопитен е бил самият той и как едва постепенно се е развил до сегашната си зрелост, като е събрал опит в процеса на работата си.

Същите трудности могат да съществуват и на мисионерското поле. Мисионерът знае, че трябва да обучи местни хора, за да бъдат и те способни да заемат водещи позиции. Но си казва, че те не могат да ръководят така добре като него. И все още правят толкова много грешки... И вече няма да идват толкова хора на събранията, ако той не проповядва всеки път. И изобщо, те не знаят как се върши правилно такава работа. Отговорът на всички тези аргументи може да бъде единствено, че този мисионер трябва да се научи да не гледа на себе си като на незаменим. Той трябва на всяка цена да обучава местни хора и да им предава отговорности и авторитет, докато може напълно да се оттегли от тази специална област. Винаги има необработени ниви другаде. Той положително няма да остане без работа.

Когато Исус Навиев заел мястото на Мойсей, преходът бил гладък. В ръководството на Израил нямало вакуум, нямало празен ход. Божието дело не пострадало по никакъв начин. И така трябва да бъде винаги.

Всички Божии служители трябва да се радват, когато виждат млади мъже, които се издигат на ръководни длъжности. Те трябва да считат за особена привилегия да споделят с тях знанията и опита си и след това да предават работата на по-младите, преди да бъдат принудени да го направят поради собствената си смърт. Трябва да проявяват това неegoистично отношение, което Мойсей е показал при друг случай, когато е казал: „Да бяха всички от Господния народ пророци и да сложеше Господ Духа Си на тях.“

„А когато дойде Онзи, Духът на истината, ще ви води в цялата истина; защото няма да говори от Себе Си, а каквото чуе, това ще говори, и ще ви извести за идните неща. Той Мен ще прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява.“ Йоан 16:13–14

Когато Господ Иисус казва, че Светият Дух няма да говори от Себе Си, това не означава, че Той никога няма да спомене нищо за Себе Си. С това Иисус иска да каже, че Духът не говори от собствен авторитет или независимо от Бог Отец. Това се пояснява и от следните думи: „... от Моето ще взема и ще ви известява.“ Това означава, че Той няма да говори по собствена инициатива.

Трябва още да добавим, че Светият Дух наистина обикновено не говори за Себе Си. Една от Неговите характерни задачи е да прославя Христос. Иисус казва: „Той Мен ще прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява.“

Това означава, че когато слушаме думи, които възхваляват славата на Господ Иисус Христос, можем да сме сигурни, че идват от Светия Дух. И обратното е вярно – когато слушаме речи, които изтъкват по-скоро говорителя отколкото Господа, можем да сме също толкова сигурни, че Светият Дух бива наскърбен от това. Защото Той не може да бъде едновременно свидетелство за величието на Иисус и за величието на говорителя.

Ч. Х. Макинтош е казал: „Едно истински духовно поучение винаги се характеризира с пълно и трайно представяне на Иисус Христос. Той ще бъде червената нишка, съдържанието на такова поучение. Господ Иисус е темата на Светия Дух, към която Той постоянно се връща. За Него Духът говори с радост. Той обича да изтъква превъзходствата и съвършенствата на Христос в правилната светлина. И така, ако някой служи в силата на Светия Дух, тогава в говоренето му винаги Христос ще присъства повече от каквото и да било друго. В такава проповед ще има малко място за човешка логика и разсъждения... Единствената цел на Светия Дух ... винаги ще бъде да постави Иисус Христос на преден план.“

В тази връзка евангелският свят също трябва да преосмисли практиката на представяне на гостите говорители чрез прекомерно почително изброяване на техните академични титли и богословски степени. Просто не е реалистично да възхваляваме един човек и после да очакваме от него да проповядва в силата на Светия Дух.

За християнските книги също е важен пробен камък дали прославят Господ Иисус. Веднъж четох една книга за личността и делото на Светия Дух. Отначало ми се стори странно, че авторът изглежда повече описваше моралните превъзходства на Христос, отколкото говореше за Светия Дух. Но после разбрах, че точно това дава правилен поглед към личността и делото на Светия Дух.

Джим Елиът е записал в дневника си: „Ако хората бяха изпълнени със Светия Дух, те нямаше да пишат книги на тази тема, а за Личността, за чието разкриване е дошъл Светият Дух. Заниманието с Христос е Божията тема, не пълнотата на Духа.“

24. октомври

„И ако някой не се намери записан в книгата на живота, той беше хвърлен в огненото езеро.“

Откровение 20:15

Темата за пъкьла винаги предизвиква огромна съпротива в човешкото сърце. Тя най-често се изразява във въпроса: „Как може един Бог на любовта да допусне вечния пъкъл?“

Ако Павел трябваше да отговаря на този въпрос, той вероятно първо щеше да каже: „Кой ти ти, че да отговаряш против Бога?“, или: „Бог е прав, дори и всеки човек да е лъжлив.“ Това означава, че творението наистина няма право да оспорва решенията на Твореца. Ако Бог е допуснал вечния пъкъл, то Той има основателни причини за това. Ние нямаме право да поставяме под съмнение Неговата справедливост, Неговата любов или Неговата мъдрост. Въпреки това обаче ние имаме достатъчно информация в Библията, за да защитим Бога в това дело.

Първо, знаем, че Бог не е приготвил пъкьла за хората, а за дявола и неговите ангели (Матей 25:41). Освен това знаем, че Бог изобщо не иска да погине който и да било, а всички да дойдат до покаяние (2. Петрово 3:9). Ако един човек действително попадне в пъкьла, това причинява голяма скръб на Божието сърце.

Грехът на човека предизвиква всички тези проблеми. Светостта и справедливостта на Бога изискват грехът да бъде наказан. Божествено-то решение е: „Душата, която е съгрешила, тя ще умре.“ (Езекиил 18:4) Това не е произволно действие от страна на Бога. Това е единственото възможно отношение, което един свят Бог може да има спрямо греха.

Бог би могъл да остави нещата така – човекът е съгрешил, следователно трябва да умре.

Но тук се намесва Божията любов. За да не бъде човекът изгубен за вечността, Бог стига докрай. За да направи все пак възможно спасението на хората, Той изпраща Своя единствен Син на земята, за да умре като Заместник за грешните хора и да заплати тяхната вина. Чудесната благодат на Спасителя понеса греха на хората в тялото Си на кръста.

И сега Бог предлага вечния живот като безплатен подарък на всички, които се покаяват за греховете си и вярват в Господ Исус Христос. Но Той няма да спаси никого против собствената му воля. Всеки сам трябва да вземе решение за пътя на живота.

Наистина, Бог не би могъл да направи повече. Той вече е направил много повече, отколкото бихме могли да очакваме. Ако хората отхвърлят Неговото предложение за милост, няма друга възможност. Пъкълът е съзнателното решение на онези, които не желаят рая.

И така, ако обвиняваме Бога, че допуска съществуването на вечен пъкъл, това е крайно несправедливо. Така ние пренебрегваме факта, че Той вече е дал най-доброто, което е имал, Своя единствен Син, за да спаси най-лошото на земята, човека, от мъките на вечното огнено езеро.

„Има приятел, по-близък и от брат.“

Приятелството на Исус е тема, която винаги и навсякъде предизвиква топъл отклик в сърцата на Божия народ. Когато е живял на земята, Той е бил осмиван като „приятел на бирниците и грешниците“ (Матей 11:19), но християните взели това присмехулно название и го превърнали в почетна титла.

Преди нашият Господ да отиде на кръста, Той нарекъл Своите ученици „приятели“. Той им казва: „Вие сте ми приятели, ако вършите, каквото ви заповядвам. Не ви наричам вече слуги, защото слугата не знае какво върши Господарят му; а вас нарекох приятели, защото ви явих всичко, което чух от Своя Отец.“ (Йоан 15:14–15)

Някои от най-любимите ни песни възпяват тази тема, например „О, Приятел толкоз верен.“

Защо приятелството, което ни оказва Исус, предизвиква такава реакция у нас? Мисля, че първата причина за това е, че много хора са страшно самотни. Те може да са заобиколени от хора, но не от приятели. Или са в голяма степен изолирани от другите. Това често се случва с възрастни хора, които са надживели повечето от приятелите и познатите си.

Самотата е жестока. Тя е лоша за физическото, душевното и духовното здравословно състояние на човека. Тя подяжда съпротивителните му сили, прави го нервен и намалява желанието му за живот. Често самотата води хората към безразличие и отчаяние, така че накрая те са готови да се впуснат в някой грях или в неразумни приключения. За такива хора приятелството на Исус е като целителен балсам от Галаад.

Друга причина да ценим така високо Неговото приятелство е, че Той никога не ни изоставя. Човешките приятели често ни разочароват или постепенно изчезват от живота ни, но този приятел се оказва верен и постоянен.

Когато земните приятели ни изоставят,
един ден ни обичат, другия ни мразят,
Този приятел винаги ще ни държи,
о, как ни люби Той!

Исус е приятелят, който ни е по-близък от брат. Той е приятелят, който обича всякога (Притчи 17:17).

Фактът, че Господ Исус не присъства при нас физически, не намалява реалността на Неговото приятелство. Чрез словото Си Той ни говори, а в молитва ние Му говорим. По този начин Той е съвсем реален до нас като приятеля, от когото се нуждаем. И така Той отговаря и на тази молитва:

„Господи Исусе, Ти стани за мен жива, светла реалност.
Ти бъди за мен все повече и повече присъстващ,
за да Те усещам с вяра по-ясно от някой земен, видим предмет.
Бъди ми Ти по-мил, по-близък от всяка,
и най-мила, и най-близка земна връзка.“

26. октомври

„Възлюбени, умолявам ви, като пришълци и чужденци на света да се въздържате от плътски страсти, които воюват против душата.“

1. Петрово 2:11

Петър на помня на читателите си, че те всъщност са чужденци, които нямат граждански права – напомняне, което никога не е било по-необходимо от сега. Чужденците или странниците са хора, които пътуват от страна в страна. Страната, в която в момента се намират, не е тяхната собствена – те са пришълци. Истинската им родина е страната, към която са на път.

Типичният белег на такъв чужденец е палатката. И така, като четем, че Авраам е живял в шатри с Исаак и Яков, трябва да разбираме, че той е разглеждал Ханаан като чужда страна (въпреки че вече му е била обещана). Той е живеел във временно жилище, защото е очаквал „един град, който има вечни основи, на който Архитект и Строител е Бог“ (Евреи 11:10). Така странникът не се заселва никъде трайно. Той е постоянно на път.

И понеже е на дълъг път, може да носи само малко багаж. Той не допуска да се натовари с много материални притежания. Не може да си позволи да се обремени с ненужен баласт. Той трябва да отхвърли всичко, което пречи на свободата му на придвижване.

Друг характерен белег на странника е, че той се различава от останалите хора наоколо, които живеят трайно в страната. Той не се нагажда към техния начин на живот, към техните навици, а още по-малко към тяхната форма на религия. За християнския странник това означава да приеме предупреждението на Петър „да се въздържа от плътски страсти, които воюват против душата“. Той не допуска характерът му да бъде формиран от околния свят и да заприлича на него. Той живее в света, но не е от света. Пътува през чужда страна, без да възприема нейния морал или ценностна система.

Когато странникът преминава през вражеска територия, той внимателно се пази да не се побратими с врага. Това би било измяна към неговия Водач. Би било предателство спрямо делото.

Християнският странник пътува през вражеска територия. Този свят не предложи на нашия Господ нищо освен един кръст и един гроб. Да се сприятелим с тази система би означавало да предадем нашия Господ Исус. Кръстът на Христос е скъсал всички връзки, които някога са ни свързвали със света. Ние не се стремим към одобрението на този свят и не се страхуваме от осъждането му.

Странникът бива подкрепян по пътя си от знанието, че всеки ден път го доближава до неговата родина. Той знае, че един ден ще достигне целта си и тогава всички опасности и трудности на пътя ще бъдат бързо забравени.

27. октомври

„Няма вече юдеин, нито грък, няма роб, нито свободен, няма мъж, нито жена, защото вие всички сте едно в Христос Исус.“

Галатяни 3:28

При такъв стих е изключително важно да знаем точно какво се има предвид и какво не се има предвид с тези думи. Иначе, без да се усетим, ще застъпваме твърде странни мнения, които противоречат на останалата част от Светото Писание, както и на фактите от живота.

Ключовата дума в този стих е „в Христос Исус“. Тук се описва нашето положение, т. е. това, което ние сме в Божиите очи. Тук не става дума за нашия ежедневен живот, за това, което ние представляваме сами по себе си или в обществото, в което живеем.

И така, стихът казва, че що се отнася до положението ни пред Бога, няма нито юдеин, нито грък. Както вярващият юдеин, така и вярващият неюдеин са в Христос Исус и за това и двамата стоят пред Бога в положение на абсолютна благодат. Никой от двамата няма предимство пред другия. Това обаче не означава, че физическите различия или разликите в темперамента просто са премахнати.

В Христос няма нито роби, нито свободни. Робът е също така приет от Бога чрез Личността и делото на Исус както и свободният. Но въпреки това в ежедневния живот социалните различия остават.

Няма нито мъж, нито жена в Христос Исус. Една вярваща жена е съвършена в очите на Христос, приета във Възлюбения, оправдана по благодат – точно по същия начин както един вярващ мъж. Тя има също така свободен достъп до Божието присъствие.

Но този стих не бива насилствено да бъде прилаган към ежедневния живот. Половата разлика си остава – има мъже и жени. Произтичащите от това роли съществуват – баща и майка. Определените от Бога функции на власт и подчинение остават – на мъжа е отредено мястото на глава на семейството, а на жената – мястото на подчинение под авторитета на мъжа. Новият Завет различава и особени служения на мъжа и жената в църквата (вж. 1. Тимотей 2:8–12; 1. Коринтяни 14:34–35). Онези, които твърдят, че в църквата не бива да има различия между мъже и жени, са принудени да изкривяват цитираните току-що стихове, да приписват на Павел недостойни мотиви или дори да поставят под съмнение неговото вдъхновение чрез Светия Дух.

Трябва да разберем следното: що се отнася до положението ни пред Бога, расовите, социални и полови различия са премахнати; но в ежедневния живот те не са отменени. Трябва да съзнаваме, че тези различия нямат нищо общо с малоценност. Езичникът, робът и жената не са по-малоценни от юдеина, свободния и мъжа. В много отношения могат дори да ги превъзхождат. Вместо да се опитваме да променяме Божия ред, установен при Сътворението и чрез Неговото провидение, ние трябва да приемем този ред и да се радваме в него.

28. октомври

„Един разпръсва, но избобилства повече, а друг пести без мярка, но пак достига до оскъдност.“

Притчи 11:24

Тук Светият Дух ни съобщава една скъпоценна тайна. Тя изглежда противоположна на всичко, което бихме очаквали, но постоянно доказва своята истинност. Тайната е следната: колкото повече даваш, толкова повече имаш. Колкото повече къташ, толкова по-малко имаш. Щедростта се умножава. Стиснатостта, напротив, предизвиква бедност. Една поговорка гласи: „Каквото подаря, го имам; каквото съм изхарчил, съм го имал; каквото съм задържал, съм го изгубил.“

Това не означава, че ще получим в същата валута, в която сме посяли. Не непременно верните настойници стават богати във финансов смисъл. Но човек може да посее пари и да пожъне спасени души. Или да посее милост и да пожъне приятели. Или да раздава съчувствие и да получава любов.

Това означава, че един щедър човек получава награда, която другите изобщо не познават. Например той отваря току-що полученото писмо и прочита, че паричното дарение, което е изпратил, е било точно необходимата сума за покриването на някаква остра нужда и е пристигнало точно в правилния момент. Той разбира, че книгата, която е купил за някой млад вярващ, е била употребена от Бога, за да промени цялостната насока на живота на този човек. Чува, че някое милосърдно дело, което е извършил в Името на Исус, е било една брънка от цяла верига събития, довели до спасението на един човек. От всичко това той е щастлив и блажен. Радостта му няма граници. Той не би искал да се смени с никого, който външно погледнато притежава повече от него.

Другата страна на истината е, че спестяването винаги води до бедност. Ние не можем да изпитваме истинска радост от парите, които се трупат в банката. Те могат да ни подведат към фалшиво чувство на сигурност, но не могат да ни осигурят истинска и трайна радост. Всички мизерни лихви, които тези пари могат да ни донесат, са незначителни в сравнение с въодушевлението и радостта, които изпитваме, когато парите се влагат за слава на Исус Христос и за благословение на ближните ни. Човекът, който задържа за себе си повече, отколкото е подходящо, може да има тлъста банкова сметка, но сметката на радостта му в този живот и салдото му в небесната банка са мършави.

Днешният стих не само ни пояснява един божествен принцип, но и ни поставя пред едно божествено предизвикателство. Господ ни казва: „Опитай сам. Дай хлябовете и рибите си на Мое разположение. Знаем, че ти беше замислил за обяд. Но ако ми ги дадеш, ще има избобилно за теб, а и освен това за още хиляди други хора. Помисли си само за удовлетворението, което ще чувстваш, когато знаеш, че аз съм употребил твоята храна, за да нахраня с нея голямо множество.“

29. октомври

„Но ако някой има богатата на този свят и види, че брат му е в нужда, а заключи сърцето си от него, как обитаваш в него Божията любов?“

1. Йоаново 3:17

В медицинските кръгове би било немислимо някой да знае лекарство за рак и да не го съобщи веднага на всички болни от рак по света. Ако би задържал това знание за себе си, това би било нечовешко и жестоко.

Апостол Йоан рисува подобна картина в духовната област. Ето например един човек, изповядващ, че е християнин, който е натрупал сериозно богатство. Той живее в лукс и удобство и се радва на живота. Светът около него тъне в огромна духовна и материална нищета. Милиони хора по света никога не са чули благовестието. Те живеят в мрак, суеверия и безнадеждност. Много от тях страдат от глад, войни и природни бедствия. Богатият човек просто не вижда тези нужди. Той е способен да не чуе стоновете и плача на страдащото човечество. Би могъл да помогне, ако искаше, но той предпочита да си държи парите за себе си.

На това място Йоан хвърля бомбата. Той пита директно: „Как обитаваш в него Божията любов?“ Разбира се, че Божията любов не обитаваш в него. И когато нищо от нея се не усеща, имаме сериозна причина да се съмняваме дали този човек е истински вяращ.

Това е нещо много сериозно. Днешната църква обгражда с почит богатия човек, призовава го в кръга на старейшините, представя го на посетителите. Има едно всеобщо настроение, че винаги е приятно да виждаш богати християни. Но Йоан пита: „Ако той наистина е християнин, как може да си държи цялото това излишно богатство, когато толкова много хора викат за хляб и умират от глад?“

Струва ми се, че този стих ни принуждава да поемем по един от следните два пътя. Първо, можем да отхвърлим ясното значение на думите на Йоан, да потиснем гласа на съвестта и да осъдим човека, който смее да предава такива послания. Или можем да приемем словото със смирение, да използваме богатството си, за да помогнем на брат си в нуждите му и след това да имаме чиста съвест спрямо Бога и хората. Вяращият, който се задоволява със скромен стандарт на живот, така че всичко, което го надхвърля, да отива за работата на Господа, може да живее в мир с Бога и със своя нуждаещ се брат.

30. октомври

„За мен няма по-голяма радост от това – да слушам, че моите деца ходят в истината.“

3. Йоаново 4

Апостол Йоан със сигурност е познавал радостта, която човек чувства, когато е спечелил някого за Бога. Огромна радост е да можеш да доведеш един грешник до Господ Исус. Но за Йоан е било още по-голяма радост, дори най-голямата радост, да вижда, че децата му растат във вярата и твърдо стоят за своя Господ.

Д-р М. Р. де Хаан е писал: „Имаше в служението ми време, когато често казвах: „Най-голямата радост на християнина е да доведе един човек до Исус Христос.“ Но с времето промених мнението си за това. Имаше толкова много хора, за които ликувахме, когато изповядваха вярата, но които скоро падаха и оставаха встрани от пътя, така че радостта ни се превръщаше в дълбока скръб и грижа. Но да се върнеш някъде години по-късно и да намериш тогавашните новоповярвали да растат в благодатта и да напредват в истината – това е още по-голяма радост.“

Когато попитали Лерой Еймс кое най-много го радва в живота, той казал: „Когато човека, когото съм довел до Исус Христос, расте вътрешно и се превръща в отдаден, плодотворен, зрял ученик на Господа, който продължава нататък и води и други хора до Христос, на които той от своя страна помага да растат.“

Никак не е чудно, че това е най-голямата радост. Защото духовните неща имат своите паралели в естествената област. Голяма радост е, когато се роди едно дете, но вътрешно ни измъчва въпросът какво ще стане един ден от него. И колко се радват родителите, когато малкото момченце съзрява и се доказва като мъж с отличен характер и необичайни постижения! Така и в Притчи 23:15–16 четем: „Сине мой, ако сърцето ти е мъдро, и моето сърце ще се радва; и сърцето ми ще се радва, когато устните ти говорят право.“

Една съвсем практическа поука, която можем да извлечем от всичко това, е, че не бива да се задоволяваме с повърхностна евангелизация и ученичество. Ако искаме да имаме деца във вярата, които живеят в истината, трябва да сме готови да жертваме част от живота си за тях. А това е трудоемък процес, който изисква от наша страна молитва, поучение, насърчение, съветване и наставление.

31. октомври

„Мъдър син радва баща си, а глупав син е тъга за майка си.“

Притчи 10:1

От какво всъщност се определя дали един син ще се окаже мъдър или глупав? Какви фактори влияят, за да се превърне той в Йоан или в Юда?

Родителското възпитание със сигурност е важен фактор. Към това спада и сериозното обучение в Светото Писание. Освещаващото въздействие на Божието слово не може да се надцени.

Много е важно домът, в който детето расте, да се крепи с молитва. Майката на един прочут евангелски проповедник виждала една от причините за това, че той бил предпазен от всякакво морално и доктринално зло, в това, че тя „разранила коленете си“ в молитва за сина си.

Това означава и строга дисциплина, така че детето навреме да се научи да се подчинява на авторитети. Днес слушаме силни викове против строгите наказания, но прекалената толерантност е съсипала живота на много повече хора, отколкото пръчката (вж. Притчи 13:24; 23:13–14).

Но също така е и необходимо да се създаде на детето сигурността, че е обичано. Наказанието трябва да се извършва от любов, а не като изблик на гняв и отмъщение.

Освен това за доброто възпитание е необходимо родителите да са жив пример за това, което изповядват. Религиозното лицемерие е било препенка за много деца на родители християни.

Но освен всичко това и волята на детето играе роля. Когато то напусне дома на родителите си, то е свободно и може да взема собствени решения. И често деца, които са израснали в едно и също семейство при едни и същи условия, се развиват съвсем различно.

Освен това трябва да се вземат предвид и още два фактора. Първо, повечето хора искат сами да опитат какво представлява светът. Второ, повечето хора предпочитат да се учат от собствен опит, дори и да е в срам и позор, вместо чрез мъдрите съвети на някой друг.

Мъдрите родители не притискат децата си да изповядат Христос. Ако децата искат да дойдат при Господа, трябва да бъдат насърчени за това. Но ако ги убеждаваме, докато най-накрая направят неискрена изповед, и в по-късните си години се отрекат от нея, те много по-трудно ще бъдат спечелени за Исус Христос.

Но какво да кажем, ако вярващите родители са направили най-доброто, за да възпитат детето си в страха от Господа, но после пак са принудени да гледат как то преживява корабкрушение? Първо, те винаги трябва да помнят, че последната глава още не е написана. Няма случай, който да е твърде труден за Господа. Мнозина са продължавали да се молят усърдно и да държат отворени всички врати за разговор, и накрая все пак са дочаквали завръщането на изгубения си син. В други случаи молитвите на родителите са били чути едва след като самите те вече били при Господа.

1. ноември

„Сей семето си сутрин и вечер не въздържай ръката си, защото не знаеш кое ще успее – това или онова, или и двете ще са еднакво добри.“

Еклизиаст 11:6

Ние никога не знаем как и кога Бог ще употреби нашето служение и това трябва да ни стимулира неуморно да се възползваме от всички възможности, които ни се предоставят. Господ често действа тъкмо тогава, когато най-малко очакваме. Той действа по безкрайно многообразни и всеки път нови пътища.

Един вярващ сеяч например, който бил разположен в една авиационна база на флота, един ден стоял с един приятел на ъгъла на един самолетен хангар и както си говорели, той му свидетелствал и за вярата си. Един друг моряк, който стоял зад ъгъла и другите двама изобщо не го били забелязали, чул по този начин случайно благовестието, изведнъж осъзнал греховете си и се обърнал с цялото си сърце към Бога. А човекът, за когото всъщност било предназначено посланието, не откликнал.

Един проповедник, който всъщност искал само да изпробва акустиката на една нова зала, казал за проба с мощен глас думите от Йоан 1:29: „Ето Божият Агнец, който взема греха на света.“ Изглеждало, че в този момент никой не слуша. И така, той още веднъж извикал тези вечно валидни думи, които Йоан Кръстител произнесъл, когато видял Исус. Залата долу била съвсем празна, но един работник, който правел нещо по скелето, бил засегнат право в сърцето от това послание и с молитва се обърнал към Божия Агнец, от когото получил прошка и нов живот.

Един американски учител в библейско училище веднъж разговарял с един млад американски турист на гарата в Париж. (Двамата били от един и същ град в САЩ, дори и от един и същ квартал.) Младежът се ядосал, че така пряко го заговорили. Казал: „Мислите ли, че можете тук в Париж, на една гара да спасите душата ми?“ Учителят отговорил: „Не, аз изобщо не мога да ви спася. Но в живота нищо не се случва по случайност. Не беше случайно, че се срещнахме тук. Мисля, че Бог иска да Ви говори и че ще направите добре, ако Го чуете.“ В следващите дни този млад пътешественик бил взет на автостоп за Виена от един американски християнин, който също по пътя му разказал за вярата си. Когато младият човек се върнал обратно в Америка, същият човек го поканил на едно християнско ранчо в Колорадо. Последния ден от престоя си младият човек стоял сам и замислен до басейна. Скоро друг гост се присъединил към него, поговорил си спокойно с него за Господа и накрая преживял голямата радост да може да го доведе до Спасителя. Много години по-късно след една проповед един сериозен млад християнин бил представен на онзи библейски учител. Името на този човек му се сторило някак познато – това бил туристът, с когото си бил говорил на гарата в Париж.

Разбира се, поуката, която можем да извлечем от това, е, че трябва от сутрин до вечер да работим усърдно за Христос, с време и без време.

„Затова, възлюбени мои братя, бъдете твърди, непоколебими, и преизобилствайте винаги в Господното дело, като знаете, че в Господа вашият труд не е напразен.“

1. Коринтяни 15:58

Сигурно повечето от нас са имали в живота си моменти, когато са били толкова обезсърчени в служението си за Господа, че са искали да се откажат от всичко. Затова искам днес да ви представя четири пасажа от Библията, които са били за мен съществено насърчение и са ме предпазвали от това да се откажа.

Първият е: „А аз казах: Напразно съм се трудил, напусто и за нищо съм изтощавал силата си. Но наистина правото ми е у Господа и наградата ми е у моя Бог.“ (Исаия 49:4) Има моменти, макар и за щастие редки, в които изглежда, че дългите години служение за Господа се разтварят в нищото. Тогава ни сте струва, че цялата ни работа е била съвсем напразна. Всичко ни изглежда като „напразни усилия на любовта“. Но това не е така! Нашият стих ни уверява, че Божията правда ще се погрижи ние да бъдем царски възнаградени за това. Защото нищо, което някога сме направили за Него, не е било напразно.

Вторият пасаж е в Исаия 55:10–11: „Защото, както слиза дъждът и снегът от небето и не се връща там, а напоява земята и я прави да ражда и да произраства, за да дава семе на сеяча и хляб на ядящия, така ще бъде словото Ми, което излиза от устата Ми – няма да се върне празно при Мен, а ще извърши волята Ми и ще благоуспее в онова, за което го изпращам.“ На хората, които сеят живото Божие слово, се дава уверението, че ще имат успех. Резултатите са гарантирани. Не може да има истински провал, Неговото Слово е неустоймо. Както земните войски са безсилни срещу валящия дъжд и сняг, така и всички войнства на демони и хора не могат да възпрат Божието слово, което напредва и предизвиква драматични промени в живота на хората. Ние сме на страната на победителя.

И в Новия Завет намираме забележително окуражаващи думи: „Който приема вас, Мен приема; и който приема Мен, приема Този, който Ме е пратил.“ (Матей 10:40) Случвало ли ти се е да те наругаят, защото си се представил като християнин? Или да ти се присмееят, да се отнесат зле с теб, да те презрат? Затварял ли ти е някой вратата под носа? Не взимай всичко това лично. Когато хората те отхвърлят, те всъщност отхвърлят Спасителя. Начина, по който хората се отнасят с теб, е същият, по който се отнасят с Господа. И колко е чудно да бъдем така тясно свързани с Божия Син!

И накрая, разбира се, четем и стиха, с който днес започнахме. Павел тъкмо е говорил за истината на Възкресението. Отвъд гроба е вечната слава. Всичко, което сме направили в Името на Господа, ще бъде възнаградено. Ще се окаже, че нито едно усилие на любов не е било безплодно или напразно.

3. ноември

„Но твърдата основа на Бога стои, имайки този печат: Господ познава Своите Си; и: Всеки, който изповяда Господното Име, да отстъпи от неправдата.“

2. Тимотей 2:19

Още по времето на апостолите е имало голямо объркване в религиозната област. Например тогава двама мъже разпространявали странното учение, че възкресението на вярващите вече е станало. На нас днес такава представа ни изглежда безсмислена. Но тогава е била възприемана достатъчно сериозно, за да обърка вярата на някои хора. И тук, разбира се, възниква въпросът: „Били ли са тези двама мъже изобщо истински християни?“

И днес често се изправяме пред този въпрос. Например един известен духовник отрича девственото раждане на Христос. Или един професор в семинария учи, че Библията съдържа явни заблуди. Или един студент твърди, че е изкупен по благодат чрез вяра, но въпреки това желязно държи на освещаването на съботата и твърди, че това е съществено за спасението. Или един бизнесмен убедително разказва за обръщението си, но остава в една религиозна общност, която се покланя на идоли, която учи, че спасението се постига само чрез приемането на определени тайнства, и твърди, че върховният ѝ водач е непогрешим по въпросите на вярата и морала. Истински християни ли са такива хора?

Ще бъда съвсем откровен: има случаи, в които не можем със сигурност да знаем дали вярата на един човек е истинска или е само престорена. Между истинското и фалшивото, между бялото и черното има сива зона. Там не можем да сме съвсем сигурни. Само Бог знае точно.

Но това, в което можем да бъдем напълно сигурни в този свят, пълен с несигурности, е основата, Божията основа. Всичко, което Той гради, е здраво и солидно. Неговата основа дори е подпечатана и на този печат разчитаме два надписа. Единият представлява божествената страна, а другият – човешката. Първото е обяснение, второто е изискване.

Божествената страна се състои в това, че Господ познава Своите Си. Той познава онези, които наистина Му принадлежат, дори и ако поведението им не винаги е такова, каквото би трябвало да бъде. От друга страна Той прозира всяко преправяне и всяко лицемерие на всички, които външно много говорят за вяра, но нямат съответната вътрешна действителност. Ние може би не успяваме да различим овцете от козите, но Бог може и винаги го прави.

Човешката страна се състои в това, че всеки, който призовава Божието име, трябва да отстъпи от неправдата. По този начин един човек може да потвърди истинността на изповедта си. Но който продължава в греха, изгубва своята достоверност, дори и да твърди, че е християнин.

И така, това е нашето помощно средство, когато ни е трудно да различаваме житото от плевелите. Господ познава Своите. А всички, които твърдят, че са от тях, могат да докажат това на другите, като ясно се отделят от греха.

„По това се разпознават Божиите деца и дяволските деца: никои, който не върши правда, не е от Бога, нито онзи, който не люби брат си.“

1. Йоаново 3:10

Преди години в почти всяко семейство имаше голям разкошен семеен албум, който седеше в дневната. Той беше подвързан с кожа и инкрустиран със злато. Страниците бяха от твърда, блестяща хартия с отпечатани цветя и златни краища. И на всяка страница имаше изрязани полета, в които се поставяха фотографите.

Когато гостите разглеждаха този албум, те често казваха: „О, Хенри изглежда точно като дядо си!“ Или: „О, Софи наистина носи чертите на семейството.“

Първото писмо на Йоан ми напомня на такъв стар семеен албум, защото то описва членовете на Божието семейство и онези, които имат противоположните семейни черти. Само че тук става дума за духовна и морална прилика, а не за черти на лицето или структура на тялото.

В поне осем насоки християните си приличат духовно. Първо, те всички казват едно и също за Исус. Те изповядват, че Той е Христос, т. е. Месията или Помазаникът (вж. 4:2; 5:1). За тях Исус и Христос е една и съща Личност.

Всички християни обичат Бога (5:2). Дори и тази любов често да е слаба и колеблива, все пак няма миг, в който един вярващ да не може да погледне нагоре към Божието лице и да каже: „Знаеш, че те обичам.“

Всички християни обичат и братята си (2:10; 3:10,14; 4:7,12). Това е белегът на всички, които са преминали от смърт в живот. Понеже обичат Бога, те обичат и онези, които са родени от Бога.

Характерно за онези, които обичат Бога, е също, че спазват Неговите заповеди (3:24). Тяхното послушание не идва поради страх от наказание, а от любов към Бога, който е дал за нас най-скъпото Си.

Християните не практикуват грях (3:6,9; 5:18). Вярно е, че вършат отделни греховни постъпки, но грехът не е определящата сила в техния живот. Действията им не са безгрешни, но те грешат по-малко.

Членовете на Божието семейство практикуват правда (2:29; 3:7). Те не само не живеят системно в грях. Само предпазването от греха би било пасивно поведение. Но те активно се грижат за другите хора и вършат дела на правда. Това е позитивният аспект.

Седмият белег на членовете на Божието семейство е, че те не обичат света (2:15). Те са разбрали, че светът е система, която човекът е изградил в съпротивата си срещу Бога, и че човек автоматично става враг на Бога, когато е приятел на света.

И накрая, християните побеждават света чрез своята вяра (5:4). Те виждат отвъд привидната реалност на преходните неща. Те живеят за невидимите, за вечните неща.

5. ноември

„... имайки вяра и чиста съвест.“

1. Тимотей 1:19

Съвестта е надзорен механизъм, който Бог е дал на човека, за да одобрява правилното поведение и да протестира против неправилното. Когато Адам и Ева съгрешили, съвестта им ги осъдила и те изведнъж разбрали, че са голи.

Като всички останали области на човешката природа, и съвестта е засегната от навлизането на греха в света, така че тя не винаги реагира съвсем правилно. Старият принцип: „Действай по съвест“ не е правило, на което можем да се доверим безусловно. Но въпреки това и в най-поқварения човек съвестта продължава да изпраща предупредителните си сигнали.

Когато човек се обърне към Христос, съвестта му бива очистена от всички мъртви дела чрез кръвта на Исус Христос (вж. Евреи 9:14). Това означава, че той вече не е зависим от собствените си дела, за да достигне благоприятно положение пред Бога. Неговото „сърце е било поръсено, за да се очисти от зла съвест“ (Евреи 10:22), тъй като той знае, че проблемът с греха е разрешен веднъж завинаги чрез делото на Христос. Съвестта вече не го осъжда по отношение на вината и присъдата за греха.

Оттам нататък вярващият се старее да има непорочна съвест и спрямо Бога, и спрямо хората (вж. Деяния 24:16). Той иска да има чиста съвест (вж. 1. Тимотей 1:5,19; 3:9; Евреи 13:18; 1. Петрово 3:16).

Съвестта на вярващия трябва да бъде възпитана от Божия Дух с помощта на Божие слово. Така човек развива нарастваща чувствителност към съмнителни начини на поведение за един християнин.

Вярващите, които са много педантични и страхливи в неща, които сами по себе си не са нито добри, нито лоши, имат слаба съвест. И когато въпреки това направят нещо, което всъщност считат за неправилно, те вършат грях (вж. Римляни 14:23) и с това оскверняват съвестта си (вж. 1. Коринтяни 8:7).

Съвестта е нещо като ластик. Колкото повече се разтегля, толкова повече изгубва еластичността си. Така тя може и да стане нечувствителна. Човек може да оправдава лошото си поведение с толкова много добри аргументи, че накрая съвестта му да казва това, което той иска да чуе от нея.

Невярващите могат да имат и прегоряла съвест (вж. 1. Тимотей 4:2). Ако постоянно са потискали предупредителния глас на съвестта си, накрая те достигат стадия, в който вече нищо не усещат. Тогава те, „изгубили всякакво чувство“, съгрешават, без да ги заболи (вж. Ефесяни 4:19).

Бог държи хората отговорни за това, което правят със съвестта си. С никоя дарена от Бога способност не може да се злоупотребява безнаказано.

„Откупените на Господа ще се върнат и ще дойдат в Сион с ликуване; вечна радост ще бъде на главата им, ще придобият веселие и радост, скръб и въздишане ще побягнат.“

Исая 51:11

В своя контекст това пророчество на Исая осветлява радостта от завръщането на избрания Божи народ от седемдесетгодишния плен във Вавилон.

Но то може да се изтълкува и за по-далечното бъдеще, за възстановяването на Израил, когато Месията ще събере Своите от целия свят в земята им. Това също ще бъде време на голямо ликуване.

Но в най-широк смисъл можем да отнесем този стих и за Грабването на Църквата на Исус. Тогава телата на изкупените от всички времена ще възкръснат от гробовете си, събудени от командата на Господа, гласа на архангела и Божията тръба. Живите вярващи, преобразени в един миг, ще се присъединят към тях, възнасяйки се да срещнат Господа във въздуха. И тогава ще започне великият триумфален поход към дома на Отца.

Напълно е възможно целият път да бъде обграден от ангелски войски. Начело на шествието ще бъде сам Спасителят, блестящ в Своята славна победа над смъртта и ада. След Него ще следва множеството на изкупените от всяко племе, език, народ и нация. Десетки хиляди по десетки хиляди и хиляди по хиляди ще бъдат, и всички ще пеят в свършена хармония: „Достойно е Агнето, което е било заклано, да приеме власт и богатство, и мъдрост, и сила, и почит, и слава, и благословение.“

Всеки отделен човек в множеството е знак на победа за Божията чудна благодат. Всеки е изкупен от греха и позора и е станал ново творение в Исус Христос. Някои са преминали през дълбока скръб заради вярата си, други са дали живота си за Спасителя. Но сега раните и болките са отминали и светиите имат безсмъртно, прославено тяло.

Там са Авраам и Мойсей, Давид и Соломон. Там са и възлюбените ученици на Господа Петър, Яков, Йоан и Павел. Мартин Лутер, Джон Уесли, Джон Нокс и Жан Калвин също са в шествието. Но сега те не бият на очи повече от скритите Божии хора, които са били неизвестни на земята, но винаги са били добре известни в небето.

И сега светиите влизат в царския палат. Грижите и въздишките са отминали, очаква ги неизразима радост през цялата вечност. Вратата е станала видима, надеждата е намерила дългоочакваното си изпълнение. Хората, които се обичат, се поздравяват и прегръщат щастливо. Преливаща радост цари навред. И всеки със страхопочитание се възхищава от благодатта, която го е извела от дълбините на греха до такива висини на славата.

7. ноември

„Иди си у дома при своите и им кажи какви неща ти стори Господ и как се смили над теб.“

Марк 5:19

Когато тъкмо сме спасени от Бога, си мислим, че вярата е толкова проста и чудесна, че всичките ни роднини със сигурност няма да искат нищо друго освен да повярват в Спасителя, щом само им разкажем за Него. Но вместо това установяваме, че те реагират обидено, недоверчиво или дори враждебно. Те се държат, като че ли сме ги измамили. И когато изведнъж се окажем неподготвени в така атмосфера, и ние често се държим така, че сами ставаме пречка по пътя на семейството си към Исус. Понякога остро се скарваме и се отдръпваме, ставаме раздражителни и започваме да мълчим. Или критикуваме другите заради нехристиянския им живот, като забравяме, че те просто нямат божествената сила, която е нужна, за да отговори човек на християнските стандарти на живот. При такива обстоятелства лесно става така, че роднините ни остават с впечатлението, че ние се смятаме за нещо по-особено. Тъй като те вероятно така или иначе ще ни обвинят, че се държим като „посвети“ от тях, трябва много да внимаваме да не им даваме повод за такова обвинение.

Друга грешка, която също често правим, е да се опитаме насилствено да им набием евангелието в главите. В любовта си към тях и в ревността си за душите им ние по-скоро ги отчуждаваме с агресивните си опити за евангелизация.

Нещата са свързани. Ние преставаме да се подчиняваме с любов на авторитета на родителите си, като че ли християнската вяра ни е освободила от това задължение. Постепенно започваме да отсъстваме от къщи все по-често и прекарваме времето си на богослужения и с други християни от църквата. Това още повече засилва раздражението на семейството ни срещу църквата и християните.

Когато Исус изцелил обладавания от демони гадаринец, Той му казал да си отиде вкъщи и да разкаже на своите какви велики дела е извършил Господ с него. Това е първото, което трябва да направим – простичко, кротко и с любов да свидетелстваме за своето обръщение.

И това трябва да е свързано със свидетелството на променения живот. Нашата светлина трябва да свети пред хората, за да виждат те добрите ни дела и да прославят нашия Отец, който е в небесата (вж. Матей 5:16).

Това означава, че ние трябва по нов начин да проявяваме почит, покорство, любов и уважение към родителите си и да приемаме съвета им, ако той не противоречи на Светото Писание. Трябва да помагаме у дома повече отколкото преди – в чистенето, миенето на чиниите, изхвърлянето на боклука – и то, без да трябва дълго да ни молят за това.

Вместо да се отделяме от семейството си, трябва да прекарваме повече време с него и да полагаме усилия да заздравяваме връзките си. Тогава „нашите“ по-скоро ще приемат поканата някой път да дойдат с нас на богослужение и може би дори накрая да се предадат на Спасителя.

„Нека всеки остава в званието, в което е бил призван.“

1. Коринтяни 7:20

Когато един човек стане християнин, той би могъл да си помисли, че сега трябва да скъса с всичко, което е свързано с предишния му живот. За да коригира тази заблуда, апостол Павел постановява общия принцип, че човек трябва да остане в същото положение, в което е бил, когато е повярвал. Тук ще разгледаме малко по-подробно това правило и ще кажем какво означава то и какво не означава.

В контекста става дума за един специален проблем, свързан с брака – случая, когато единият партньор е спасен, а другият не. Какво трябва да направи един вярващ мъж в този случай? Трябва ли да се разведе с жена си? Не, казва Павел, той трябва да остане в тази брачна връзка с надеждата, че и жена му ще повярва чрез неговото свидетелство.

В общ смисъл правилото означава, че повярването не води до насилствено прекъсване на всички връзки, съществували преди него, стига да не са изрично забранени от Светото Писание. Например един юдеин не трябва да търси хирургическа помощ, за да заличи физически видимия знак на своята принадлежност към юдаизма. По същия начин един повярвал езичник не трябва да се обрязва, за да се отличава от езичниците. Физическите белези не са важни. Това, което Бог иска да види в нас, е покорството към Неговите заповеди.

Човек, който е бил роб, когато се е новородил, казва Павел, сега не бива да се бунтува срещу положението си и така да си навлича трудности и наказания. Той може да бъде едновременно добър роб и добър християнин. Социалното положение и класовите различия нямат значение за Бога. Но ако един роб може чрез законни средства да придобие свободата си, е добре да го направи.

И така, това означава правилото на Павел. Но е очевидно и че има важни изключения от това правило. Например то не означава, че човек, който е имал забранена от Бога професия, трябва да продължи да я упражнява. Ако някой е имал публичен дом или игрална зала, духовният му инстинкт сам ще му подскаже, че тук са нужни съществени промени.

Друго изключение от общото правило са религиозните обвързвания. Един новоповярвал човек не бива да остава в една система, в която се отричат важните принципи на християнската вяра. Той трябва да напусне църква, в която не се отдава почит на Спасителя. Това се отнася и за членство в социални сдружения, в които Името на Христос се презира или поне не е добре дошло. Верността към Божия Син изисква един вярващ да се оттегли от такива среди.

С две думи, повярваният трябва да остане в положението, в което е бил призван, освен ако това положение не е греховно или не позори Господа.

9. ноември

„Каква полза, братя мои, ако някой казва, че има вяра, а няма дела?“

Яков 2:14

Яков не казва, че човекът, за когото говори в този стих, има вяра. Човекът само казва, че има вяра. Но ако действително имаше спасителната вяра, щеше да има и дела, които да покаже. Вярата му е само да думи, а този вид вяра не може да спаси никого, защото думите без дела са мъртви.

Спасението със сигурност не се постига чрез добри дела, нито чрез вяра плюс добри дела. То става чрез този вид вяра, която автоматично води към добри дела.

Защо тогава Яков казва в ст. 24, че „човек се оправдава чрез дела“? Това не е ли явно противоречие с учението на Павел, че ние се оправдаваме само чрез вяра? Всъщност няма противоречие. И двете са верни. В Новия Завет има шест различни аспекта на оправданието, които накратко ще представим:

Ние сме оправдани от Бога (вж. Римляни 8:33). Той е този, който ни е обявил за праведни.

Ние сме оправдани даром от Божията благодат (вж. Римляни 3:24). Бог ни подарява оправданието като незаслужен дар.

Ние сме оправдани чрез вярата (вж. Римляни 5:1). Получаваме този подарък, като повярваме в Господ Иисус Христос.

Ние сме оправдани чрез кръвта (вж. Римляни 5:9). Скъпоценната кръв на Иисус Христос е цената, платена за нашето оправдание.

Ние сме оправдани чрез Божията сила (вж. Римляни 4:25). Силата, която е възкресила от мъртвите Иисус, нашия Господ, е същата, която е направила възможно нашето оправдание.

И накрая, ние сме оправдани чрез дела (вж. Яков 2:24). Добрите дела са видимото за всички хора доказателство за това, че сме наистина оправдани.

Самата вяра е невидима. Тя е невидим договор между човешката душа и Бога. Хората не могат да видят нашата вяра. Но те могат да видят добрите дела, които са плод на спасителната вяра. И те имат основание да се съмняват в нашата вяра, ако не виждат делата ѝ.

Доброто дело на Авраам е била неговата готовност да пожертва сина си за Бога (вж. Яков 2:21). Доброто дело на Раав се е състояло в това, да предаде страната си (вж. ст. 25). Това са били „добри“ дела, защото са били проява на вярата на тези хора. В друг случай биха били лоши дела, а именно опит за убийство и предателство.

Тялото е мъртво, ако е отделено от духа. Точно това представлява смъртта – отделянето на духа от тялото. Така и вярата е мъртва без дела. Тя е безжизнена, безсилна и неподвижна.

За разлика от това живото тяло ясно показва, че в него живее един невидим дух. Така добрите дела са сигурният признак, че в този човек живее спасителна вяра, дори и тя да е невидима.

„... бъдете пламенни по дух.“

Един от законите на физиката е, че всички неща лека-полека изгубват полезната си енергия. Разбира се, това не е стриктната научна формулировка на закона, но смисълът му е такъв.

Например Слънцето отделя невероятна енергия при горенето си и това ще продължава още много дълго, но времето му все пак изтича и някога то ще угасне като всички звезди.

Живите тела стареят, умират и се превръщат в прах. Задвиженото махало постепенно се забавя и накрая спира. Ние навиваме часовника, но доста скоро трябва да го навием отново. Горещата вода се охлажда до околната температура. Желязото рждява. Цветовете избледняват. Нищо не е вечно и не съществува „перпетуум мобиле“. Всички неща са подвластни на тлението.

Целият свят също старее. Библията казва за небето и земята: „Те ще изчезнат, а Ти пребъдваш. Да! Те всички ще овехтеят като дреха и като одежда ще ги свиеш, и те ще бъдат изменени; но Ти си същият и Твоите години няма да се свършат.“ (Евреи 1:11–12)

За съжаление, изглежда и в духовната област действа подобен закон. Това важи еднакво за отделни хора, църкви, движения и институции.

Дори един човек да започне блестящо християнския си живот, винаги съществува опасността усърдието да спадне, силата да отслабне и духовната перспектива постепенно да избледнее. Ние ставаме слаби, самодоволни, хладни и стари.

Същото може да се каже и за църквите. Много от тях са възникнали в кулминацията на някое велико съживление чрез Светия Дух. Огънят е горял ярко години наред. Но после настъпва разложението. Църквата оставя първата си любов (вж. Откровение 2:4). Меденият месец е преминал. Пламтящото усърдие за евангелизация отстъпва пред рутинното предлагане на религиозни услуги. Може би дори чистотата на учението бива жертвана в името на някакво безсмислено единство. И накрая празната сграда стои като мълчаливо свидетелство за това, че славата си е отишла.

Движения и институции също са подвластни на развалата. Те може би започват като мощни евангелизационни служения, но впоследствие така се концентрират в социалната област, че евангелието в голяма степен бива пренебрегнато. Или започват с въодушевлението и спонтанността на Светия Дух, но след това затъват във формализма на бездушните ритуали.

Ние трябва да се пазим от духовния упадък, като оставаме „пламенни по дух“.

11. ноември

„Да отговаря някой, преди да чуе, е безумие и позор за него.“

Притчи 18:13

На по-съвременен език това би могло да се формулира така: „Какъв позор, колко глупаво е човек да решава, преди въобще да познава действителното положение.“ Това е добър урок и за нас. Човек не може да направи разумна преценка, преди да е проверил всички факти. За съжаление много християни не чакат да чуят двете страни на дадено дело. Те съставят мнението си – често напълно погрешно – въз основа на някакъв разказ, чул от някого си.

Гари Брукс бил един от дяконите на една евангелска църква в Америка. Той бил изключително известен и обичан. Бил много сърдечен и открит човек. Винаги, когато влизал в стая, пълна с хора, като че ли изгрявало слънцето. Отличавал се с това, че служел на членовете на своята църква, когато имали нужда от помощ. Отнасял се особено внимателно към възрастните хора в църквата. Жена му и двамата му синове също активно участвали в живота на църквата. Те се смятали за примерно семейство.

Затова подействало като бомба, когато изведнъж се разнесъл слухът, че старейшините на църквата са отстранили Гари Брукс от работата му по дисциплинарни причини и са го помолили да се въздържа от участие в Господната трапеза. Приятелите му възмутено се обединили да го защитят и призовали и други членове на църквата да протестират срещу решението на старейшините. Те от своя страна не искали да оповестяват публично това, което знаели. И трябвало да слушат всички хвалебствия за добродетелите на Гари Брукс, въпреки че знаели за обратната страна на медала, която изглеждала доста по-различно.

А каква информация имали всъщност старейшините? Те знаели, че бракът на Брукс е пред разруха, защото той вече дълго време имал връзка със секретарката си. Знаели, че е присвоявал неправомерно пари на църквата, за да може да финансира високия си стандарт на живот. Знаели, че има твърде нечестни похвати в бизнеса и репутацията му сред колегите му е много лоша. И освен това знаели, че ги е излъгал, когато те го изправили пред доказателствата за греховете му.

Вместо да се смири, Гари Брукс бил организирал приятелите си за открита съпротива, като поел дори риска да разцепи църквата. Най-накрая някои от сподвижниците му говорили със старейшините и научили част от тъжните факти, но въпреки това се срамували да признаят, че са сбъркали. И продължили борбата за Брукс.

От всичко това можем да научим три неща. Първо, нека не се опитваме да си съставяме мнение, преди да сме запознати с всички факти. Второ, ако не можем да научим всички факти, нека се въздержаме от преценки. И трето, нека не допускаме приятелските връзки да ни подтикват да защитаваме неправдата.

„Първият, който защитава делото си, изглежда прав, но идва ближният му и го изпитва.“
Притчи 18:17

Първата част на този стих показва една слабост, която е много разпространена и повечето от нас я имат: ние винаги излагаме фактите така, че самите ние да се представим във възможно най-добрата светлина. Това става от само себе си. Например премълчаваме неща, които биха ни навредили, и се концентрираме само върху добрите си страни. Сравняваме се с другите, чиито грешки са много по-явни. Прехвърляме вината за действията си на някой друг. Привеждаме благочестиви мотиви за действия, които са очевидно неправилни. Извъртаме и изопачаваме фактите, така че накрая имат само бегла прилика с действителността.

Още Адам приписва вината на Ева: „Жената, която ти си ми дал с мен, тя ми даде от дървото и ядох.“ (Битие 3:12) А Ева от своя страна обвинява змията: „Змията ме подмами и ядох.“ (Битие 3:13)

Когато Саул пощадява овцете и говедата на амаличаните, той оправдава непокорството си с благочестиви мотиви: „Но народът взе от плячката овце и говеда, най-добрите от поставеното под проклятие, за да пожертва на Господа, твоя Бог, в Галгал.“ (1. Царе 15:21) С това той, разбира се, дава да се разбере, че ако изобщо може да става дума за вина, вината е на народа, а не негова.

Давид излъгва Авимелех, за да получи от него оръжие: „Не взех в ръката си нито меч си, нито оръжията си, понеже царската работа беше спешна.“ (1. Царе 21:9) В действителност Давид изобщо не е изпратен по работа от цар Саул, той бяга от него.

Самарянката на кладенеца също премълчава същността на истината. Тя казва: „Нямам мъж.“ (Йоан 4:17) А всъщност вече е мала петима мъже, а в момента живее с един, за когото не е омъжена.

И така бихме могли да продължим още много. Поради нашата паднала природа, която сме наследили от Адам, на нас ни е много трудно да сме обективни, когато представяме собственото си дело. Винаги сме склонни да се представяме в по-благоприятна светлина. Към греховете в собствения си живот можем да се отнасяме много мило и кротко, докато бихме осъдили остро същите грехове у някой друг.

Но нашият днешен библейски стих ни казва, че ако ближният ни също има възможността да свидетелства, той ще представи фактите такива, каквито са в действителност. Той ни изобличава във всичките ни скрити опити да се умием и да се оправдаем. Той излага фактите, без да ги изкривява.

В крайна сметка Бог е нашият ближък – онзи, който изважда на светлина скритото в тъмнината и разкрива мислите и стремежите на сърцето. Той е светлина и в Него няма никаква тъмнина. За да живеем в непомрачено общение с Него, трябва да бъдем честни и истински във всичко, което казваме, дори и при това да излязат наяве злите ни дела.

13. ноември

„Нямате, защото не просите.“

Яков 4:2

Такъв стих повдига един интересен въпрос: ако нямаме, понеже не просим, какви са големите неща, които ни липсват в живота, просто понеже не се молим за тях?

Подобен въпрос възниква и когато четем Яков 5:16: „Много може молитвата на праведния в действието си.“ Ако този праведен не се моли, не следва ли от това, че и действието на молитвата му ще е малко?

Трудността при повечето от нас е в това, че не се молим достатъчно, или, когато се молим, искаме твърде малко. Както е казал Ч. Т. Стъд: „Ние само гризем крайчето на възможното, вместо с пълни шепи да загребем от невъзможното.“ Молитвите ни са стеснителни и лишени от фантазия точно тогава, когато би трябвало да са смели и дръзки.

Ние трябва да почитаме Бога, като искаме от Него големи неща. Джон Нютън е казал:

Ела при великия Цар, пристъпи с големи желания,
защото за Неговата благодат и власт
молбите ни никога не са прекалени.

Ако правим това, ние не само оказваме почит на Бога, но и обогатяваме духовно самите себе си. Бог с радост отваря за нас небесните съкровища, но днешният стих ни дава да разберем, че Той прави това само в отговор на нашата молитва.

Струва ми се, че този стих дава отговор и на един друг въпрос, който чуваме често: наистина ли молитвата подтиква Бога да направи неща, които иначе не би направил, или тя просто ни привежда в хармония с това, което Бог и без това би направил? Отговорът изглежда ясен: в отговор на нашите молитви Бог върши неща, които иначе не би извършил.

Като обмисляме последствията от този факт, представите ни могат да се движат в две посоки. Първо, можем да мислим за невероятните постижения, които са пряк резултат от молитвата. С думите на Евреи 11:33–34 си спомняме за онези, които „с вяра побеждаваха царства, раздаваха правда, получаваша обещания, затваряха устите на лъвове, угасяха силата на огъня, избягваха от острието на меча, от слабост ставаха силни, ставаха силни в бой, обръщаха в бяг чужди войски.“

Но можем и да си представим какво самите ние бихме могли да постигнем за Христос, ако само се бяхме молили за това. Можем да размислим за великите и скъпоценни обещания в Божието слово, които все още не сме получили. Запознали сме с Бога само няколко души, а сме можели за това време да достигнем хиляди или дори милиони. Молили сме се за няколко квадратни метра земя, а сме можели да се молим за цели континенти. Били сме духовни бедняци, а сме можели да бъдем богати капиталисти. Нямаме, защото не просим.

„Който иска да стане велик между вас, ще ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде слуга.“ Матей 20:26–27

В Новия Завет има два вида величие и е много полезно да ги отличавате добре един от друг. Едното величие е свързано с положението на човека, а другото – с качествата на характера му.

Когато Исус говори за Йоан Кръстител, Той казва, че няма по-велик пророк от него (вж. Лука 7:28). Там Спасителят говори за величието, което носи положението на Йоан. Никой друг пророк не е имал привилегиите да бъде прекият Предшественик на Месията. Това обаче не означава, че Йоан е имал по-добър характер от другите старозаветни пророци, а само че е имал уникалната задача да представи Божия Агнец, който взима греха на света.

В Йоан 14:28 Исус казва на учениците си: „Отец е по-голям от Мен.“ Дали с това Той казва, че Отец е по-велика божествена Личност? Не, всички лица на Божеството са равни. Той обаче има предвид, че Отец седи на престола в небесната слава, докато самият Той е презрян и отхвърлен от хората на земята. Учениците е трябвало да се радват, когато са научили, че Исус ще се върне при Своя Отец, защото тогава Той щял да получи същото славно положение като Отца.

Всички вярващи хора имат великолепно положение пред Бога, понеже Бог ги вижда в Исус Христос. Те са Божии деца, Божии наследници и сънаследници с Исус Христос.

Но Новият Завет говори и за лично величие. Например Исус казва в Матей 20:26–27: „Който иска да стане велик между вас, ще ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде слуга.“ Тук се има предвид величието на личния характер, което се проявява точно в служенето на другите.

Повечето хора от този свят се интересуват само от величието на външното положение. Затова Господ Исус казва: „Царете на народите господстват над тях и тези, които ги владеят, се наричат благодетели.“ (Лука 22:25) Но що се отнася до личния им характер, може би им липсва всякакво величие. Твърде вероятно те са прелюбодейци, измамници и алкохолици.

Християнинът разбира, че без истинското величие на характера висотата на социалното положение няма никаква стойност. Единствено това, което става вътре в човека, има значение. Страхът от Бога е по-важен от високо място в стълбицата на кариерата. Много по-добре е да фигурираш в списъка на светиите отколкото в списъка на светските звезди.

15. ноември

„... забравям задното.“

Филипяни 3:13

Когато четем тези думи, обикновено смятаме, че Павел говори за своите предишни грехове. Той знае, че тези грехове са вече простени, че Бог ги е хвърлил зад Себе Си и че никога повече няма да си ги припомним. Затова и Павел е решен да ги забрави и „да се простира към предното, да гони целта за наградата на горното призвание от Бога в Христос Исус“ (Филипяни 3:14).

И аз мисля, че това е правилно тълкувание. Но в този пасаж Павел всъщност не говори за греховете си, а по-скоро за нещата, с които би могъл да се хвали – произхода си, предишната си религиозност, усърдието си и всепризнатата си праведност. Но сега тези неща вече не означават нищо за него. Той е решен да ги забрави.

Това ми напомня за Джон Сунг, верния китайски евангелизатор, завършил образованието си в САЩ. Когато бил на път обратно към Китай, се случило нещо странно. Ето разказа на Лесли Лайъл: „Един ден, когато корабът приближавал края на пътуването, Джон Сунг слязъл в кабината си, извадил от куфара си всичките си дипломи, свидетелства и отличия и ги хвърлил през борда. Оставил единствено докторската си диплома, за да зарадва с нея баща си. По-късно тя била поставена в рамка и закачена на стената в дома на родителите му. Пастор У. Б. Коул я открил там през 1938 г. Д-р Сунг се приближил, когато пастор Коул внимателно разглеждал дипломата, и само казал: „Такива неща са безсмислени. Те не означават нищо за мен.“

„За да има големи християнски кариери, трябва да има и голямо отказване.“ Тези думи на д-р Дени може би са казани с мисълта за д-р Сунг. Може би най-важната тайна в неговата „кариера“ е била, че е дошъл денят, в който той съзнателно се е отказал от всичко, което светът толкова високо цени.“

Виж, ето ме, мой Царю – посвещавам се на Теб.

Вземи ме, постави ме, Господи, където искаш Ти.

О, зная, нищо ценно няма в мен, ако не ме изпълниш Ти.

Направи малко за мен това, което е малко за Теб,

и голямо това, което за Теб е голямо,

за да следвам само Теб, Исусе.

Почетните свидетелства на хората са преходни, празни неща. В даден момент ги желаем горещо, а после десетилетия само събират прах. Кръстът е единственото, с което можем да се хвалим. Амбицията ни е да сме угодни на Исус Христос, който е умрял за нас и възкръснал отново. Единствено важното е Той да ни каже: „Хубаво, добри и верни слуго!“ и Бог да одобри поведението ни. Ние сме готови да се откажем от всичко останало, за да спечелим тази награда.

„... които невежите и неутвърдените изопачават, както и другите Писания, за своя собствена гибел.“

2. Петрово 3:16

Д-р П. Дж. ван Гордер често разказваше за една табела, която видял над една дърводелска работилница, и на която пишело: „Стругуваме и шлайфаме всичко.“ Не само дърводелците са добри в този занаят. Много християни също стругуват и шлайфат библейски стихове, както в момента им е удобно. А някои дори ги извъртат за своя собствена гибел, както се казва в днешния ни стих.

Всички ние сме добри в „разсъжденията на здравия разум“, т. е. можем много добре да оправдаваме греховното си непокорство, като даваме достоверни обяснения за него или твърдим, че имаме благородни мотиви. Често се опитваме и да тълкуваме Библията по друг начин, така че да оправдава поведението ни. Причините, които сочим за поведението или нагласата си, са разбираеми, но неверни. Ето няколко примера.

Един християнин бизнесмен знае много добре, че е неправилно да се съди пред светски съд с друг вярващ (вж. 1. Коринтяни 6:1–8). Но когато въпреки това го прави, има добро оправдание: „Да, знам, че не бива, но другият определено е виновен, а Господ не иска той да се отърве безнаказано, нали!“

Една жена има намерение да се омъжи за невярващ мъж. Когато една приятелка ѝ напомня, че това е забранено според 2. Коринтяни 6:14, тя казва: „А, вярно, но Господ ми каза да се омъжа за него, за да мога да го доведа до Исус.“

Един мъж и една жена казват, че са християни, но живеят заедно, без да са женени. Когато един приятел им казва, че според Библията това е блудство, а никой блудник няма да наследи Божието царство (вж. 1. Коринтяни 6:9–10), мъжът отговаря: „Е, ти гледаш така на нещата. Но ние много се обичаме и затова в Божиите очи отдавна сме женени.“

Едно християнско семейство живее в лукс и разкош въпреки напътствието на Павел, че трябва да живеем просто и да се задоволяваме с храна и облекло (вж. 1. Тимотей 6:8). Тези хора обаче оправдават начина си на живот с безгрижния отговор: „За Божия народ е достойно само най-доброто!“

Или нека вземем един алчен бизнесмен, който ненаситно придобива всякакви имоти и богатства. Неговата философия е следната: „В парите няма нищо лошо. Лошо е само, ако човек ги обича.“ И дори насън не му хрумва, че точно тази любов към парите може би е неговият собствен грях.

Хората винаги се опитват да представят собствените си грехове благоприятно и по-невинно, отколкото Писанието позволява. И ако са твърдо решени да бъдат непокорни на Божието слово, те винаги си намират достатъчно добро (или лошо) оправдание.

17. ноември

„И когато принасяте сяпго за жертва, не е ли зло? И когато принасяте куцо или болно, не е ли зло? Я го занеси на началника си – ще бъде ли благоразположен към теб, ще те приеме ли? – казва Господ на Войнствата.

Малахия 1:8

За Божия народ изобщо не е стоял въпросът какви жертвени животни изисква Господ. Те е трябвало да бъдат без никакъв недостатък. Господ е очаквал от Израил да принася в жертва най-отбраните животни от стадата си. Той винаги иска най-доброто от нас.

Но какво правели израилтяните? Жертвали на Бога слепи, куци и болни животни. Добрите говеда и овце можели да се продадат на висока цена на пазара, или пък били предпочитани за разплод. Затова хората принасяли в жертва тези, които не ставали за нищо, и с това давали да се разбере, че за Господа това е достатъчно.

Но преди с потрес и презрение да осъдим израилтяните, нека размислим дали ние, съвременните християни, не вършим същото позорно нещо, като задържаме от Господа най-доброто, което имаме.

Ние прекарваме живота си в изграждане на състояние, създаване на име, строеж на вила сред природата, наслаждаване на нещата от живота. За Господа остава последният остатък от един вече изгорял живот. Най-добрите ни дарби се влагат в професията и кариерата ни, а Господ получава само случайно останалите ни свободни вечери или недели.

Ние възпитаваме децата си за този свят, насърчаваме ги да печелят много пари, да търсят добра партия за женитба и да си купят представителна къща с всички удобства. Никога обаче не им представяме работата за Господа като добър път, в който си заслужава човек да вложи живота си. Мисионерското поле е добро нещо, но само за децата на другите, не и за нашите.

Даваме парите си за скъпи коли, каравани и яхти, за първокласна спортна екипировка, и накрая може би даваме и по някой окаян лев за делото на Господа. Носим скъпи нови дрехи и се превъзнасяме, когато дарим старите си дрехи за някоя добра цел.

Това, което в крайна сметка изразяваме по този начин, е, че за Господа всичко е достатъчно добро, а най-доброто искаме да задържим за себе си. И тогава Господ ни казва: „Я иди и предложи това на президента си. И виж дали ще се зарадва.“ Президентът вероятно би се обидил. Да, и Господ също се обижда. Защо се отнасяме с Него така, както и през ум не би ни минало да се отнесем с президента?

Бог иска най-доброто от нас. А Той и заслужава най-доброто. Нека с цялата си искреност решим да Му отдаваме най-доброто, което имаме.

„Бъдете разумни като змиите и незлобиви като гълъбите.“

Матей 10:16

Важен елемент на практическата мъдрост е тактичността. Християнинът трябва да се научи да бъде тактичен. Това означава да стане чувствителен и да развие усета какво трябва да се казва или прави, за да се избягват оскърбления и да се заздравяват добрите отношения. Тактичният човек се поставя на мястото на другия и се пита: „Как бих искал аз да ми се каже или да се направи това или онова?“ Той се опитва да бъде дипломатичен, внимателен, благ и разбираещ.

За съжаление, християнската вяра има и множество нетактични последователи. Един класически пример за това е историята на един вярващ бръснар. Един ден един нещастен клиент влязъл в неговия салон и поискал да бъде обръснат. Бръснарят му вързал обичайната бяла престилка около врата и наклонил стола назад. Тогава клиентът видял на тавана голям надпис: „Къде искаш да прекараш вечността?“ Бръснарят насапунисал избобилно лицето на човека и докато точел бръснача в кожения ремък, започнал евангелизацията си с въпроса: „Е, готов ли сте да се срещнете с Бога?“ Клиентът скочил, изхвърчал навън със сапуна и престилката и никога никога не чул повече нищо за него.

Имало и един много усърден студент, който вечер излизал да евангелизира. Веднъж вървял по една тъмна улица и видял пред себе си в сянката една млада дама. Когато се опитал да я настигне, тя забързала крачка. Той обаче не се отказвал и също се забързал след нея. Тя отново качила темпото, и той след нея също. Най-накрая тичешком стигнала до вратата на къщата си и трескаво започнала да рови в чантата си за ключа. Когато той я настигнал, жената вече била така парализирана от страх, че дори не можела да извика. А той усмихнато ѝ подал една християнска брошура, обърнал се и си тръгнал, щастлив, че е достигнал още един грешник с евангелието.

При посещения в болници също е необходима голяма деликатност. Не помага особено да кажем на някого: „О, толкова зле изглеждате!“ Или: „Познавах един човек, който беше болен от същото като Вас, и доста бързо умря.“ На кого е полезно такова утешение?

А още по-внимателни трябва да бъдем, когато посещаваме хора, които скърбят за покойник. Не бива да бъдем като онзи тексасец, който казал на вдовицата на един убит политик: „Как пък можа това да стане точно в Тексас!“

Бог да благослови онези отлични светии, които изглежда винаги знаят коя добра и правилна дума е подходяща в съответния момент. И Бог да научи всички ни как да станем тактични и да не се държим като слон в стъкларски магазин.

19. ноември

„Зная твоите дела, скръб и бедност.“

Откровение 2:9

В Своите послания до църквите в Азия Господ Исус седем пъти казва „зная“. Обикновено изразът е използван положително. „Зная твоите дела... твоя труд... твоето търпение... скръб... бедност... любовта... вярата.“ В тези думи се крие безкрайна утеха, състрадание и насърчение за Божия народ.

В тази връзка Леман Щраус обръща внимание на следното: „Тук Исус не използва думата „гиноске“, която също често се превежда като „зная“, но има смисъла на „научавам, придобивам знание, опознавам“. Той използва думата „ойда“, която означава „имам пълнотата на знанието, напълно познавам нещо не само от наблюдения, а от опит“. Въпреки че светът не познава страдащите светии и дори ги мрази, те са познати на Господа и обичани от Него. Исус Христос познава преследванията и бедността от собствен опит. Той добре знае как светът гледа на християните. Мнозина изморени, измъчвани от изкушения и насърбени светии са били утешени и насърчени от тази простичка дума „зная“. Тази дума от устата на нашия Спасител докосва нуждите ни с Божията усмивка и прави така, че „страданията на настоящото време не са достойни да се сравнят със славата, която ще се открие в нас“ (Римляни 8:18).

Тази дума изразява Божието състрадание. Нашият велик Първосвещеник знае през какво минаваме, защото и самият Той го е преминал. Той е човек на скърби, навикнал на печал. Той също е страдал и е бил изкушаван.

Това изразява и Божията съпричастност. Като Глава на тялото, Исус споделя със Своите части изпитанията и преследванията. Човекът на скърби участва във всеки удар, който заплашва да разбие сърцето ни. Той не просто има информацията за това, което преживяваме, Той го знае така, като че в същия момент отново го преживява лично. Той чувства заедно с нас.

С това Бог изразява и обещанието си за помощ. Като наш Утешител Той винаги е до нас, за да ни помага да носим товара си и да избърсва сълзите ни. Той е до нас, за да превързва раните ни и да обърне в бяг враговете ни.

И накрая, тази дума обещава и награда. Господ знае всичко, което ние вършим и страдаме, защото сме едно с Него. Той внимателно регистрира всяко дело на любов, послушание и търпение. И един ден, може би дори и скоро, Той ще ни върне изобилно.

Ако точно сега преминаваме през мрачна долина на грижи и страдания, нека чуем какво ни казва Спасителят: „Аз зная всичко това.“ Ние не сме сами. Той е до нас в долината, Той ще ни преведе безопасно и сигурно ще ни отведе на така желаното място на нашето призвание.

„Внимавайте да не ви заплени някой с философия и с празна измама, според човешки предания и първоначалните неща на света, а не според Христос.“

Колосяни 2:8

Думата „философия“ всъщност означава любов към мъдростта, но е придобила по-широкото значение на търсене на действителността и смисъла на живота.

Повечето човешки философии са формулирани на свръхсложен теоретичен език. Те далеч надхвърлят възможностите на обикновените хора. Предназначени са за онези, които обичат да влагат всичките си интелектуални сили, за да изразяват човешките мисли с трудно разбираеми думи. Честно казано обаче всички човешки философии са напълно неадекватни. В нашия текст са наречени „празна измама“. Те се основават на човешките представи за естеството на всички неща и изключват Христос. За такъв прочут философ като Бертран Ръсел се разказва, че към края на живота си бил казал: „Междувременно разбрах, че философията е напълно изчерпана.“

Един мъдър християнин не се оставя да бъде пленен от високопарните безсмислици на съвременните интелектуалци. Той отказва да се поклоня пред олтара на човешката мъдрост. Вместо това той разбира, че всички съкровища на мъдростта и познанието са скрити в Исус Христос. Вярващият изпитва всички човешки философии с помощта на Божието слово и отхвърля всичко, което му противоречи.

Той не се чувства малоченен, понеже не може да разговаря с философите на техния почти чужд език или не може да следва сложния ход на мислите им. Не им се доверява дори и само затова, че не са в състояние да изразят посланието си просто и разбираемо, и се радва, че благовестият е такова, че дори и съвсем прости, дори и глупави хора, могат да го схванат.

Вярващият разобличава съвременните философии като измами на змията, която казва: „Ще бъдете като Бога“ (Битие 3:5). С това всъщност човек бива изкушен да издигне разума си над Божиите мисли. Но мъдрият християнин се противопоставя на лъжата на Сатана. Той отхвърля човешките „помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога“ (2. Коринтяни 10:5).

21. ноември

„... в Името на Исус да се поклони всяко коляно от небесните и земните, и подземните същества и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бог Отец.“
Филипяни 2:10–11

Каква гледка ще бъде това! Всички колена по целия свят ще се преклонят пред свящото Име на Исус! Всеки език ще изповяда, че Той е Господ! Бог е решил това и то ще стане със сигурност.

Но забележете, че това не означава, че всички ще се спасят. С това Павел не казва, че всички живи същества в крайна сметка ще приемат Христос като свой жив и любящ Господ. По-скоро той обяснява, че онези, които в този живот оказват да Го признаят, ще бъдат принудени да го направят в следващия живот. Тогава всички ще трябва да се покорят на Бога.

Джон Стот казва следното в една своя лекция под надслов „Исус е Господ“: „По време на церемонията по коронясване на Нейно величество кралицата в Уестминстърското абатство един от най-вълнуващите моменти беше, когато кентърбърийският архиепископ, най-висшият гражданин на страната, непосредствено преди същинската коронация провъзгласи четири пъти към всички посоки на света – на север, юг, изток и запад: „Господа, представям ви неоспоримата кралица на тази империя. Готови ли сте да ѝ отдадете слава?“ И едва когато четири пъти беше отекнал силен одобрителен вик в църквата, короната беше положена на главата ѝ.“ И след това Стот продължава: „Тази вечер аз ви питам, дами и господа: Представям ви Исус Христос като вашия неоспорим Цар и Господ. Готови ли сте да Му отдадете слава?“

Този настойчив въпрос отеква през всички векове. От мнозина се чува одобрителния вик: „Да, Исус Христос е нашият Господ.“ От други идва презрителният отговор: „Ние не искаме този да царува над нас.“ Но свитият юмрук един ден ще бъде разтворен насила и коляното, което досега не се е превивало, ще се поклони пред онзи, чието Име е над всички имена. Трагичното е, че тогава ще бъде твърде късно. Благодатното време има край. Тогава възможността да се довериш на Спасителя ще бъде отминала. Онзи, чиято власт сме стъпкали под краката си, тогава ще бъде Съдията, седящ на голям бял престол.

Ако Той още не е твой Господ, изповядай Го още сега. Бъди готов да Му отдадеш слава.

„Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам...“

1. Коринтяни 13:1

Когато една млада певица дебютирала на оперната сцена, един критик писал, че превъзходният ѝ глас сигурно би бил още по-добър, ако някога е била влюбена. Той открил, че любовта още ѝ липсвала. Явно песнето ѝ било технически съвършено, но му липсвала топлината.

Ние също можем да вървим през живота, като спазваме всички предписани правила. Можем да сме честни, достойни за доверие, праведни, щедри, енергични и смирени. Но всички тези добри качества не могат да компенсират липсата на любов.

За много от нас е трудно да разберат как могат да даряват и получават любов. Наскоро четох за един известен човек, който „можел всичко, само не и да изрази любовта си към хората, които обичал“.

Джон Уайт пише в своята книга „Хора в молитва“: „Дълги години се страхувах да бъда обичан. Нямах нищо против самият аз да дарявам на някой друг любов (или поне това, което смятах за любов), но се чувствах изключително неудобно, когато някой, било то мъж, жена или дете, се отнасяше с мен прекалено любвеобилно. В нашето семейство не се бяхме научили как да боравим с любовта. Не се бяхме упражнявали да показваме или да приемаме любов. С това нямам предвид, че не сме се обичали, или че не сме имали възможност да го покажем. Но просто бяхме твърде много англичани в това отношение. И когато аз бях на деветнадесет години и отивах на война, баща ми направи нещо напълно неочаквано. Той сложи ръцете си на раменете ми и ме целуна. Бях като ударен от гръм. Не знаех какво трябва да кажа или да направя. За мен това беше много конфузен момент, докато за баща ми трябва да е било много тъжно.“

Един ден Джон Уайт сънувал сън: Христос стоял пред него и протягал към него ръцете Си с белезите от гвоздеите. Отначало той се почувствал безпомощен и не знаел как да приеме любовта на Исус. Но после се помолил: „О, Господи, искам да взема ръцете Ти, но не мога.“

„В мълчанието, което последва после, у мен се надигна сигурността, че защитната стена, която бях издигнал около себе си, постепенно ще бъде съборена и аз мога да се науча какво означава да ме обгръща и изпълва любовта на Исус Христос.“

Ако сме издигнали около себе си защитни стени, които спират потока на любовта към нас и от нас, трябва да оставим Господ да събори тези стени и да ни освободи от страховете, които ни правят студени християни.

23. ноември

„... който търси злото, то ще дойде върху него.“

Притчи 11:27

Ако ни е необходимо доказателство за това, че злото се връща, трябва само да вземем някой вестник, да го отворим наслуки, и веднага ще намерим някое доказателство. Аз веднъж пробвах и случайно попаднах на следните новини:

Един военопрестъпник от нацистка Германия, който в продължение на 35 години успешно се укривал в Латинска Америка, сега се самоубил. Страхът от залавяне, присъда и евентуална екзекуция направили живота му непоносим.

Един 74-годишен мъж бил отвлечен от трима въоръжени мъже, които после поискали 90,000 долара откуп от сина му. Синът бил известен търговец на наркотици, който постоянно бягал от полицията.

Един член на американската камара на представителите бил отстранен от длъжността си, защото взел подкуп от някого с обещанието да му направи някаква политическа услуга. Изглежда, че изключването му ще е постоянно.

Афганистанските бунтовници продължават да се бият срещу руските войски. В статията във вестника обаче не се споменава, че наскоро правителството на Афганистан нареди да бъде срината с булдозери единствената християнска църковна сграда в страната. Може би руската окупация е Божие отмъщение?

Един полицейски капитан излъгал, че колата му е открадната, с надеждата да получи голяма сума от застраховката. Досега бил считан за изключително добър служител и вероятно един ден щял да стане началник на полицията. Сега бил уволнен от полицейска служба и чакал съдебно разследване.

Понякога и ние като псалмиста се изкушаваме да завиждаме на злите. Изглежда, че те най-спокойно се обогатяват в този свят и всичко им върви добре. Но ние забравяме, че при това те неизбежно жънат вина, позор и постоянен страх от залавяне. Често стават и жертва на изнудвачи. Страхуват се за живота си и за живота на семейството си. Трябва да поддържат сложни системи за сигурност. Винаги са изложени на риска от залавяне, скъпи съдебни процеси, парични глоби и затвор. Животът им се превръща в кошмар, а не в мечтата, на която са се надявали.

Един човек, който добре бил научил този урок, казал веднъж на проповедника Сам Джоунс: „Аз знам този стих от Библията и знам, че той наистина е верен!“ Той бил изпитал в живота си, че присъщите на греха последствия са неизбежни и крайно неприятни.

Един епископ се разхождал един ден сам из градината си и размислял за събитията от изминалата седмица. Когато изведнъж го връхлетял споменът за една много конфузна случка, той избухнал в порой от ругатни, които били меко казано твърде солени. Точно тогава от другата страна на високата ограда по улицата минавал един човек от неговата църква, който чул не особено духовните слова на своя епископ и замръзнал изумен.

Това е случай на тайно псуване – тежко изкушение в живота на много Божии деца, които иначе живеят сериозно с Господа. Стогици стенат под товара на този лош навик. Те разбират колко позорно за Господа е псуването и как омърсява собствения им живот. Но всичките им усилия да се отучат от този навик се оказват безуспешни.

Нежеланият порой от думи се изсипва обикновено, когато човек е сам (или поне така си мисли) и е подложен на нервно напрежение. Понякога ругатните са външният израз на натрупан гняв. Понякога по този начин даваме воля на разочарованието си. В случая с епископа това била естествената му реакция на срама, че е попаднал в такова неудобно положение.

Но още по-страшен от тормоза на това тайно псуване е страхът, че някой ден такива думи могат да се отронят от устните ни и на публично място. Или ако говорим насън. Или ако сме в болницата под упойка.

Петър се върнал към този стар навик в нощта, когато Спасителят бил изправен пред съда. Когато се разбрало, че той трябва да е бил от другарите на Исус от Галилея, той се отрещъл с клетви и проклетия (вж. Матей 26:74). В спокойно състояние той никога не би направил това, но сега бил в опасност и крайна нужда и думите му дошли с такава лекота, каквато той познавал само от времето преди да повярва.

Въпреки най-добрите ни намерения и най-сериозните ни решения такива думи ни се изплъзват, преди изобщо да успеем да помислим. Те ни изненадват напълно неподготвени.

Трябва ли да се отчайваме и да се предаваме пред този Голиат в нашия живот? Не, ние имаме обещание за победа над това изкушение, както и над всички други (вж. 1. Коринтяни 10:13). Първо трябва да изповядаме греха и да се отвърнем от него, и то всеки път, когато отново изпадне в слабост. После трябва да викаме към Бога и да Го молим Той да внимава за устните ни. Трябва да Го молим за сила да реагираме спокойно и кротко на неприятните обстоятелства в живота си. Понякога помага и разговор с някой друг вярващ – когато в негово присъствие признаем грешката си, се оказва по-лесно да се отучим от вредния навик. И накрая трябва постоянно да си напомняме, че нашият небесен Отец чува всичко, дори и хората тук на земята да не го разберат. Мисълта колко е обидно псуването за Бога, би трябвало наистина да ни спира.

25. ноември

„... и бъдете благодарни.“

Колосяни 3:15

Благодарното сърце осветлява целия живот. След приключването на обяда едно от децата казва: „Много вкусно беше яденето, мамо!“ Това изречение създава нова сърдечност в и без това вече щастливото семейство.

Твърде често ние забравяме да изразяваме благодарността си. Веднъж Господ Исус изцелил десетима прокажени, но само един-единствен се върнал при Него, за да Му благодари, и той бил самарянин (вж. Лука 17:17). От това можем да научим две неща. Благодарността е рядка в света на падналия човек. И когато се среща, често идва оттам, откъдето най-малко сме я очаквали.

Ние лесно се засягаме, когато сме направили нещо добро за някого, а той дори няма елементарната учтивост да ни каже „благодаря“. От това обаче трябва да научим как се чувстват другите, когато не им отдадем благодарността за нещо, което те са направили за нас.

Дори повърхностно четене на Библията ни показва, че навсякъде в напътствията и примерите се набляга колко е важна нашата благодарност към Бога. Ние имаме толкова много неща, за които трябва да Му бъдем благодарни – изобщо не можем да ги изброим. Целият ни живот всъщност трябва да бъде благодарствен псалм за Него.

О, десет хиляди езика и уста хилядократно
ако имах, щях да пея от сърце и от душа
песен благодарсвена след песен
за това, което Бог в Свойта милост ми дари.

Ние трябва да се приучаваме към навика да си благодарим един на друг. Едно сърдечно ръкостискане, едно обаждане по телефона, едно писмо – какъв подем могат да предизвикат! Един много възрастен лекар получил от един от своите пациенти кратко благодарствено писмо заедно с плащането на сметката за лечението. Той го запазил сред най-скъпоценните си притежания – то било първото такова писмо, което бил получил в целия си живот.

Ние трябва веднага да благодарим за подаръци, за гостоприемство, за возене с кола, за даване на инструменти назаем, за любезност и за всякакви услуги, които ни се правят.

Глупавото е, че твърде често ние смятаме, че тези неща се разбират от само себе си. Или не ни стига дисциплината да седнем и да напишем писмо. В този случай трябва да работим над себе си, да придобием навика да благодарим, да развием съзнание за това, което имаме, и за което трябва да сме благодарни. И трябва да се упражняваме веднага да изразяваме признанието си. Защото, когато една благодарност дойде спонтанно и веднага, тя е двойно по-ценна.

„Където няма видение, народът се покварява, а блажен онзи, който пази закона.“
Притчи 29:18

Често под това се разбира, че един народ трябва да има цели, към които да се стреми. Хората трябва да имат пред очите си програма, ясна представа за желаните резултати и за стъпките, които ще ги отведат до там.

Но думата „видение“ тук означава „откровение от Бога“. Основната мисъл е, че там, където Божието слово не е известно и не се почита, хората се покваряват.

Контрастът на това е във втората част на стиха: „Блажен онзи, който пази закона.“ С други думи, пътят на благословието е да се покоряваме на Божията воля, която откриваме в Неговото Слово.

Нека първо разгледаме първата част. Там, където хората вече не искат да знаят нищо за Бога, те стават разюздани в поведението си. Нека предположим, че една цяла държава се отвърне от Бога и започне да обяснява всичко на основата на еволюционни процеси. Смята се, че човекът е резултат от чисто природен процес, а не творение на свръхестествено същество. Ако това е така, вече няма основа и за никакви морални предписания. Нашето поведение е автоматичният резултат от определени естествени причини. Лън и Лийн сочат следното в своята книга „Новият морал“: „Ако първата жива клетка се е развила чрез еволюция, т. е. чрез чисто естествен процес на една безжизнена планета, ако човешкият мозък по същия начин е продукт на естествени и материални сили като един вулкан, тогава е напълно безсмислено да се обвинява южноафриканското правителство заради политиката на апартейд, защото по същия начин не може да се обвинява един вулкан, че изригва лава.“

Ако Божието слово се отхвърля, вече няма абсолютни принципи за добро и зло. Тогава моралните норми зависят от отделните хора или от групи хора, които ги застъпват. Хората стават съдии на собственото си поведение. Тяхната философия става следната: „Ако имаш добро чувство, направи го.“ А ако може да се каже, че „всички правят така“, това вече е достатъчно оправдание.

По този начин хората се покваряват. Те потъват в блудство, прелюбодеяние и хомосексуализъм. Престъпността и насилието застрашително нарастват. Лъжите и измамите се превръщат във всепризнат начин на действие. И обществото постепенно се разпада.

„Но блажен онзи, който пази закона.“ Дори ако останалият свят вилнее наоколо, един вярващ може да открие добрия живот във вярата и послушанието на Божието слово. Това е единственият път, по който ние трябва да вървим.

Пророкувано е, че колкото повече приближава края на този свят, толкова повече хора ще изгубват надеждата, че Исус Христос може да се завърне всеки момент. Но истината остава, независимо дали хората я застъпват, или не.

Фактът е, че Господ Исус може да се върне всеки момент. Ние не знаем нито деня, нито часа, в който Младоженецът ще дойде, за да вземе Своята невеста; това означава, че Той би могъл да дойде още днес. Няма друго пророчество, което да трябва да се изпълни, преди да чуем Неговата команда, гласа на архангела и Божията тръба. Вярно е, че тежки времена очакват Божията църква, докато тя все още живее на земята, но ужасите на Голямата скръб не са нейната съдба. Ако църквата трябва да премине през тази скръб, това би означавало, че Господ не може да се завърне, преди да са минали поне седем години, защото сега, разбира се, още не сме навлезли в това страшно време.

Множество текстове от Библията говорят, че ние трябва да сме постоянно готови за Второто пришествие на Господа. Нека прочетем следните стихове:

„... нашето спасение е по-близо сега, отколкото, когато повярвахме.“ (Римляни 13:11)

„Нощта напредна, а денят приближи.“ (Римляни 13:12)

„Господ е близо.“ (Филипяни 4:5)

„Защото още твърде малко време и ще дойде Този, който има да дойде, и няма да се забави.“ (Евреи 10:37)

„... защото Господното пришествие приближи.“ (Яков 5:8)

„А краят на всичко е близо.“ (1. Петрово 4:7)

Всички тези стихове изглеждат написани, за да създадат у нас впечатлението, че пришествието на Господа е непосредствено предстоящо. Това е събитие, което трябва да очакваме. При това трябва да бъдем усърдни в служението на Бога и вярно да вършим работата си като Негови управители.

Р. А. Тори е казал: „Непосредствено предстоящото пришествие на Господа е най-силният аргумент на Библията за един чист, себеотрицателен, посветен, отделен от света и активен живот в служение за Него. В много от нашите проповеди ние подтикваме хората да водят свят живот и да се трудят старателно, понеже смъртта ни изненадва много бързо. Но Библията никога не се аргументира така. Тя винаги казва: Христос идва, бъдете готови, когато Той дойде.“

Нашата отговорност е напълно ясна. Слабините ни трябва да са препасани и светилникът ни да гори, и трябва да бъдем като слуги, които чакат господаря си (вж. Лука 12:35–36). Не бива да вярваме на онези, които учат, че нямаме право да очакваме Исус Христос всеки момент. Нека по-добре вярваме на предстоящото Му пришествие, да говорим с голяма радост за него и нека тази истина свети в живота ни.

„Но с Божията благодат съм, каквото съм.“ 1. Коринтяни 15:10

Едно от мъченията в живота, които сами си предизвикваме, е опитът да бъдем нещо друго, някой, който всъщност никога не е трябвало да бъдем. Всеки човек е уникално Божие творение. Някой е казал: „След като Бог ни е създал, Той е счупил калъпа.“ Той не е искал да се опитваме да променяме Неговото творение.

В тази връзка Максвел Малц пише: „Ти като личност не се състезаваш с никоя друга личност, просто защото в целия свят няма друг човек, който да е като тебе или дори от същия вид. Ти си индивид. Ти си уникален. Ти не си като никой друг и не можеш да станеш. От теб не се очаква да бъдеш като някой друг, и от никой друг човек не може да се изисква да бъде тако теб.“

„Бог не е създал стандартен модел, на който да залепи етикет с надпис: „Това е истинският човек.“ Той е създал всяко човешко същество като уникален единичен екземпляр, също както е направил всяка снежинка единствена и уникална.“

Всеки от нас е плод на Божията мъдрост и любов. Като ни е създал такива, каквито сме, Той е знаел точно какво е вършел. Външният ни вид, интелигентността ни и дарбите са най-доброто, което Господ е можел да предвиди за нас. Това е резултатът от Неговото безкрайно знание и Неговата безгранична любов към нас – Той е направил всичко точно подходящото за нас.

И така, ако искаме да сме някой друг, това всъщност е обида към Бога. С това ние Му даваме да разбере, че нещо е сбъркал или ни е лишил от нещо, което би било по-добро за нас.

Ако копнеем да сме някой друг, това е безсмислено желание. В начина, по който Бог ни е направил, и в нещата, които ни е подарил, има смисъл и цел. Разбира се, можем да подражаваме на добродетелите на други хора, но това, за което тук размишляваме, е по-скоро какво представяваме като Божии творения.

Ако ходим през този живот, постоянно недоволни от Божия план за него, биваме направо парализирани от чувства на малоценност. Но тук изобщо не става дума за това какво струваме. Ние не сме малоценни, ние сме уникални.

Опитът да станем някой друг е обречен на неуспех от самото начало. Това е така немислимо, както ако малкият ни пръст се опиташе да поеме функцията на сърцето. Това никога не е било Божието намерение и просто не действа.

Правилното отнoшение е да кажем заедно с Павел: „С Божията благодат съм, каквото съм.“ Ние трябва да се радваме на това, което сме според ясния план на Бога, и да вземем решение да употребяваме това, което сме, и което имаме, колкото може повече за слава на Господа. Със сигурност има много неща, които никога няма да можем да направим, но има и други, които можем, и които никой друг не може.

29. ноември

„Аз не мога да върша нищо от Себе Си.“

Йоан 5:30

На два пъти в пета глава на Евангелието от Йоан Господ Исус казва, че не може да върши нищо от Себе Си. В ст. 19 се казва: „Истина, истина ви казвам: Синът не може да върши от само Себе Си нищо“, а тук, в ст. 30, същата мисъл се явява отново.

Когато четем този стих за първи път, можем да се разочароваме. Той изглежда казва, че Исус е бил ограничен във властта Си, също както сме ние, хората. Но ако Той е Бог, както сам е казвал, трябва да бъде всемогъщ. Как би могъл тогава да каже, че от Себе Си не може да направи нищо? И действително, враговете на евангелието са цитирали този стих, за да докажат, че Исус не е бил нищо повече от обикновен човек с неговата човешка недостатъчност.

Но нека разгледаме стиха по-подробно! Тук нашият Господ не говори за Своята физическа сила. Това, на което Той набляга, е че Той така стрикно се придържа към волята на Своя Отец, че не би могъл да направи нищо по Своя собствена инициатива. В морално отношение Той е бил така съвършен, че не е можел да действа своеволно. Той не е искал да върши нищо друго освен Божията воля.

Аз и ти не можем да твърдим, че не можем да направим нищо от само себе си. Твърде често ние действаме независимо от Господа. Вземаме решения, без да Го попитаме преди това. Поддаваме се на изкушения с пълното съзнание, че съгрешаваме. Поставяме собствената си воля над Божията воля. Господ Исус обаче не е можел да направи нищо такова.

Затова тези стихове не доказват, че Исус Христос е бил слаб и ограничен, а точно обратното – че е бил божествен и съвършен. Това се вижда ясно, ако се прочете целият пасаж, а не се спре до средата. В ст. 19 Исус казва: „Синът не може да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; защото това, което Той върши, същото върши и Синът.“ С други думи, Синът не може да действа независимо от Отца, но Той може да върши всичко, което и Отец върши. И така, всъщност това е заявление на Исус, че Той е равен с Бога.

А целият ст. 30 гласи: „Аз не мога да върша нищо от Себе Си; както чувам, така и съдя; и съдът Ми е справедлив, защото не търся Моята воля, а волята на Отца, който Ме е пратил.“ Това означава, че Исус е взимал Своите решения само въз основа на напътствията, които е получавал от Своя Отец, и че пълното Му подчинение на Божията воля е било гаранцията за това, че тези решения са правилни.

Дж. С. Бакстър сочи, че този пасаж съдържа седем ясни заявления на Исус, че е равен на Бога. Той е равен на Бога в Своето действие (ст. 19), в Своето знание (ст. 20), във възкресяването на мъртвите (ст. 21, 28–29), в съденето (ст. 22, 27), в почитта (ст. 23), в даряването на вечен живот (ст. 24–25) и в това, че сам има живот в Себе Си (ст. 26). Нашият Спасител наистина не е слабо, крехко творение с ограничена мощ. Той е всемогъщият Бог, приел човешка плът и кръв.

„Носете си товара един на друг и така ще изпълните Христовия закон.“

Галатяни 6:2

„... защото всеки ще носи своя си товар.“

Галатяни 6:5

Ако човек прочете тези стихове повърхностно, лесно може да остане с убеждението, че те са в явно противоречие. В първия се казва, че трябва да си помагаме един на друг в носенето на товара, а във втория – че всеки трябва да носи собствения си товар.

Думата, която е преведена като „товар“ в ст. 2, означава всичко, което потиска човека духовно, емоционално и физически. В непосредствения контекст става дума за тежкия товар на вина и безнадеждност, който обременява живота на един човек, заловен в прегрешение (вж. ст. 1). Ние помагаме на такъв брат, ако с любов го прегърнем през рамото и го спечелим отново за живот в общение с Бога и Неговия народ. Но товарът се състои и от грижи, нужди, изкушения и разочарования в живота, с които от време на време трябва да се справяме. Ние носим един на друг товара си, като взаимно се утешаваме, насърчаваме, споделяме помежду си материалните неща и си даваме полезни съвети. Това означава, че се поставяме на мястото на другия, за да разберем проблемите му, дори и това да ни струва много. Ако правим това, ние изпълняваме Христовия закон, а именно да обичаме ближния си. Проявяваме любовта по съвсем практически начин, като даваме нещо за другите и сами се изразходваме за тях.

„Товарът“ в ст. 5 означава нещо съвсем друго. Тук товарът е просто нещо, което трябва да се носи, без да се уточнява леко ли е, или тежко. С това Павел има предвид, че всеки трябва да носи собствената си отговорност, когато се яви пред Христовото съдилище. Тогава вече няма да има значение как сме се представили в сравнение с другите. Ще бъдем преценявани въз основа на собствените си дела, така, както са записани. Съответно ще получим наградата си.

Връзката между двата стиха ми изглежда следната: когато един човек изправи някой друг, хванат в прегрешение, той лесно би могъл да попадне в друга клопка, като започне да чувства превъзходство. Ако някой носи товарите на някой паднал брат, би могъл да си помисли, че вече стои на по-високо духовно ниво. Тогава той се чувства много по-добър в сравнение с този, който е извършил греха. Павел обаче му напомня, че когато самият той застане пред Господа, ще трябва да отговаря за собствените си дела и за собствения си характер, а не за действията на някой друг. Там ще трябва съвсем сам да понесе товара на своята отговорност.

И така, тези два стиха не си противоречат, а са в много тясна връзка помежду си.

1. декември

„Ако ... чуеш, ... тогава да разследваш, да издириш и добре да разпиташ, и ето, ако е истина и е сигурно...“ Второзаконие 13: 12, 14

Когато се чуел слух, че народът в някои от израилевите градове бил оставил Бога и се покланял на идоли, трябвало първо да се проведе подробно разследване, преди да се предприемат някакви наказателни мерки.

И ние трябва да бъдем също така предпазливи, когато чуем някой слух или клюка. Първо трябва да зададем шест въпроса за проверка: От слух ли знам тѣѣа, или съм го чул лично? Разследвал ли съм сам? Издирил ли съм? Разпитал ли съм добре? Истина ли е? Сигурно ли е?

Наистина би било добре да подходим с такава точност и предпазливост, преди да предадем нататък някоя сензационна новина, каквато от време на време се появява в религиозните среди. Ето няколко примера.

Преди известно време се разнесе слухът, че в пристанището на Ню Йорк се складираат камъни, с които ще бъде изграден отново храмът в Ерусалим. Някои християни много възторжено разпространиха тази новина, но скоро бяха изобличени, когато се разбра, че в това няма и следа от истина.

Друг път се разчу, че учените били обработили с компютър огромно количество данни за определяне на календара в хода на историята и че резултатите потвърждавали библейския разказ за дългия ден на Исус Навиев. Вярващите, които са жадни за всяка новина, която потвърждава твърдения на Библията, веднага усърдно разпространиха тази история в списания и лекции. Но после сапуненият мехур се спуска – новината се оказа безпочвен слух.

Наскоро беше измислено математическо изчисление, което да покаже, че някоя много омразна фигура от обществения живот може би е Антихристът. Изчислението се правело така: на всяка буква от името на човека се приписва число. След това следва поредица от събиране, изваждане, умножение и деление, в резултат на което се получава числото 666. Разбира се, това не доказва абсолютно нищо. Математическите изчисления могат да се направят така, че името на който и да било произволен човек да даде като резултат 666.

Аз имам една християнска брошура, в която пише, че в последните дни от живота си Чарлз Дарвин се бил отрекъл от еволюцията и се върнал към своята вяра в Библията. Това може и да е вярно, и на мен ми се иска да го вярвам. Може би един ден ще разбере дали наистина е вярно. Но досега не съм намерил никакви доказателства за тази история и не смея да я разпространявам, докато не мога да я потвърдя.

Ние бихме си спестили много конфузни моменти и бихме запазили християнството от ситуации, които го представят в лоша светлина, ако винаги прилагаме шестте въпроса за проверка, които откриваме в днешните стихове.

„... като си говорите с псалми и химни и духовни песни, като пеете и възпявате в сърцето си Господа.“
Ефесяни 5:19

Пеенето е тясно свързано с изпълването със Светия Дух, като че ли песента е едно от естествените следствия на това изпълване. Може би на това се дължи, че почти всички големи съживителни движения в историята винаги са били съпроводени от песни.

Никоя друга група хора няма толкова много неща за възпяване като християните и никой народ на земята няма толкова богато наследство от псалми, химни и духовни песни. Нашите химни изразяват на величествен език това, което толкова често чувстваме, но не можем да формулираме с думи. Някои песни съдържат и мисли, които далеч надхвърлят собствената ни опитност – химни на пълно отдаване като например „Всичко предавам на Исус“. Но и ние можем да пеем такива песни като израз на нашата цел и надежда.

При християнските песни не са толкова важни ритъмът или мелодията, или хармонията. Същественото е посланието да идва от сърцето и да се издига към Бога със силата на Светия Дух. Мери Баули изразява това така:

О, Господи, няма значение колко красиво Ти пеем.

Само докоснатото от Духа сърце може наистина да ти принесе нещо.

Божият Дух може да използва песните по същия начин както и проповядването на Словото. Майката на Гратан Гинес чула един ден един селянин, който си пеел, докато орял, и от това размислила още веднъж и не отишла на реката, където смятала да се удави. Д-р Гинес казва по-късно: „Всичко, което съм за Бога, всъщност дължа на един обикновен селянин християнин, който пеел за слава на Бога, докато вършел тежката си работа.“

Онези, които служат чрез християнска музика, трябва обаче винаги да се пазят от две опасности. Едната е, че собственото Аз може внезапно да се надигне и да се направи на важно. Както при другите форми на обществено служение, и тук е много лесно човекът да излезе на преден план. Винаги съществува изкушението да искаме да направим на хората впечатление със собствения си талант, вместо да пеем за слава на Бога и за благословение на Божия народ.

Другата опасност е да пеем и свирим по-скоро за развлечение отколкото за изграждане. Напълно е възможно да пеем думите с високо музикално майсторство, но въпреки това посланието да не достига до сърцата на слушателите. А можем и да въодушевяваме хората с песни, които нямат стойност като смисъл, които са глупави и повърхностни и с това безчестят Господа, когото обичаме.

Различните култури имат и различен музикален вкус, но навсякъде песните трябва да бъдат сериозни от гледна точка на учението, почти телни спрямо Бога и духовно изграждащи.

3. декември

„... онзи, който едно време ги е гонил, сега проповядва вярата, която някога е разорявал.“
Галатяни 1:23

Когато Савел от Тарс повярвал, църквите в Юдея чули, че този заклет враг на християнската вяра сега бил станал пламенен проповедник и защитник на благовестието. Това било много изумително обръщение.

И в сегашни времена е имало такива впечатляващи случаи, при които хора са се обръщали така радикално.

Лорд Литълтън и Джилбърт Уест решили заедно да опровергават вярата на поддръжниците на Библията. Литълтън искал да събере доказателства срещу разказите за обръщението на Савел, а Уест смятал да докаже недвусмислено, че възкресението на Исус Христос не е нищо повече от мит. „И двамата трябвало да признаят, че доста са отвикнали от четене на Библията, но дошли до убеждението, че ако искат да са честни, трябва поне да изследват основно наличните доказателства. Често сравнявали работата си по различните теми. При един от тези разговори Литълтън споделил със своя приятел, че постепенно придобива чувството, че във всичко това може и да има нещо. Другият отговорил, че и той е бил малко смутен от резултатите на изследването си. Когато накрая двете книги завършени, двамата автори се срещнали отново и установили, че всеки от тях в крайна сметка, вместо да напише книга против вярата, е потвърдил и подкрепил тезите, които преди това искал да осмее. И така, те се съгласили, че след като са проверили подробно всички доказателства като правни експерти, вече не им оставало нищо друго, освен честно да признаят това, което свидетелствали библейските разкази и по двете теми.“ Книгата на лорд Литълтън била публикувана под заглавието „Обръщението на Павел“, а книгата на Уест – под заглавието „Възкресението на Исус Христос“.

Робърт Ингерсол, който изобщо не бил християнин, вдъхновил Лю Уолъс, който пък бил твърде безразличен към религиозните въпроси, да напише книга, която да доказва, че разказите за Исус Христос са неверни. Уолас прекарал години наред в изследвания по тази тема, за голяма скръб на жена си, която принадлежала към методистката църква. После започнал да пише. И когато бил завършил почти четири глави, трябвало да признае, че разказите за Исус Христос просто са верни. Паднал на колене, покаял се и де соверил на Христос като свой Господ и Спасител. По-късно написал книгата „Бен Хур“, в която Христос е представен като Божият Син.

Франк Морисън искал да напише история, свързана с Исус, но понеже не вярвал в чудеса, решил да се ограничи само до седемте дни преди Разпятието. Но когато прочел съответните библейски разкази, той разширил темата и включил и Възкресението. И скоро се убедил, че Христос наистина е възкръснал, приел Го като свой Спасител и написал книгата: „Кой е отместил камъка?“ Първата глава носи многозначителното заглавие „Книгата, която не искаше да се напише“.

Библията е жива и действена и по-остра от всеки двоустър меч. Тя е най-доброто доказателство сама за себе си.

„... и го изпълних с Божия Дух ... и във всякакво изкуство.“

Изход 31:3

Днешният стих се отнася за Веселеил, който бил подготвен от Божия Дух да надзирава изграждането на светилището. Той бил умел в работенето на злато, сребро и бронз, можел да сече камъни и да ги влага, и да изрязва дърво. Божият Дух го бил направил изкусен във всички тези практически работи.

В един календар се цитира Е. Трамп, който бил казал: „Ние като цяло пропускаме тази страна на служението на Светия Дух. Дали във фабриката, или в офиса, или в домакинството, вярващият навсякъде може да има помощта на Светия Дух при ежедневната си работа. Един човек, когото добре познавам, е превърнал заводския си тезгях в олтар. Една наша Марта е превърнала кухненската си маса в център на грижа и общение. А един друг е превърнал бюрото си в офиса в амвон, от който говори и пише, и поверява ежедневните неща на Господа и Царя.“

В Назарет днес има една християнска болница, която приема предимно арабски пациенти. На партера на тази болница има параклис. Но когато някой проповедник стане да говори в нея, той не се качва на амвон, а застава зад един лъснат до блясък дърводелски тезгях с дървено менгеме на единия край. Това е един хубав спомен за това, че нашият Господ е живял като син на дърводелец в Назарет и вероятно самият Той е работил като такъв.

Един лекар в западните щати се стараел да лекува не само тялото на своите пациенти, но и душата им. Понякога, когато говорел в кабинета си с някого и го бил прегледал основно, той предполагал, че проблемите му са по-скоро душевни, отколкото физически. Тогава още същата вечер отивал в дома на този пациент и звънял на вратата. Човекът отначало се стряскал, когато го виждал. Но после докторът любезно казвал: „Сега искам да ви посетя не като лекар, а като приятел. Искам да поговоря с вас за нещо. Имате ли нещо против да вляза?“ Разбира се, пациентът нямал нищо против и така докторът влизал и си говорел с него за духовните му нужди. Обяснявал му, че Господ Иисус може да даде решение на тези проблеми. Много от неговите пациенти предавали живота си на Господа и започвали да Му служат. Много хора ще бъдат вечно благодарни на този лекар за неговото служение и за това, че се е погрижил за душата им също както за физическите им болести.

Господ и днес има много необичайни амвони по целия свят. Много християни са се научили как могат да превърнат ежедневните си занимания в дело на Царя.

5. декември

„Видях страданието на народа Си ... и чух вика им поради притеснителите им; да, познах неволите им.“

Изход 3:7

В живота има много сериозни кризисни ситуации, в които Сатана пуска в действие тежката си артилерия против Божия народ. Тогава небето е черно, земята се тресе и изглежда, че няма и искрица надежда. Но Бог е обещал, че в моментите на крайна нужда Той ще изпрати подкрепление на народа Си. Божият Дух издига знаме срещу дявола, и то точно в необходимия момент.

Изгледите са били мрачни за Божия народ, когато той живеел в робство под властта на египетския тиранин. Хората се превивали под товара и камшиците на надзирателите. Но Бог не бил безразличен към това. Той добре чувал стоновете им. И призовал Мойсей да се яви пред фараона и накрая да изведе народа на свобода.

По времето на съдиите чужди нашественици потискали и тормозели израилевите племена. Но в най-тъмния час Бог издигал спасители, които отблъсвали врага и установявали мир.

Когато Сенахирим, асирийският цар, излязъл с войската си срещу Ерусалим, изглеждало сигурно, че Юда ще бъде пленен. По човешки нямало никаква възможност да се спре гигантът нашественик. Но Ангелът Господен преминал през нощта през асирийския стан и избил 185,000 души (вж. 4. Царе 19:32–37).

Когато Естир била царица на Персия, врагът се погрижил да бъде издаден указ, който не можел да се променя, за избиването на всички юдеи в царството. Но дали Бог бил безсилен пред този закон на мидяните и персите? Ни най-малко. Той обърнал нещата така, че бил издаден друг указ, който разрешавал на юдеите да се защитят в този съдбовен ден. И те, разбира се, постигнали решителна победа.

Когато Савонарола видял бедността, потисничеството и неправдата, които се ширели из цяла Флоренция, той се превърнал в знаме в ръката на Светия Дух и въвел основни реформи.

Когато Мартин Лутер започнал да се бори срещу продаването на индулгенции и други грехове на църквата, в мрачните векове изгряла светлина.

Кръвожадната кралица Мери унищожавала истинската християнска вяра в Англия и Шотландия. Но в това отчаяно време Бог призовал един мъж на име Джон Нокс. „Нокс паднал по очи в праха пред Бога и цяла нощ Го умолявал да отмъсти за Божиите избрани и да му даде Шотландия; иначе искал да умре. И Господ му дал Шотландия и свалил кралицата от престола.“

Може би ти преживяваш една от най-страшните кризи в живота си. Не се страхувай. Божият Дух ще ти изпрати подкрепление точно в правилния момент и ще те изведе на свобода, където можеш да си отдъхнеш. Довери Му се!

„Когато Ефрем говореше, наставаше трепет; той се издигна в Израел, но съгреши чрез Ваал и умря.“
Осия 13:1

В думите на праведния има огромна сила и авторитет. Когато той говори, това влияе върху живота на другите хора. Думите му тежат. Хората го гледат като един, който заслужава респект и послушание.

Но когато същият този човек падне в грех, той изгубва всякакво положително влияние върху другите. Авторитетният тон се изгубва от думите му. Хората вече не очакват съвет от него. И ако той все пак се опита да дава съвети, е много възможно да го погледнат с горчивина и да му кажат: „Лекаря, изцели себе си!“ Или: „Извади първо гредата от окоето си, и чак после можеш да извадиш и съчицата от моето.“ Устните на такъв човек са като запечатани.

Това още повече подчертава колко е важно да имаме последователно християнско свидетелство до края на живота си. Важно е да започнем добре, но не е достатъчно. Ако престанем да сме бдителни в по-нататъшния си път, ясните ранни дни бързо се помрачават от мъглата на позора.

„Когато Ефрем говореше, наставаше трепет.“ Уилямс пише за това в един коментар: „Когато Ефрем все още ходел с Бога, както в дните на Иисус Навиев, той говорел с авторитет и хората треперели пред него. Той имал положение на достойнство и сила. Но се отклонил към идолопоклонството и станал духовно мъртъв... Християнинът притежава моралната си сила и достойнство дотогава, докогато сърцето му е напълно владяно от Христос и е свободно от всякакво идолослужение.“

Гедеон е още един такъв пример. Господ бил с този могъщ и смел мъж. С армия от само 300 души той победил мадиамците, които били войска от 135,000. После, когато израилевите мъже искали да го направят цар, той отказал, и това било мъдро, защото той бил разбрал, че само Господ е правомърният цар.

Но след като бил постигнал блестящи победи и успешно бил издържал много сериозни изкушения, накрая той се препънал в едно наглед дребно нещо. Той помолил войниците си да му дадат златните обици, които били плячкосали от исмаиляните. И от тези обици си направил свещеническа одежда, която се превърнала в идол за Израил и примка за Гедеон и семейството му.

Разбира се, ние знаем, че винаги, когато сме се провалили, можем да дойдем отново при Бога. Можем да изповядаме греха си и да намерим прошка при Него. Знаем, че Той дори може да ни върне годините, които са погълнали скакалиците, т. е. Той може да ни направи способни да наваксаме изгубеното време. Но никой не може да отрече, че е по-добре изобщо да избегнем падането, вместо да се възстановяваме от него. По-добре е въобще да не разрушаваме християнското си свидетелство, отколкото впоследствие мъчително да го изграждаме наново. Бащата на Андрю Бонар постоянно му повтарял: „Момче, моли се и двамата да издържим добре до края!“ Нека и ние се молим за това – да завършим пътя си с радост и да достигнем целта!

7. декември

„... но най-голямата от тях е любовта.“

1. Коринтяни 13:13

Любовта е побеждаващата сила в един свят, изпълнен с омраза, раздори и егоизъм. Тя може да постигне това, което никоя друга добродетел не може, и в този смисъл е царицата на всички благодатни дарби. Любовта отвръща на лошото отношение с любезност. Тя дори моли Бога за милост за убийците си. Тя не постъпва себично, дори и всички наоколо да отстояват твърдо правата си. Тя се раздава, докато не ѝ остане нищо повече.

Един ден един индиец яздел слона си по улицата и постоянно го удрял с желязна пръчка, за да върви по-бързо. Изведнъж пръчката се изплъзна от ръката му и със силно дрънчене паднала на паважа. Тогава слонът бързо се обърнал, взел я с хобота си и я подал на господаря си. Такава е любовта.

В една басня на Езоп става дума за един облог между слънцето и вятъра кой от двамата по-бързо ще накара човека да съблече палтото си. Вятърът духал свирепо, но колкото повече духал, толкова по-плътнo се увивал човекът в палтото си. После слънцето изгряло над него и той веднага се съблякъл. Слънцето го променило с топлината си. Такава е любовта.

Сър Уолтър Скот разказва, че веднъж хвърлил камък по едно улично куче, и то така силно и така точно, че счупил крака на животното. И докато стоял и се укорявал, кучето изкуцукало до него и го близнало по ръката, с която бил хвърлил камъка. Такава е любовта.

Стантън обсипвал президента Линкълн с ругатни и обиди, наричал го „прост, смехотворен клоун“ и „истинска горила“. Казвал, че хората са глупаци, защото пътуват до Африка, за да видят горила, след като могат да видят една и в Спрингфийлд. Но Линкълн му обърнал и другата буза. По-късно той дори определил Стантън за свой военен министър и настоявал, че това е най-подходящият човек за този пост. Когато впоследствие Линкълн бил застрелян, Стантън заплакал, стоейки над мъртвия, и казал: „Тук почива най-великият властник, когото човечеството някога е виждало.“ Линкълн го бил покорил, като му обърнал и другата си буза. Такава е любовта.

Е. Стенли Джоунс пише: „Като обърнем и другата си буза на врага си, ние го обезоръжаваме. Той ни удря по лицето; но с нашата морална смелост ние го удряме право в сърцето, като му обръщаме и другата буза. С това враждебността му се срива от само себе си. Така врагът ни изчезва. Ние се отърваваме от врага си, като се отървем от неговата враждебност... Светът лежи в краката на човека, който има силата да отвърне на удара, но кой е този, който има силата да не отвърне на удара? А това е сила – истинската сила.“

Понякога може да изглежда, като че ли може да се постигне повече, ако се кажат няколко остри думи, ако се отплати око за око и зъб за зъб, и ако човек отстои правата си. Тези методи положително имат известна сила. Но по-голямата сила е на страната на любовта, защото тя не задълбочава враждата, а превръща враговете в приятели.

„Понеже присъдата срещу зло дело не се изпълнява бързо, затова сърцето на човешките синове е напълно предадено в тях да вършат зло.“

Екклесиаст 8:11

Докато пиша тези редове, в Америка се надига вълна от обществено възмущение поради нарасналата престъпност в страната ни. Хората искат ред и право. Изглежда, че законите и съдилищата ни дори облагодетелстват престъпниците, а жертвите на престъпления не получават никакво или почти никакво възмездие. Съдебните процеси се проточват безкрайно и често накрая адвокатите на обвиняемите успяват да ги спечелят, като намират и използват някакви съвсем абсурдни пропуски в закона.

За всеобщата несигурност допринасят и изявленията на либерални социолози, психиатри и други „специалисти“. Те подчертават, че смъртното наказание е неразумно и нечовешко. Привеждат доказателства, че страхът от наказание не действал възпиращо на престъпниците. Смятат, че решението е рехабилитация, а не наказание.

Но те не са прави. Колкото повече един човек разчита, че ще му се разминне, толкова по-лесно ще извърши престъпление. Или ако знае, че присъдата ще е мека, още по-смело ще поеме риска да бъде хванат. Ако очаква процесът да повлече след себе си още безброй други процеси, това също го насърчава. И въпреки всичко, което казват „специалистите“, смъртното наказание действа плашещо.

Едно популярно списание писа в едно изследване на нарастващия брой на престъпленията, че „една от причините е, че в изчерпаната правна система на Америка няма действено плашещо средство. Всички институции са единни, че наказанието трябва да се изпълнява сигурно и бързо, за да бъде заплахата от него достоверна. Но понеже процесите са претоварени с различни процедури, наказанието не се изпълнява нито сигурно, нито бързо. Един експерт криминолог наскоро заяви, че на всеки човек, който е порядъчен, понеже обича правдата, се падат 10,000 други, които се държат добре единствено понеже се страхуват от наказание. А Исаак Ерлих от Чикагския университет казва, че има статистика, според която новината за екзекуцията на един убиец предотвратява 17 други убийства.“

Реформите и рехабилитацията не са решението. Те винаги са се проваляли и не могат да променят човека. Ние знаем, че само новороденото чрез Божия Дух може да превърне грешника в светия. Но за съжаление твърде малко от официалните институции се съгласяват с това, както за самите себе си, така и за своите затворници.

Най-доброто, което могат да направят, е да се отнесат много сериозно към днешния стих: „Понеже присъдата срещу зло дело не се изпълнява бързо, затова сърцето на човешките синове е напълно предадено в тях да вършат зло.“ Едва когато наказанието се изпълнява бързо и справедливо, ще има спад на престъпността. Решението е писано в Библията. Само хората да искаха да го приложат!

9. декември

„... но благодарение да бъде на Бога, който ни дава победата чрез нашия Господ Исус Христос!“
1. Коринтяни 15:57

Никое създание не може да обхване величината на победата, която Господ Исус е спечелил на кръста на Голгота. Той е победил този свят (вж. Йоан 16:33). Той е осъдил Сатана, княза на този свят (вж. Йоан 16:11). Той е възтържествувал над властите и силите (вж. Колосяни 2:15). Той е победил смъртта така, че тя е погълната победоносно (вж. 1. Коринтяни 15:54,55,57).

А Неговата победа сега е и наша победа. Също както победата на Давид над Голиат е означавала спасение за целия Израил, така и славният триумф на Христос важи за всички, които Му принадлежат. Затова можем да пеем:

Исус дойде, Спасителят мощен,
разби дома на силния въоръжен.
Строши резетата на неприятеля,
изведе пленниците с песен.
Сатана, усещаш ли силния?
Исус дойде, Спасителят мощен!

Ние сме победители чрез Този, който ни възлюби, защото „нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христос Исус, нашия Господ.“ (Римляни 8:38–39)

Гай Кинг разказва за едно момче, което чакало на гарата влака, с който се връщал местният футболен отбор след важен мач. Момчето се втурнало към първия играч, който слязъл от влака, и задъхано попитало: „Кой спечели?“ И после хукнало по перона, като викало възторжено: „Ние спечелихме! Ние спечелихме!“ Гай Кинг наблюдавал това и си помислил: „Гледай ти, какво всъщност е допринесло това момченце за победата? Какво общо имало то с борбата на терена?“ Естествено отговорът е: „Абсолютно нищо.“ Но понеже живеело в същия град, то се идентифицирало с тамошния футболен отбор и най-естествено приемало победата като своя собствена.

Веднъж чух за един французин, който много бързо се превърнал от победен в победител, като просто сменил гражданството си. Това било, когато Уелингтън, железният херцог на Англия, постигнал прочутата си победа над Наполеон при Ватерлоо. Отначало французинът принадлежал към победените, но в този ден той станал британски гражданин и можел вече да счита победата на Уелингтън за своя.

По рождение ние всички сме поданици на Сатана и затова сме на страната на победения. Но в мига, в който признаем Христос за свой Господ и Спасител, ние преминаваме от поражение към победа.

„... но Прискила и Акила, като го чуха, го прибраха и му изложиха точно Божия път.“
Деяния 18:26

Когато обясняваме на хората пътя на спасението, е изключително важно посланието ни да е ясно и да избягваме всичко, което би могло да ги обърка. Те обикновено са и без това достатъчно объркани, понеже Сатана е „заслепил ума им“ (вж. 2. Коринтяни 4:4).

Ето един пример за това, че ние често казваме неща, които озадачават невярващите хора. Например, започваме да свидетелстваме за вярата си на един млад човек, с когото тъкмо сме се запознали. Доста скоро той ни прекъсва и казва: „Аз не съм религиозен. Опитах веднъж, но това до никъде не ме доведе.“ На това може би ние отговаряме: „Аз също не съм религиозен и не ви проповядвам никаква религия.“

Нека спрем за момент дотук. Можем ли да си представим колко объркващо действия това на човека? Ние му говорим за неща, които са очевидно религиозни, след което му казваме, че не сме религиозни. Това вече е достатъчно, за да го откаже.

Разбира се, ясно е какво имаме предвид. Искаме да кажем, че не подканваме човека да се присъедини към дадена църква или вероизповедание, а да изгради лично взаимоотношение с Исус Христос. Ние не проповядваме религия, а една личност. Не предлагаме реформа и спазване на определени правила, а основна промяна на човека и нов живот.

Но когато човекът чуе думата „религия“, той я свързва с всичко, което се отнася до Бога, поклонението и богослужението. За повечето хора тази дума означава система от убеждения и определен стил на живот, свързан с отношението на човека с Бога. И ако му кажем, че не сме религиозни, за него това веднага означава, че трябва да сме или атеисти, или езичници. И преди още да имаме възможността да обясним какво всъщност имаме предвид, той вече ни е категоризирал или като атеисти и невярващи, или като някакви лицемери, които очевидно крият нещо и се правят на нещо, което не са.

А и действително не е вярно, ако кажем, че не сме религиозни. Ние вярваме в основните учения на християнската вяра. Вярваме, че онези, които изповядат вярата в Исус Христос, трябва да покажат това и с живота си. Вярваме, че чистата и истинска религия се проявява в това, да се грижим за сираците и вдовиците и да пазим себе си неопетнени от света (вж. Яков 1:27).

Ние просто не вярваме, че религията може да ни спаси. Единствено живият Христос може да ни спаси. Ние не вярваме в разводнената форма на християнството, която днес е така широко разпространена. Не вярваме в някаква система, която уверява човека, че може с добрите си дела или заслугите си да отиде в рай. Но трябва да можем да обясним на хората това, без да ги объркваме с изречения като: „Аз изобщо не съм религиозен.“ Нека не си играем на думи, когато става дума за душите на хората.

11. декември

„Да вложите тези мои думи в сърцето си и в душата си и да ги вържете като знак на ръката си, и да бъдат като превръзки над очите ви.“

Второзаконие 11:18

Днешният библейски стих е непълен, ако не добавим към него и трите следващи стиха. Ето ги: „Да учите на тях синовете си, като говорите за тях – когато седиш в къщата си, когато ходиш по пътя, когато лягаш и когато ставаш. И да ги написваш на стълбивете на вратите на къщата си и на портите си, за да се умножат дните ви и дните на синовете ви в земята, за която Господ се закле на бащите ви да им я даде, като дните на небето над земята.“ Тук имаме едно точно описание на мястото, което Божието слово трябва да заема в живота на Неговия народ. Ако тези условия са изпълнени, вярващите ще могат да преживеят рая на земята.

Първо, ние трябва да учим наизуст Словото или, както казва текстът, да го влагаме в сърцето си и в душата си. Човекът, който знае наизуст големи части от Светото Писание, обогатява собствения си живот и разширява и възможностите си да бъде благословение за други.

После Словото трябва да бъде вързано на ръцете и над очите ни. Това не означава, че трябва да си направим филактерии, както мислят някои, а че действията (ръцете) и желанията (очите) ни трябва да бъдат под властта на Исус Христос.

Божие слово трябва да бъде централната тема на нашите разговори у дома. Освен това всяко семейство трябва да си има своя „олтар“ – своето време за ежедневна общение с Бога, когато се чете Неговото слово и членовете на дома се молят заедно. Никой не може да измери святото влияние на Библията върху едно такова семейство.

Божие слово трябва да ни занимава, когато сме на път, когато си лягаме и когато ставаме. С други думи, Библията трябва да бъде такава степен да стане част от нашия живот, че да формира говоренето ни, където и да сме и каквото и да правим. Ние трябва да говорим на езика на Библията.

Трябва ли да пишем библейски стихове на вратите и оградите си? Това е много добра идея! На вратите на много християнски домове са окачени думите от Исус Навиев 24:15: „Но аз и домът ми ще служим на Господа!“ А в много други домове има библейски стихове по стените.

Ако отделим подобаващо място на Светото Писание в нашия живот, не само ще си спестим много пропилен в празни приказки часове, но и ще се занимаваме с наистина значими теми, важни за вечността. И атмосферата в домовете ни ще бъде християнска.

Какво означава всъщност да изпитваш Господа? Дали това е нещо, в което и ние можем да се провиним?

Израилевите синове изпитвали Господа, когато роптаели, че в пустинята няма вода (вж. Изход 17:7). Казвайки: „Дали Господ е между нас, или не?“, те не само се съмнявали в Неговото божествено присъствие, но и в Неговото провидение и грижа за тях.

Сатана изпитвал Господ Исус, като Го подканял да скочи от покрива на храма (вж. Лука 4:9–12). Исус би изпитал Бог Отец, ако беше направил това, защото тогава би представил просто някакъв фокус, което не е по волята на Отца.

Фарисеите изпитвали Господа, като Го питали дали е право да се плащат данъци на императора (вж. Матей 22:15–18). Те си мислели, че независимо какво отговори, ще раздразни или римляните, или онези юдеи, които били ревностни противници на римляните.

Сапфира изпитала Божия Дух, като казала, че дава за Господа цялата цена от продажбата на имота си, докато всъщност задържала една част (вж. Деяния 5:9).

Петър заявил пред съвета в Ерусалим, че би било изпитване на Бога, ако се опитат да наложат на повярвалите езичници юдейския закон, защото това е хомот, който дори и самите юдеи не могли да носят (вж. Деяния 15:10).

Да изпитваш Бога означава да пробваш докъде можеш да стигнеш безнаказано, преди Господ да подейства. Означава да Го използваш, да проверяваш дали Той наистина ще потвърди словото Си, или да разширяваш рамките на Неговия съд (вж. Второзаконие 6:16; Матей 4:7). Ние вече изпитваме Бога, когато роптаем или се оплакваме, защото с това всъщност поставяме под съмнение Неговото присъствие, Неговата власт и Неговата доброта. С това ние заявяваме, че Той не познава обстоятелствата, в които живеем, или че не се интересува от тях, или че не е способен да ни освободи от тях.

Изпитваме Бога и когато без нужда се излагаме на големи опасности и очакваме от Него да ни спаси. От време на време четем за подведени вярващи, които хващали отровни змии и умирали. Те се позовавали на това, че Бог е обещал, че християните няма да пострадат от отровни змии („... змии ще хващат“, Марк 16:18). Но в този стих не се казва, че ние можем да вършим чудеса, както на нас ни се иска. Бог ни обещава защита, когато тя ни е необходима, когато Той иска да изпълни Своята воля в нас и чрез нас.

Изпитваме Бога, когато Го лъжем. А ние правим това, когато външно демонстрираме по-голяма отдаденост, жертвоготовност и старание, отколкото всъщност имаме. Също както фарисеите са изпитвали Христос с лицемерното си отношение, така правим и ние.

И накрая, ние изпитваме Господа винаги, когато излезем от рамките на Неговата воля и действаме по собствената си воля.

Всъщност е нещо нечувано, едно творение някога да пожелае или да дръзне да изпита Твореца си.

13. декември

„Товага боящите се от Господа си говореха един на друг и Господ внимаваше и слушаше. И се написа книга за спомен пред Него за онези, които се бояха от Господа и които зачитаха Името Му.“ Малахия 3:16

Възможно е човек да е толкова зает, че собствената му душа да изсъхне и да стане безплодна. Прекомерната активност води дотам, че ние се занимаваме твърде много със собствената си работа и твърде малко с нашия Бог. Проповедници, които не прекарват много време насаме в разглеждане на Божието слово и общение с Господа, скоро започват да проповядват послания втора ръка, които вече имат малко или никакъв духовен авторитет. Много вярващи се страхуват да остават сами. Те трябва винаги да предприемат нещо заедно с други хора, да говорят, да работят, да пътуват. Вече не прекарват време в мълчаливо съзерцание. Стресът на съвременния живот постоянно ни кара да сме трескаво активни, да се стремим към свръхчовешки постижения. Развиваме огромна движеща сила за дейности, които скоро придобиват собствена динамика, от която много трудно можем да се откъснем. Животът изглежда постоянно тичане напред, все по-бързо, все по-далеч. Резултатът от това е, че вече изобщо не развиваме духовни корени.

Но има и хора, които успяват да се насилят да излязат от този порочен кръг, които успяват понякога да откажат някоя покана, да прекратят някоя не толкова важна дейност, за да прекарат известно време насаме със своя Господ. Те решително си резервират време за молитва и размишление върху Божието слово. Имат си тихо скривалище, където изключват шумотевицата на света и могат да останат съвсем сами с Господа.

Такива хора вървят по един вътрешен път на близко общение с Бога. „Интимното общуване на Господа е за онези, които Му се боят, и заветът Му ще им се обяви.“ (Псалм 25:14) Бог им открива тайни, за които ние не знаем абсолютно нищо в нашия забързан живот. Той може да дава божествени прозрения по отношение на водителство в живота, събития в духовната област и бъдещето. Хората, които живеят в Божието светилище, преживяват близостта на Бога по начин, който онези, които живеят в предградията на света, изобщо не могат да си представят. Точно на ученика, който е лежал на гърдите на Господа, е дадено Откровението на Исус Христос.

Често се сещам за следните думи на Сесил: „Навсякъде и на всички казвам: трябва да поддържаш разговора с Бога, иначе душата ти ще загине. Трябва да ходиш с Бога, иначе Сатана ще ходи с тебе. Трябва да растеш в благодатта, иначе ще я изгубиш. А всичко това можеш да правиш само ако посветиш на тази цел съответната част от времето си и усърдно прилагаш подходящите средства. Не знам защо някои християни имат такава малка способност за концентрация и уединение. Установявам, че духът на времето е силен принцип, който изисква приспособяване. Виждам как той повлича мислите ми в своя водовъртеж и ме завлича в мръсната пяна на плътската природа... Принуден съм редовно да се оттеглям и пред моя Господ да си казвам: Какво правиш там? А къде стоиш сега?“

„... всеки, който се нарича с Името Ми, когото създадох за славата Си, когото сътворих, да и го направих.“
Исаия 43:7

Много е трагично, когато сме принудени да гледаме как мъже и жени пропиляват живота си. В крайна сметка, човекът е бил създаден по Божия образ, по Негово подобие. Той е бил предназначен за престол, а не за табуретка в бар. Трябвало е да бъде заместник на Бога, а не роб на греха. Отговорът на въпроса какво е истинското предназначение на човека, трябва да бъде: „Истинската цел на човека е да прославя Бога и да Го радва във вечността.“ Ако пропуснем това, пропускаме всичко.

Дж. Х. Джоунет плаче, когато вижда, че животът на толкова много хора през годините е „не толкова човешки живот, колкото вегетирание на амеба“. Той е загрижен, че хората могат така да закърнеят, че накрая да не са нищо повече от „дребни служители в едно преходно предприятие“. И той тъжно установява, че на надгробния камък на някакъв човек пишело само, че той „се родил като човек и умрял като бакалин“.

Когато Уочман Ни бил младеж, той бил много наскърбен, когато виждал, как „творческите дарби на един човек биват пропиляни за един алчен работодател... В един малък дюкян в стария град един безименен занаятчия работел вече шест години върху три дървени платна за един параван от четири части. Той изрязвал в дървото цветя, които се откроявали в бяло върху черно лакираната повърхност. За тази работа му плащали по 80 цента на ден, „в слънце и дъжд, на празници и също при революция“ – както се изразявал собственикът на дюкяна. Освен това всеки ден получавал ориза и зеленчуците си и една дъска, на която можел да спи. След като бил придобил всички необходими умения за тази работа, той можел да направи в живота си най-много два такива паравана, преди очите и нервите му да отслабнат и той да бъде изпратен при посяците на улицата.“

Трагичното в днешния живот е, че хората изобщо вече не осъзнават високото си призвание. Те вървят през живота и стигат само до маловажното, посредственото. Пълзят, където биха могли да летят. Някой беше казал, че хората се ровят в купчина тор и изобщо не забелязват, че над тях лети ангел, който им предлага корона. Те прекарват времето си в това, да си изкарват прехраната, вместо да си изградят истински живот.

Много хора днес са загрижени за разпиляването на природните ресурси и замърсяването на околната среда, но при това изобщо не се замислят за още по-голямото разхищение на човешки живот. Предприемат се акции за спасяване на застрашени видове птици и животни, но бихме могли да обърнем поглед и към хората, които пропиляват живота си и не могат да бъдат мотивирани да направят нищо. Един човешки живот е по-ценен от целия свят. Да се пропилее безцелно е ужасна трагедия. Една жена веднъж каза: „Аз съм на 70 години и всъщност не съм направила нищо с живота си.“ Какво би могло да бъде по-лошо от това?

15. декември

„Онези, които сеят със сълзи, ще жънат с радост. Който излиза с плач и носи семе за сеене, непременно ще се върне с радост и ще носи снопите си.“

Псалм 126:5–6

В Псалм 126 израилевите синове си припомнят завръщането си в своята земя след дългия плен във Вавилон. Струвало им се е, че сънуват, били са изпълнени със смях и песен. Дори и съседите им езичници говорели за великите неща, които Господ извършил за Своя народ.

И сега, когато били пак в родната си земя, трябвало наново да засеят нивите. Но там имало проблеми. Те носели със себе си ограничено количество зърно. Можели да го използват за храна, защото нивите не били родили нищо, което те да могат да пожънат. А можели и да го използват, за да го посеят в земята с надеждата за богата реколта някога в бъдеще. Ако решали да използват по-голямата част за семе, това означавало, че сега трябвало да живеят много скромно и да страдат от лишения до времето на жетвата. Но те се решили за този път.

Когато земеделецът отивал на нивата си и пръскал шепа зърно в разораната земя, може би понякога проливал по някоя сълза при мисълта какви трудности ще трябва да преживеят той и семейството му до времето на жетвата.

Но по-късно, когато полята били покрити със златни класове, сълзите му се обръщали в радост и той отнасял зрелите класове в хамбара си. Сега той получавал богата отплата за всички минали жертви.

Можем да свържем това и с нашето управление на материалните блага. Господ поверява на всеки от нас ограничено количество пари. Ние можем да ги изразходваме за собствените си желания и да си купуваме каквото ни душа иска. Но можем и да живеем много пестеливо и да влагаме парите в делото на Господа, в мисионерски дружества, които работят в чужбина, в християнска литература, в радиопредавания, които разпространяват евангелието, в местната си църква и в много други форми на евангелизационна работа. В този случай това ще означава, че самите ние ще имаме скромен начин на живот, така че всичко, което надхвърля насъщните ни потребности, да се използва за Божието дело. Тогава ние се задоволяваме с ограничено домакинство, за да не бъдат изгубени някъде човешки души само защото не са чули нищо за евангелието.

Но всички тези жертви няма изобщо да си струва да се споменават, когато дойде времето на жетвата, когато видим в небето мъже и жени, които са там заради нашето жертвоготовно даване. Един човек, който е спасен от пъкъл и през цялата вечност ще прославя Божия Агнец, наистина си струва всяка наша жертва.

„Благославяй Господа, душо моя, и не забравяй всичките Му благодеяния. Той е ... който изцелява всичките ти болести.“ Псалм 103:2–3

Едно от старозаветните имена на Бога е Йехова Рафа, което означава „Аз съм Господ, който те изцелявам“ (Изход 15:26). Бог е, който ни дава здраве. Той ни изцелява от най-различни немощи и в крайна сметка Той ще ни избави завинаги от всякакви болести.

Понякога Той ни изцелява чрез невероятно силните възстановителни сили, които е заложил в тялото ни. Затова лекарите често казват: „Повечето неща изглеждат по-добре на другата сутрин.“ Понякога Той ни излекува и чрез лекарства или операции. Дюбоа, един прочут френски лекар, е казал: „Лекарят превързва раната, но Бог я изцелява.“ Понякога Бог изцелява и по чуден начин. Знаем това от Евангелията и от личен опит.

Но не винаги Божията воля е Той да ни изцели. Ако беше така, някои хора никога нямаше да остарееят и да умрат. Всеки обаче рано или късно умира – поне докато Господ си дойде. Бог не е отнел и физическото страдание на Павел, но му е подарил благодатта да го носи (вж. 2. Коринтяни 12:7–10).

Общо погледнато, болестта е следствие от греха. С това имам предвид, че ако никога не беше имало грях, нямаше да има и болести. Понякога болестта може и да е пряко следствие от греха в живота на един човек. Например алкохолизмът често води до заболявания на черния дроб, пушенето предизвиква рак, развратът води до полово предавани заболявания, а гневът може да доведе до язва на стомаха.

Но не всяка болест е пряко следствие от греха на човека. Сатана е нанесъл тежки болести на Йов (вж. Йов 2:7), но въпреки това Йов е бил най-праведният човек на земята (вж. Йов 1:8; 2:3). Също така Сатана е измъчвал една неназована жена с изкривяване на гръбнака (вж. Лука 13:11–17). Той е бил и причината за „тръна в плътта“ на Павел (вж. 2. Коринтяни 12:7). В Йоан 9:2–3 се говори за един сляпороден човек, който не може да е бил виновен сам за болестта си. Епафродит е бил сериозно болен, но не поради грях, а поради неуморното си служение за Господа (вж. Филипяни 2:30). А Гай е бил духовно здрав, но физически болнав (вж. 3. Йоаново 2).

И накрая трябва да добавим, че ако Господ не ни изцели, това не непременно означава, че нямаме достатъчно вяра. Само когато Бог е дал специално обещание, че ще изцели, вярата може да претендира за изцелението. Иначе трябва да оставим това в ръцете на нашия жив, любящ Бог и да се молим да бъде Неговата воля.

17. декември

„Където няма дърва, огънят изгасва...“

Притчи 26:20

Двама души се карат. Единият подхвърля някаква една забележка, другият веднага отвръща остро. Единият гневно обвинява другия, а той му отговаря със същото. Вече никой от двамата не иска да престане, понеже мълчанието му би могло да се изтълкува като слабост или поражение. И така огънят се разгаря все повече, а омразата кипи.

Има обаче и друга възможност. Един човек обсипва противника си с яростен поток от думи, но той не му отговаря по същия начин. Първият се опитва да вдигне градуса още повече, да ядоса другия, да го оклевети, да го засрами. Но той просто отказва да се впусне в разправията. Накрая единоборецът вижда, че само си губи времето, и се оттегля, все още ругаейки през зъби. Тук огънят е изгаснал, понеже този, който е трябвало да се защитава, не е искал да налива в него масло.

Д-р Х. А. Айрънсайд често се срещал след проповед с хора, които искали да обсъждат с него нещата, които е казал. Обикновено те се възмущавали от разни дребни подробности, а не ставало дума за принципи учения. Д-р Айрънсайд слушал търпеливо и когато свадливият ближен спирал, за да си поеме въздух, той винаги казвал: „Е, добре, братко, когато отидем в небето, ще се разбере, че единият от двамата ни е грешал, и може би съм аз.“ Този отговор винаги освобождавал доктора доста бързо, така че той скоро вече можел да си говори с някой друг.

Как приемаме критиката? Веднага ли се впускаме да се защитаваме, отвръщаме ли със същото, изригваме ли веднага всички критични мисли, които някога сме имали за съответния човек? Бихме могли и просто да кажем спокойно: „Братко, радвам се, че не ме познаваш по-добре, иначе щеше да имаш още много неща, за които да ме критикуваш.“ Такъв отговор вече е утасял много гневни огънове.

Мисля, че на повечето от нас се е случвало да получат писмо, от което все остър леден вятър, който пронизва до костите. В такъв момент естествената реакция е и ние да натопим перото си в чиста сярна киселина и да напишем подобаващ отговор. Това разпалва огъня и скоро започва размяна на отровни писма. Колко по-добре би било в отговор да напишем само едно просто изречение: „Скъпи братко, ако искаш да се караш и да се биеш с някого, моля те прави го с дявола.“

Животът е твърде кратък, за да го пропиеме в самоотбрана, караници и разправии. Такива неща само ни отклоняват от най-важното, отслабват духа ни и развалят християнското ни свидетелство. Другите могат да размахват факли, с които нарочно да искат да разпалят огъня, но маслото е в наша власт. Ако откажем да го наливаме в огъня, той ще изгасне.

„Горко на онези, които наричат злото добро, а доброто зло; които слагат тъмнина за светлина и светлина за тъмнина; които слагат горчиво за сладко и сладко за горчиво!“

Исаия 5:20

Тук Бог провъзгласява „горко“ за онези, които обръщат обратно моралните принципи, които превръщат греха в нещо почтено и смятат, че чистотата не е желателна. Т. ван дер Лутд цитира три съвременни примера за това как днешните хора пренебрегват или лековато променят моралните граници: „Първо прочетох една статия, която от една страна се отнасяше несериозно към лошите ефекти на порнографията, а от друга страна се оплакваше от “пуританизма на религиозните и набожните”. След това намерих една статия във вестник, в която се разказваше за една група загрижени родители, които настоявали да бъде уволнена една неомъжена бременна учителка. Авторът на статията описваше учителката като много приятна личност, докато майките и бащите бяха представени като злодеи. И накрая видях едно телевизионно шоу, в което един гост защитаваше твърдата рокмузика, пианството и употребата на наркотици по повод на един концерт, при който бяха загинали няколко младежи. Той прехвърляше вината за нашите социални проблеми върху хората, които принципно не харесват такива мероприятия.“

Аз виждам две причини за това плашещо развитие. Първо, хората са изоставили принципите и абсолютните стойности, които се намират в Библията. Днес моралът е въпрос на собствен личен избор. И второ, колкото повече хора се поддават на греха, толкова повече те имат чувството, че трябва да представят греха си като напълно нормално поведение и да се защитават.

Други, за които е трудно да оправдаят греха директно, вместо това прибегват към лични нападки, т. е. очернят характера на противника си, вместо да се занимаят с изказаното в спора мнение. Така и става в горните примери. Застъпниците на либералния морал нападат „пуританизма на набожните“, представят загрижените майки и бащи като злодеи и обвиняват за социалните проблеми хората, които се изказват против пианството, наркотиците и против един концерт, при който са загинали няколко младежи.

Към тези, които искат напълно да премахнат моралните граници, се прибавят и онези, които се задоволяват само да размият и заличат разликите. За съжаление мнозина от тях са водещи личности в църквите. Вместо да застанат ясно на страната на Библията и да нарекат греха с истинското му име, те се увъртат като котка около горещо мляко и с това дават да се разбере, че в крайна сметка нищо не може само по себе си да се нарече зло. Според техните думи пианството е болест. Сексуалните перверзии са просто друг стил на живот. Сексът извън брака е разрешен, ако се приема от околната култура. Абортите, голотата на публични места и проституцията са лични права на всеки човек, които не бива да бъдат ограничавани.

Такова объркано мислене показва застрашителна липса на морално разбиране. Тези извратени аргументи са лъжи на дявола, който в крайна сметка повлича хората във вечна гибел.

19. декември

„Небето и земята ще преминат, но Моите думи няма да преминат.“

Лука 21:33

Божиятот слово не само е вечно, то и ще се изпълни с абсолютна сигурност. В Матей 5:18 Исус казва, че „нито една йота, нито една точка от закона няма да премине, докато всичко не се събдне.“ Йотата е буква от еврейската азбука, която е подобна на запетайка или апостроф. А точката е само част от буква и е още по-малка. С това Исус има предвид, че Божиятот слово ще се изпълни до най-дребните подробности.

Юлиан Отстъпник, един римски император, управлявал от 331 до 336 г. сл. Хр., бил решен да докаже, че Библията греши. Той искал да създаде лошо име на християнството. Избрал си дори един определен текст от Библията, който искал да опровергае – Лука 21:24: „Те ще паднат под острието на меча и ще бъдат откарани в плен по всичките народи; и Ерусалим ще бъде тъпкан от народите, докато се изпълнят времената на езичниците.“ Той насърчил юдеите да въстановят храма си. Според книгата на Гибон „Упадъкът и разрухата на Римската империя“ хората в Ерусалим усърдно се заели с делото. В пресилените си очаквания те дори използвали сребърни лопати и отнасяли пръстта в пурпурни кърпи. Но наред работата били прекъснати от земетресение и огнени езици, излизащи от земята. Така трябвало да се откажат от своя план.

Почти 600 години пр. Хр. Езекиил е предсказал, че Източната порта на Ерусалим ще бъде затворена и няма да се отвори, докато не дойде „князът“ (вж. Езекиил 44:2–3). Тази порта, наричана още Златната порта, наистина е била затворена от султан Сюлейман през 1543 г. Крал Вилхелм планирал да превземе Ерусалим и да влезе през тази порта, но надеждите му били разбити. Портата е затворена и до днес.

Волтер се хвалел, че след още 100 години Библията ще бъде мъртва книга. Но след 100 години самият Волтер бил мъртъв, а къщата му била превърната в централа на женевското Библейско дружество. Ингерсол също се изхвърлил с подобно изявление. Той казал, че след 15 години Библията ще бъде само по архивите, като в морга за дисекции. Но в моргата попаднал той, а не Библията. Тя е надживяла всичките си критици.

Бихме могли да си помислим, че от всичко това хората ще обърнат внимание на факта, че Библията е вечното Божие слово и никога няма да премине. Но, както е казал Джонатан Суифт: „Никой не е толкова сляп като този, който не желае да види.“

„... защото се научих да съм доволен в каквото и състояние да съм.“
 Филипяни 4:11

Често ни се казва, че не съответните обстоятелства са важното, а начинът, по който ние реагираме на тях. Това е вярно. Не бива винаги да се опитваме да променяме ситуацията, в която живеем, а по-скоро трябва повече да размишляваме как можем да променим себе си.

Има различни начини, по които хората реагират на неблагоприятни събития. Първият е стоическият. Това означава, че тези хора са напълно безстрастни, стискат зъби и не показват никакви чувства. Стратегията им е „да се примирят с неизбежното“.

Други реагират по-скоро истерично. Те се сриват емоционално със силно викане, много сълзи и драматични жестове.

Други реагират с разочарование, отказват се и изпадат в дълбока безнадеждност. В крайни случаи могат да стигнат и до самоубийство.

Нормалната християнска реакция е човек да приеме случилото се. Вярващият мисли така: „Това не е станало случайно. Бог знае всичко, което идва в моя живот. Той не е направил грешка. Той е допуснал това за Своя слава, както и за мое добро и за благословение на другите. Аз все още не мога да видя как ще продължи програмата Му за мен, но въпреки всичко ще Му се доверя. Така се подчинявам на волята Му и се моля Той да се прослави и да ме научи на това, което трябва да науча според Неговата воля.“

Има и още един начин, по който някои избрани християни могат да реагират на трудностите и това е тържествуващият начин. Аз сам не смея да се причисля към тях, въпреки че ми се иска да можех. Това са онези, които използват неприятните обстоятелства като трамплин към победата. Те превръщат горчивото в сладко и пепелта в красота. Това са хора, които не се оставят обстоятелствата да владеят над тях, а по-скоро ги принуждават да им служат. В този смисъл те са „повече от победители“. Ето няколко такива примера.

Имаше една християнка, чийто живот изглежда се състоеше само от разочарования. Но човекът, който публикува нейната история, писа: „Тя правеше прекрасни букети от това, което Бог ѝ отказваше.“

В една източна страна група вярващи били нападнати и замеряни с камъни от гневна тълпа. Но по-късно тези вярващи се върнали на същото място и построили църква от камъните, които били хвърляни по тях.

Е. Стенли Джоунс е казал: „Използвай пораженията си и ги превръщай във враги.“ Или, както е казал някой друг: „Когато животът ти предлага само лимони, просто си прави от тях лимонада.“

Аз самият много обичам историята на човека, на когото лекарят казал, че ще изгуби окото си и вместо него ще трябва да носи стъклено око. На това човекът веднага отговорил: „Добре, но тогава ми сложете такова, с което да мога да намигам.“ Това наричам нагласа, която се издига над обстоятелствата.

21. декември

„... както и Христос възлюби църквата и предаде Себе Си за нея.“

Ефесяни 5:25

Църквата заема изключително важно място в мислите на Иисус Христос и трябва да бъде също така важна и за нас.

Това се вижда от голямото място, което заема темата за църквата в Новия завет. Тя е била главен акцент и в служението на апостолите. Например Павел говори за своето двустранно служение – да проповядва благовестието и да е настойник на Божиите тайни (вж. Ефесяни 3:8–10). Апостолите са говорили за църквата с въздушевление, което най-често странно ни липсва в днешно време. Навсякъде, където са отидели, те са основавали църкви, докато днешната тенденция е по-скоро да се основават християнски организации.

Истината е била поверена на апостола според Божието настойничество, за да изпълни словото на Бога (Колосяни 1:25–26). Това е било последното велико учение, което е трябвало да бъде открито на хората.

Да, чрез църквата дори и небесните началства и власти трябва да научат нещо (вж. Ефесяни 3:10) – да познаят многообразната премъдрост на Бога.

Църквата е групата от хора на земята, чрез която Бог по Своята воля разпространява и защитава вярата. Той я нарича „стълб и основа на истината“ (1. Тимотей 3:15). Разбира се, ние сме благодарни за всички институции, които се занимават с разпространение на благовестието и обучаване на вярващите, но е грешка, ако такива организации заемат мястото на местната църква в живота на членовете си. Бог е обещал за църквата, че „портите на ада няма да ѝ надделееят“ (Матей 16:18), но Той не е обещавал това за никоя християнска организация.

Павел нарича църквата тяло Христово, „пълнотата на Този, който изпълва всичко във всичко“ (Ефесяни 1:23). В своята великолепна благодат Главата не се счита за пълноценна без Своите части.

Но църквата не е само тяло на Христос (вж. 1. Кор. 12:12–13), тя е и Негова невеста (вж. Ефесяни 5:25–27, 31–32). Като Негово тяло църквата е средството, чрез което Той иска да говори на този свят през настоящата епоха. Като Негова невеста църквата е особеният обект на Неговата любов и Той я подготвя да споделя с Него Неговата власт и слава.

От всичко това трябва да заключим, че най-малкото събрание от вярващи означава за Христос повече от най-великото царство на света. Думите, с които Той говори за църквата, изразяват нежна любов и голямо достойнство. От това можем и да заключим, че един старейшина на местна църква има по-голямо значение за Бога от един президент или цар. В Новия Завет има твърде малко наставления как човек да бъде добър владетел, но напътствията за работата на църковните старейшини заемат голямо място.

Ако се научим да гледаме на църквата така, както я гледа Господ, това ще промени из основи нашето служение.

„Защото, ако съгрешаваме самоволно, след като сме приели познаването на истината, не остава вече никаква жертва за грехове, а едно страшно очакване на съда и на едно огнено негодувание, което ще изпояде противниците.“

Евреи 10:26–27

Това е един от множеството стихове в Новия Завет, който силно обезпокоява много сериозни християни, които имат чувствителна съвест. Те мислят така: „Аз съм изправен пред изкушение да съгреша. Знам много добре, че това е погрешно. Знам, че не бива да го правя, но въпреки това продължавам напред и го правя. Значи съм съзнателно непокорен. Това ми изглежда като самоволно съгрешаване. Следователно, според този стих от Библията, вече съм изгубил спасението си.“

Проблемът идва оттам, че стихът се изважда от неговия контекст и така му се придава значение, което никога не е било идеята му. В целия пасаж става дума за отстъпничеството, за греха на човек, който известно време твърди, че е вярващ, но след това отхвърля християнската вяра и обикновено се идентифицира с някоя система, която открито се бори срещу Иисус Христос. Такъв отстъпник е описан в ст. 29: „той е потъпкал Божия Син, счел е за просто нещо кръвта на завета, с която е бил осветен, и е оскърбил Духа на благодатта.“ Със своето ожесточено обръщане срещу Христос той показва, че всъщност никога не е бил наистина новороден.

Нека предположим, че един човек чуе евангелието и е привлечен от християнската вяра. Той оставя религията на предците си и, така да се каже, възприема християнския етикет, но без действително да се е обърнал. След това обаче настава гонение и той сериозно размисля дали иска да се представя като християнин. Накрая решава да се върне към старата си религия и го прави. С това показва, че Божият Син му е напълно безразличен и той презира Неговата кръв, пролята за грешниците. Такъв човек е отстъпник. Той съзнателно и самоволно се е върнал обратно в греха.

Един истински вярващ не може да върви по този път. Той може да върши други грехове, за които знае, че не бива да ги върши. Може и съзнателно да насилва съвестта си. Това положително е нещо сериозно в Божиите очи и не бива да казваме, че такова поведение може лековато да се извини. Но този човек може да намери прошка за това, като изповяда греха си и го остави. При отстъпника не е така. За него важи присъдата, че няма вече жертва за грях. За него е невъзможно да се обърне и да се покае (вж. Евреи 6:6).

23. декември

„Никой, който стои в Него, не съгрешава; никой, който съгрешава, не Го е видял, и не Го е познал.“

1. Йоаново 3:6

Вчера вече разгледахме един стих, който често създава трудности на много честни християни. Днес ще се спрем на три стиха от Първото послание на Йоан, които също обезпокояват вярващите, които твърде ясно осъзнават своята греховност. Към цитирания по-горе стих се добавя още един: „Никой, който е роден от Бога, не върши грях, защото Неговото семе живее в него; и не може да съгрешава, защото е роден от Бога.“ (1. Йоаново 3:9) А в 1. Йоаново 5:18 се казва много подобно нещо: „Знаем, че всеки, който е роден от Бога, не съгрешава; а роденият от Бога пази себе си и лукавият не го докосва.“ Ако тези стихове се разглеждат изолирано, те със сигурност предизвикват у мнозина от нас въпроса дали изобщо сме истински християни.

Но в други стихове в същото това послание на Йоан се казва, че и вярващият съгрешава, напр. 1:8–10 и 2:1.

Трудността идва до голяма степен от превода. В оригиналния език, на който е написан Новият Завет, може да се направи разлика между извършването на някой грях от време на време и практикуването на греха като начин на живот. Християнинът несъмнено понякога върши отделни грехове, но грехът вече не определя цялостния му живот. Той е освободен от греха, под чието робство е бил досега.

Всеки християнин, който казва, че не съгрешава, още не е разбрал напълно какво всъщност представлява грехът. Той очевидно не разбира, че всичко, което не достига съвършените стандарти на Бога, вече е грях. Факт е, че ние всеки ден съгрешаваме с мисли, думи и дела.

Но Йоан прави разлика между това, което се случва като изключение, и това, което се върши като системен навик. За един истински вярващ грехът е нещо чуждо, а правдата е всъщност характерното за него състояние.

Когато сме разбрали това, няма нужда да се измъчваме с тези стихове и да се съмняваме в спасението си. Фактите са следните: Божията воля е ние да не съгрешаваме. За съжаление обаче ние понякога го правим. Но грехът вече не е силата, която владее нашия живот. Ние вече не го практикуваме така, както сме го правили преди спасението си. И ако въпреки това съгрешим, намираме прошка, когато изповядаме неправдата си и се отвърнем от нея.

„Имотът на богатия е неговият укрепен град и е като висока стена във въображението му.“

Притчи 18:11

Богатият, за когото се разказва в Евангелието от Лука, имал такова богатство, че дори не знаел какво да прави с него. Затова решил да събори хамбарите си и да построи по-големи. Тогава, мислел си, щял вече да е доволен. Но не знаел, че ще умре веднага щом осъществи замислите си. Богатството му не можело да го запази от смъртта.

Сайдер казва по този повод: „Този богаташ е типичният образ на алчния човек. Той има неутолимото желание да трупа все повече и повече блага, въпреки че всъщност няма нужда от тях. И неповторимият му успех в натрупването на богатства го води до богохулното заключение, че материалните притежания могат да задоволят всичките му потребности. От божествената перспектива обаче тази нагласа е чиста лудост. В Божиите очи такъв човек е пълен безумец.“

Има една история за един човек, който искал да забогатее чрез борсови спекулации. Когато някой му предложил да му изпълни едно желание, каквото и да е то, човекът поискал да види вестника, който щял да излезе след една година на същия ден. При това той, разбира се, си мислел, че ще може да натрупа богатство, като сега изкупи тези акции, които щели да се качат най-много през следващата година. И наистина получил вестника. Докато вече се радвал на бъдещото си богатство, попаднал на страницата с некролозите, където прочел собственото си име.

Псалмистът говори с презрение за богатите: „Тайната им мисъл е, че домовете им ще стоят вечно и жилищата им – от поколение във поколение; наричат с имената си земите си.“ (Псалм 49:11) Но след това умират и трябва да оставят богатството си на други: „Но човекът, който е на почит, не остава; той е като животните, които се изтребват.“ (ст. 12)

Може да се каже, че парите са валиден паспорт навсякъде освен в небето, и че с тях може да се купи всичко освен щастие.

Никой богаташ не е поискал да гравират банкнота на надгробния му паметник, въпреки че в живота си често е мислел само и единствено за пари. Ако трябваше там да се изобрази знакът, който му е бил най-важен, това трябваше да е „\$“. Но за гроба си той избира някой религиозен символ, например кръст. Всъщност това е един последен акт на лицемерие. Праведните виждат по-надалеч и казват: „Ето човека, който не направи Бога свое прибежище, а се уповаваше на многото си богатства и се утвърждаваше в лукавството си.“ (Псалм 52:7) А Бог пише на неговия надгобен камък: „Така става с този, който събира имот за себе си, а не е богат спрямо Бога.“ (Лука 12:21)

25. декември

„И както е признато, велика е тайната на благочестието: „Този, който се яви в плът...“

1. Тимотей 3:16

Тайната е велика не защото остава неразгадаема за нас, а защото е изумителна. Тайната е поразителното откритие, че Бог е станал човек от плът и кръв.

Това например означава също, че Вечният се е родил в един свят, подвластен на времето. Той, който е извън времето, е заживял в областта на часовниците и календарите.

Онзи, който присъства постоянно навсякъде, сега се е ограничил до едно единствено място като Витлеем или Назарет, Капернаум или Ерусалим.

Чудно е да си представим, че великият Бог, който изпълва небесата и земята, сам се е ограничил до едно човешко тяло. Когато хората Го гледали, те можели с право да кажат: „В Него обитава телесно цялата пълнота.“

Тайната ни напомня, че Творецът е посетил тази незначителна планета, наречена Земя. Тя е само една пращинка в Космоса, но въпреки това Бог е избрал да дойде точно на нея. От небесния дворец Той е дошъл в обора, в ясли, от които се храни добитъкът!

Всемогъщият Бог е станал безпомощно бебе. Не е присилено да се каже, че Този, когото Мария е държала на ръце, всъщност е носел нея, защото Той е Творецът и Вседържителят на целия свят.

Всезнаещият Бог е източникът на всяка мъдрост и всяко знание, и въпреки това четем за Него, че като дете Той е напредвал в мъдрост и разум. Почти немислимо е, че Този, на когото принадлежи всичко, е дошъл в собственото Си притежание и там не е бил добре дошъл. За Него е нямало място в хана. Светът не го е разpoznал. Своите Му не са Го приели.

Господ дойде в света като негов Служител. Господарят на славата прие съвсем обикновено човешко тяло. Господарят на живота дойде на този свят, за да умре тук. Светият дойде в една истинска джунгла на греха. Безкрайно възвишеният дойде съвсем близо до нас. Той, който беше цялата радост на Своя Отец и на когото се покланяха ангелите, трябваше да страда от глад и жажда. Той беше уморен, когато седеше на Якововия кладенец, спеше в лодката на Генисаретското езеро, обикаляше като бездомен чужденец в света, който беше сътворил със собствените Си ръце. Той дойде от богатството в най-окаяната бедност, нямаше дори място, където да подслони главата Си. Работеше с ръцете Си. През целия си живот не спа на дюшек. Нямаше течача топла и студена вода, нито другите удобства, които ние считаме за елементарни.

И всичко това за теб и за мен!

О, нека се поклоним, нека прославим Царя!

„А содомският цар каза на Аврам: Дай ми хората, а имота задръж за себе си.“
 Битие 14:21

Чужди нашественици били нападнали Содом и били пленили Лот, семейството му и голяма плячка. Щом Аврам чул това, той въоръжил слугите си и преследвал грабителите. Близо до Дамаск ги настигнал и спасил пленниците и техния имот. Содомският цар посрещнал Аврам, когато той се връщал, и му казал: „Дай ми хората, а имота задръж за себе си!“ Но Аврам отговорил, че нямало да приеме дори и връзка за обувки от царя, за да не може той да каже, че е обогатил Аврам.

В известен смисъл содомският цар тук символизира Сатана, който винаги иска вярващите да се интересуват от материални неща и да забравят за хората наоколо си. Аврам се съпротивил на това изкушение, но мнозина други не са имали такъв успех в подобни ситуации. Те са смятали събирането на имот за най-важното и затова са обръщали твърде малко внимание на ближните и приятелите си, които били изправени пред вечността без Бога, без Исус Христос и без надежда.

Хората винаги са важни, а нещата не. Един млад христианин веднъж влязъл в стаята, където майка му шиела, и казал: „Майко, радвам се, че Бог ми е дал по-голяма любов към хората отколкото към нещата.“ Тази майка се радвала не по-малко на това.

Изглежда неподобаващо да плачем, че някой ни е счупил скъпата кана от китайски порцелан, а никога да не сме пролели и една сълза, защото милиони хора погиват без Бога. Ценностната ми система е дефектна, ако при улично произшествие се вълнувам повече за щетите на колата си, отколкото за ранения в другата кола. Ние лесно се ядосваме, когато ни прекъснат по време на работата или на любимото ни занимание, но прекъсването може да има сериозна причина и да е по-важно от нашите планове.

Често ние се интересуваме повече от злато и сребро отколкото от хора. А. Т. Пиърсън е казал: „В християнските домове е заровено цяло съкровище от злато и сребро и безполезни украшения. То би стигнало да се построи флота от 50,000 кораба, те да се натоварят с Библии и да се изпратят с мисионери. Така би могла да се построи църква във всяко окаяно бедно селце и след няколко години всеки жив човек би бил достигнат с благовестието.“ А един друг Божи пророк, Дж. А. Стюарт, пише: „Ние сме използвали богатството си, за да се снабдим с луксозни стоки, от които всъщност нямаме нужда. Обикнали сме вкуса на черния хайвер, докато милиони хора в други части на нашия свят умират от глад в греха. Ние сме продали духовното си първородство за паница леща.“

Често се питам в сърцето си кога ли ние християните ще се откажем от това безумно преследване на материални богатства и ще се загрижим за духовното добруване на хората. Една човешка душа струва повече от всички богатства на света. Нещата нямат значение, само хората имат.

27. декември

„Това е Моето тяло, което е разчупено за вас...“ 1. Коринтяни 11:24

Ейми Кармайкъл посочва четири неща в Библията, които се случват и от това има определен ефект:

Счупените гърнета (Съдии 7:19–20) – от тях заблестява светлина.

Счупеният съд с миро (Марк 14:3) – от него се разнася благоухание.

Пет разчупени хляба (Матей 14:19) – и гладните са нахранени.

Едно разчупено тяло (1. Коринтяни 11:24) – и светът бива спасен.

Сега имаме привилегията да добавим още едно пето нещо към тази поредица – нашата пречупена воля. Резултатът от това ще бъде един изпълнен живот, пропит от мир и удовлетворение.

Мнозина, които са дошли при кръста, за да потърсят там спасението си, още не са дошли там, за да се оставят да бъде пречупена волята им. Те може да изглеждат кротки и меки, може винаги да говорят тихичко, може външно да изглеждат много благочестиви, но въпреки това може да имат желязна воля, която все още ги отделя от най-доброто, което Бог може да ни подари в живота.

Понякога нещо подобно става с младите хора, които са влюбени и искат непременно да се оженят. Родителите и приятелите, които по-мъдро и зряло преценяват отстрани, виждат, че тази връзка няма да бъде добра. Но упоритата млада двойка отхвърля всеки съвет, който не ѝ харесва. И същата непреклонна воля, която ги е отвела до брачния олтар, след това ги отвежда пред бракоразводния съд.

Наблюдавали сме това и при християни, твърдо решени да се впуснат в определен бизнес, въпреки че очевидно нямат необходимите знания и опит в тази област. Въпреки съвета на близките си те влагат в начинанието собствените си пари, а често и взети назаем от добронамерени приятели. Случва се неизбежното – предприятието се проваля и кредитите идват да съберат поне останките.

Случва се разрушителният ефект на несъкрусената воля да се прояви и в християнското служение. Например някой заминава със семейството си някъде като мисионер само за да се върне след една година, причинявайки големи щети и разходи на църквата, която го е изпратила. Огромни материални средства на лековерни християни се използват за финансиране на някой проект, който е бил човешко изобретение, а не Божия идея – план, който впоследствие се оказва напълно безсмислен. Това предизвиква разпавии и огорчения, понеже човекът отказва да работи ефективно заедно с другите, а иска непременно да наложи собствената си воля.

Всички ние имаме нужда волята ни да бъде пречупена, да оставим в подножието на кръста цялото си упорство, целия си инат и цялото си своеволие. Тази желязна воля трябва да бъде жертвана на олтара. Ние всички трябва да кажем заедно с Ейми Кармайкъл:

Ти, велики Боже, беше съкрушен за мен.

Помогни и аз да бъда пречупена чрез Твоята любов.

„Като един, който хваща куче за ушите, така е минавачът, който се бърка в чужда разправия.“

Притчи 26:17

Първо трябва да разберем, че кучето, за което става дума в този стих, не е симпатичният малък кокер шпаньол, който може би няма нищо против да го хванем за ушите. По-скоро това е дивият, ръмжащ уличен пес, който коварно се спотайва с оголени зъби. Трудно би било изобщо да го доближим дотолкова, че да го хванем за ушите. Но дори и да успеем, ще се окажем в отчаяно положение – ще ни е страх и да продължаваме да го държим, но и също толкова ще ни е страх и да го пуснем.

Това е подходящ образ за човека, който се намесва в разправия, която не го засяга. Твърде скоро върху него ще се излее гневът и на двете страни. Всеки от тях има чувството, че този, който се е намесил, може да победи, и затова те забравят собствените си разногласия и се обединяват срещу третия.

Ние се подсмивваме на ирландеца, който отишъл при двама мъже, които се биели, и невинно попитал: „Това частен бой ли е, или всеки може да участва?“ Но у всеки от нас се крие склонността към посредничество, изкушението да се намесваме в караници, които всъщност изобщо не ни засягат.

Полицейските служители трябва да бъдат особено внимателни, когато ги извикат за някой семеен скандал. А колко по-предпазливи трябва да бъдат обикновените граждани, преди да се намесят в чужди домашни разправия!

Може би най-добрите примери, които илюстрират днешния стих, могат да се намерят в неприятностите, които могат да се случат в една църква. Обикновено разправията започва между двама души. После други взимат страна. Това, което някога е започнало като искра, бързо се разгаря до опустошителен пожар. Хора, които нямат нищо общо с първоначалния проблем, искат непременно да дадат принос със собствената си мъдрост, като че ли са лично Делфийският оракул. Стига се до темпераментни избухвания, приятелства се разрушават и мнозина остават с разбити сърца. И докато войната се изостря, църквата стреснато слуша новините за сърдечни инфаркти, мозъчни удари, стомашни язви и други физически проявления. Първоначалният горчив корен се е разраснал и мнозина са тежко засегнати от него.

Предупреждението да не се намесваме в чужда разправия би могло да влезе в противоречие с думите на Спасителя: „Блажени миротворците, защото те ще се нарекат Божии синове.“ (Матей 5:9) Но противоречие няма. Миротворецът се намесва, когато двете враждуващи страни искат различията им да бъдат разгледани пред арбитър. В другите случаи обаче посредникът единствено попада в ситуация, от която няма лесен и безболезнен изход.

29. декември

„Твои сме, Давиде, и с теб сме, сине на Есей! Мир, мир на теб и мир на помощниците ти! Защото твоят Бог ти помага.“

1. Летописи 12:18

Това сърцато обещание за вярност към Давид би трябвало да възприемат всички вярващи като обещание за посвещение на Господ Исус Христос. Няма място за половинчата или частична вярност към Царя на царете. Той трябва да притежава цялото ни сърце.

Историята на един френски войник винаги ми е правила голямо впечатление. Той бил тежко ранен в една от наполеоновите войни. Лекарите решили, че за да спасят живота му е необходима хирургическа операция. А тогава още нямало упойки. Когато хирургът се подготвил да разреже гърдите на войника, той казал: „Срежете малко по-надълбоко, господин докторе, и ще намерите императора.“ Императорът, така да се каже, седял на престола си в сърцето на този войник.

Когато кралица Елизабет била коронясана, тя била още доста млада. Нейната баба, кралица Мери, ѝ изпратила писмо с уверение в своята вярност, което била подписала с думите: „Твоята любяща баба, която е верен твой поданик.“ Така тя изразила верността си към короната и към онази, която сега я носела.

Но как може всичко това да се приложи към нас? Матю Хенри ни напомня следното: „От тези думи на Амасай можем да видим как можем да изразим любовта и верността си към Господ Исус: на Него искаме да принадлежим безрезервно, безотказно; на Негова страна ще заставаме и ще действваме в Негов интерес; ще желаем от сърце всичко добро за Него. Осанна, слава на Неговото благовестие и на Неговото царство; защото Неговият Бог Му помага и винаги ще го прави, докато положи в краката Му цялата власт, слава и достойнство.“

По думите на Спърджън целият ни живот трябва да изразява следното: „Твои сме, Господи Исусе. Не казваме, че нещо, което имаме, е истина наше – всичко е за Твоята царска употреба. И на Твоя страна, Божи Сине, заставаме. Ако принадлежим на Исус, ние със сигурно сме на Негова страна, в която и да е област – в религията, в морала и в политиката. Мир, мир на Теб. Сърцето ни Го приветства и Му желае мир. Мир и на Твоите помощници. Желаяме на всички добри хора да се случва добро. Молим се за мира на миротворците. Защото Твоят Бог Ти помага. Цялата власт на Господаря на света идва на помощ на Господаря на милостта. Христе, който възкръсна, ние гледаме нагоре, в небесата, които Те приеха, и ти се покланяме. Христе, който се възнесе, падаме в краката Ти и казваме: „Твои сме, о, Сине на Давид, който си помазан да бъдеш Княз и Спасител.“ Христе, който ще се върнеш отново, чакаме Те и гледаме за Теб. Ела скоро при Своите! Амин, да, амин!“

„И Давид каза: Има ли още някой останал от Сауловия дом, за да му окажа милост заради Йонатан?“

1. Царе 9:1

Мемфивостей бил внук на цар Саул, който многократно се бил опитвал да убие Давид. Той принадлежал към бунтовното семейство, което трябвало да очаква, че ще бъде избито, когато Давид се възкачи на престола. Освен това Мемфивостей бил безпомощен инвалид, тъй като баващата му го била изтървала, когато бил малък. Фактът, че живеел в дома на някой друг в Ло-Давар (което означава „няма паша“), говори, че бил и обеднял. Ло-Давар бил на източната страна на Йордан, далеч от Ерусалим, мястото, където обитавал Бог. И така, Мемфивостей нямал никаква заслуга, с която би могъл да спечели милостта на Давид.

Но въпреки това Давид разпитал за него, изпратил пратеници, които да го доведат в царския дворец, уверил го, че няма от какво да се страхува, върнал му всички земи на Саул, дал му свита от слуги, които да му служат, и го почел с място на царската трапеза, където той постоянно седял заедно с царските синове.

Защо Давид показал такова милосърдие и съчувствие към един човек, който всъщност бил недостоеен? Отговорът е: „заради Йонатан“. Давид бил сключил завет с Йонатан, бащата на Мемфивостей, че никога няма да отнеме милостта си от неговия род. Това бил безусловен завет на благодат (вж. 1. Царе 20:14–17).

Мемфивостей разбирал това, защото, когато за първи път се явил пред царя, той паднал на земята пред него и казал, че „мъртво куче“ като него не заслужавало тази милост.

Не би трябвало да ни е трудно да видим себе си в този образ. Ние сме родени като грешни, бунтовни хора, още от самото начало под смъртно наказание. Ние сме морално осакатени и извратени от греха. И ние сме живели в земя, където „няма паша“, духовно сме гладували. Били сме не само осъдени, безпомощни и обеднели, но и далеч от Бога, без Христос и без надежда. У нас е нямало нищо, което би могло да заслужи Божията любов и добрина.

Но въпреки това Бог ни е потърсил, намерил ни е, изкупил ни е от страха от смъртта, благословил ни е с всички духовни благословения в небесните места, отвел ни е на Своята празнична трапеза и е издигнал знамето на любовта Си над нас. И защо е направил всичко това? Заради Исус Христос. Това е станало заради Неговия завет на милостта, под който Той ни е избрал в Христос още преди основаването на света.

Единствено правилният отклик на това е да паднем на земята пред Него и да кажем: „Кой е слугата ти, че да погледнеш такава умряло куче като мен?“

31. декември

„Ето, стоя на вратата и чукам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще влезе при него и ще вечерям с него, и той – с Мен.“

Откровение 3:20

Отново достигнахме края на една година, а нашият търпелив Спасител все още стои на вратата на хората и моли да Го пуснат да влезе. Вече доста време те са го държали навън. Всеки друг отдавна би се отказал и би си отишъл у дома. Но не и Спасителят. Той е дълготърпелив и не иска никой да погине. Той чака с надеждата, че някой ден вратата ще се отвори и ще Го приветстват вътре.

Всъщност е изумително, че въобще има хора, които не откликват на чукането на Господ Иисус. Ако беше някой съсед, вратата веднага щеше да се отвори. Ако беше някой търговски представител, поне щеше да му се окаже уважението да се отвори, за да се каже: „Нямаме нужда от нищо.“ А ако беше президентът или министър-председателят, цялото семейство би се състезавало кой да има честта да го поздрави. А когато пред вратата стои Творецът, Вседържителят и Спасителят, крайно странно, хората се отнасят към Него студено и мълчаливо.

Съпротивата на човека е още по-неразбираема, когато си помислим, че Господ Иисус не идва, за да ни ограби, а за да ни подари нещо. Той идва, за да ни дари изобилен живот.

Веднъж един слушател се обадил на един радио-проповедник късно вечерта и го помолил да го приеме за кратко посещение. Проповедникът се опитал да отклони посетителя с различни извинения, но накрая все пак склонил. Оказало се, че човекът идва с голямо парично дарение, с което искал да подпомогне радиопредаванията. След като си отишъл, проповедникът казал: „Толкова се радвам, че все пак го пуснах да влезе!“

Джо Блинко често описваше следната сцена: в хола тече приятен разговор. Внезапно на вратата се чука. Някой от семейството казва: „На вратата има някой.“ Друг скача, отива до вратата и я отваря. От хола някой пита: „Кой е?“ От вратата се чува отговора и домакинът отговаря: „Кажи му да влезе.“

Това е накратко благовестието. Слушай! Някой чука на вратата. Кой е? Самият Господар на живота и славата, Онзи, който е умрял като наш Заместник и е възкръснал на третия ден, Онзи, който сега седи в слава отдясно на Отца и скоро ще се завърне, за да прибере Своите у дома. Кажете Му да влезе!

002110004020

11.90 78

Бог ни говори чрез Библията.

И млади, и по-опитни християни - всички ние се нуждаем от Неговото всекидневно наставление, насърчение, утеха и корекция.

"Светлина по пътя" съдържа библейски четива за всеки ден от Уилям Макдоналд, автор, вече добре познат на българския читател със своите вдъхновяващи книги за посветен християнски живот: "Истинско ученичество", "Забравената заповед – Бъдете свети", "Божията благодат", както и с прецизните си, но същевременно разбираеми богословски изследвания: "Разлики", "Христос и църквата".

Неговите коментари на Стария и Новия Завет са неограничена помощ за навлизане в текстовете на Свещеното Писание.